

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyrighted Material

New York Times Bestselling Author

LYNSAY
SANDS

The
CHASE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Lynsay Sands

GARDINI DÜŞÜRÜYOR.

"İşte buradasın!" Angus Dunbar onun sırtına bir tokat attı ve kıkırdadı. "Genç kızı silahsızlandırıdılar, bu yüzden işi halledebilmelisin."

Blake'in gözleri inanamayarak açıldı. Onu silahsızlandırmak zorunda mı kalmışlardı? Yüce Tanrım. Bu çok saçmaydı. Kadınlar onu baştan çıkarmak, yatağa atmak ya da kandırmak için akıllarına gelen her şeyi yapıyorlardı ama gelininin onunla yatması için silahsızlandırılması mı gerekiyordu?

"Git o zaman." Angus onu kapıya doğru itti. "Biz biraz aşağıda olacağız. Eğer zor durumda kalırsan, seslen."

Bunun üzerine kalabalık dağılmaya başladı. Leydi Wildwood hariç hepsi, hafif bir tereddütten sonra yaklaştı ve diğerlerinin duyamayacağı şekilde fısıldadı, "Ona karşı nazik olacağınıza inanıyorum? Bu gece sup'taki tüm o sataşmalar onun suçu değildi ve kız güçlü ve korkusuz görünse de, düğün gecesindeki herhangi bir bakire kadar kendinden geçmiş durumda."

İÇİNDEKİLER

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Yedinci

Sekizinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onaltıncı

BölümDokuzuncu

u Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci

On Yedinci Bölüm

BİR EĞLENCE KİTABI®

Aralık 2004 Yayınlayan

Dorchester Publishing Co., Inc. 200 Madison Avenue New York, NY

Telif Hakkı© 2004 Lynsay Sands

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yasalardan izin verdiği durumlar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

ISBN 0-8439-5324-

"Leisure Books" adı ve stilize edilmiş "L" harfi Dorchester Publishing Co., Inc. şirketinin ticari markalarıdır. Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır.

Önsöz

^ "

Seonaid, atını Dunbar'ın kapılarından geçirip bailey boyunca sürerken neşeyle güldü. Atını kalenin merdivenlerinde durdurarak yere atladi, sonra da dönüp atlarını süren iki kuzenine muzaffer bir edayla sırtıttı.

"Peki, sen kendinden memnun görünmüyor musun?" Allistair atından inerken yorum yaptı. "Kazanmana izin vermenin yüzüne bir gülümseme yerleştireceğini umuyordum. İşe yaradığını gördüğüme sevindim."

"Kazanmama *izin vermek* mi?" Seonaid hakaretle yankılandı. "Asla yapmadın! Ben adil ve dürüstçe kazandım ve bunu biliyorsun, Allistair Dunbar!"

"Sen öyle diyorsan, aşkım," diye hemen kabul etti.

Seonaid onun kendini beğenmiş gülümsemesine sinirlenerek gözlerini kıstı. Onu kızdırmaya çalışıyordu. Öyle olduğunu biliyordu. Ve işe de yaradı.

Hırlayarak kendini adamın sırtına attı, adam da onun yanından kasıla kasıla geçmeye çalıştı. Giydiği ekose örgülere şükrederek bacaklarını adamın beline doladı ve bir kolunu adamın omzundan geçirip göğsünden aşağı sarkıtarak sarışın kafasının tepesine vurdu.

Seonaid uzun boylu bir kadındı, pek çok erkeğin böyle bir saldırı karşısında afallayacağı kadar iriydi ama Allistair aynı soydan geliyordu, ondan daha uzun boyluydu ve boğa gibi yapıydı. Eğlenceyle kıkırdayarak, kaymasını önlemek için onu bacaklarının altından yakaladı ve attan inip onlara katılmak için hareket eden kız kardeşiyle yüzleşmek için döndü.

"İkiniz çok iyi bir çiftsiniz," dedi Aeldra gülerek. "Ama onun gülümsemesini sağlamak için kazanmasına izin verdiğini iddia ederek bizi kandıramazsın, Allie. Sherwell'den kaçmanın bir yolunu bulduğumuzdan beri gülümsüyor."

"Evet. İşte böyle!" Seonaid onun uzun saçlarını çekiştirdi.

"Saç çekme," diye homurdanarak onu sırtında zıplattı. "Gördüğüm en dişi tekniklerden biri bu." Duvardan, az önce geçtikleri kapıların yanından bir bağırış geldi ve durup baktı.

Seonaid onun bakışlarını takip etti, bir araba ve en az yirmi atlı yavaşça bailey'e girerken gözleri büyüdü.

Grubun başındaki babasını görünce kaşlarını çattı, sonra önünde genç karısı Iliana ile at süren ağabeyini gördü. Çift, açık arabaya doğru hızla ilerliyordu. Seonaid en azından bir kafanın arabadan dışarı çıktığını görebiliyordu ama başka bir şey göremiyordu.

"Ne hakkında?" Aeldra sordu.

Ayak bileklerini çözen Seonaid, kendisini bırakması için Allistair'in koluna hafifçe vurdu ve ardından bacaklarını indirdi. Ayağa kalktıktan sonra adamın yanına gidip atlılara baktı. "Bilmiyorum. Kaleden ayrıldıklarını bilmiyordum."

"Nereden geldiklerini merak ediyorum," diye mırıldandı Aeldra.

Seonaid başını salladı. "Çok uzakta olamazdı. Biz gideli çok olmadı ve biz gittiğimizde onlar buradaydı."

"Leydi Wildwood'u almaya gittiler," diye açıkladı şimdi nefes nefese kalmış olan hizmetçi.

merdivenlerden onlara doğru koşuyordu. Seonaid onun adının Janna olduğunu düşündü. Iliana'nın köyden işe aldığı yeni kadınlardan biriydi.

"Leydi Wildwood?"

"Leydi Iliana'nın annesi," diye açıkladı Janna, endişeli görünüyordu. "Kendisini evlenmeye zorlayan Greenweld'li adamdan kaçıp buraya gelmiş ama anlaşılan hastalanmış ya da öyle bir şey olmuş, çünkü Dunbar sınırına kadar gelmiş ama daha uzağa gidememiş. Bir hizmetkâr şatoya gelip onu yolun geri kalanına götürmek için bir arabaya ihtiyaç olduğunu söylemiş. Leydi Iliana ve Duncan, Lord Angus ve yirmi adamla birlikte onları geri getirmek için yola koyuldular."

Seonaid bu haber karşısında başını salladı, ardından küçük grup önlerinde durunca arkasını döndü. Kardeşinin karısını bineğinden indirişini sessizce izledi. Ayakları yere değeri değmez Iliana arabanın arkasına doğru koşmaya başladı. Duncan da onu takip etmekte gecikmedi. Seonaid ağabeyinin arabanın arkasına tırmandığını ve ilk bakışta ağır bir kumaş demeti gibi görünen şeyi almak için eğildiğini gördü. Duncan tekrar yere inip onlara doğru yürümeye başladığında Seonaid yükünün bir kadın olduğunu net bir şekilde görebildi. Cinsiyetini ortaya çıkaran tek şey, adamın kolunun üzerinden yere doğru uzanan tuz ve karabiber dalgaları halindeki saçlarıydı. Hırpalanmış yüz hatlarından bunu anlayanın hiçbir yolu yoktu.

Eğer Leydi Wildwood normalde sevgili kızına benziyorsa, şu anda bundan hiçbir iz yoktu. Yüzü morluklarla şişmiş ve lekelenmişti, dudağı yarılmıştı ve burnu o kadar kötü şişmişti ki Seonaid sadece kırık olduğunu varsayabilirdi. Duncan'ın attığı her dikkatli adımda kadının inleyip irkilmesine bakılırsa, vücudunun geri kalanı da daha iyi durumda değildi. Onun için cehennem gibi bir yolculuk olmuş olmalıydı.

Seonaid'in bakışları kadının harap olmuş yüzünden ağabeyinin yüz ifadesine kaydı. Ona sorabileceği tüm sorular anında geri yutuldu. Adam çok öfkeliydi. Şimdi meraklanan Seonaid, Duncan'ı merdivenlerden yukarı kadar takip etmeye çalışan babasının kolunu yakaladı. Onu geride tuttu ve sessizce sormadan önce bir süre bekledi: "Janna onun Iliana'nın annesi olduğunu mu söyledi?"

"Evet." Sesi Duncan'ın taşıdığı aynı öfkeyle keskin ve kısaydı. "Ona ne oldu?"

"Greenweld," dedi Angus tiksintiyle. "İngilizler ona yumruklarını indirdi. Hayatı için kaçmak zorunda kaldı."

"Ve buraya kadar mı geldi?" Seonaid hayretle sordu, İngiltere'de sığınabileceği daha yakın bir yer olduğunu düşünüyordu.

"Iliana sayesinde artık akrabayız. Onu o piç kocasından koruyabileceğimizi ve onu geri istemeye geldiğinde ona geri vermeyeceğimizi biliyordu," dedi Angus acımasızca, sonra partinin geri kalanını merdivenlerden yukarı ve kaleye kadar takip etti.

Kapılar arkalarından kapandığında bailey doğal olmayan bir şekilde sessiz görünüyordu.

Allistair, Seonaid'in dikkatini kapalı kapıdan başka yöne çekerek, "Bugün gitmemenizin yazık olduğunu düşünüyorum," dedi sessizce.

"Evet," diye onayladı Aeldra. "Iliana'nın annesiyle meşgul oldukları için bir süreliğine gittiğimizi fark etmeyebilirler."

Seonaid yavaşça başını sallayarak onayladı, sonra başını salladı. "Hayır. Plana sadık kalacağız. Yarın yola çıkıyoruz. Yokluğumuzu bir süre daha fark etmeyecekler gibi. Greenweld'in Leydi Wildwood'a yaptığı muamele onları birkaç gün boyunca ateşleyecektir."

"Hmm." Allistair kaşlarını çatarak kapalı kapılara baktı ve başını salladı. "Lanet olası İngilizler. Kadınlara yumruklarını indiren korkak piçler." Seonaid'e sert bir bakış attı, gözleri yanıyordu. "Eğer Sherwell hiç-

Seonaid sert bir şekilde, "Yapmayacak," diye araya girdi.

"Evet." Aeldra kardeşini ani karanlık ruh halinden çıkarmak için onu dürtükledi. "Seonaid hiçbir şekilde tedavi etmesi için burada olmayacak. Eğer hatırlarsan, bunu halledeceğiz."

"Evet." Seonaid gülümsemeye zorladı. "Çok uzun süre oyalandı. Burada oturup onu beklemeyeceğim."

Bu Allistair'i daha da sinirlendirmişe benziyordu. "Lanet olası aptal. Sonunda seni gördüğünde ve neyi toplamak için bu kadar uzun süre oyalandığını ve böylece kaybettiğini anladığında üzülecek. O zaman sana kur yapmaya çalışacak."

"Ah, evet," dedi Seonaid kuru bir sesle ve antrenman alanına doğru yürümeye başladı. "İskoç bir Amazon. Her İngiliz karısına bir tane ister."

Allistair onun kolunu yakaladı ve yüzünü ona dönmesi için geri çekti. Yüz ifadesi sert ve öfkeliydi. "Seni en az altı yıl önce sahiplenmeliydi. Ve eğer zahmet edip seni görmeye gelseydi, ne kadar güzel olduğunu bilseydi, seni de alırdı."

Seonaid başını hafifçe salladı ve arkasını dönmeye çalıştı ama adam onu çenesinden yakaladı, olduğu yerde tuttu ve bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Çünkü çok güzelsin, Seonaid. Onun ihmali yüzünden ne kadar acı çektiğini biliyorum. Sana sahip çıkmayı reddederek seni aşağıladı. Onu bu kadar oyaladığına göre sende bir sorun olmalı diye düşündüğünü biliyorum. Seni izledim; sana acı verdiğini gördüm."

Seonaid, bahsettiği acı ve utanç onu boğmakla tehdit ederken rahatsız bir şekilde gözlerini kaçırdı. Daha çocukken Sherwell'le nişanlanmıştı. Ve Allistair haklıydı; adam yıllar önce onu almaya gelmeliydi. Ama gelmemiştir ve her geçen yıl, yaşadığı aşağılanma daha da artmıştı. Bunu dikkatle saklamış, umursamıyormuş gibi davranmıştı. Zaten kim evlenmek isterdi ki? Evlilik onun özgürlüğünü kısıtlayacaktı. Aeldra'yla koşuşturdukları sütyenler yerine elbiseler giymek zorunda kalacaktı. Ve hiç şüphesiz Aeldra onun bailey'de yay ve kılıç talimi yapmasını ya da erkeklerle birlikte savaşa at sürmesini istemeyecekti. Dinleyen herkese evlenme fikriyle alay etmişti. Ama elbette Allistair ve şüphesiz Aeldra da ona kanmamıştı. Onun acısını ve Sherwell'in ihmalinin içinde yarattığı belirsizliği görmüşlerdi. Onun kafa karışıklığını görmüşlerdi. Onu duymuş muydu? Farkında olmadan onu uzaktan mı görmüştü? Onu itici mi bulmuştu? Bu yüzden mi gelmemiştir?

Evet. Dışarıya karşı duyduğu güvenin altında acı, aşağılanma ve belirsizlik yatıyordu. Ve sonra adamın sonunda onu karısı olarak almaya geldiğini öğrenmişti... çünkü kral öyle emretmişti. Seonaid'in acısı ve aşağılanması öfkeye dönüşmüştü. Kral öyle emrettiği için mi onu almaya geliyordu? Lanet olsun! Kendisini istemeyen, kralın kılıcının ucunda zorlanması gereken hiçbir erkeği istemiyordu.

Ve eğer oturup bir aptal gibi onu beklerse lanetlenirdi.

Derin bir nefes aldı, bir dakika tuttu, sonra yavaşça verdi ve gülümsemeye zorladı. "Belki öyleydi ama artık değil. Sonunda beni almak için buraya geldiğinde burada olmayacağım, değil mi? Aeldra ve ben yarın ilk iş yola çıkıyoruz."

Allistair kıpırdamadan durduğunda, yüz ifadesi asıktı, bir kaşını kaldırdı ve sırtarak sordu: "Bize eşlik etmek istemediğine emin misin?"

Bir an için onun kovmaya çalıştığı karanlık ruh halini bırakmayacağından korktu ama sonra yavaşça kollarını bıraktı ve kendini rahatlamaya zorladı. Hatta hafif bir gülümsemeyi bile başardı.

"Manastıra mı? Oh, evet," dedi kuru bir sesle, sonra başını salladı. "Bu kadar çok kadının arasında tek erkek olma fikri büyüleyici olsa da, bunu yapmak için rahibe kıyafeti giymek zorunda kalmak istemem." Seonaid ve Aeldra bu fikre gülmeye başlayınca gülümsemesi genişledi, sonra da başını salladı. "Hayır, sensiz olmak kalbimi ne kadar acıtacak olsa da, burada kalmak zorundayım."

"Oh, evet, kışım ağrıyor," diye alay etti Seonaid. "Bizden biraz huzur bulduğunuz için rahatlayacağınıza şüphe yok."

"Hayır, özlemeyeceğim," diye teminat verdi ona ciddiyetle. "Seni özleyeceğim, buna söz verebilirim."

Allistair bir kolunu omuzlarına dolayıp onu kendi tarafına çekerken Seonaid gülümsedi, ardından diğer koluyla Aeldra'yı yakalayıp üç koldan sarılırken sırttı ve ekledi: "Öte yandan seni hiç özlemeyeceğim."

"Evet, ben de seni özlemeyeceğim kardeşim," dedi Aeldra kuru bir sesle.

"Hmm." Onları antrenman alanına doğru yürütmeye başladı. "Siz ikiniz birbirinize göz kulak olun ve beladan uzak durun."

"Bir manastırda başımıza ne tür belalar açabiliriz ki?" Seonaid eğlenerek sordu. "Ben daha çok senin için endişeleniyorum. Biz burada dikkatinizi dağıtmazsak, başınıza açabileceğiniz belaların sonu gelmez."

Birinci Bölüm

" A "

"Neye benziyor?"

Tepeyi aşyp Dunbar kalesi görüldüğünde Rolfe soruyu duymazdan geldi. Rahat bir nefes aldı. Kale, yüklendiği üzücü görevin sona erdiğini simgeliyordu ve bu sonu görmek onu mutlu edecekti. Krala sadık olsa da, 2. Richard'ın aklını kaçırdığını düşünmeye başlamıştı. Kenwickshire Baronu Rolfe Kenwick, aşk tanrısı değildi; yine de şimdiden iki düğün ayarlamak zorunda kalmıştı, şu anda üçüncüsüyle ilgileniyordu ve saraya döndüğünde ilgilenmesi gereken bir başkası daha olacağına şüphe yoktu. Eğer saraya dönerse, diye düşündü acımasızca. Bunu yapmasaydı Richard'ın işine yarardı. Vaktini düğünler düzenlemekten ve birilerini kovalamaktan çok daha iyi şeylere harcayabilirdi.

isteksiz damatlardan sonra. Ve bu damat kesinlikle istekli değildi.

Kralın habercilerinden birini Blake'e gönderip Dunbar'a gitmesini emretmek daha akıllıca olurdu. Bu kesinlikle daha kolay olurdu. En azından o zaman Blake'in sürekli itirazlarını dinlemek ya da gecikmelerine katlanmak zorunda kalmazdı. Ayrıca Blake'in, müstakbel gelininin adil olup olmadığı ya da her ikisi konusunda da yalan söyleyip söylemediği konusundaki sürekli ve tekrarlayan sorularına cevap vermek zorunda kalmayacaktı.

Yüzünü buruşturan Rolfe, arkalarındaki iki uzun silah arkadaşına işaret etmek için elini kaldırdı. Kralın sancağı, duvarı koruyan adamlar tarafından daha görünür olması için hemen daha yükseğe çekildi.

"Neye benziyor?" Blake tekrarladı, bakışları endişeyle ufuktaki kalenin üzerinde geziniyordu.

Rolfe sonunda dönüp yanındaki güçlü, sarışın savaşçıya baktı. Blake Sherwell, krallığın en zengin lordlarından biri olan Sherwell Kontu'nun varisiydi. Saraydaki kadınlar ona "Melek" diyordu. Bu isim ona çok yakışıyordu. Adam bir melek görünümüyle kutsanmıştı; bir meleğin tatlı masumiyeti değil, cennetin savaşçılarından birinin sert, zayıf, saf bakışları. Gözleri cennetin kendisi kadar mavi, burnu akik, yüzü keskin ve sertti ve sarı saçları uzun, parlak altın bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Boyu bir metreden biraz uzundu, omuzları geniş ve kaslıydı, beli dardı ve bacakları yıllarca ata sarılmaktan uzun ve sertti. Rolfe bile diğer adamın görünüşünün büyüleyici olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ne yazık ki Blake'e şurup kadar tatlı bir dil bahşedilmişti; ağzından gül yaprağından damlayan yağmur damlaları gibi ballı sözcükler dökülüyordu ve bu yeteneğini kadınlara karşı avantaj olarak kullanıyordu. Aziz Agnes'in zamanında yaşasaydı onu yatağına alabileceği söylenirdi, bu yüzden erkekler ondan genellikle "şeytanın sahibi" olarak söz ederlerdi. Birçoğunun, onun cazibesine kapılabileceklerini kanıtlamış eşleri vardı.

"Neye benziyor?"

Rolfe tekrarlanan soru karşısında düşüncelerini bir kenara bıraktı. Blake'e çıkmak için ağzını açtı ama sonra savaşçının biraz gerisinde at süren iri yarı adamın yüzündeki ifadeyi fark etti.

Küçük George devin adıydı. Bir dost ve şövalye olarak bu yolculukta Blake'e eşlik etmeye karar vermişti. Daha tuhaf bir çift bulunamazdı; ikisi ateş ve su kadar zıttı. Blake sarışınken, Küçük George esmerdi; Blake yakışıklıyken, Küçük George bir buldog yüzüyle lanetlenmişti. Ama adam görünüşündeki eksikliği güçle telafi ediyordu. Adamın inanılmaz bir boyu ve cüssesi vardı. Boyu bir metre on bir santim civarındaydı ve omuzlarının genişliği de bir buçuk metreyi buluyordu. Tam bir kaya gibiydi; sessiz, katı ve genellikle ifadesizdi, bu da şimdi gözlerini devirmesini ve yayvan yüzünü sallamasını özellikle komik kılıyordu. Görünüşe bakılırsa o da Blake'in müstakbel gelininin görünüşüyle ilgili sürekli soru sormasına sabırsızlanıyordu.

Sabrının bir kısmını geri kazanan Rolfe yanındaki adama döndü. "Eberhart Kalesi'nden ayrıldığından beri bu soruyu en az otuz kez sordun ve ben de cevapladım, Blake."

"Ve şimdi tekrar soruyorum," dedi sarı saçlı adam acımasızca.

Öfkeli bir tıslama Rolfe'un dikkatini diğer yanında at süren piskoposa çekti. Kral, yaşlı piskoposu yakın geçmişte birkaç nikâh kıyması için emekliliğe sürüklemişti. Blake Sherwell ile Seonaid Dunbar'ın evliliği, birkaç ay içinde kıyması için çağrıldığı üçüncü nikâhtı. Tabii bu işi başara bilirlerse. Rolfe yapacaklarından o kadar da emin değildi. Başından beri sorundan başka bir şey olmamıştı.

Nişan yaklaşık yirmi yıl önce yapılmış olmasına rağmen, kimse düğünün gerçekleşmesini istemiyor gibiydi.

Seonaid'in erkek kardeşi Duncan, kralın nihayet evliliğin gerçekleştiğini görmesini talep ederek evliliği zorlamış olsa da, nişanın bozulmasını ve kız kardeşinin başka biriyle evlenmekte özgür olmasını tercih ettiğini açıkça belirtmişti. Babaya gelince, Angus Dunbar günlerce ondan uzak durmayı başarmış, sonra da düğünü kabul etmeden önce onu mosmor olana kadar konuşturmuştu. Rolfe bunu yapar yapmaz damadın babası Sherwell Kontu'na bir mesaj göndererek yaklaşan düğünü ve düğüne katılması gerektiğini bildirmiş, sonra da Blake'i almaya gitmişti. Rolfe oğluna da bir haberci gönderebilirdi ama Dunbar'lardan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Lanet olsun. Rolfe zavallı adama, huysuz bir grupla evlendiği için neredeyse acıyacaktı. -Ya da en azından yolculuklarının başlangıcında öyleydi. Ancak, adamın buraya gelirken aklına gelen her bahaneyi kullanarak oyalanmasından ve yolculuk boyunca nişanlısının görünüşü, zekâsı ve doğası hakkında tekrar tekrar sorduğu sorularla Rolfe'u rahatsız etmesinden sonra, Rolfe onlardan bıkmıştı. O

bu işi başarırken onlara arkasını göstermek için sabırsızlanıyordu.

"Eee?" Blake hırlayarak Rolfe'a sorusunu hatırlattı.

Uzun uzun içini çekerek, "Yolculuğumuza başladığımızdan beri sana en az elli kez söylediğim gibi, o uzun boylu," diye cevap verdi.

"Ne kadar uzun?"

"Belki benden bir parmak daha

kısadır." "Ve?"

"Leydi Seonaid, uzun abanoz saçları, iri mavi gözleri, düz asilzade burnu, yüksek elmacık kemikleri ve açık, neredeyse kusursuz teniyle iyi bir vücuda sahip. Çekici bir kadın..." Tereddüt etti, karşısındaki adamı pek de sıcak olmayan bir şekilde karşılayacağı konusunda uyarmanın zamanı gelip gelmediğini düşündü.

"İçeriden bir ses mi duyuyorum?" Blake, Rolfe'u düşüncelerinden uzaklaştırarak sordu. "Evet," diye itiraf etti, eğer onu uyarcaksa bunun zamanının şimdi olduğuna karar vermişti. "Ne olsa?" diye sordu savaştı, gözleri kuşkuyla kısılmıştı.

"Biraz kaba saba biri."

"Kenarları sert mi?" Blake telaşla yankılandı. "Ne demek onun kenarları sert?"

"Şey..." Rolfe yardım için piskoposa baktı.

Gür beyaz kaşları nazik yeşil gözlerinin üzerinde dans eden Piskopos Wykeham soruyu bir süre düşündükten sonra öne doğru eğilerek Rolfe'un cüssesini aşip damada baktı. "Annesi o küçükken öldü ve nişanlınız babası ve ağabeyi tarafından büyütüldü. Korkarım ki bazı yumuşak inceliklerden biraz yoksun," dedi nazikçe.

Blake kanmamıştı. Piskopos bir hafife alma ustasıydı. Eğer kızın bazı yumuşak inceliklerden yoksun olduğunu söylüyorsa, büyük olasılıkla bir barbarı. Suçlayıcı bir tavırla genç adama döndü. "Bundan daha önce bahsetmemiştin, Kenwick!"

Rolfe isteksizce, "Şey, hayır," diye izin verdi. "Hayır, yapmadım. Belki de bu seni telaşlandırır diye düşündüm ve bunu yapmanın bir anlamı yoktu."

"Lanet olsun!" Blake onlar yaklaşırken Dunbar Kalesi'ne ters ters baktı. Ona soğuk ve düşmanca görünmüştü. İskoçlar tam olarak hoş geldin dememişlerdi ama o da onlardan bunu beklemiyordu. Onlar da bu evliliği en az onun kadar istiyorlardı.

"O kadar da kötü değil evlat," diye yatıştırdı piskopos. "Seonaid biraz kaba ve huysuz, ama tıpkı arkadaşın Amaury gibi. Aslında, o adamın kadın versiyonuna en yakın versiyon olduğunu söyleyebilirim."

Amaury de Aneford Blake'in en iyi arkadaşıydı ve çocukluklarından beri birlikteydiler. İyi anlaşıyorlardı ve hatta Amaury'nin yakın zamanda evlenip düklüğe yükselmesi onu savaş işinden uzaklaştırana kadar iş ortağı bile olmuşlardı. Piskopos Wykeham genç adama olumlu bir karşılaştırma sunduğunu düşünüyordu. Yanlış düşünmüştü.

"B'gad," diye mırıldandı Blake dehşet içinde. Aklının gözünde gelininin duvağını kaldırıyor ve yakın arkadaşının uzun boylu, siyah saçlı versiyonunu öpmek zorunda kalıyordu. Bu onu neredeyse atından düşürmek için yeterliydi.

Hayalini silkeleyen Blake, gülmeye başlayan Küçük George'a doğru bir bakış fırlattı - şüphesiz o da benzer bir hayalin etkisi altındaydı. Bakışları pek etkili olmayınca, sefil bir şekilde eyerine yığıldı. Geri dönüp doğruca İngiltere'ye gitmeyi çok isterdi. Ancak bu bir seçenek değildi. O daha on yaşında bir çocukken ve Leydi Seonaid henüz dört yaşındayken bu lanet olası nişan görüşmeleri yapılmıştı. Babası -kral- daha parşömen üzerindeki mürekkep k u r u m a d a n bunu yaptığına pişman olmuştu. Bir zamanlar çok iyi arkadaş olan Dunbar'la araları açılmıştı. Yirmi yıl kadar önce nişanlandıktan iki hafta sonra birbirleriyle konuşmamışlardı. Her ikisi de sözleşmeyi unutmaktan çok memnundu, ama ikisi de sözleşmeyi bozmaya ve buna karşı koydukları mülkleri ve çeyizleri kaybetmeye istekli değildi. Onların bu isteksizliği, kralın dilediği takdirde sözleşmenin yerine getirilmesini emretmesi ihtimalini doğurmuştu. Ne yazık ki, o istedi.

Blake geri dönüp İngiltere'ye gidemezdi. Geleceği belirlenmişti. Yarın öğlene kadar evli bir adam olacaktı.

Hayat bir sınavdı ve insanın sahip olduğu azıcık özgürlük de kısa ömürlüydü. Dunbar kalesinin kapılarından geçmek üzere olduklarını fark edince eyerini düzeltmek için kendini zorladı. Bu insanlara karşı güçlü ve kendinden emin bir duruş sergileyecekti. Gururu bu konuda ısrar ediyordu.

Blake başını kaldırdı ve duvarlardan izleyen muhafızların sessiz bakışlarıyla karşılaştı, ancak adamlar bağırma başladı. Yüzünü ifadesiz tutmakta zorlandı.

Birbirimize.

"Sence hangisi?" diye bağırdı bir adam.

"Zavallı sarışın olan, bahse girerim," diye cevap verdi yaşlı bir asker. "Babasının güzel bir kopyası."

Her göz onu daha dikkatli incelerken kısa bir sessizlik oldu, sonra biri yorum yaptı, "Yazık oldu. Esmer olanın bir şansı olabilir diye düşünmüştüm ama ufaklık bir gün bile dayanamaz."

"Bence yarım gün bile dayanamaz!" diye bağırdı bir başkası. "Whit diya bahse girer misin?"

Bahis başladığında Blake'in yüz ifadesi sertleşti. İçinde bir haysiyetsizlik dalgası yükseldi. Hayatında daha önce kendisine hiç *çelimsiz* denmemişti. Sıradan bir adamın yanında oldukça iriydi ama Küçük George'un yanında daha küçük göründüğünü tahmin ediyordu. Yine de Rolfe ile aynı boydaydı ve hiç de küçük sayılmazdı. Ortalamadan uzun olsun ya da olmasın, tek bir kadınla başa çıkma yeteneğinden şüphe etmeleri de hoşuna gitmemişti. Rolfe ve piskoposa bir bakış attığında, her iki adamın da onun gözlerinden kaçarken rahatsız göründüklerini fark etti. Küçük George ise biraz endişeli görünüyordu. Duvardaki adamların onu tedirgin etmesine izin veriyor gibiydi.

Blake'in bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. Sırtını biraz daha sertleştirerek atını kalenin ön merdivenlerine doğru sürdü. Merdivenlerde onu karşılamak için bekliyor olması gereken gelininin yokluğu da ayrı bir hakaretti. Bu çok kabaydı ve kadınla karşılaştığında bunu mutlaka söyleyecekti. Tam da buna karar vermişti ki, bailey'deki erkekler çalışıyormuş gibi yapmayı bırakıp etraflarına toplanıp bakmaya başladılar. Tüm gözlerin üzerinde olması rahatsız ediciydi ama alaycı gülümsemeleri ve açık kahkahaları dayanılmazdı.

Blake, kalenin büyük kapılarından biri gıcırdayarak açıldığında dikkatinin dağılmasından dolayı rahatlamıştı. Basamakların başında genç bir çocuk belirdi, arkasına dönüp bir şeyler bağırdı ve sonra hızla merdivenlerden aşağı indi.

"Teşekkür ederim evlat." Blake bineğinden indi ve delikanlı bineğinin dizginlerini tutarken gülümsedi. Ancak çocuğun yüzündeki acıma ve eğlence karışımı ifadeyi fark edince gülümsemesi soldu. Çocuk Rolfe'un, piskoposun ve Küçük George'un atlarının dizginlerini de aldıktan sonra onları uzaklaştırdı.

Rahatsızca kıpırdanan Blake, Rolfe'a doğru bir kaşını kaldırdı. Diğer adam belirsiz bir şekilde omuz silkmekle yetindi ama onlara eşlik eden askerlere talimat vermek için dönmeden önce yüz hatlarında endişe belirdi.

Blake kaşlarını çatarak merdivenlerden yukarıya, kalenin kapalı çift kapısına baktı. Yaklaşan toplantı her an daha da korkutucu hale geliyordu ve zihinsel olarak kendini sakinleştirmek ve cesaretini kuşanmak için zaman ayırdı. Sonra da sadece bir kadınla buluşacak olmanın kendisini tedirgin etmesine izin verdiğini fark etti.

Blake durakladı ve başını iki yana salladı. Ne diye e n d i ş e l e n i y o r d u ki? Kadınlar ona her zaman iyi karşılık vermişti. Karşı cins tarafından oldukça çekici bulunuyordu. Müstakbel gelini onu görür görmez kendinden geçerse hiç şaşırmayacaktı. Onunla evlenecek kadar şanslı olduğu için minnettarlığı sınır tanımayacak ve gelişinde onu karşılayamadığı için özür dileyecekti.

Melek olduğu için onu cesurca affedecekti; sonra da evleneceklerdi. Ondan sonra da işi bitirip eve dönecekti. Anlaşmada onu yanında götürmesi gerektiğini belirten ne bir yasa ne de bir satır vardı. Blake onu burada bırakacağını, onu koyabileceği ve unutabileceği bir evi olana kadar seyrek de olsa düzenli ziyaretler yapacağını düşündü.

Her zamanki yüksek özgüveni yerine gelen Blake, endişeli Küçük George'a gülümsedi, sonra da ön basamakları koşar adımlarla çıkarak kalenin kapısına geldi. Kapıları bir hamleyle iterek açtıktan sonra çok daha yavaş ve k e n d i n e güveni biraz daha az olan arkadaşlarını kalenin içine doğru yönlendirdi. Büyük salondaki sehpalarda oturan adamları görünce adımları yavaşladı. Yiyecekleri mideye indiriyor ve yüksek sesle kahkahalar atıyorlardı. Duvarı koruyan ve bailey'deki işlerine devam eden yüz kadar adamın Laird Dunbar'ın yönetiminde olduğunu düşündüyse, fena halde yanılmış görünüyordu. İçeride dinlenmenin ve yemek yemenin tadını çıkaran en az bir o kadar adam vardı. Bu kadar küçük bir kale için çok fazla adam vardı.

Blake evleneceği ve hayatının geri kalanını birlikte geçireceği kadını bulmak için o r a d a bulunanları kısa bir taramadan geçirdi ama kimse yok gibiydi. Bir ya da iki hizmetçi dışında büyük salonda tamamen erkekler oturuyordu. Bunun pek önemi yoktu, diye kendini rahatlatmıştı. Onunla yakında tanışacaktı.

Blake baş masaya doğru ilerledi ve birbirlerini dürtüp ona doğru işaret eden adamların dikkatini yavaş yavaş çekmeye başladı.

Onların kaba davranışlarını görmezden gelerek odanın ortasına doğru ilerledi ve laird Angus Dunbar olduğundan şüphelendiği kir saçlı yaşlı adamın önünde durdu. Odanın içinde

sessizliğe gömüldü. Yüzlerce göz ona sabitlenmiş ve her açıdan onu delip geçiyordu ama adam hâlâ başını kaldırmıyordu. Rolfe yanına yaklaşıp boğazını temizlediğinde Blake tam rahatsız olmaya başlamıştı.

"Tekrar selamlar, Lord Dunbar."

Angus Dunbar, yılların yorgunluğu ve endişesi altında omuzları çökmüş yaşlı bir adamdı. Saçları kırışmış ve tel tel olmuş, her yöne doğru dikilmiş gibi görünüyordu. Kemirdiği tavuk budunu bitirmek için acele etmedi, sonra kemiği omzunun üzerinden attı ve başını kaldırarak konuşan adama değil, Blake'in kendisine baktı. Blake hemen ilk fikrini gözden geçirmek zorunda kaldı. Adamın yaşlı olduğunu mu düşünmüştü? Endişeden yıpranmış mı? Hayır. Saçları gri olabilirdi ama Blake'i durduğu yerden mızraklarken gözlerinden hayat ve zekâ fışkırıyordu.

Yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra ağzı sert çizgilerle kaplandı ve arkasına yaslandı. "Demek öyle," diye söylendi. "İyi ya da kötü, sonunda kendine geldin. Babanın yavrusu gibi görünüyorsun."

Blake adamın ağır aksanlı sözlerini tercüme etmek için zaman ayırdı. Anladığından emin olduktan sonra belirsiz bir şekilde başını salladı.

"Evet, artık çok geç." Bu duyuruyu yapmaktan duyduğu zevk çok açıktı. "Saat zamanı geldi ve geçti ve genç kız tavuk kafesini uçurdu, bu yüzden bağlantı kurmayı düşüneneğinizi biliyorum."

"Cavie? Bağlanmayı mı düşünüyorsun?" Şaşkınlıkla kaşlarını çatan Rolfe'a döndü.

"Kuluçka zamanının gelip geçtiğini ve kızın kümeden uçtuğunu söyledi, bu yüzden senin de takılacağını varsayıyor," diye açıkladı diğer adam, sonra lorda döndü, öfke kendini göstermeye başlamıştı. "Kız kümeden uçtu da ne demek? Nereye gitti?"

Dunbar omuz silkerek başından savdı.

"Söylemedi." "Sormadınız mı?"

Angus başını salladı. "Neredeyse iki hafta ö n c e y d i , Leydi Weeldwood geldikten bir gün sonra-"

"Leydi Wildwood burada mı?" Rolfe'un şaşkınlığı çok açıktı. "Onu saraya geri götürmemiz için bizi bekleyecekti."

"Evet, bu konuda acele etmediniz, değil mi? Bir haftadan daha uzun bir süre önce dönmenizi bekliyorduk."

Rolfe Blake'e pis bir bakış fırlatarak, "Kaçınılmaz olarak geciktik," diye mırıldandı.

"Siz 'kaçınılmaz olarak gecikirken' Leydi Weeldwood canını kurtarmak için kaçmak zorunda kaldı."

"Leydi Margaret Wildwood'u kastetmiyorsunuz, değil mi?" Blake araya girdi ve İskoç başıyla onaylayınca şaşırды. Lord Wildwood ve karısıyla sarayda birkaç kez karşılaşmıştı. Leydi Margaret, kraliçe hâlâ hayattayken sık sık saraya gelmişti. Gördüğü ve duyduğu kadarıyla çift yaklaşık yirmi yıldır mutlu bir evlilik sürdürüyordu. Lord Wildwood hayattayken karısını asla incitmezdi ve şimdi öldüğüne göre de incitemezdi. Blake yaşlı adamın birkaç ay önce İrlanda'da öldüğünü biliyordu. "Lord Wildwood öldü," diye düşüncelerini yüksek sesle dile getirdi. "Leydi Wildwood'u kim tehdit edebilir ki?"

Rolfe kaşlarını çattı ve ne söyleyeceğini düşünür gibi oldu, sonra içini çekti. "Seni tanıyor muyum Greenweld?"

Blake, Wildwood'un komşusundan bahsedilince başını salladı. Açgözlü, ahlaksız bir piçti ve kimse tarafından sevilmezdi.

Rolfe ona, "Leydi Wildwood'u evliliğe zorladı," dedi. "Onu kızı Leydi Iliana'dan ayırdı ve kızın güvenliğini Leydi Wildwood'un evliliğe karşı çıkmasını engellemek ve onu hizada tutmak için bir araç olarak kullandı."

Blake bu haber karşısında şaşkına döndü. "Bundan paçayı sıyırmayı beklemiyordu herhalde?"

"Ama yaptığı yanına kâr kaldı," dedi Rolfe. "Ta ki Leydi Wildwood sadık bir hizmetkâr aracılığıyla krala bir mektup ulaştırmayı başarana kadar. Mesajda içinde bulunduğu kötü durum anlatılıyordu. Richard hemen Iliana'nın Lord Angus'un oğlu Duncan'la evlenmesini ayarladı," diye açıkladı Rolfe, oturan lorda başıyla selam vererek. "Böylece onu Greenweld'in elinden ve tehdidinden kurtardı. Kral şimdi bile Greenweld'in zorladığı evliliği feshetmeye çalışıyor."

Angus acımasızca, "Onu yenen de büyük ihtimalle bu," diye yorum yaptı. "Wildwood'dan vazgeçmeden önce onun öldüğünü gördü."

"Evet." Rolfe başını salladı. "Durumdan haberdar olduysa öyle olabilir." Angus'a bakmadan önce durumu değerlendirdi. "Sanırım korunmak için buraya geldi? Neden saraya gitmedi? Kral onu korurdu."

Angus omuz silkti. "Henüz bilmiyorum. Buraya hizmetçisi ve hizmetçinin oğluyla birlikte kaçtı, ama yolda ateşi çıktı. Buraya geldiğinden beri dinleniyor."

onunla konuştum."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Rolfe, yüz ifadesi hoşnutsuzlukla gerilmişti. "O iyi mi?"

Dunbar dudaklarını büzdü. "Yaşıyor. Zar zor. Neredeyse onun hayatını söndürecekti. Bu yüzden senin onu kurtarmanı bekledi ve buraya kaçarak akrabası olarak sunabileceğimiz güvenliğe sığındı."

Rolfe ve piskopos bakiştılar, sonra genç adam sordu: "Krala onun burada olduğunu bildiren bir haberci gönderdiniz mi?"

"Hayır. Senin gelmeni beklemeyi düşündüm. Ona tüm haberleri tek seferde vermek en iyisi olacaktır. İyileştikten sonra ona saraya kadar eşlik etmenizi isteyebilir."

Rolfe başını salladı. "Sen akıllı bir adamsın, Angus Dunbar."

Laird'in dudağı kıvrıldı. "Ve sen iyi bir diplomasın, delikanlı. Bu yüzden kralın seni böyle aptalca işlere gönderiyor."

"Hmm." Rolfe'un bu tür işlerle uğraşmaktan duyduğu hoşnutsuzluk Blake'e bakarken açıkça belli oluyordu. "Bunu şimdi görsek iyi olur."

Angus yüzünü buruşturdu. "Evet. Şimdi... bu bir sorun olabilir. Size söylediğim gibi, Seonaid Leydi Wildwood'un gelişinin yarattığı kargaşadan yararlandı. Leydi geldikten bir gün sonra, adamlarla birlikte eğildik. O pislik ben gidene kadar bekledi, sonra da bir gece uçarak geldi."

"Ne?" Blake hem şaşkınlık hem de hayal kırıklığıyla sordu.

"Leydi Wildwood geldikten bir gün sonra ayrıldığını söyledi-

"

"O kısmı anladım," diye sinirli bir şekilde tersledi Blake. "Gin nicht de ne demek?"

"Akşam karanlığı. Laird Angus ve adamları içiyorlardı ve Leydi Seonaid o sarhoş olana kadar bekledi, sonra gece karanlığında uçtu."

"Coop. Evet, bunu anladım." Arkasına dönerek, kendisine memnuniyetle bakan yaşlı adama ters ters baktı. Blake kendini bir kelime ustası olarak görmeyi severdi. Birçok konuda istediğini elde etmek için onları sık sık ve iyi bir şekilde kullanırdı. Kendisini söylenenleri anlayamaz halde bulmak onun için en sinir bozucu şeydi ve Dunbar'ın da bunu bildiğinden ve onun sırtından eğlendiğinden şüpheleniyordu. "O halde sözleşmeyi bozduğunuz ve onun mirasından vazgeçmeye razı olduğunuzu mu anlamalıyım?" diye sordu.

Dunbar koltuğunda bir yay gibi doğruldu. "Şeytan çiçek açıp boynuz çıkardığında!" diye tükürdü, sonra birden sakinleşti ve gülümsedi. "Bana kalırsa, gelini alma görevini ihmal ederek kaybeden sizsiniz."

"Ama onu almaya geldim." Yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi.

"Genç kız yirmi dört yıl gördü," diye hırladı Dunbar. "Onun için on yıl önce gelmeliydin."

Blake cevap vermek için ağzını açtı ama Rolfe koluna dokunarak onu durdurdu ve yumuşak bir sesle mırıldandı, "Bütün bunları yaşadık, Laird Angus. Gittik ve döndük. Düğünün burada yapılmasını siz kabul ettiniz ve Lord Blake de pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirmek için talep edildiği gibi geldi." Kaşlarını çattı. "Neden zorluk çıkardığınızı anlamıyorum. Ben ayrıldığımda düğünü kabul etmiştiniz. Duncan da kabul etti. Sadece Seonaid son geldiğimde düğünün yapılmasına karşı çıkıyordu ama şimdi sen de karşı çıkıyor gibi görünüyorsun."

Angus omuz silkti, çizgili yüzünü bir eğlence kapladı. "Evet, kabul ettim. Yine de delikanlının işini kolaylaştıracağımı söyleyemem. Benim için biraz fazla oyalandı ve bu her Dunbar için bir hakarettir."

Etrafta mırıltılar ve baş sallamalar vardı. Rolfe iç çekti. Görünüşe göre lord işin yapıldığını görecektir ama yapılmasına yardım etmeyecekti, ki bu da ona göre yeterince iyi değildi. "Duygularınızı anlıyorum lordum, ama korkarım Lord Blake haklı. Kızınızın evliliğinden kaçmasına yardım ederek sözleşmeyi bozmuş olursunuz, kızınızın mirası elinden alınmış sayılır ve-"

Laird Angus onu bir tiksinti dalgasıyla susturdu. "Tehditlerini kendine sakla. Ben de senin gibi genç kızın evlendiğini görürdüm, zamanı çoktan geçti." Blake'e ters ters baktı. "Ayrıca, yarı İngiliz olsalar bile ondan torunlarım olur." Duraklayarak tankardından uzun bir bira aldı, sonra tankardını yere çarparak, "Aziz Simmian'a kaçtı," dedi.

"St. Simmian's?"

"Buradan iki günlük mesafede bir manastır," diye açıkladı eğlenerek. "Oraya sığınmak istedi, onlar da kabul ettiler. Yine de, ruhumu kurtarmak için genç kızı orada göremiyorum."

"Kahretsin," diye tersledi Rolfe; sonra bakışları İskoç'un üzerinde yoğunlaştı. "Onun nerede olduğunu bilmediğini sanıyordum."

"Bana söylemediğini söyledim," diye sakince düzeltti. "Adamlarımdan birini peşine taktım."

gittiğini fark ettiğimde. Simmian'ın evine kadar izini sürmüş ama onu dışarı çıkaramamış. Erkeklerin içeri girmesi yasak, biliyorsun."

Rolfe sinirli bir şekilde, "Evet, biliyorum," diye mırıldandı.

Angus Dunbar bakışlarını tekrar Blake'e çevirdi, adamın yüzünde ve tavırlarında gördüğü küçük rahatlama işaretleri karşısında gözleri kısıldı. "Eee? Şimdi nerede olduğunu biliyorsun delikanlı, neden oyalanıyorsun? Git ve onu getir; şimdiye kadar sıkılmış olmalı, belki sana gelir."

Blake Rolfe'a baktı. Parmağına geçirecekleri ilmiği elinden kaçırmış olabileceğini düşünüyordu ama diğer adamın yüzündeki ifade ve müstakbel kayınpederinin sözleri ona yanlış düşündüğünü söylüyordu. Evlenmek için onu manastırdan çıkarmasını bekliyorlardı. Ona göre bu, bir adamdan kendi mezarını kazmasını istemek gibi bir şeydi ama başka seçeneği yokmuş gibi görünüyordu.

İç geçirerek piskopos ve Lord Rolfe'u odadan çıkarmak için döndü ama kalenin kapısında durakladı ve Dunbar'la yüzleşmek için geri dönmeden önce onlara el salladı. "Manastırın iki günlük mesafede olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet. İki gün."

"Topraklar size dost mu değil mi?"

Angus Dunbar'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bana karşı dostça. Gerçi İngiltere Kralı'na her zaman dostça davranmazsın," diye ekledi eğlenerek. "Bu yüzden bayrağınızı fazla sallamayacağım."

Blake başını salladı. O da bundan şüphelenmişti. Kızla evlenmeyi başaramazsa babasının vaat ettiği toprakları kaybederek bu uğurda ölmesi Dunbar Lordu'nu ve kızını hiç şüphesiz çok memnun edecekti. "O zaman ekosenizi alırım, efendim," dedi yırtıcı bir gülümsemeyle.

Angus Dunbar ona şaşkınlıkla göz kırptı, sonra kaşlarını çattı. "Şimdi, neden benim ekosemi istiyorsun?"

"Eğer geçtiğimiz topraklar size dostsa, sizin korumanız altında seyahat ettiğimizi kanıtlamak için sizin renklerinizi giyerdim."

Odada ölüm sessizliği ve hatta biraz da şaşkınlık vardı; sonra masalarda oturan adamlar kendi aralarında mırıldanmaya başladılar ve şaşkın laird'in solundaki adama ulaşana kadar salonda bir şeyler fısıldadılar. Adam eğilip kulağına bir şeyler fısıldar fısıldamaz şaşkınlığı geçti. Adam her ne söylediyse, Angus Dunbar bunu son derece eğlenceli bulmuştu. Başını geriye atarak kahkahalarla kükredi, odadaki diğer bütün erkekler gibi.

Hâlâ gülmekte olan yaşlı adam ayağa kalktı ve bir çekiştirme ve bilek hareketinden biraz daha fazlasını yaparak ekoseyi çıkardı. Üzerinde sadece dizlerinin yarısına kadar uzanan uzun bir gömlek kalan adam, parlak renkli kumaşı masanın üzerine fırlattı.

Blake ekoseyi yakalayıp battaniyeden yükselen pis koku karşısında yüzünü buruşturunca kahkahası yavaşlayarak durdu ve sonra tekrar gitmek için döndü.

"İşte!"

Blake durakladı ve geri döndü. "Evet?"

"Beni burada gömleğimden başka bir şey giymeden mi bırakacaksın?" Laird Angus kaşları gözlerinin üzerinde çatılmış bir halde sordu.

Blake bakakaldı. "Benden ne istiyorsun?"

"Pantolonunu ve külotunu."

Blake dehşetle altın rengi ceketine ve sütyenine baktı. İkisi de yeniydi. Müstakbel gelinini bu yeni kıyafetle etkilemeyi düşündüğünü sanıyordu. "Bu yeni bir ceket," diye itiraz etti. "Sadece birkaç haftalık."

Angus Dunbar omuz silkti. "Benim için adil bir takas bu renkler." O ve diğer adamlar yine güldüler.

Blake iç geçirerek, ekoseyi kendisini masaya kadar takip etmiş olan Küçük George'a gönülsüzce verdi ve ardından giysilerini çıkarmaya başladı.

"İlk görüldüğünden daha iriymiş," diye yorum yaptı adamlardan biri, Blake ceketini ve tuniğini silkip çıplak göğüsle karşılarında dururken.

Adama bir göz atan Blake, onu duvardaki, görünüş olarak babasına benzediğini söyleyen yaşlı adam olarak tanıdı. Duvara dizilmiş olan adamlardan bazıları onları içeri kadar takip etmiş gibi görünüyordu ama Blake bunu fark etmemişti.

Dunbar'ın tek söylediği "Hmm," oldu. Blake'ten cüppeleri alarak tutması için adamlardan birine uzattı ve kendi gömleğini hızla silkti. Lekeli ve kirli üstünü müstakbel damadına fırlatarak tuniği geri aldı ve çekiştirerek giydi.

Blake gömleği yakaladı ve ondan gelen koku karşısında neredeyse yüksek sesle inliyordu. Giyildiğinden beri yıkanmadığını tahmin ediyordu. Muhtemelen üç yıl kadar önce.

tahmin etti, sonra omuzlarını destekledi ve dikkatini hâlâ giydiği sütyenleri ve hortumları çıkarmaya vermeden önce gömleği çekti.

"Biraz sıkı, ama fena değil."

Blake, yaşlı adam tuniğin üzerine çiftetelliği giymeyi bitirirken Angus Dunbar'a baktı. Sözlerin doğruluğunu anlayınca gözleri büyüdü. Görünüşe göre müstakbel kayınpederi de kendisiyle aynı boydaydı.

"Aval aval bakmayı bırak ve bana sütyenleri ver, delikanlı. Kırım donmak üzere."

Yaşlı adama bakmakta olduğunu fark eden Blake dikkatini tekrar giysilerinin geri kalanını çıkarmaya verdi. Onları Laird Angus'a verdi, sonra ekoseyi Küçük George'dan geri aldı ve beline sarmaya başladı.

"Ne halt ediyorsun?"

Blake başını kaldırdığında Angus Dunbar'ın yüzünde dehşet ve tiksinti karışımı bir ifade gördü.

"Böyle bir ekose giyemezsin, seni büyük gowkie! Giyerken ekoseme hakaret ediyorsun." Örgüleri bağlamayı bitirince uzanıp kumaşın bir ucunu yakaladı. Blake'in elinden çekip aldı, sonra yere bıraktı ve diz çökerek pileleri katladı. Blake dikkatle izledi, adamın bu hareketi yaparken gösterdiği hıza hayret ediyor ve bunu kendisinin de yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Şüpheliydi ama yapabilse bile aynı hızda yapamayacağı kesindi.

"İşte!" Dunbar dik oturdu ve ona baktı. "Üzerine yat." "Yatmak mı?"

Blake şaşkınlıkla sordu.

"Evet. Üzerine yat."

Blake ağzı açık kaldı. "Eminim şaka yapıyorsunuzdur?"

Yaşlı adam sabırsızca kükreyerek, "Bırak şu şeyi!" dedi.

Blake nefesinin altından mırıldandı ve pilili ekosenin üzerine uzanmak için kendini yere bıraktı. O uzanır uzanmaz, laird kumaşı çekiştirmeye başladı. Bir saniye kadar sonra ayağa kalktı ve Blake'e de kalkmasını işaret ettikten sonra ekoseyi Blake'in üzerine geçirmeyi bitirdi.

"İşte." Yaptığı işe göz gezdirdi, sonra başını salladı. "Korkarım sende bende olduğu kadar güzel durmuyor," diye açıkladı ve herkes aynı fikirde olduğunu mırıldandı. "İskoç gibi görünmeye çalışan bir Sassenach'a benziyorsun. Ah, pekala..." Omuz silkerek giydiği yeni kıyafetlere baktı. "Sizin kıyafetlerinize daha çok yakıştığımı söyleyebilirim. Ne düşünüyorsunuz beyler?" Kollarını uzatarak, kıyafeti modellemek için bir daire çizdi. "Leydi Iliana'nın annesi Leydi Wildwood'u etkileyebileceğimi düşünüyor musunuz?"

Bir onay sesi duyuldu, sonra Angus Dunbar dönüp Blake'in kederli yüz ifadesine baktı. "Bunun için kendini üzme, Sassenach. Şu anda yeterince işin var. Git gelinini getir." "Eğer yapabilirsen." diye eklerken sırttı ve yüzündeki sertlik biraz olsun azaldı.

Blake kaskatı kesildi, son üç kelimenin yol açtığı kıkırdamalar karşısında yüzü kızardı. Bir başkasının şakasına maruz kalmaya alışık değildi ve bunu umursamıyordu ama o anda bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu, bu yüzden topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru yürüdü, Küçük George da arkasındaydı.

Angus Dunbar dudaklarını büzdü ve Blake'in uzaklaşmasını izledi. Adamlar kaleyi terk edene kadar bekledi, sonra koltuğuna geri döndü ve adamlarına göz gezdirirken birasından uzun bir yudum aldı. Bakışları sonunda en iyi savaşçılarından ve en güvenilir adamlarından biri olan Gavin'e takıldı. Askeri yanına çağırdı.

"Evet, lord?"

"İki adam al ve onları takip et, delikanlı," diye talimat verdi. "Genç Sherwell kendini öldürtecek kadar aptal, sonra da aptal İngiliz babası ve İngiliz kralı bizi suçlar. Kaybolmadan yolunu bulmasını sağla."

İkinci Bölüm

" A "

"Bunu kabul edemem! Dayanamıyorum!" Leydi Elizabeth Worley -Saint Simmian's'ın Hahambaşısı- muhteşem meşe masasının arkasındaki minderli koltuğa çökerken hayal kırıklığıyla kelimeleri şaklattı.

Rahibe Blanche endişeyle dudağını ısırarak bir parça parşömen aldı ve amirini sakinleştirecek doğru kelimeleri zihninde ararken kadının yüzünü yelpazeledi. Leydi Elizabeth'in çabuk sinirlenen biri olduğu iyi bilinirdi, aynı şekilde sinirlendiği zaman da hemen harekete geçme eğilimi vardı. Mümkünse onu yatıştırmak her zaman en iyisiydi.

"Dayan anne, dayanmalıyız," dedi sonunda ve umutla ekledi: "Tanrı bizi böyle sınamayı uygun gördü ve dayanabileceğimizden daha fazlasıyla sınamaz."

"Saçmalık!" Elizabeth onun çabalarını sinirlenerek elinin tersiyle itti. Başrahibe baştan aşağı bir İngiliz kadınıydı. Yirmi yıl kadar önce, özellikle iğrenç bir İngiliz asilzadesiyle evlenmemek için rahibe olmuştu. Ne yazık ki, rahibe manastırı evlilik seçeneklerinden memnun olmayan kadınlar için popüler bir kaçıştı ve o zamanlar İngiltere'de kendisini aşağı görmediği çok az pozisyon vardı. Böylece vahşi İskoçya'nın ortasındaki bir rahibe manastırında İngiliz bir başrahibe olmuştu. Bu, bir İngiliz manastırında sıradan bir rahibe olmaktan daha iyiydi, ya da o zamanlar böyle düşünmüştü. Artık öyle düşünmüyordu. Bu dinsizlerin konuşmaları terliklerine kum kaçmış gibi sinirlerini bozuyordu. Leydi Elizabeth onların barbar yöntemlerinden ve dillerinden bıkmıştı. Burada yirmi yıl yaşadıkdan sonra, şimdi sığınacak bir yer arayan İskoç kadınıyla başa çıkmak için gereken sabrı daha yeni yitirmişti ve bunu yapmasının Tanrı'nın isteği olduğuna hiçbir şekilde inanmıyordu.

"Seonaid Dunbar buraya Tanrı'nın isteğiyle gönderilmedi." Bir elini masasının üzerine vurdu. "Bu şeytanın işiydi!"

Rahibe Blanche'ın gözleri büyüdü, endişesi derinleşti. "Oh, kesinlikle hayır!"

"Evet." Başrahibe sertçe başını salladı. "Sana söylüyorum, o şeytanın dölü. İyiliğimizle oynamak ve bizi günaha sürüklemek için gönderilmiş."

"Ayartma mı?" Rahibe Blanche şüphesini gizleme zahmetine girmede. "Evet. Emirlerden birini çiğnemek için."

"On emirden hangisi, leydim?"

"Öldürmeyeceksin."

Blanche'ın çenesi düştü, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Oh, tatlı Jesu! Böyle konuşmamalısın!"

"Bu doğru." Başrahibe diğer kadının yüzündeki korku ve endişeye acımasızca gülümsedi. "Onun kanını dökmekten zevk duyarım."

"Leydim!"

"Evet, şey..." Leydi Elizabeth içini çekti. "Umalım da İngiliz erkeği hemen peşimden gelsin ve beni günahkâr düşüncelerimden kurtarsın." Masasına uzanarak bir kutu viski çıkardı ve mırıldanarak ekledi: "İşi gerçekten yapmadan önce."

Rahibe Blanche, başrahibenin içki içtiğini görünce kaşlarını çattı. "Nişanlısına kendi isteğiyle gitmeyecek. Bu yüzden burada."

"Hayır, ama onu dışarı çıkarabilir."

"Onu getirmek mi? Ama nasıl? Burası Tanrı'nın evi. Erkeklerin buraya girmesi yasaktır."

Başrahibe viskiden büyük bir yudum aldı, sonra deriyi tekrar yüzdü ve kuru bir sesle, "Erkekler genellikle yapmalarına *izin* verilmeyen şeyleri yaparlar," dedi.

"Evet, ama kapı metal ve her zaman parmaklıklı. Duvarı da aşamaz."

"Kilidi açacaksın."

"Ne?" Blanche kekeleydi.

"Geldikleri görüldüğünde, kapıyı açacaksın."

"İ? Ama-" Blanche ne yapacağını şaşırmış bir halde ona baktı. Duyduklarına bir türlü inanamıyordu. "Ama Leydi Seonaid'e sığınak sözü vermiştiniz. O bir-"

"Yeterince ödeme yapmadı. Verdiği bozuk paralar buradaki ilk gününde kırıklarını karşılamış olabilir ama fazlasını değil."

Blanche hemen, "Abartıyorsunuz, leydim," diye itiraz etti. "İlk başta bir iki şeyi gözden kaçırdığı doğru, ama bunun nedeni kılıcının geçerken onlara çarpmasıydı. Şimdi

Siz onu aldınız, o neredeyse hiçbir şeyi kırmadı."

"Rahibe Meredith'in ayağına 'pek bir şey' demezdim."

Blanche zavallı Rahibe Meredith'in ayağını hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Ah, evet, ama Leydi Seonaid asla Rahibe Meredith'e zarar vermek istemedi. O bir kazaydı."

"Leydi Seonaid için *her şey* bir kazadır." Leydi Elizabeth tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Ne yazık ki doğruydı. Leydi Seonaid özellikle kazaya eğilimli görünüyordu, bu yüzden Rahibe Blanche farklı bir yaklaşım denedi. "Onun iyi bir kalbi var anne. Sadece çok çirkin bir boyu var ve bu konuda pek rahat değil, ayrıca babası ve erkek kardeşiyle birlikte büyüdüğü için kadın ortamında emin değil."

"Kutsal Tanrı'ya olan inancım üzerine yemin ederim ki, Blanche, bir engerek yılanı için bile nazik bir söz ve bir bardak sempati duyarsın," diye mırıldandı, sonra kadına ters ters baktı. "Talimatlarımı aldınız, Rahibe. İngiliz'in yaklaştığı görüldüğünde işçileri bahçelerden göndereceksin. Herkes içeriye girdiğinde kapıyı açacaksın."

"Ama-"

"Bana 'ama' deme, Blanche! Sana emirleri verdim ve onları yerine getireceksin, yoksa seni utanç içinde İngiltere'ye geri gönderirim."

Blanche hareketsiz kaldı. O da bir İngiliz kadınıydı ama tarikata sadece tatsız bir evlilikten kaçmak için değil, bir çağrı üzerine katılmıştı. Küçük bir baronun kızı olarak, Lorduna nerede hizmet edeceği konusunda kendisine bir seçenek sunulmamıştı. İskoçya'ya gönderilmişti çünkü kendisine ihtiyaç duyulan yer orasıydı. Blanche, Lorduna ve buradaki insanlara elinden geldiğince iyi hizmet etmişti. Başrahibenin aksine, İskoçları renkli ve cesur bulmuş ve çoğu İskoç olan diğer rahibeler arasında pek çok arkadaş edinmişti. İngiltere'deki ailesinin yanına utanç içinde dönmek istemiyordu. Ancak Leydi Seonaid'e ihanet etmek de istemiyordu. Kadının kaba saba tavırlarına ve sakarlıklarına rağmen Blanche ondan hoşlandığını fark etti. Ona göre Seonaid Dunbar'da takdire değer bulduğu bir alinganlık ve onur vardı. İskoç genç kızın kaba bir çekiciliği ve iyi bir mizah anlayışı da vardı.

Belki de kadına ihanet etmeden kendisine emredileni yapmanın bir yolu vardı.

"Diya bunu duydu mu?"

Aeldra durakladı ve başını eğdi. "Birileri huşu içinde."

"Hmmm." İlerleyen Seonaid, şapelin kapısına ulaşana kadar yumuşak hıçkırıkları takip etti. Rahatsız etmekten çekinerek kısa bir süre durakladı ama yürek parçalayan sesleri görmezden gelemeyeceğini anladı. İç çekerek kapıyı açtı.

Şapel, tüm rahibelerin ve rahibe olmayan rahibelerin, Seonaid'in iki hafta boyunca itaatkâr bir şekilde oturduğu Matins ve Lauds'u okumak için bir araya geldiği yerdi. Bu devasa mağara gibi odada günde beş saat dua etmek, sadece sunak ve yan duvarlar boyunca dizili mumlarla aydınlatılıyordu. Kullanılan mumların sayısı ortalama bir odayı gün ışığı kadar aydınlatabilirdi ama şapele sadece yumuşak bir parlaklık veriyor gibiydi.

"Bu muhtemelen iyi bir şey," diye düşündü Seonaid, içeri girip loş ışıkta bakmaya cesaret ettiği ilk andan beri yaptığı gibi gözlerini duvarlardan kaçırarak. Kısa bir incelemeden sonra, duvar halılarına bakmak için daha iyi bir ışık istemeyeceğini biliyordu. Hepsi de dini nitelikteydi, İsa ve çeşitli azizlerin tasvirleri. Ne yazık ki, hayatlarının ya da daha doğrusu ölümlerinin daha korkunç yönlerini tasvir ediyor gibiydiler. İsa'nın çarmıha gerilmesi, Azize Barbara'nın başının kesilmesi, Azize Ursula'nın 11.000 bakireyle birlikte katledilmesi ve Azize Catherine'in çarkta parçalanması tasvirleri vardı.

Rahibeler dua etmedikleri zamanlarda duvar halıları yapmakla meşgul oluyorlardı. Seonaid şu anda Aziz İstefanos'un taşlanmasını tasvir eden bir parça üzerinde çalıştıklarını biliyordu. Kadın azizlerin en korkunç şehit edilişlerini bitirdikten sonra erkeklere geçiyorlarmış gibi görünüyordu.

Ah, neyse, bu onu ilgilendirmez, diye düşündü; sonra nihayet sunağın önünde diz çökmüş kadını gördüğünde gözleri şaşkınlıkla açıldı. Başrahibenin verdiği cezaya ağlayan rahibelerden biri olmasını bekliyordu ama onun yerine Aeldra ve kendisinden başka sığınak arayan tek kadındı. Leydi Helen. Kadın İngiliz'di ve önceki akşam gelmişti. Seonaid onun hakkında çok az şey duymuştu. Kimse ona Leydi Helen'in neden sığınak aradığını söylememişti ama bunun kötü, zorba bir kocayla ya da buna benzer bir şeyle ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Kaçtığı şey sadece savunulamaz bir evlilik olsaydı, kadın İskoçya'nın ortasına kadar koşmak yerine kesinlikle bir İngiliz manastırına sığınırdı.

Arkadan gelen bir dürtme Seonaid'e kapıda fazla oyalandığını ve Aeldra'nın neler olduğunu görmek için sabırsızlanmaya başladığını söyledi. Seonaid kiliseye adımını attı ve orta koridorda sunağa doğru yürürken küçük kadının onu takip ettiğinin farkındaydı.

Orada diz çökmüş bir kadın.

"Onu manastırdan nasıl çıkarmayı planlıyorsun?"

Blake umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Beni gördüğü an dışarı çıkacaktır."

"Çıkacak mı?" Rolfe'un sesi kuşkuluydu.

"Elbette."

"Anlıyorum." Bu fikir üzerine kısa bir süre düşündü. "O zaman neden en başta manastıra kaçtı?"

"Beni henüz görmemişti ve neye benzediğim hakkında hiçbir fikri yoktu," diye karşılık verdi Blake hemen.

"Ah." Rolfe başını salladı. "Yani, senin güzel yüzünü görür görmez-"

"Olgun bir erik gibi yere düşecek ve ayaklarımın dibinde secdeye kapanacak."

Rolfe eğlenerek, "Tabii ki öyle olacak," diye onayladı.

"Kadınlar görünüşüme her zaman olumlu tepki vermişlerdir." "Ben de öyle duydum."

"Bu bir lanet, gerçekten."

Rolfe kuru bir sesle, "Sizi a n l ı y o r u m , " dedi ve ekledi: "Beni endişelendiren tek bir şey var."

"Ne?"

"Senin güzel yüzünü görüp de nasıl etkilenecek? O manastır duvarlarının içinde olacak, biz ise dışında. Kapıdan sadece kutsal adamların geçmesine izin verilir."

Blake kaşlarını çattı. "Henüz bilmiyorum. Dunbar Kalesi'nden ayrıldığımdan beri bunu düşünüyorum ama-" Yanında at süren adama bakmadan önce omuz silkti. "Zaten bu benim sorunum değil. Her şeyi ayarlaması gereken kişi sizsiniz. Ben sadece infaz için Dunbar'a gidecektim."

Rolfe'un dudakları eğlenerek yukarı kalktı. "Bir idam, öyle mi?" "Öyle de olabilir."

Rolfe omuz silkerek, "Amaury'nin de benzer bir yere gittiğini düşündüğünden eminim," dedi. "Yine de Emma'yla şimdi ne kadar mutlu olduklarına bir bakın."

Arkadaşı Amaury de Aneford'u, küçük karısı Emmalene'i ve ona veda edişlerini düşününce Blake'in ağzını anımsatan bir gülümseme kapladı. "Evet, yeterince mutlu. Emma'nın bir cadı olacağından emindi. Biliyor muydun?"

"Hayır."

"Evet. İlk kocasının eve gidip görevini yerine getirmektense kendini öldürdüğüne yemin etti."

"Gerçekten mi?"

Rolfe'un sesi sinirli geliyordu. Ona sertçe bakan Blake, dudaklarındaki gerginliği fark etti ve adamın küçük Emma'nın kuzeni olduğunu kendine hatırlattı. "Tabii ki bu onu görmeden önceydi. Kızın ne kadar güzel olduğunu görünce rahatladı. Gerçi o Amaury ve Emma'ydı, Leydi Seonaid'in bir bardak bira içmesi bile zor."

Rolfe gözlerini devirdi. "Daha onunla tanışmadın bile."

Blake omuz silkti. "O bir İskoç. Ve bir Dunbar," diye ekledi sıkıca. "Bilmem gereken tek şey bu."

Rolfe meraklı gözlerle sordu: "Babanızın Angus Dunbar'la arasının açılmasına ne sebep oldu? Anladığım kadarıyla bir zamanlar kardeş kadar yakınmışlar."

Blake bir an sessiz kaldı, sonra itiraf etti: "Emin değilim. Babam bu konuda asla konuşmaz. Yine de, oldukça pis bir anlaşma olmalı, çünkü hatırlayabildiğim kadarıyla, adama korkunç isimler taktı ve her fırsatta onu küçümsedi."

"Hmm." Rolfe geçtikleri ağaçlara baktı, sonra merakını bir kenara bıraktı. "Gelininizi manastırdan almaya gelince, belki Piskopos Wykeham bu konuda size yardımcı olabilir."

"O da neydi oğlum?" Piskopos, adının geçtiğini anlayınca bineğini iki adamın arasına çekti ve beklentiyle birinden diğerine baktı.

"Blake ve ben de tam kızı manastırdan nasıl çıkaracağımızı tartışıyorduk. Belki sen de bu çabaya yardımcı olabilirsin diye düşündüm."

"Hmmm." Piskopos Wykeham'ın nazik yüzü sorunu düşünürken düşünceli bir hal aldı, sonra gür gri kaşları kalktı ve yüzüne alaycı bir gülümseme yerleşerek orada bulunan kırıksıklıkları yukarı doğru çekti. "Tanrı'nın bir adamı olarak, size kapalı olan kapılardan içeri girmeme izin verecekleri doğru. Sanırım onunla konuşabilirim ama yapabileceğim tek şey bu," diye uyardı. "Onu sığınağından çıkarmaya zorlayamam."

"Teşekkür ederim, Piskopos," dedi Blake ve evlenmekten kurtulup kurtulamayacağını merak etti. Eğer kurtulursa, küçük İskoç kızına teşekkür borçlu olacaktı. Belki ona biraz bonbon ya da bir parça kumaş gönderebilirdi.

"İşte orada."

Blake, ağaçların arasından atlarını sürerken Rolfe'un anonsuna baktı. Manastırı çevreleyen taş duvardan sadece elli metre kadar uzaktaydılar. Eyerde gerilerek atını dürttü ve onu ileriye doğru itti. Önümüzdeki birkaç dakika içinde ya gelinini elde edecek ya da başarısız olup mutlu bir adam olmaya devam edecekti. Geleceğini belirleme zamanı gelmişti.

Kapıya ulaşan Blake atından indi ve hızla zili çekmeye yöneldi. Tam zili çekecekti ki kapı ile duvar arasındaki bir çatlak dikkatini çekti. Kaşlarını çatarak uzandı ve ahşap kapıyı geçici olarak dürttü. Kapı itiraz eder gibi bir ses çıkardı ama bir santim kadar açıldı. Blake hareketsiz kaldı, ensesinde küçük huzursuzluk akımları dolaşıyordu. Bu doğru değildi ve kılıcına uzanırken yüzünde acımasız bir ifade belirdi. "Kapı kilitlenmemiş."

"Ne?" Rolfe ona katılmak için atından indi.

"Hayır." Piskopos başını salladı. "Yanılıyor olmalısın, Blake. Kapı her zaman kapalıdır. İçeride sığınacak yer arayan çok fazla kişi var-" Rolfe'un hafifçe itmesiyle kapı biraz daha açılınca sözleri aniden kesildi. Piskopos hayretle baktı, sonra da hoşnutsuzlukla mırıldandı: "Vay canına! Bu pek güvenli değil."

Blake kapıyı iterek sonuna kadar açtı. Bakışları boş çiçek ve bitki bahçelerinde gezindikten sonra ilerideki binaya yöneldi. "Hayır. Hiç de güvenli değil."

"Lanet olsun bana!" Piskopos kendi atından atladı ve açıklıktan bakan diğer iki adama katıldı.

"Ne düşünüyorsun?" Rolfe sordu. Hepsi de ortaya çıkan yemyeşil ve çiçekli bitki örtüsüne baktı.

"Bahçeler boş. Olmalılar mı?" Blake omzunun üzerinden baktı. Piskopos boynunu bükmüş, başını sallarken bile içeriye bakıyordu.

"Hayır. Hizmetçiler ya da rahibeler bu saatte onlarla ilgileniyor olmalı. Leydi Elizabeth Worley St. Simmian's'ı işletiyor ve kendisi de hiç kimseye katlanmayacak kadar güzel bir kadın."

"Baksana," dedi Rolfe, piskoposun sözünü keserek. "Etrafa saçılmış sepetler var. Sanki çalışıyorlarmış da aniden gitmişler gibi."

"Kulağa endişe verici geliyor." Küçük George'un gürlemesi Blake'in dikkatini, onlarla birlikte ata binen her bir adamın attan inmiş ve normalde asla görme fırsatı bulamayacakları bir kutsallığa bakmaya çalışarak etrafta toplandıkları gerçeğine çekti.

"Ah canım, ah canım, ah canım." Piskopos başını iki yana salladı, kaşları endişeyle aşağıya dönüktü. "Bir şeyler doğru değil; bir şeyler kesinlikle doğru değil."

"Birçok kişinin buraya sığındığını söylemişsiniz. Birinin gerçekten içeri girip -" Rolfe teorisinin geri kalanını söylemedi.

Blake kapıyı iterek sonuna kadar açtı ve kararlı bir şekilde içeri girdi. Küçük İskoç kızının onunla evlenmekten kaçması bir şeydi; birinin onu çalması ya da ona zarar vermesi başka bir şeydi. Boş boş durup bunun yapılmasına seyirci kalamazdı. Bu onun doğasında yoktu.

Seonaid diğer kadının yüzündeki temkinli ifadeye biraz şaşırılmıştı. Kızıl saçlıydı, teni soluktu ve hafif çillerle pudralanmıştı. Yüzü ağlamaktan lekelenmişti ve onların yaklaşmasını izlerken güvensizlikle buruşmuştu. Önünde duraklayan Seonaid rahatsız bir şekilde başka tarafa baktı. Arkasını dönüp gitmek istedi ama yapamadı. Bu onun tek kusurundan kaynaklanıyordu; Seonaid kalbinde yumuşaktı. Bu onun ve kardeşinin yıllar boyunca ortadan kaldırmak için çok çalıştıkları bir hataydı. Bu görevde başarısız olmuşlardı. Yaralı bir hayvanın ya da insanın yanından uzaklaşamaz, acı çığlıklarını görmezden gelemez ve İngiliz kadını yaptığı gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bırakamazdı.

"Leydi Helen. Ben Leydi Seonaid," diye aniden bir selamlama anonsu yaptı. "Leydi Seonaid mi? Evet, Rahibe Blanche bana sizden bahsetti." Kadının yüzünde bir rahatlama vardı.

Kadın ayağa kalkarken yüzünde bir ifade belirdi. Seonaid'in boyuna bakıp kendinden bir karış daha uzun olduğunu fark ettiğinde bu duygu yerini şaşkınlığa bıraktı. "İki haftadır buradasınız, değil mi?"

Seonaid sahte bir sıkıntıyla, "Evet, bir İngiliz köpeğiyle evlenmekten kaçınmaya çalışıyorum," diye açıkladı.

Helen irkilmiş görünüyordu, sonra gülmeye başladı. "Ve ben kaçmaya çalışıyorum

bir İskoç domuzuyla evlilik."

"Hayır. Gerçekten mi?" Seonaid sıırttı ve sonra sordu: "Peki o zaman neden bir İngiliz manastırına gıtmedin?"

Helen yüzünü buruştırdı. "İskoçya'dan kaçtım. Bulabildiğim en yakın sığınağı aradım." "Oh, evet." Seonaid başını salladı. "Asla korkma, burada güvende olacaksın."

"Evet." Kelimesi bir anlaşmaydı ama yüz ifadesi şüpheliydi.

Aeldra yanında ayaklarının üzerinde kıpırdandığında, Seonaid aniden kuzeninin varlığını hatırladı ve kendi kötü davranışından dolayı yüzünü buruştırdı. "Çok kabayım. Bu benim kuzenim, Aeldra. Başım belaya girerse beni güvende tutmak için buraya kadar bana eşlik etmekte ısrar etti."

Helen gözlerini söz konusu kadına dikince Seonaid dönüp Aeldra'yı inceledi ve onu diğer kadının görmesi gerektiği gibi gördü. Sarışın kuzeni renk ve boy olarak onun tam tersiydi, Helen'den bile kısaydı. Seonaid, kuzeninin "onu güvende tutmak" için kendisine eşlik etmekte ısrar etmesinin, onu hiç dövüşürken görmemiş birine garip geleceğini tahmin ediyordu ama Aeldra savaşta vahşi bir kediıdı.

Seonaid, "O kana susamış bir fahişe," diye açıklama gereği duydu. "Ve çevik de. Göster ona," diye önerdi.

Aeldra başını sallayarak şapelden çıkacakmış gibi döndü, birkaç adım uzaklaştı, sonra aniden arka arkaya üç takla attı. Son dönüşünde yüzü Helen'e dönük bir şekilde yere indi, küçük bıçağını çekmiş ve İngiliz kadının boğazına dayamıştı.

"Aman Tanrım," dedi Helen belli belirsiz nefes alarak.

Seonaid ve Aeldra, küçük kadın kılıcını geyik derisinden çizmesine geri sokarken güldüler.

"Bunu bana öğretebilir misin?"

Aeldra omuz silkti. "Görmesi etkileyici ama gerçek bir savaşta pek işe yaramaz. Hançerimi boynuna yaklaştırmadan önce bir okçu beni taklanın ortasında vururdu."

"Oh. Yani bana öğretmeyeceksin." Helen'in omuzları çöktü. Seonaid ve Aeldra birbirlerine baktılar.

Aeldra, "Ama sana biraz daha yararlı bir şeyler öğretebilirim," dedi.

Helen'in tavrı bir anda aydınlandı. "Gerçekten mi? Öyle mi?"

"Evet."

"Aman Tanrım, bu harika olurdu. O zaman Cameron benim için gelirse kendimi savunabilirim."

Seonaid'in gözleri büyüdü. "Cameron? Lord

Rollo?" Helen yüzünü buruştırdı. "Evet"

Düşündü. "Onun o kadar kötü olduğuna dair bir şey duymadım. Şimdi, evleneceğim adam, birinci dereceden bir köpek."

"Kiminle evlenecektiniz?" Leydi Helen merakla sordu. "Sherwell."

"Lord Blake Sherwell?"

"Evet, onu tanıyor musun?" Seonaid sordu.

"Evet. Şey, hayır, onunla hiç tanışmadım ama adını duydum. Ona Melek derler. Oldukça yakışıklı ve çekici olduğu söylenir. Bir meleğin bakışlarına ve şeytanın diline sahip olduğu ve bu ikisi arasında Aziz Agnes'i bile yatağına çekebileceği söylenir." Helen kaşlarını çatıı. "Neden onunla evlenmek istemiyorsun?"

"O bir İngiliz." Kadın şaşırmış gibi bakınca Seonaid özür dileyen bir gülümseme fırlattı. "Sadece İngiliz olduğu için değil. O aynı zamanda bir cur."

"Ah." Helen tereddüt etti, sonra da "Onunla tanıştın mı?" diye sordu.

"Hayır, ama babam onun babasını tanırdı. Bir zamanlar arkadaştılar. Bu yüzden evlilik ayarlanmıştı, ama sonra kont ne kadar kötü biri olduğunu gösterdi ve..." Omuz silkti.

"Sherwell Kontu ne yaptı?"

Seonaid dudaklarını büzdü. "Şey, şimdi, tam olarak bilmiyorum, ama oldukça kaba bir şey olmalı, çünkü babam o zamandan beri ondan nefret ediyor ve her fırsatta onu lanetliyor." Helen kaşlarını çatmaya devam edip yorum yapacak gibi görüldüğünde Seonaid rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve sordu: "Neden kaçıyorsun Lord Rollo? Doğrusu onun aleyhinde hiçbir şey duymadım."

"Evet." Helen'in ifadesi karardı. " 'Eminim ki, yapmadınız. Gerçek doğasını çok iyi gizliyor. Babamı bile kandırdı, o kadar ki evlenmeyi kabul etti ama Cameron Kalesi'ne giderken adamlarından biriyle konuşmasına kulak misafiri oldum. Gece kamp yapmak için durmuştuk ve benim uyuduğumu sanıyorlardı. Onun nasıl bir adam olduğunu tartışıyorlardı.

Kalesine vardığımızda evliliği olabildiğince çabuk bitirmeyi planlıyordu, böylece başka bir kadınla evlenebilecekti."

Seonaid kaşlarını kaldırdı. "Zaten bitirmeyi planlıyorsa, neden evlendiniz ki?"

"Çeyizim için. Babamın durumu oldukça iyi ve çeyizim konusunda cömert davrandı." "Ama evliliği bitirirse, çeyizini alamaz."

"Ben öldüğüm için evliliğimiz sona erseydi yapabilirdi."

"Hayır!" Seonaid ona bön bön baktı. "Yapmaz!"

Helen acımasızca başını

salladı. "Öyle mi dedi?"

Tekrar başını salladı. "Bunu en iyi nasıl yapabileceklerini tartışıyorlardı. Boynumu kırıp düşerken kırmışım gibi göstermek için beni merdivenlerden aşağı atmak ya da ormanda boynumu kırıp bineğimden düştüğümü söylemek arasında kararsız kaldılar."

"Cur!" Seonaid kuzenine dönerek eliyle işaret etti. "Hayal edebiliyor musun,

Aeldra?" Aeldra başını salladı. "Hayır. Gerçekten uyumadığın için şanslısın."

"Evet," diye kabul etti Seonaid. "O zaman ne yaptın?"

"İlk başta hiçbir şey. Planlarından haberdar olduğumu anlamamaları için uyuyormuş gibi yapmaya devam etmek zorunda kaldım."

"Oh, evet."

"Ama fırsatını bulur bulmaz kaçtık." "Biz mi?"

"Hizmetçim

yanımdaydı." "Öyle

miydi?"

"Evet, babama söylemesi için onu eve doğru gönderdim. Cameron'ın planını anladığında hemen yardımına koşacaktır."

"Ama ya ona ulaşmadan önce onu yakalarlarsa?"

Yüzünden kısa bir süre endişe geçti, sonra başını salladı. "Hayır. Yola çıkmadan önce tüm atları serbest bıraktım."

Seonaid ve Aeldra bakıştılar; sonra küçük İskoç kaşlarını kaldırdı. "Bütün bunları yapmayı nasıl başardın? Hiçbir İskoç'un siz toparlanıp, hayvanlarını salıp kaçarken öylece oturmayacağını çok iyi biliyorum."

"Evet, pekala." Tereddüt etti, sonra şöyle dedi: "Beni durdurabilselerdi eminim durdururlardı ama hizmetçim Madge'in şifalı bitkiler konusunda özel bir bilgisi var. Ertesi sabah beni öldürmekten bahsettiklerini duyduğumda ona duyduklarımı ve kaçmamız gerektiğini söyledim. O gece sup hazırladı ve derin bir uykuya dalmaları için ilaç verdi. Onlar baygınken toparlandık, hayvanları serbest bıraktık ve kaçtık. Onu eve yalnız gönderdim ve benimle seyahat ettiğini düşünmeleri için ikinci bir atı takip ederek buraya geldim. İzimi takip edebileceklerinden emin oldum. Onu aramaya zahmet etmelerine bile gerek kalmayacak. Madge eve dönmeyi başaracak ve babamı bana getirecek."

"Takip etmeleri için kasten bir iz mi bıraktınız?"

Helen başını salladı. "Madge'le birlikte eve dönseydim, oraya varamadan bizi yakalayabilirlerdi. Planlarını bildiğimi anlarılardı. Bir daha kaçamayacağımın emin olurlardı ve büyük ihtimalle hemen oracıkta öldürürlerdi."

"Evet, biliyorum, ama seni buraya kadar takip etmeleri için onlara bir yol bırakmak zorunda değildin, değil mi?"

"Madge'in babama sağ salim ulaşacağından emin olmak için beni takip etmelerini istedim," dedi Helen ağlamaklı bir sesle. "Ayrıca, bir kez haberdar olduğunda her şeyin yoluna gireceğinden eminim. En azından ben öyle düşündüm. Burada güvende olacağımı düşünmüştüm ama artık o kadar emin değilim."

Dudağının hafifçe titrediğini gören ve tekrar gözyaşlarına boğulacağından korkan Seonaid, kadını rahatlatmak için acele etti. "Oh, evet. Burada olman güvenli. Rollo Cameron gibi katil bir köpek bile kutsal topraklara saldırmaya cesaret edemez. Yapsa bile başrahibe onu içeri almaz. Baban gelene kadar burada güvendesin. Ben de öyle." İngiliz kadının yüzündeki korkuyu hâlâ gören Seonaid, zihninde onun dikkatini dağıtacak bir yol aradı. "Yapmamız gerekeni yapmıyoruz. Eğer vaktin varsa, belki Aeldra ve benim sana kendini savunmakla ilgili bir iki şey öğretmemi istersin?"

"Yapar mıydın? Oh, bu harika olurdu. Kendimi tehlikede bulana kadar böyle şeyler hakkında ne kadar cahil olduğumu fark etmemiştim. Rollo'nun benimle ilgili planlarını dinlediğim gece bir kılıcı nasıl kullanacağımı bilmeyi çok isterdim. Kalkar ve onu oracıkta yere sererdim."

"Gelin o zaman, bahçeye geçelim, orada daha fazla yer var." Seonaid şapelin kapısına doğru ilerledi ve kapıyı açtı. Salona doğru ilerledi, dondu kaldı ve geri çekildi, eli otomatik olarak boş kınına gitti.

"Ne oldu?" Seonaid kapıyı hafifçe kapatıp tekerlekli sandalyeye döndüğünde Helen endişeyle sordu

odayı gözetlemek için.

"Gel." Yüzü asık bir ifadeyle küçük kadının kolunu tuttu ve onu loş odanın sol tarafına doğru itti, Aeldra'nın sorgusuz sualsiz onu takip edeceğinden emindi.

"Ne oldu?" Helen onun yanında tökezleyerek ilerledi. "Ne gördün?"

"Koridorda bir adam gördüm." İlk goblenin yanında duraklayan Seonaid kadını serbest bıraktı ve devasa dekorasyonu duvardan çekti. Planını sezen Aeldra onun önüne geçti ve çarşıdaki İsa resminin arkasına geçti. Seonaid Helen'e baktı.

"Atla," diye emretti. Kadın tereddüt edince, onu ileri itmek için tekrar kolundan tuttu. "Aeldra seni diğer taraftan koruyacak. Ben bu tarafta olacağım."

"Ama neden korunmaya ihtiyacım olsun ki?" Goblenin arkasında yarı yolda durdu ve dönerek ona baktı. "Gördüğün Rollo muydu?"

Seonaid başını salladı. "Adamı tanıyamadım ama giydiği ekoseydi ve burada sığınak arayan sadece ikimiz olduğumuza ve beni arayan adam da İngiliz olduğuna göre..." Cümlelerin geri kalanının kaybolmasına izin vererek omuz silkti.

Helen'in daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu. Panikle yüzünü buruşturarak, Seonaid'in iri gövdesi için yeterince yer bırakacak şekilde duvar halısının arkasına doğru kaydı.

"Sence içeri nasıl girdiler?" diye sordu İngiliz kadın, duvar halısı karşısına yerleşirken. Düz değildi ve yakından incelendiğinde saklanma yeri olarak iyi durmayacaktı ama Seonaid buna gerek kalmayacağını umuyordu. Odadaki loş ışık ve duvar halılarındaki kanlı resimler nedeniyle, arayan kişinin hızlıca bir göz atıp gideceğini umuyordu. Seonaid düşmanla kılıcı olmadan yüzleşmek istemiyordu, özellikle de sayılarını bilmiyorken. Tek gördüğü bir adamdı ama o da koridorun sonunda yan durmuş, göremediği biriyle konuşuyordu. Ya da birkaç kişiyle.

"Hiçbir uyarı yoktu. Çığlık ya da haykırış duymadım. Sizce onlar-" Helen'in çılgınca sözleri Seonaid'in uzanıp bir eliyle ağzını kapatmasıyla aniden kesildi.

"Kendini savunmak için bir numaralı ders," diye tısladı. "Biri saklanırken sessiz kalmalıdır, yoksa saklanmanın hiçbir faydası yoktur. Anladın mı?" Kadının karanlıkta başını salladığını hissedince Seonaid elini çekti, sonra şapelin kapısı açılınca kaskatı kesildi.

Goblenin arkası karanlık ve boğucuydu, hava küf ve tozla ağırlaşmıştı. Seonaid ayak seslerini duymaya çalışıyordu ama sessizlik İsa'nın resminin arkasındaki toz kadar ağırdı.

Tuttuğu nefesi bırakan Seonaid yeni bir nefes çekti ve hemen ardından bir eliyle ağzını ve burnunu kapattı. Toz solumuştu ve bir hapşırık kendini hayata zorluyordu. Sessizce küfrederek dudağını ısırıp ve dikkatini dağıtmak ya da en azından hapşırığı geciktirmek için burnunu sıkı. Sonunda kapının yumuşak tıkırtısını duyduğunda bu çaba yüzünden alnından ter boşanmıştı. Patlayıcı hapşırığı hemen ardından geldi ve Seonaid perdenin arkasından çıktı, cildine yapışan toz izlerini temizlemek için elini yüzüne götürdü. Aeldra ve Helen de onu takip etti.

"Lanet olsun bana! Bu neredeyse kafamı uçuracaktı."

"Çok yakındı." Aeldra kapıya doğru eğildi ve bir kulağını kısa süreliğine kapıya dayadı. Görünüşe bakılırsa hiçbir şey duymamıştı, tek gözüyle dışarı bakabilecek kadar kapıyı araladı. Kapıyı kapatırken sessizce, "Temiz," dedi.

Başını sallayan Seonaid ona arkasını işaret etti.

"Ne yapacağız?" Aeldra onlara katıldığında Helen sordu.

Seonaid bir an sessiz kaldı, sonra kaşlarını çatı. "Odalarımıza gitmemiz gerekiyor."

"Ne için?" Aeldra başını salladığında Helen bir kadından diğerine baktı. "Kılıcım için."

Yüzünü buruşturdu. "Başrahibe onu aldı. Aeldra'nınkini de."

"Ama eğer onları götürdüyse-"

Aeldra omuz silkti. "Onları geri aldık. O sarhoş bir cehaletle horlarken onları çimdikledik."

"Sarhoşken-? Hayır! Başrahibe içiyor mu?"

"Evet." Seonaid bu durumdaki en ufak bir endişe duymuş gibi görünmüyordu. "En iyi savaşçılar gibi onu geri fırlatabilir."

"Evet." Aeldra sırtıttı.

Helen her iki kadının sesindeki çığ hayranlık karşısında başını salladı.

"Gel o zaman." Seonaid, Aeldra'yı kapıya kadar takip etti, sonra aniden durdu ve Helen'e döndü. "Belki de burada beklemelisin. Senin için geri gelebiliriz."

"Hayır." İngiliz kadın başını sertçe salladı. "Lord Rollo'nun benimle ilgili planlarına kulak misafiri olduğumdan beri siz iki hanımın yanında kendimi daha güvende hissediyorum. Sizinle kalmak istiyorum."

Seonaid dudaklarını büzdü ve bir süre onu düşündükten sonra başını salladı. "P e k â l â , o zaman gidelim." Hâlâ kapının yanında duran Aeldra'ya eliyle işaret etti. Küçük kadın kulağını ahşap yüzeye dayadı, sonra kaşlarını çattı ve hızla geri döndü. "Biri geliyor."

Seonaid lanet okuyarak Helen'in kolunu tuttu ve onu aceleyle duvar halısına geri götürdü. Orada Aeldra'nın arkasına geçmesine yetecek kadar durakladı, sonra Helen'i içeri itti ve tam kapı açılırken hızla onu takip etti.

Üçüncü Bölüm

" A "

Seonaid kendini duvara yasladı ve kılıcı yanında değilken bunun olmasına izin verdiği için kadere lanet okudu. Nefesini tuttu ve odada neler olup bittiğini dinlemeye çalıştı ama kendi kalbinin çarpıntısından başka hiçbir ses duymadı. Sessizlik sonsuza dek sürecekmış gibi göründüğünde, Seonaid ağzını açtı ve en son burnundan nefes aldığı anda neler olduğunu çok iyi hatırlayarak temkinli bir nefes aldı.

Birkaç dakika süren sessizlikten sonra, kapıyı açan kişinin sadece içeri bakıp gitmiş olması gerektiğine karar verdi. Seonaid tam örtüyü kenara çekip dışarı çıkmak üzereydi ki bir itiş kakış sesi duyuldu. Birinin ayağı sıralardan birine çarpmıştı. Saklandıkları yer keşfedilmiş miydi?

"Leydi Seonaid?"

Goblenin diğer tarafından gelen fısıltılı soruyla kaskatı kesildi, sonra sesi tanıyınca gobleni kenara çekti.

"Rahibe Blanche!" Bakışları boş odayı taradı; sonra kadının elini tuttu ve onu da kendileriyle birlikte duvar halısının arkasına çekti. "Sen ne yapıyorsun? Manastırda erkekler var."

"Evet, biliyorum." Rahibe Blanche içini çekti. "Seni uyarmak için neredeyse yarım saattir seni arıyordum. İngiliz geldi."

Seonaid goblenin arkasındaki karanlıkta gözlerini kırıştırdı. "Hayır. Onlar İskoç."

"Hayır. Tepeyi aştıklarında onları gördüm; İngilizlerdi. Kralın sancağını taşıyorlardı. Eminim öyledir."

"Ekose giyen çok İngiliz var mı?" Seonaid sordu ve kadının karanlıkta yaşadığı şoku hissetti.

"Ekose mi?"

"Evet, gördüğüm adam ekose giyiyordu."

"Ekose mi? Hayır." Başını hararetle salladı, tozları karıştırdı. "Yanılıyor olmalısınız."

"On adım ötede duruyordu, Rahibe. Dizleri çıplaktı, size söylüyorum. Manastıra giren İskoçlar; Leydi Helen'i bu yüzden sakladık. Cameron olduğuna eminim. Onu buradan çıkarmalıyız. Cameron'un eline düşerse ona ne olacağını biliyorsun."

Duyurusunun ardından uzun ve yoğun bir sessizlik oldu; sonra Rahibe Blanche hareket etmeye başladı. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede duvar halısının arkasından çıktı. Onu takip eden Seonaid, kadının kıyafetlerini çekiştirmeye başlamasını ve kıyafetlerini çok az düşünerek ya da uyararak çıkarmasını hayretle izledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu hayretle.

"Kapıyı açık bıraktım," diye cevap verdi Rahibe Blanche. "Anne Elizabeth öyle emretti. İngiliz adamın seni alıp götürceğini umuyordu. Kristali yüzünden hâlâ üzgün. Ve Rahibe Meredith."

Seonaid lanet okudu. Buradaki ilk gününde başrahibenin kristal sürahisini masasından düşürmüştü. Masanın yanındaki masanın üzerinde duran bir bardağa çarpmamak için kınını geriye doğru eğmiş ama onun yerine sürahiyi devirmişti. Rahibe Meredith'e gelince, Seonaid mihrapta diz çökmüş dua ediyordu ki, iyi kalpli rahibe yanından geçerken - gerçekten de herkesten daha uzun olan- ayaklarına takılmıştı. Rahibe Meredith düşerken bileğini kırmıştı.

"Özür dilerim," dedi Blanche bariz bir sıkıntıyla. "Senin için göz kulak olmamı emretti."

nişanlısının geleceğini, bahçeyi boşaltmasını, herkesin büyük şapele gitmesini ve kapıyı açmasını emretti. Onun emrini reddedemedim. Beni utanç içinde İngiltere'ye geri göndermekle tehdit etti. Seni uyarmayı düşündüm ama seni bulamadım." Kadın beyaz yüzüyle duvar halısının arkasından çıkarken Helen'e baktı. "İngiliz olduklarını sanmıştım," dedi ağlamaklı bir sesle, diğer kadının korkusunu anlayınca kendi yüzü de suçluluk duygusuyla kızardı. Sonra kendi duygularını sabırsızca bir kenara itti ve elbisesini Helen'in ellerine tutuşturdu.

"Elbisemi giy."

Seonaid'in kaşları kız kardeşinin sesindeki otorite karşısında kalktı. Helen buna karşılık verip hemen kendi kıyafetlerini çıkarmaya başladığında hiç şaşırmadı.

"Kıyafetlerimizi değiştireceğiz, sonra da size buradan çıkmanın gizli bir yolunu göstereceğim." Rahibe Blanche konuşurken Leydi Helen'in soyunmasına yardım etti. "Onlarla karşılaşarsak, kıyafetiniz sizi güvende tutabilir. Erkekler rahibelere pek bakmazlar bile. Onları anahtarla kandırabiliriz."

Kadınlar kıyafetlerini değiştirmeye koyulurken arkasını dönen Seonaid kapıya doğru ilerledi ve koridordaki sesleri dinledi. Aeldra da onu takip etti ve bir süre sessiz kalıp dinlediler. Sonra Seonaid aniden kendine baktı ve giydiği uzun elbiseye ve ekoseye kaşlarını çattı. Bir sorunla karşılaşarlarsa kıyafeti hareketlerini engelleyecekti ve görünüşe göre bir sorun çıkıyordu.

Aeldra'ya kapıdaki yerini almasını işaret eden Seonaid ekosesini çıkardı ve hançerini kullanarak ekosenin altına giydiği düz beyaz şalvarı kesti. Bel hizasının birkaç santim altından kesti, ardından elbisenin alt kısmı ayaklarının etrafında yumuşak bir yığın oluşturacak şekilde düşene kadar kumaşı vücudunun her tarafından yırttı. Daha sonra çok kısalmış olan vardiyayı, cüppe ve ekosenin altına giydiği ekose örgünün üst kısmına soktu. Seonaid ve Aeldra evde genellikle ekose örgüleri ve kısa bir tunikle dolaşırlardı. Cüppeleri sadece manastırda kaldıkları süre boyunca başrahibe ve rahibeleri şok etmemek için giymişlerdi. Ama artık bela gelmişti ve rahibelerin hassasiyetleri pratiklikten daha az önemliydi. Savaşmaları ya da kaçmaları gerekirse, uzun önlükler yerine sütüyenlerle her ikisini de çok daha kolay yapabilirlerdi.

Kendi kıyafetini bitiren Seonaid, uzun siyah saçlarını bir parça bezle çabucak arkadan bağladıktan sonra kapıda Aeldra'nın yerini aldı. Aeldra kendi elbisesinde de aynı değişiklikleri yaparken o da nöbet tutacaktı.

"Herkes hangi cehennemde?"

Blake, Rolfe'un mırıldandığı soruya omuz silkti. Bahçeler, giriş, salon ve şimdiye kadar baktıkları diğer tüm odalar boştu. Manastır bir mezar kadar sessiz ve boştu. Boş bir yan salona geldiğinde, bunun düpedüz ürkütücü olduğunu düşündü.

Duraklayarak döndü ve kendisini takip eden adamlara baktı. Rolfe, Küçük George, piskopos ve yirmi silahlı adam, manastırın iç kutsallığına bakarken her yüzlerinde merak ve endişe vardı. Onları suçlayamazdı. Burası bir daha görebilecekleri bir yer değildi.

İç geçirerek başını salladı ve ana salona doğru baktı. "Ne oldu?"

Rolfe geldikleri yoldan geriye bakarak sordu.

"Şapel," dedi Blake. "Koridorun sonunda dururken kapının kapandığını gördüğüme yemin edebilirim."

"Evet, ama oraya baktık. Boştu."

"Hmm." Koridora bakmaya devam etti. İçgüdüleri ona tekrar kontrol etmesini söylüyordu. Bir savaşçı içgüdülerine güvenmeyi çabuk öğrenirdi. Aniden dönerek geldikleri yöne doğru ilerledi ve sadece birkaç adım sonra duraklayarak silah arkadaşlarına manastır sakinlerinden herhangi biri için geçidi aramaya devam etmelerini emretti. Yoluna devam ettiğinde, Rolfe'un onu takip ettiğini, Küçük George ve piskoposun da yakınlarda olduğunu fark etti.

Kuzeni onu dürttüğünde Seonaid salona bakmaktan vazgeçip doğruldu. Aeldra giysilerini onarmayı bitirmişti, böylece o da artık etekler tarafından engellenmiyordu ve Rahibe Blanche ile Helen giysilerini değiştirmeyi bitirmiş ve onlara katılmak için hareket ediyorlardı.

Leydi Helen onların da kıyafetlerini değiştirdiklerini görünce şaşkınlıkla, "Elbiseleriniz," dedi. "Sütüyenler içinde çok... farklı görünüyorsunuz."

Seonaid kapıyı kapatırken bu yoruma gülümsedi ve iki kadını iyice incelemek için döndü. Aynı şeyi onlar için de söyleyebilirdi. Her ikisi de düğme tarafından dönüştürülmüştü. Saçları rahibe kıyafetinin altına gizlenmiş ve vücudunun her santimi saklanmış olan Helen'in ruhani bir güzelliği vardı. Daha önce de çekiciydi ama güzelliği bir şekilde saf ve masum bir tatlılığa dönüşmüştü.

Rahibe Blanche ise berbat görünüyordu, her zamanki sakın ifadesi gergin ve sıkıntılıydı, kırılmış başı örtüsüz tuhaftı.

Seonaid etrafına bakındı, sonra odanın önüne doğru ilerleyerek mumların bulunduğu masanın üzerindeki beyaz örtüyü aldı.

"Ne yapıyorsun?" Mumlar yere yuvarlanırken Rahibe Blanche onun peşinden koştu.

Seonaid, "Biri ikinizi birlikte görürse anahtarı hemen tanıyacaktı," diye belirtti. "Başını örtmeliyiz."

"Ah." Rahibe Blanche utanarak kesilmiş başını yoklamak için uzandı ama Seonaid onun elini kenara itti ve bezi başına örttü. Ardından ince keteni çenesinin altından bağladı ve kaşlarını çatarak yaptığı işi inceledi. Ne yazık ki, çabaları onun süslenme ve moda konusunda ne kadar az bilgisi olduğunu ortaya çıkardı. Nefesinin altında mırıldanarak biraz telaşlandı, Helen'in onu yolundan çekip görevi devralmasıyla rahatladı. İngiliz kadın işini bitirdiğinde Seonaid kız kardeşine baktı ve memnuniyetini başıyla onayladı.

"Bırakın gidelim. Odalarımızdaki kılıçları toplamalı, sonra da bahsettiğiniz çıkışı bulmalıyız."

"Odalarımızdaki bıçaklar mı?" Rahibe Blanche şaşkınlıkla ona baktı. "Ama onları Elizabeth Ana aldı."

"Onları geri aldık ve kaçmak için onlara ihtiyacımız var." "Hayır, bu riski göze alamayız," diye itiraz etti kız kardeş hemen.

"Bizi koruyacak hiçbir şey olmadan mı göndereceksiniz?"

Rahibe Blanche dudağını ısırarak mutsuzca etrafına bakındı, sonra içini çekti. "O halde onları sizin için getireyim."

Seonaid başını salladı. "Bizim için kendini riske atmana izin vermeyeceğim."

"Tehlikede olmanız benim suçum," diye karşı çıktı Rahibe Blanche. "Ayrıca, Tanrı'nın bir gelinine zarar vermeye cesaret edemezler."

Seonaid hafifçe gülümsedi. "Şu anda biraz kız kardeş gibi görünüyorsunuz, Rahibe."

Rahibe irkilerek elbiselerine baktı. "Ah, evet, şey, ama eğer zorlanırsam bunu çıkarabilirim." Başındaki örtüyü işaret etti. "O zaman benim bir rahibe olduğumu anlardı."

Seonaid tartışmak için ağzını açtı ama Rahibe Blanche başını salladı. "Seninle tartışmayacağım. Ben gidiyorum ve bu son sözüm."

"Ben de gideyim," dedi Helen ve kapıya doğru ilerleyen kız kardeşini takip etmek için acele etti.

"Hayır!" Rahibe Blanche hemen ona döndü. "Bu senin için güvenli değil."

Helen, "Beni senin kıyafetlerin içinde tanıyamazlar," diye belirtti. "Doğrusu, muhtemelen senden daha güvende olacağım. Ayrıca Rahibe, kılıçları kesinlikle tek başına taşıyamazsın. Eteklerinizin altında gizlenmeleri gerekecek ve iki kılıç bir kadın için çok uygunsuz olur."

Elbette bu sözler doğrudu ve Rahibe Blanche bunu kendisi de fark edip mutsuz bir şekilde başını salladığında Seonaid'in dudakları eğlenerek kıpırdadı.

Bu konuda hızlı ve sessiz olmalarını tembihleyen Seonaid, kılıçları nerede bulacaklarını söyledi ve onları kapıya götürdü. Yaklaşan birini dinlemek için durakladıktan sonra onları dışarı çıkarmak için kapıyı açtı ve koridorun sonundaki köşeyi dönene kadar onları izledi. Kapıyı tekrar kapatmaya başlamıştı ki koridorun diğer ucundan gelen bir ses dikkatini çekti. Bu gördüğü ilk adamdı, sarı saçlı İskoç. Helen ve Rahibe Blanche diğer tarafta gözden kaybolurken o da salonun sonundaki köşeden dönmüştü. Adamın diğer kadınları fark ettiğini sanmıyordu ama onu kesinlikle görmüştü.

Kötü şansına lanet eden Seonaid kapıyı çarptı ve Aeldra'yı uyarmak için döndü.

Söz konusu koridora ulaşan Blake, koridora adım attı ve sonra şaşkınlıkla durakladı. Koridor ilk yürüdüğü zamanki kadar boştu ama uzun saçlı bir İskoç kilisenin kapısından dışarı sarkmış, sırtı onlara dönük bir şekilde koridorun diğer ucuna doğru bakıyordu. Meraklanan Blake koridora bir göz attı ve adamın yüzünü görme fırsatını kaçırdı. Şapelin kapısının aniden çarpılması ona varlığının fark edildiğini haber verdi.

Blake küfrederek kılıcını kınından çekti ve tam Rolfe onun yanına ulaştığında kapıya doğru hücum etti.

Şapelin kapısına ulaştığında kapının kilitli olmasını bekliyordu ve kapının dokunuşuyla aniden açılması onu şaşırttı. Tokmağı çevirerek

odaya girdi, kılıcı hazırды, diğer adamların arkasından girdiğinin farkındaydı.

Bir an için hepsi boş gözlerle etraflarına bakakaldılar, çünkü daha önce olduğu gibi oda boş görünüyordu.

"Boş." Rolfe kaşlarını çatarak odaya baktı. "Buraya geri dönmene neden olacak ne gördün?"

"Kapıda bir İskoç duruyordu. Beni gördü ve kapıyı çarptı." "Hmm."

Rolfe tekrar etrafına baktı. "Şey, şu anda burada değil."

Blake kapıya en yakın sıranın yanında durdu ve oraya bırakılmış olan iki ekoseden birini aldı. "Evet. Ama onu hayal etmemiştim."

Piskopos ekoseyi görünce kaşlarını çattı. "Peki, nereye gitti?" Blake kumaşı yere bıraktı. "Burada gizli bir geçit olabilir mi?"

Piskopos bu olasılık karşısında kaşlarını çattı, bakışları duvarlara ve orada asılı olan duvar halılarına kaydı. "Bilmiyorum. Elbette, duvar halılarından birinin gizli bir geçit saklaması ya da-"

Başrahip aniden sustuğunda Blake bir kaşını kaldırdı. Piskoposun şaşkın bakışlarını İsa'nın çarmıha gerilişini gösteren resme çeviren Blake, diğer adamın dikkatini neyin çektiğini anlamadan önce bir süre merakla baktı. Odadaki duvar halılarının hepsi yerden tavana kadar uzanıyordu, tıpkı piskoposun baktığı duvar halısı gibi. Duvardan dışarı doğru çıkıntı yaptığı için zeminden bir santim kadar aşağıda kalıyordu. Altında iki çift çizme görünüyordu.

Blake kılıcını kaldırdı ve diğer adamlara işaret etti, sonra da goblene doğru ilerledi. Bir adım kadar önünde durarak diğer adamlar etrafına dizilene kadar bekledi ve sonra konuştu. "Çık oradan, sen."

Seonaid nefesinin altından küfretti. Saklandığı yerin yakından incelendiğinde iyi görünmeyeceğinden korkmuştu ama şapelin kapısını kapattıktan sonra yeni bir yer bulmak için çok az zamanı kalmıştı. Aeldra'ya doğru bir bakış atarak acımasız bir bakış paylaştılar, sonra yana doğru adım atarak kendini düşmana yarı açık etti ve onlara ilk kez gerçekten iyi baktı. Yani, onlardan birine. Ne yazık ki dikkati önde duran adama odaklanmıştı, bu yüzden ona eşlik eden diğerlerini fark etmedi. Öndeki adam herkesin dikkatini çekmek için yeterliydi.

Seonaid Cameron'la hiç tanışmamıştı ama eğer karşısındaki adam Rollo'ysa, Tanrı onu yaratırken gerçekten nazik davranmıştı. Saçları -daha önce de fark ettiği gibi- sarıydı ama bu gerçekten de kötü bir tanımlamaydı. Ağabeyinin koyu renk saçlarından biraz daha kısa olan bu saçlar, odadaki mum ışığını yakalayıp yansıtan altın dalgalar halinde omuzlarına kadar uzanıyordu. Muhteşemdi, sadece bir meleğin sahip olabileceğinden emin olduğu bir altın tonuydu. Geniş, masmavi gözleri ve göz kırptıkça yanaklarını fırçalayan uzun altın kirpikleriyle yüzü de aynı derecede etkileyiciydi. Düz ve güçlü bir burun, sert dolgun dudaklar, kısa altın rengi sakal ve bıyık onu Seonaid'in o güne kadar gördüğü en çekici erkek yapıyordu. Neredeyse sırtından çıkan kanatları ve başının üzerinde bir hale görmeyi bekliyordu ama meleklerin bu kadar harika bir vücuda sahip olmadıklarını tahmin ediyordu. En azından gördüğü melek tasvirlerinin hiçbirisi öyle değildi. Melek tasvirlerinin yer aldığı resimlerde ve duvar halılarında melekler zayıf, küçük kemikli bir ekipti. Önündeki adam asla böyle tanımlanamazdı. Kendisinin iki metre boyundan daha uzundu, omuzları kendisininkinin iki katı genişliğindeydi, kollarının üst kısmı muhtemelen onun kalçası kadardı. Hayır, daha büyüktü. Giydiği kısa ekosenin ortaya çıkardığı bacakları güçlü ve düzgündü.

Lanet olsun. Küçük bir iç geçirdi. Helen'in kendisini öldürme planıyla ilgili söylediklerini hatırlayarak, "Neredeyse onun yatağında bir gece geçirmek için ölmeye değerdi," diye düşündü.

Blake goblenin kenarından görünen yaratığa baktı ve kaşlarını çattı. Şapeldeki ışıktandırma zayıftı ve İskoçyalı vücudunun üst kısmını goblenin arkasından kısmen dışarı çıkarmış, tek kolunu ve tek gözünü göstermişti ama bu bile onun bir asker olmadığını anlaması için yeterliydi. Zayıf ve düzgün kaslıydı ama bir savaşçıyı tanımlayan cüsseden yoksundu. Adam yoluna kılıçla devam etmiyordu. Blake, adam onunla savaşta yüzleşmek yerine saklanmayı seçtiğinde bunu tahmin etmesi gerektiğini düşündü. Sessizlik devam ettiğinde ve adam kumaşın arkasında yarı gizli kaldığında sabırsızlıkla kıpırdandı.

"Dışarı çık dedim," diye tersledi, tehditkâr bir tavırla yerini değiştirerek. İskoçyalı onun sözleri karşısında irkilir gibi oldu, sonra da goblenin arkasına baktı.

Seonaid'in kafası karışmıştı. Goblenin arkasında saklanırken adamın sözleri boğuklaşmış ve aksanını fark etmemişti. İskoç değil, İngiliz aksanıydı. Şaşkınlık içinde Aeldra'ya baktı.

Aeldra da onun aksanına biraz şaşırmış görünüyordu, sonra omuz silkti.

Seonaid adama baktı, konuşmak için ağzını açtı, sonra durakladı. Belki de İngiltere'de büyümüştü. Böyle bir şeyin olması hiç de alışılmadık bir durum değildi. Birçok İskoç varis ya zengin akrabaları tarafından ya da bizzat sarayda yetiştirilmişti. Bu tür düşünceleri bir kenara bırakarak tekrar Aeldra'ya baktı, eli duvar halısının arkasından kalkarak onu daha yukarıdan kavradı. Ona anlamlı bir bakış attıktan sonra, Aeldra onun ne yapmak istediğini anlayıp kendi elini kaldırıp diğer taraftan kayarak çıkarken bile duvar halısının arkasından uzaklaştı.

Blake tam İskoç'a kendini göstermesi için verdiği emri tekrarlayacaktı ki, İskoç aniden bunu yaptı. Ya da kadın, diye fark etti Blake dehşetle, buz mavisi gözlerine ve kadını yüz hatlarına bakarak. Goblenin diğer tarafından gelen bir hareket dikkatini çekti ve diğer taraftan kayarak çıkan minyon kadına baktı. Kısa boylu, sarışın, biçimli ve güzeldi. Blake gözlerini tekrar uzun boylu kadına çevirmek üzereydi ki Rolfe aniden arkasından dehşet dolu bir nefes verdi.

Blake diğer adamın yüzündeki telaşı görmek için gözlerini kaçırdı, sonra hızla geri döndü ama artık çok geçti. Yanlara doğru ilerlediklerinde, hem küçük kadın hem de uzun boylu olan halıyı kavrayıp öne doğru çekmişlerdi. Ağır halı şimdi bile duvardaki konumundan uzaklaşıyor ve üzerlerine düşüyordu. Goblen düşerken Blake zar zor yana doğru bir adım atmayı başardı. Bu onu tamamen kurtarmaya yetmedi ve ağır süsleme omzuna takılarak yere yuvarlanmasına neden oldu.

Goblen duvardan kurtulup adamların üzerinde dalgalanmaya başlar başlamaz, Seonaid Aeldra'ya bağırdı ve kaçmak niyetiyle kapıya doğru koştu. Kuzeninden gelen öfkeli bir bağırişla arkasını döndüğünde, duvar halısının tüm adamları örtecek şekilde inmediğini görünce yüzünde dehşet ifadesi belirdi. Bir tanesi, dağ gibi bir adam, piskoposun bir iki adım gerisinde, diğer adamların arkasını kolluyordu ve diğerlerini saran tozlu eski duvar halısından tamamen kurtulmuştu. Ayrıca Aeldra'yı yanından hızla geçerken yakalamayı başarmış ve onu arkadan yerden tutarak durmuştu, kolları Aeldra'nın beline dolanmıştı, Aeldra onu tirmalarken ve ayaklarını öfkeyle tekmelerken tırnaklarından etkilenmemiş gibi görünüyordu. Yakalanmıştı.

Seonaid lanet okuyarak kuzenine yardım edecek bir şey bulmak için kısa bir süre etrafına bakındı ama uygun bir şey bulamadı. Aeldra'nın bu kez uyarırcasına tekrar çığlık atması üzerine aramaktan vazgeçerek etrafına bakındı ve ekoseli adamın duvar halısının altından çıkıp ona doğru ilerlediğini gördü.

Seonaid bir sırayı kaptığı gibi ona fırlattı, tam o sırada kilisenin kapısı açıldı ve Leydi Helen ile Rahibe Blanche aceleyle içeri girdiler. İçeri girdiklerinde yüzlerinde heyecan ve zafer ifadesi vardı, ancak içeri girdikleri kaosu gördüklerinde kısa süre sonra dehşete kapıldılar. Açık olması gereken şeyi açıklama zahmetine katlanmayan Seonaid, kadınların uzattığı iki kılıcı da kaptı ve ekoseli adamla yüzleşmek için geri dönmeden önce odadan çıkmalarını emretti.

Blake karşı karşıya olduğu iki bıçağı gördüğünde ilerleme hızını yavaşlattı. İlk tepkisi şaşkınlık oldu. Kadın kılıçları sanki onlarla rahatmış gibi tutuyordu ve bu da dikkatini kılıçların ortalama bir kılıçtan daha küçük ve daha hafif olduğu gerçeğine çekti. Belli ki bu kılıçlar kendisinden önceki kadın ve Küçük George'a bu kadar zor anlar yaşatan kadın için özel olarak yapılmıştı.

Parçalar bir araya geldiğinde Blake, "Dur," dedi. Şapeldeki İskoç'u önce bir erkek ve şüphesiz manastıra giren kişi olarak düşünmüştü ama şimdi onun bir kadın olduğunu ve Rolfe'un nişanlısıyla ilgili tarifine tam olarak uyduğunu bildiğinden, Blake karşısındakinin Seonaid Dunbar'dan başkası olmadığını anlamaya başladı. Bu kadın, ondan başkası olamayacak kadar tarife uyuyordu. Buz mavisi gözler, görkemli mavi-siyah saçlar, biçimli bir vücut. Evet, sonunda nişanlısıyla yüzleşiyordu. Ve kadın sütyen giyyordu.

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye mırıldandı dikkatini çektikten sonra.

"Ben de seni," diye tatlı tatlı cevap verdi, sonra kılıçlardan birini kaldırıp adama doğrulttu.

Saldırısının şiddeti Blake'i şaşırttı ve ilk başta onun darbelerini savuşturmakla meşgul oldu. Blake onun savaşı yönlendirdiğini fark edip edip pozisyon değiştirdiğinde, ikisi de çoktan dönmüş, kız Küçük George ve arkadaşının boğuştuğu noktaya yaklaşmıştı. Blake daha bir şey yapamadan, kız kendisiyle onun arasındaki son mesafeyi de kapatmış ve sağ ayağıyla yana doğru bir tekme atmıştı. Ayağı Küçük George'un sol bacağına acımasızca çarpınca Blake irkildi.

Dev acı içinde homurdandı ve tuttuğu kadını bıraktı, şapelin zeminine doğru yuvarlanırken içgüdüsel olarak kendini desteklemek için uzandı. Ufak tefek kadın adamın ağırlığı altında ezilmemek için kendini yana attı ama ayakta idi ve

Bir an d a siyah saçlı kadının yanına gitti ve kendini silahlandırmak için daha küçük olan ikinci kılıca uzandı.

"Burada neler oluyor?" Rahibe Blanche ve Leydi Helen kilisenin kapısının önündeki eğilmiş pozisyonlarından suçlulukla doğruldular. Seonaid'in emrini dinlemişler ama tam olarak itaat etmemişlerdi. Şapelden ayrılacak kadar ileri gitmişlerdi ama bu, ikisinin de gitmek istediği e n son noktaydı. Koridorda duraklayarak kapıyı araladılar ve Leydi Seonaid ile kuzeninin içerideki ekose giysili adamla karşı karşıya gelmesini izlediler. Şimdi Blanche ve Helen, koridorda kendilerine doğru ilerleyen ve koyu renk elbisesinin etekleri arkasından dökülen başrahibeyle yüzleşmek için döndüler.

"Anne!" Rahibe Blanche dehşet içinde kadına baktı, sonra suçlulukla şapelin kapısına doğru bir bakış attıktan sonra omuzlarını dikleştirdi. "İskoçlar manastıra sızmış. Leydi Seonaid ve Leydi Aeldra onları savuşturuyor."

"Ne!" Başrahibe soran gözlerle ona baktı. "İçeri almanız gerekenler İngilizlerdi, İskoçlar değil. Tanrım, Blanche, ne yaptın sen?"

Leydi Helen acı acı mırıldandı: "Gerçekten de öyle," dedi. "Bu kutsal duvarların içinde korunmak isteyen kadınlara erkeklerin saldırmasına izin vermek için kapıyı sizin talimatınızla açtım."

Leydi Elizabeth bu suçlama karşısında kaskatı kesildi ve Rahibe Blanche'a suçlayıcı bir bakış fırlattı. Sonra sert adımlarla kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açarak manastırının kalbinde cereyan eden savaşa bakarken, Küçük George ayağa kalkarak Blake'e katıldı ve silahlı kadınlarla yüzleşti.

"Burada neler oluyor? Burası Tanrı'nın evi! Burada sanki bir meyhaneymiş gibi savaşıyor muydunuz?"

Seonaid de diğer dövüşçüler gibi bu sert çığlık karşısında donup kaldı. Hâlâ karşılarındaki iki adama bakarken başrahibeye kaşlarını çattı, küçümsediği her halinden belliydi. "Şeytana kapıyı açarsan içeri girmek ister," diye tersledi sabırsızca. "Kapının açılmasını emrettiniz; şimdi yanlış talip girdi diye feryat etmeyin ve şimdi Leydi Helen'i onu öldürecek adamdan koruyoruz."

Başrahibe iki silahlı adama doğru sertçe baktı, bakışları hızla daha açık tenli, küçük adamın İskoç kıyafetlerini ve daha büyük adamın İngiliz kıyafetlerini aldı. Leydi Seonaid'in sözlerini anlayan adamların yüzlerindeki şaşkınlığı da fark etti. "Onların Cameron olduğunu nereden biliyorsun? Biri İngiliz kıyafeti giyiyor."

Seonaid iri yarı adama doğru baktı ve ilk kez giydiği İngiliz kıyafetlerini fark etti. Savaşın harareti içindeyken bu gerçeği not etmeyi ihmal etmişti.

"Ve biri ekose giyiyor," diye işaret etti, sonra şapelin kapısında kendini beğenmiş bir şekilde duran kadına dudak büktü. "Belki de haklısın. İskoç kıyafetleri içinde bir Sassenach göreceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama Tanrısını ve müritlerini bu kadar az önemseyen bir başrahibenin onları sizin yaptığınız gibi kurtların önüne atacağı da aklımın ucundan geçmezdi."

Leydi Elizabeth kıpkırmızı kesildi, sonra gözleri onun yanından odanın geneline kayınca aniden soldu. Onun tepkisini merak eden Seonaid döndüğünde diğer adamların goblenin altından çıktıklarını ve kıyafetlerini düzelttiklerini gördü. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Piskopos'u ve Lord Rolfe'u hemen tanıdı ama piskoposun Leydi Elizabeth'e bakarken takındığı hoşnutsuzluk ve öfke karışımı ifadeyi daha önce hiç görmemişti.

"Piskopos-" diye başladı başrahibe belli belirsiz ama piskopos onun sözünü kesti.

"O lanetli duvar halısının altından çıkmaya çalışırken her şeyi, her kelimeyi duydum madam. Şimdi bana yalanlar söyleyerek günahlarınızı daha da artırmayın."

"Ama ben..."

"Herkes ve her şey girebilsin diye kapıyı mı açtın?" diye bitirdi, sesi çaresizce kaybolduğunda.

"Hayır!" diye bağırdı hemen, kendini savunmaya çalışacak kadar akli başına gelmişti. "Kapıyı açan Rahibe Blanche'dı."

"Emriniz olur," dedi Seonaid, kadının kendi hatasını bir başkasına yükleyerek kaçmasına izin vermek istemeyerek. Kılıcını tekrar kınına sokarak piskoposa bakmak için döndü. "Rahibe Blanche kapıyı açmak istemedi ama doğrudan bir emri de reddedemedi. Bunu sadece Leydi Elizabeth, kendisine söyleneni yapmazsa onu utanç içinde İngiltere'ye geri göndermekle tehdit ettiği için yaptı. İş biter bitmez bizi uyarmaya geldi."

Piskopos sessiz bir anlayışla başını salladı. "Rahibe Blanche'ın korkacak bir şeyi yok; İngiltere'ye utanç içinde dönen o olmayacak."

Kimse onun sözlerinin ardındaki anlamı yanlış anlamadı, en azından Leydi Elizabeth'in nefesi kesildi

Papazın önünde diz çökmek için aceleyle ilerlerken.

Seonaid bu onursuz görüntü karşısında yüzünü buruşturdu, sonra Lord Rolfe'a baktı ve diğer iki adama dönüp baktı. Her ikisi de kendi kılıçlarını yeniden kınına sokmuşlardı ama gergin ve tetikteydiler. Ekoseli adamın kim olduğunu anlamak için fazla çaba sarf etmek gerekmedi. Nişanlısı. Başka kim Lord Rolfe ile seyahat edebilirdi ki? Ayrıca, Leydi Helen'in adamı tarif etmesi çok yerindeydi. Sarı saçlı ve bir melek kadar yakışıklı ya da öyle bir şey. Bunların hepsi ve daha fazlasıydı. İyi bir erkek örneğiydi. Mükemmel dizleri vardı, diye tekrar not etti, sonra kendi sapkın düşüncelerine kaşlarını çattı. Uzun zamandır onu almayı ihmal eden, onunla evlenmeye niyeti olmadığını açıkça belli eden adamdı. Onu ona getirmek için kralın emri gerekmişti ve o böyle bir adamı, özellikle de bir İngiliz'i istemiyordu. Özellikle de bir Sherwell.

Ayrıca, diğer her şeyi görmezden gelebilseydi bile, adamın onu bir eş olarak son derece eksik bulacağı gerçeğinden kaçınmanın bir yolu yoktu. Bunu anlamak için adamın yakışıklı yüzüne bir kez bakmak yeterliydi. Nişanlısı cennetlikti, mükemmeldi ve hiç şüphesiz cennetlik, mükemmel kadınlara alışkındı. Seonaid kendisiyle ilgili hiçbir kuruntuya kapılmamıştı. Çok uzun boylu, çok zayıf, hem tavır hem de bilgi olarak ortalama olmayı bile başaramayacak kadar kadınsı değildi. Bir hanımefendi olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve kendini gerçek bir kadın olarak tanıtabileceğinden bile şüpheliydi. Sadece erkeklerle birlikte çok uzun yıllar geçirmişti. Erkekler ve Aeldra... Ama Aeldra da kendisi gibi bir hanımefendinin yumuşak inceliklerinden yoksundu.

Hayır, diye düşündü üzüntüyle, onu istemeyecekti... ve onun bunu söylediğini duymak istemiyordu. Bir leydinin sahip olması gereken inceliklerden yoksun olsa da, gururundan payına düşenden fazlasına sahipti ve gururu adamın reddini duymak için beklemek istemiyordu. Aeldra'ya kendisini takip etmesini işaret ederek adama sırtını döndü ve kilisenin kapısına doğru yürüdü, sonra ekosesini düzeltmek için durakladı. Aeldra'ninkini de aldı ve ona fırlattı, sonra tekrar ilerlemeye başladı, ancak parmakları üst koluna dolanınca durakladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Dördüncü Bölüm

" A "

Seonaid adımlarını durdurdu, kolundaki ele dik dik bakarken gözlerini kaçırdı. Onun dokunuşunu hissettiği anda kendisini durdurmanın kim olduğunu anlamıştı, hatta onun kırılmış İngiliz aksanlı yumuşak kadife sesini duymadan önce bile.

"Elimi çöz yoksa ben seni çözerim," diye emretti. Adam onu hemen serbest bıraktığında dudakları memnuniyetle kıvrıldı ama adamın yüzüne baktığında korku değil, sadece şaşkın bir eğlence gördü. Adam sahte bir nezaketle onu selamladığında, Seonaid bu hareketi çok rahatsız edici buldu.

"Bağışlayın beni leydim. En azından kendimi tanıtmadan size dokunmakla büyük kabalık ettim. Lord Blake Sherwell hizmetinizde." Tanışma faslını bir başka alaycı selamlama izledi.

Seonaid kıpırdandı, dudaklarına hastalıklı tatlı bir gülümseme yerleştirmeden önce ifadesi karardı. "Bu ismi bilmem mi gerekiyor, lord?" diye sordu sonunda. "Benim için bir şey ifade etmeli mi?"

Blake şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, kendine olan güveni biraz azalmıştı. "Ne? Nişanlısının adını duyduğunda tanı mıyor musun?"

Gözleri büyüdü. "Şaka mı yapıyorsunuz efendim? Nişanlım yıllar önce öldü, benim hesabıma göre en az on yıl önce."

Şimdi gerçekten dehşete düşmüş görünüyor. "Öldü mü? Böyle bir saçmalığı sana kim söyledi?"

"Bana mı söyledin? Neden hiç kimse, lord. *On yıl önce reşit olduğumda* beni almaya *gelmediğinde* bunu *kendim* düşündüm."

Adam onun sözleri karşısında renk değiştirme nezaketini gösterdi, ancak kendini ve hızlı gülümsemesini çabucak toparladı. "Korkarım mantığınız yanlış. Gecikmiş olabilirim ama kesinlikle ölü değilim."

"Hayır. Korkarım sen yanılıyorsun ve benim mantığım doğru," diye karşılık verdi Seonaid. "Nişanlım öldü. Benim için," diye sertçe ekledi, sonra arkasını döndü ve şapelden dışarı çıktı.

Blake şaşkınlık içinde kadının ardından bakakaldı. Daha önce hiçbir kadın onunla bu şekilde konuşmaya cesaret edememişti ve hiçbir kadın ona sırtını dönüp gitmemişti. Yüce Tanrım! Kadınlar onun huzurunda ona sırtlarını dönmektense iç çekip bayılmayı daha çok severlerdi.

Bu konuda ne yapacağını bilmiyordu. Bir yanı ona hemen kendisine dönmesini emretmek istiyordu. Buna hakkı vardı, kız onun nişanlısıydı ve kısa bir süre içinde onun karısı olacaktı ve onun emri altında olacaktı. Bir başka yanı ise onunla zaten evlenmek istemediğini düşünüyordu. Neden onu reddederek çekip gitmesine ve manastırda bir yerlerde saklanmasına izin vermiyordu? Bu onu özgür bırakırdı.

İşin tuhafı, Blake birdenbire artık özgür olmak istemiyordu, en azından bu şekilde. Onunla evlenmek konusunda isteksiz olması gereken oydu ama işte buradaydı, kralı ve babasını kızdırmaktan çekiniyor ve anlaşmayı bozup zengin topraklardan vazgeçmek istemiyordu. Müstakbel gelini aynı kaygıları taşıyor gibi görünüyordu. Nişan topraklarını kaybetmek onu endişelendirmiyor gibiydi. İmkânsızdı. O Melek'ti; gecikmesi ne olursa olsun onu almaya geldiği için minnettar olmalıydı. O buradaydı, değil mi? O kim oluyordu da onu reddediyordu? Lanet olası bir Dunbar.

Leydi Seonaid şapelden hızla çıkarken Rolfe, Blake'in arkasından, "Gördüğüm kadarıyla her şey yolunda gitmiyor," diye mırıldandı.

"Her şey yolunda gitmiyor mu?" Blake öfkeyle ona döndü. "Evet! O... o bir barbar. Tanrım, sütyen giyiyor! Ve kılıcıyla bana nasıl saldırdığına bir bak!" Bakışlarını kısarak ona dik dik baktı. "Onun savaş eğitimi aldığını biliyor muydun?"

Rolfe rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Burada, Highlands'de değerli bir yetenek-" "O bir Amazon!" Blake araya girdi. "Tanrı'nın parmakları! Neredeyse benim kadar uzun."

Rolfe yatıştırıcı bir sesle, "Evet, oldukça heykelsi bir kız," diye söze başladı ama bir kez daha sözü kesildi.

"O da bir kapı kadar düz. Göğüsleri nerede? Ve bir erkek sütyeninin içinde ne işi var? Yemin ederim onu ilk gördüğümde erkek sanmıştım." Kaşlarını çatarak başını salladı ve birkaç dakika önce düşündüğü şeyi yüksek sesle söyledi. "Onu buraya kadar takip etme zahmetine girdiğim için bile minnettar olması gerekirken bana hakaret edip çekip gidiyor. Kendini ne sanıyor acaba?"

İç geçiren Rolfe cevap olarak başını salladı ve Leydi Elizabeth'le ne yapmak istediğini öğrenmek için piskoposun yanına döndü.

"Leydi Helen, lütfen böyle davranmayın." Seonaid yumuşak bir ton denedi ama sesinin her şeyden çok sinirli çıkmasından korktu. Güçlü duygulardan rahatsız oluyordu ve Helen'in şu anda sergilediği şeyin başka bir tanımı yoktu. İngiliz kadın tam olarak hiçkırıyordu ve hiçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu ama gözyaşları yorgunluğunun ve korkusunun sessiz bir kanıtı olarak yanaklarından aşağı akmaya devam ediyordu. En kötüsü de Seonaid'in onu suçlayamamasıydı. Genç kız günlerdir kaçırmaktan, saklanmaktan ve yakalanma korkusundan başka bir şey yapmamıştı ve şimdi, babası yanına gelene kadar güvenli bir sığınak bulduğunu düşündüğü anda, böyle bir inancın yanlışlığı kendisine gösterilmişti.

"Cameron beni burada bulacak. Eninde sonunda bulacağını biliyordum. Bu duvarların içinde güvende olacağımı düşünerek, bunu yapması için bir iz bile bıraktım. Ama güvende olmayacağım. Leydi Elizabeth onu içeri alacak ve beni de kendisiyle birlikte gitmeye zorlayacak. Eğer öyle olursa, ölmüş olacağım."

Seonaid manastıra geldiğinden beri işgal ettiği küçük hücrede volta atarken kaşlarını çattı. Hepsı oradaydı: Aeldra, Leydi Helen ve oldukça asık suratlı bir Rahibe Blanche. Seonaid ve Aeldra diğer iki kadınla şapelin dışında karşılaşmış ve onları buraya getirmişlerdi.

"Piskoposu duymadın mı? Leydi Elizabeth'in gönderileceğini söyledi. Manastıra kimsenin girmesine izin verecek durumda değil."

"Evet, şimdi öyle diyor. Gerçi Leydi Elizabeth zeki biri; bunu ilk geldiğimde yaptığımız görüşmede anlamıştım. Bence böyle bir utançtan kaçınmak için ona her şeyi vaat edebilir. Ya reddedemeyeceği bir şey teklif ederse? Ya fikrini değiştirip kalmasına izin verirse? O zaman benim varlığımdan da bıkalabilir ve Cameron'lara izin verebilir. Korkarım salonda yanımıza geldiğinde onu kızdırdım. Çok kaba davrandım ve Cameronlar geldiğinde beni onlara teslim etmekten büyük mutluluk duyacaktır."

Seonaid'in kaşları çatıldı ama başını salladı. "Onu gönderecektir. O iyi bir adam ve kalmasına izin vermesi için onu ikna etmek için kullanabileceği hiçbir şey yok."

"Sana sahip." Seonaid sertleşince Helen acımasızca başını salladı. "Seni Dunbar'a geri götürmek için buradalar. Aslında eşikten adım atmalarına bile izin verilmemeliydi ama olan oldu. Onlar seni buradan çalarken, kalmana izin vermeleri karşılığında başını başka yöne çevirmeyi kabul edebilir."

Seonaid sertçe Rahibe Blanche'a baktı. Rahibe endişeli görünüyordu. Onun şüpheleri Seonaid'i kesinlikle rahatsız ediyordu. "Piskopos Wykeham iyi bir adam; dürüst, nazik ve... iyi," diye topallayarak sözlerini tamamladı, sonra başını salladı. "Beni ortadan kaldırmak için böyle bir şeye tenezzül etmez."

"Evliliğin gerçekleşmesi için kralın emri altında," diye hatırlattı Aeldra ona. "Ve sen

Evlilik sözleşmesini babam imzaladı. Seni öldürmek için çalacak değil ya. Vicdanı bu sayede rahatlayabilir."

Seonaid bir lanetle arkasını döndü, düşünmeye çalışırken bakışları dalgınca küçük hücrenin penceresinden dışarı bakıyordu. Diğer kadınlar beklerken sessizdi. Aniden geri döndüğünde, sadece Aeldra şaşkınlıkla irkilmedi.

"Helen, odana git ve eşyalarını topla." "Neden?"

diye sordu kızıl saçlı umutla.

"Buradan hemen ayrılıyorruz."

"Ama nişanlınız ve diğerleri-"

"Sanırım Leydi Elizabeth'le uğraşmakla biraz meşgul olacaklar. En azından kaçmamıza yetecek kadar uzun bir süre. Aeldra ve ben seni sağ salım eve götürür, sonra da başka bir yere sığınırız." Durakladı, bakışları akan rahibe elbisesinin üzerinde gezindi. "Yolda Cameron'la karşılaşsak diye bunu üzerinde tutmalısın. Umarım onu yanıltır." Bakışları Rahibe Blanche'a kaydı. "İstersen sen de bizimle gelebilirsin. Eğer Leydi Elizabeth kalmasına izin vermeleri için onları ikna ederse, burada işinizi zorlaştıracaktır."

Rahibe Blanche tereddüt etti, sonra başını salladı. "Hayır. Kalacağım ama kaçmanıza yardım edeceğim. Mutfaktan biraz erzak getireceğim."

Diğer kadın odadan çıkarken Seonaid ona, "Biz ahırda olacağız," dedi.

Bir bakış ve başını sallaması duyduğunu anlaması için yeterliydi.

Seonaid kalan iki kadına döndü. "Çabuk ol Aeldra, git Helen'in eşyalarını toplamasına yardım et. Ben de hayvanları eyerlemek için ahıra gideyim." Daha konuşurken kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı ki Helen'in sözleriyle geri döndü.

"Hiç eşyam yok." Seonaid dönüp şaşkınlıkla ona bakınca hafifçe omuz silkti. "Daha hızlı seyahat edebilmek için her şeyi hizmetçimle gönderdim."

Seonaid'in kaşları önce kalktı, sonra da inanamayarak aşağı indi. Şimdiye kadar Aeldra ve kendisi dışında yanında en az iki ya da üç sandık taşımayan bir kadın tanımamıştı. "Yanında hiçbir şey getirmedi mi?"

Helen omuz silkti. "Sadece bir çuval, ama onu da dün gece ahırda bıraktım. Ne giysi ne de başka bir şey getirdim."

"İnanılmaz," diye hayret etti Seonaid. "Ne şanslıyız, zekâsı olan bir kadın. Rüzgâr gibi seyahat edeceğiz. Hadi gelin."

"Yanınızda hiç eşya getirmediğiniz mi?" Dikkatli bir şekilde koridora çıktıklarında Helen kısıp sesle sordu.

Seonaid, Aeldra'nın arkasından sessizce, "Sadece her zaman yanımızda taşıdığımız şeyleri," diye cevap verdiğini duydu. "Ekoselerimiz ve çeliğimiz, seyahat etmek için tek ihtiyacımız olan bunlar."

Koridorda gizlice ilerlerken Leydi Helen kuşkuyla, "Anlıyorum," diye mırıldandı.

"Daha bitirmedi mi?"

Rolfe, Blake'in sorusu üzerine başını kaldırdı ve iç çekerek başını salladı. "Başrahibe hakkında ne yapacağına karar vermeden önce buradaki rahibelerin her biriyle görüşmesi gerektiğini düşünüyor."

"Rahibelerin *her biri* mi?" Blake dehşetle sordu. "Karar vermeden önce bu mübarek yerdeki rahibelerin *her biriyle tek tek* görüşmek niyetinde olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Adil bir duruşma olmadan onu sürgün edemez."

Blake yüzünü buruşturdu ve zihni allak bullak olmuş bir halde tekrar odayı arşınlamaya başladı. B u r a d a n g i t m e k i s t i y o r d u ; daha önce hiç bir manastırda bulunmamıştı ve bu deneyimden hiç de hoşlanmamıştı. Blake kadınları severdi, her şekil ve boyuttaki kadınları. Neredeyse hepsini, diye düşündü, Seonaid Dunbar'ın en sinir bozucu görüntüsü aklına geldiğinde. Yine de, en az yüz kadının yaşadığı bir bina kendisi gibi bir adam için neredeyse bir rüyaydı, ya da en azından o öyle düşünürdü. Yine de yanıltmış gibi görünüyordu. Doğduğu günden beri hiçbir yerde bu kadar rahatsız olmamıştı. Bu kadınların hepsi o kadar dindar, o kadar saf görünüyordu ki, kendini koyunların arasına salınmış bir kurt gibi hissetti. Vicdanı olan bir kurt.

Şaşırtıcı, diye düşündü iç çekerek. Söz konusu kadınlar olduğunda, bu hayatta kendisinde vicdana dair çok az kanıt görmüştü. Eğer kadınlar istekliyse, genellikle onları ilgisinden mahrum bırakmak için bir neden görmüyordu. Ne de olsa, kendisi olmasa, onların sunduklarından zevk alan başka biri olurdu. Ancak şu anda, etrafında dolaşan kadınlara bakmaya neredeyse korkuyordu. Ne de olsa onlar Tanrı'nın gelinleriydi. Bir erkeği boynuzlamak başka bir şeydi, böyle bir şeyi Tanrı üzerinde denemek bambaşka.

Seonaid diğer iki kadını fark edilmeden ahıra götürmeyi başardı. Üçü de atları eyerlemek ve hazırlamak için çalıştı ve Rahibe Blanche bir çuval erzakla döndüğünde görevlerini tamamladılar.

"Getirebildiğim kadarını getirdim, mutfak boş olduğu için beklediğimden daha fazlasını getirdim."

Seonaid yemeği kabul ederken kaşları kalktı. "Boş mu? Mutfak asla boş olmaz."

"Nadiren," diye kabul etti Rahibe Blanche. "Yine de piskopos tüm rahibeleri, hizmetkârları ve rahibe olmayan rahibeleri sorguluyor. Başrahibenin davranışlarının muhasebesini yapıyor. Sanırım onu gerçekten görevden alabilir."

Seonaid ve Aeldra bakıştılar, sonra Seonaid içini çekti. "Bu riski göze alamayız."

"Hayır," diye onayladı Aeldra, Seonaid çuvalı eyerine bağlarken kendi atını ve Helen'inkini ahırlarından çıkardı.

Rahibe Blanche atlarını ahırdan çıkarırken onları takip etti, "Çok dikkatli olmalısınız. Cameron'ın dışarıda bir yerlerde olduğunu asla unutmayın."

Seonaid gülümseyerek "İyi olacağız," dedi ve Helen kadına sarılmak için aceleyle ilerlerken atına bindi.

"Teşekkür ederim, Rahibe. Her şey için."

Rahibe Blanche mutsuzca başını sallayarak Helen'e sarıldı, sonra kadın kendi kısırağına binerken yoldan çekildi.

"Gittiğin gerçeğini saklamaya çalışacağım."

"Teşekkür ederim, Rahibe, ama başınızı belaya sokacak bir şey yapmayın. Helen sağ salım eve döndüğünde sana haber göndeririz."

Rahibe Blanche onların atlarını kapıdan geçirip ağaçlara doğru koşturmalarını izledi. Helen'in elbisesi içinde, kırılmış başının üzerindeki beyaz örtüsüyle kimsesiz bir figürdü. Onlar ormanın içinde gözden kaybolana kadar bekledi, sonra dönüp kaderini öğrenmek için üzgün bir şekilde manastırın kapısına doğru ilerledi. Günün sonunda ya kendisi ya da Leydi Elizabeth sürgüne gönderilecekti ve her iki kader de onu pek sevindirmediydi. Rahibe Blanche'ın iyi bir kalbi vardı ve Leydi Elizabeth'in küçümseyici tavrına ve rahibelere kötü davranmasına rağmen, diğer kadının utancını hayal etmek onu üzüyordu. Ayrıca böyle bir durumda evine dönmesi Leydi Elizabeth'ten daha iyi olabilirdi. Kendi ailesi onu sevsen ve bu duruma büyük anlayış gösterse de, Leydi Elizabeth'in aynı iddiada bulunabileceğinden o kadar emin değildi. Bu kadar soğuk kalpli olmasının bir nedeni olmalıydı.

Blanche'ın düşünceleri, kendini iri bir erkek bedeniyle çarpışırken bulunduğu tökezleyerek durdu. Şaşkınlıkla başını kaldırıp karşısındaki savaşıya baktı, sonra da hızlı ve gergin bir adımla geri çekildi. "Lordum."

"Siz Leydi Helen olmalısınız." Rahibe Blanche'ın gözleri büyüdüğünde Lord Rolfe hafifçe gülümsedi.

Rahibe Blanche gözlerini kocaman açarak ona baktı. Hâlâ Leydi Helen'in kıyafetlerini giyiyordu, bu da karışıklığı açıklıyordu.

"Ahem." Piskopos boğazını temizleyerek dikkatini Lord Rolfe'un yalnız olmadığı gerçeğine çekti. "Biz de Rahibe Blanche'ı arıyorduk. Onu nerede bulabileceğimizi bilmiyoruz musunuz?"

Rahibe Blanche ö n ü n d e k i adam dizisine hızla göz gezdirdi. Piskopos, Lord Rolfe, Lord Blake, Küçük George dediklerini duyduğu iri yarı adam ve en az bir düzine adam orada durmuş, bekliyorlardı. Hayatının çoğunu bir rahibe manastırında geçirmiş olan Blanche, bu kadar çok erkeğin ilgi odağı olmaya alışık değildi. Sinirle yutkunduydu ve kızardığını hissederek çaresizce başını salladı ve geriye doğru bir adım daha attı.

Lord Rolfe'un bakışları hafifçe daraldı. "Nereden geliyordunuz?"

Kadının yüzündeki endişe belirgindi. Rolfe kaşlarını çatarak onun yanından geçti, bakışları önce kapıya, sonra da çok uzakta olmayan ahır girişine yöneldi. Tek kelime etmeden onun yanından geçerek ahıra doğru ilerledi.

Rahibe Blanche dudağını ısırarak adamın ahıra girişini biraz sıkıntıyla izledi. Blake de merakla izledi, sonra piskopos konuşurken ona doğru baktı.

"Rahibe Blanche'ı bulmamız gerçekten gerekli. Leydi Elizabeth ve diğerleriyle konuştuktan sonra, Leydi Elizabeth'in görevinden istifa etmesinin en iyisi olacağına karar verildi. Ayrılmaya hazırlanıyor. Başka bir başrahibe bulunana kadar Rahibe Blanche'ın onun yerini almasını istiyorum. Eğer bir başkasına ihtiyaç olursa. Rahibelerin geri kalanı Rahibe Blanche'ın bu pozisyonu oldukça tatmin edici bir şekilde dolduracağını düşünüyor."

Blanche, Lord Rolfe'u unutmuş, zihni merakla dolmuştu. "Gerçekten mi?" diye sordu soluk soluğa.

"Evet." Piskopos hafifçe kaşlarını çattı ve bahçeye kısa bir süre göz gezdirdi. "Kararımı ona bildirmek ve onunla kendim konuşmak isterim."

"Oh, elbette, ben-" Sözleri arkasından gelen ani bir bağırıyla kesildi. Lord Rolfe'un ahıra girdiğini hatırlayarak, onlara doğru koşan adama bakmak için döndü.

Rahibe Blanche'ın yanında durup diğer adamlara bakarak, "Sanırım kaçtılar," dedi acımasızca.

"Kim?" diye sordu piskopos dehşetle.

"Leydi Seonaid ve Aeldra. Ahırlarda en az iki at kayıp. Belki üç."

Bütün bakışlar Rahibe Blanche'ın üzerindeydi ve başrahibe pozisyonunun elinden kayıp gittiğini hissetti. Bir an için kendisiyle mücadele etti, içinde hırs ve doğru olan savaşıyordu. Sonra omuzlarını dikleştirdi, yüzünü sertçe onlara döndü ve vicdanının emrettiğini yaptı; sığınak arayan ve ihanete uğrayan kadınları kurtarmak için yalan söyledi. "Onlar benim atlarımdı. Onları komşu malikânede ki lordlardan birine sattım. Onları aldıktan sonra gitti."

Lord Rolfe ona nazıkçe, "Zavallı bir yalancısınız, Leydi Helen," dedi. "Ama yalan söyleme zahmetine girmiş olmanız, gerçeğin anlatacağı kadarını anlatıyor." Bakışları Blake'e döndü ve genişçe gülümsedi. "Görünüşe göre serseri nişanlınızı manastırdan ayrılmaya ikna etmeye çalışmak zorunda kalmayacağız. Yine uçağa bindi."

Memnun görünmek şöyle dursun, Lord Blake bu haber karşısında yüzünü buruşturdu ve kapıya doğru ilerlerken nefesinin altından mırıldandı. Küçük George ve diğer adamlar da onu takip etti.

Rahibe Blanche umutsuzca onları alıkoymanın bir yolunu arıyordu ki, piskopos aniden kapıda durdu ve yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle geri döndü. "Dua edin, Rahibe Blanche'ı bulun ve size söylediklerimi açıklayın, Leydi Helen. Eğer alternatif bir düzenlemeye karar verilene kadar manastırı yönetmek için önünü açabilirse çok memnun olurum. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim."

Adam dönerek diğerlerini takip ederken, sözleri yavaş yavaş kadının sersemlemiş zihnine kazındı. Sadece kapının kapanırken çıkardığı tıkırtı ona adamların üç kadını aramak için ayrıldığını hatırlattı. Blanche dehşet içinde küçük bir nefes vererek ileri atıldı, kapıya koştu ve çekerek açtı. Artık çok geçti. Adamlar atlarına binmiş ve çoktan uzaklaşmışlardı. Blanche'ı arkalarından seslenmekten alıkoyan tek şey gittikleri yöndü. Adamlar yanlış yöne gidiyorlardı. Rahibe Blanche'ın endişesi yerini yavaş ve rahatlamış bir gülümsemeye bıraktı ve tekrar içeri girip kapıyı iterek kapattı.

"Teşekkürler Tanrım," diye mırıldandı çubuğu tekrar yerine yerleştirirken. "Sen gerçekten harikulade ve merhametlisin."

"Nereye gidiyoruz?" Helen son birkaç saattir bu soruyu sormak istiyordu ama kendini Leydi Seonaid ve kuzeninin ne yaptıklarını bildiklerine ikna etmişti. Ama sonunda içgüdülerini daha fazla görmezden gelemedi. Bütün işaretler güneye, evine doğru değil de doğruya gittiklerini gösteriyordu. Seonaid'in cevabı kalbini dehşete düşürdü.

"Şu an için doğu."

"Doğu mu? Ama benim evim İngiltere'de. Güneyde."

Seonaid sakince, "Evet, ama Cameron da oraya gitmeni bekliyor," dedi. "Ama doğuda ne var?" diye sordu sonunda.

"Dundee."

Helen kaşlarını kaldırdı. "Peki Dundee'de ne var?" "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?" Kadın ona bön bön baktı. "Peki, eğer orada hiçbir şey yoksa, neden-?"

Seonaid iç çekerek atını durdurdu ve dönüp kadına baktı. "İki grup adam tarafından takip ediliyoruz, değil mi?"

"Peki, buna kim ne diyebilir?" Helen mırıldandı. "Cameron peşimizde olabilir de olmayabilir de, Lord Blake'e gelince, o hâlâ manastırda olabilir."

"Sherwell'in hâlâ manastırda olduğu şüpheli. Rahibe Blanche yokluğumuzu gizli tutmayı başarsa bile, ahırlara sadece bir bakış bile ona kaçtığımızı söyleyecektir."

Helen'in gözleri farkına vararak açıldığında Seonaid devam etti. "Cameron'a gelince, henüz peşimizde olmayabilir ama kesinlikle seni arıyor. Şimdi," diye başladı ders veren biri edasıyla, "Cameron seni manastıra kadar takip eder ve kaçtığını anlarsa, güneye, doğruca İngiltere'ye kaçmanı bekleyecektir ve şüphesiz en kestirme yoldan, deliğini arayan bir tilki gibi. Blake, eğer senin ikilemini Rahibe'den biliyorsa

Blanche ve seni eve götürmek istediğimizi öğrenince aynı yoldan gitmemizi bekleyecektir. Senin hakkında bir şey öğrenmezse, batıya, babamın kalesine ya da muhtemelen kuzeye, yardım edebilecek bazı akrabalarımın olduğu ve Leydi Elizabeth'in olmadığı başka bir manastırın olduğu yere gitmemizi bekleyecek. İkisinin de doğuya gidebileceğimizi düşünmek için bir nedeni yok, bu yüzden doğuya, sahile doğru gideceğiz, sonra da sahili güneye doğru takip ederek İngiltere'ye varacağız."

Leydi Helen birden gülümsedi. "Bu çok zekice."

Seonaid bu övgü karşısında hafifçe gülümsedi ve atını tekrar tırısra kaldırmak için döndü.

"Bir şey var mı?"

Küçük George incelediği alandan başını kaldırıp Blake'in bakışlarıyla karşılaştı ve başını salladı.

"Lanet olsun." Blake kaşlarını çatarak eyerine geri yaslandı. "Bunu anlamıyorum. Birkaç mil boyunca zorlu bir sürüş yaptık. Şimdiye kadar onları geçmemiz ya da en azından onlardan bir iz görmemiz gerekirdi."

Rolfe kaşlarını çatarak, "Belki de bu tarafa gitmemişlerdir," dedi.

"Başka nereye gidebilirler ki?" Blake mırıldandı.

Herkes sessiz kalınca piskopos, "Daha kuzeyde bir manastır daha var," diye öneride bulundu.

Blake ona umutla bakınca Rolfe kaşlarını çattı. "Bir manastırı başka bir manastır için terk ettiğini düşünüyorsun değil mi?"

"Eve dönmüş olması daha muhtemel." "Doğuya gitti!"

Bu bağırış üzerine hepsi birden arkalarına döndüklerinde konuşanın arkalarından gelen atlı bir İskoç olduğunu gördüler. Yaklaştığını duymadıkları için telaşlanan silahşorlar öfkeyle dönerek kılıçlarını çektiler ve adamla yüz yüze geldiler. Lord Rolfe'dan gelen bir bağırış onları oturdıkları yerde kımıldatmadı ama Rolfe kendi atını onlarınkinin arasından geçirip kumral İskoç'la yüzleşmeye zorlarken herkes kılıcını tutmaya devam etti.

Adam çekilen onca kılıcın tehdidine tepki vermemişti ama yüzünde hafifçe eğlenmiş bir ifadeyle atına oturmuş, bineğini birkaç adım ötede durdururken Rolfe'un bakışlarını sakince karşılamıştı.

"Sen de kimsin be?"

"Gavin. Dunbar, Sherwell'in Seonaid'e yetişirken kendisini öldürtmediğinden emin olmam için beni seni takip etmem için gönderdi." Sözlerinin ardındaki hakaretin kafasına dank etmesi için yeterince bekledi, sonra genişçe sırttı ve "Yanlış yöne gidiyorsun. Genç kız ve diğer ikisi manastırdan ayrılırken doğuya yöneldiler."

Rolfe, Blake'in sabırsızca eyerinde kaydığını duymak yerine hissetti ve ona hak verdi. Kendisi de bu hakarete biraz sinirlenmişti ama "Diğer ikisi?" diye sorarken yüz ifadesindeki kızgınlığı saklamayı başarmıştı.

İskoç başını salladı. "Aeldra ve bir rahibe de onunla birlikteydi. Doğuya yöneldiler. Takip etmeye başladım ama Sherwell'le ilgilenmem gerektiğini hatırladım ve senin takip ettiğinden emin olmak için manastıra geri döndüm. Ben döndüğümde gitmiş olmalısınız, çünkü ben geldiğimde atlarınız gitmişti. Manastıra sordum ve güneye gittiğinizi söylediler. O yöne doğru gittim, ama o tarafa gitmediğinizi anlamam biraz zaman aldı, sonra geri dönüp yolu kontrol ettim. Çok geçmeden Dunbar'a geri döndüğünü gördüm. Ben de peşinden koştum. Yanlış yöne gidiyorsun."

"Güneye gittiğimizi sana kim söyledi?" Blake bineğini Rolfe'unakinin yanına çekerek sordu.

İskoç omuz silkti. "Bir hanımefendi. Kim olduğunu bilmiyorum ama rahibe gibi giyinmemişti."

"Leydi Helen. Büyük ihtimalle kadınları korumak için yalan söyledi," diye mırıldandı Rolfe, sonra içini çekerek adamın sözlerini değerlendirdi. "Leydi Seonaid neden doğuya gitsin ki?"

İskoç omuz silkti. "En az gideceğini düşündüğün yöne gitmiş gibi. Akıllı bir kızdır."

Adamlar birbirlerine baktılar. "Ona

inanıyor musunuz?" Blake sordu.

Rolfe omuz silkti. "Yalan söylemesi için bir neden olduğunu

sanmıyorum." "Hayır."

"Ayrıca, bu tarafa gelmeyeceğine çoktan karar vermiştik." "Evet."

"Sanırım doğuya gidip bunu öğrenmemiz gerekecek."

"Evet." Blake içini çekti ve neden sadece dönüp evine gitmediğini merak etti. Elbette bu onun hakkı değil miydi? Bir damattan, sırf evlenmek için nişanlısını ülkenin dört bir yanında kovalaması beklenmezdi. Öte yandan, düşüncesini krala açıklamak da istemiyordu. Doğuya yönelecekti. Lord Rolfe ve piskoposu, bekleyen İskoçya'ya doğru giderken takip etmesi için atını teşvik etti.

"Cameron mı?"

Seonaid soruyu soran Aeldra'ya sertçe baktı, sonra kuzeninin de takip edildiklerini fark etmesine şaşırması gerektiğini düşündü. Seonaid manastırdan çıktıklarında bile yanlarında birileri olduğunu hissetmişti. O zaman bunun Cameron olabileceğini düşünmüş ve onları bir süre takip ettikten sonra, güneye değil de doğuya doğru gidiyor olmalarının - Helen'in kılık değiştirmesinden bahsetmeye gerek bile yoktu - onu yanıltacağını ve manastırın dışında beklemek için geri dönmesini sağlayacağını ummuştu. Yine de geri dönmemiş, bütün gün ve şimdi de gece boyunca onları takip etmeye devam etmişti.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti iç çekerek. "Eğer öyleyse, Helen'in elbisesi onu kandıramamış demektir." Helen yorgun bir şekilde atını aralarına doğru çekerken Aeldra homurdanarak onayladı. İngiliz kadın umutla, "Gece için birazdan duracak mıyız?" diye sordu. "Ben adil bir ağrıyım at sırtında olmaktan."

Seonaid bir süre sessiz kaldı ve seçeneklerini düşündü. Atları süresiz olarak sürmeye devam edemezlerdi; hayvanlar şimdiden yorulma belirtileri göstermeye başlamıştı ve Seonaid onlara çok sert binmekten hoşlanmıyordu. Öte yandan, eğer takip eden Cameron'sa, durduklarında kendini belli ederdi. En azından onları gafil avlamazdı. Aslında o ve Aeldra onu gafil avlayabilirdi. Şüphesiz üç yalnız kadından fazla bir dövüş beklemezdi.

"Evet. İleride bir açıklık var. Orada duracağız," diye yüksek sesle karar verdi, sonra Aeldra'ya doğru baktı. "Hazır ol."

Helen'in şaşkın ifadesini görmezden gelen iki kadın ciddiyetle birbirlerine başlarını salladılar. "Çok güzel," diye mırıldandı Helen, birkaç dakika sonra atlarından inip küçük açıklığın etrafına baktı.

"Muhteşem," diye onayladı Seonaid, bakışları alanı memnuniyetle tararken. Alanın bir tarafı küçük bir kayalıkla, diğer tarafı ise açıklık boyunca akan nehirle kaplıydı. Geriye saldırganların yaklaşabileceği sadece iki taraf kalmıştı. Özellikle de diğer tarafı atlarla kapatırlarsa savunmak daha kolay olacaktı. Hayvanları yaralanma riskiyle karşı karşıya bıraktığı için bunu yapmaktan hoşlanmıyordu. Ancak Cameron'ın yanında ne kadar kalabalık bir grup olduğunu ya da ne kadar tehlike altında olduklarını bilmiyordu.

"Bu gece için buraya yerleşeceğiz," dedi ve atının sırtındaki yiyecek çantasını çıkarıp Helen'e uzattı. Diğer kadın başını sallayarak hemen onun gösterdiği yere doğru ilerledi ve çantanın içindekileri karıştırmaya başladı. Seonaid ve Aeldra atlarla ilgilendiler, hızlı bir kaçışa ihtiyaç duymaları ihtimaline karşı eyerlerini bıraktılar ve onları saldırganlara karşı üçüncü bir bariyer oluşturacakları yere yerleştirdiler. Kadınlar ellerini nehirde yıkadılar ve yemek yemek için oturdular, gözleri ve kulakları yaklaşan bir saldırıya karşı onları uyabilecek herhangi bir ses veya görüntüye karşı tetikteydi.

Yemeklerini bitirdikten sonra hepsi dinlenmek için uzandılar. Ya da en azından Helen öyle yaptı. Seonaid ve Aeldra, Helen'in sırtını uçuruma yaslayarak uyuması için ısrar ettiler, sonra da onun önüne uzanarak kendilerini kadınla dünya arasına yerleştirdiler. Ama uyumaya hiç niyetleri yoktu. Artık dinlenmiş ve savunmasız göründüklerine göre, geleceklerinden emin oldukları saldırıyı bekliyorlardı.

Beşinci Bölüm

" A "

"Uyanın uykucu kafalar."

Seonaid Helen'in çağrısıyla irkilerek uyandı, bedeni ve zihni hemen harekete geçti. Doğrulup hızla etrafına baktı ve nehirde yaklaşan İngiliz kadını gördü. Seonaid ağzı açık kaldı. Sabah olmuştu, saldırı olmamıştı ve o uykuya dalmıştı. Daha da kötüsü, Aeldra da uyumuştur, diğer kadın yanında doğrulup kaşlarını çatarak açıklığa bakarken dehşetle gördü.

"Nasıl oldu da bizi atlattın?"

Helen'in kaşları soru karşısında kalktı. "Üstüne bastım. Mışıl mışıl uyuyordun, seni uyandırmak istemedim."

"Üzerimize mi bastın?" Seonaid inanamayarak sordu, sonra Aeldra'ya doğru baktı. "O bizi ezdi."

Aeldra ayağa kalkarak, "Saldırıya uğramış olsaydık çok işimize yarardı," diye mırıldandı. "Neden saldırmadılar?"

"Kim?" Helen onlara ulaştığında iri gözlerle sordu.

"Bizi kastettiğini düşünürdüm."

Üç kadın da derin bariton sese doğru döndü. Seonaid ve Aeldra kılıçlarına davrandılar ama sesin kimden geldiğini gördüklerinde eğilip iç çektiler.

"Gavin!" Seonaid kılıcını tekrar yere bırakırken tersledi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sassenach'ın kendini öldürtmediğinden emin oluyorum."

Gözleri kısıldı. "O seninle mi?"

Lord Blake cevap olarak ağaçların arasından çıkıp görüş alanına girdi. Seonaid tiksintiyle başını salladı. "Dün gece varlığının bilinmesine izin verebilirdin. O zaman bütün gece saldırıya uğrayacağımızı düşünerek uyanık kalmak zorunda kalmazdık."

"Bana çok iyi uyumuşsun gibi geldi," dedi Gavin eğlenerek. "Öyle de olmalıydı; gece boyunca gözetim altındaydın."

Lord Rolfe diğer iki adama katılarak, "Bütün gece değil," diye düzeltti. "Sadece birkaç saat önce geldik. Dinlenmenize engel olmamak için ormanda kaldık."

Seonaid kaşlarını çatı ve bakışları Aeldra'ya kaydı. Diğer kadın da en az onun kadar endişeli görünüyordu. İkisi de birinin bütün gün onları takip ettiğinden emindi. Gece için buraya yerleştiklerinde o varlığı hissetmişlerdi. Oysa Lord Rolfe adamların sadece saatler önce geldiğini iddia etmişti.

"Neden bu kadar endişeli görünüyorsun?" Blake'in sorusu Seonaid'in bakışlarını nişanlısına çevirmesine neden oldu. Onu bulduğu için pek memnun görünmüyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, o da Seonaid'in azıcık uyuduğu için kendini ne kadar huysuz hissediyorsa o kadar huysuz görünüyordu. Başka bir şey beklediğinden değil ama yine de bu durum gururunu incitmişti.

Gavin sert bir kahkaha atarak onu yorum yapmak zorunda kalmaktan kurtardı. "Çünkü bu ormandaki tek canavarın biz olmadığımızı biliyor."

Her iki İngiliz de ne demek istediğini sormadan, İskoç dudaklarını büzdü ve keskin bir ısıklık çaldı. Saniyeler sonra adamların iki yanındaki çalılar hışırdadı ve iki İskoç açık alana doğru kaydı. İkisi de Dunbarlıydı. Gavin başını salladı ve sonra açıkladı: "Ben seni almaya dönerken onları Seonaid ve Aeldra'yı takip etmeleri için bıraktım."

Seonaid, nişanlısının kendisini bulmasından kimi sorumlu tutacağını bildiği için, babasının askerine ters ters baktı. Dönerek İngiliz'e bir bakış daha fırlattı. "Ne istiyorsun?"

"Ne düşünüyorsun?" diye karşılık verdi.

"Sanırım eve gitmek ve adımlı duyduğunu unutmak istiyorsun," diye itiraf etti. "Madem ben de bunu istiyorum, neden yapmıyorsun?"

Blake onun asık suratlı sözleri karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Beni duydun. Ben seninle evlenmek istemiyorum, sen de benimle evlenmek istemiyorsun, o yüzden evine git ve beni rahat bırak."

Blake şaşkınlıkla ona baktı. Kadının cesareti onu şaşırtmıştı. Tanıdığı kadınlar, ki pek çoğunu tanıyordu, genellikle bu kadar açık konuşmazlardı. Miyavlar, iç çeker ve ima ederlerdi ama asla bu kadar nahoş bir şeyi doğrudan söylemezlerdi. Bunu yaptığına inanamıyordu. Peki onu doğru duymuş muydu? Pek çok kadın Blake'e kendileriyle evlenmesi için yalvarmış, bazıları da onu sevdikleri için kendilerini öldürmekle tehdit etmişti. Zihninde o kadının -eğer onu hiç düşündüyse- yıllarca hasret çektiğini, ne zaman gelip onu alacağını merak ettiğini ve bunun için her gece Tanrı'ya dua ettiğini hayal ettiğini sanıyordu. Bunun tek nedeni kadınların ona atılmaları değildi; kız kurusu bir hayatın çok tatsız olabilmesiydi. Yine de burada o üzücü duruma terk edilmekten başka bir şey istemediğini iddia ediyordu. Bunun bir oyun olması gerektiğine karar verdi ve aslında bunun farkına varınca gülümsedi. Kadınlar onun dikkatini çekmek için sık sık oyun oynarlardı ve -Amazon olsun ya da olmasın- Seonaid Dunbar hâlâ bir kadındı. Kendine olan güvenini yeniden kazanırken rahatlayan Blake ona sevimli bir gülümseme fırlattı: "Dikkatli ol u n leydim; neredeyse beni gördüğünüze memnun olmadığınızı düşüneceksiniz."

"İnsan doğru olduğunu düşünüyor."

Blake'in bakışları daraldı. "Eğer son on yıldır hasret çekmediğine inanmamı bekliyorsan-"

"Pinin'?" Seonaid sert bir k a h k a h a y l a araya girdi. "Özlem duyacak birine mi benziyorum? Hayır, gerçekten de lord, özgürlüğümün tadını çıkarıyorum... pek çok farklı şekilde."

Blake'i n gözleri büyüdü, sonra sözlerinin ardındaki ima karşısında yüzü öfkeyle kızardı. "Sen-"

Lord Rolfe, "Yeter," diye sertçe araya girdi. "Yeterince zaman kaybettik. Dunbar'a geri dönelim ve işin bittiğini görelim."

Seonaid atlara doğru dönerek, "Siz gidin," diye mırıldandı. "Aeldra ve ben İngiltere'ye gittikten sonra seninle orada buluşacağız."

"İngiltere!" Rolfe ve Blake bu kelimeyi hep bir ağızdan tekrarladılar.

"Evet, İngiltere," dedi Seonaid kararlılıkla. "Söz vermiştik." Leydi Helen'e doğru eliyle işaret ederek rahibe kıyafetini yeni gözlerle inceledi. "Rahibeye onu İngiltere'ye götüreceğimize söz verdik. Ailesini ziyaret etmek istiyor. Onu orada sağ salım göreceğimize söz verdik." Dönüp onlara tatlı tatlı baktı. "Tanrı'nın bir kadınına verdiğimiz sözümüzü tutmamızı istemezsiniz, değil mi?"

Blake nişanlısına kaşlarını çatarak baktı, onun tatlı gülümsemesinden ve sözlerinin ardındaki gerçeklerden şüphelendi. Ancak Rolfe'un sözünü kesmesi dikkatini çekti.

"Bu mümkün değil. Bu çileyi en az bir hafta, belki de iki hafta daha uzatır."

Blake onun sözlerinin doğruluğunu kavrarken, Seonaid acı bir ifadeyle ona döndü. "Ne öneriyorsun? Onu burada, ormanda tek başına, gözetimsiz mi bırakalım?"

Blake birden neşelenerek, "Hayır, tabii ki hayır," diye mırıldandı. "Onu evine bırakmak zorundayız." Rolfe dehşetle ona dönünce omuz silkti. "Eh, söz verdi ve nişanlım olarak onun sözü benim sözümdür. Ve söz sözdür. Onu sözünden dönmeye zorlayamayız." Rolfe konuşamayacak kadar kızgın bir ifadeyle ona bakmaya devam edince Blake rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve daha sert bir ifadeyle Seonaid'e döndü. "Söz verdiğin gibi onu evine götüreceğiz, yine de kabul edeceğim tek şey bu."

Seonaid rahatladı ve hatta ona gülümsedi. "Tek istediğim bu, lord."

Blake gözlerini kırıştırdı. Gerçekten de büyüleyici bir gülümsemesi vardı. Oldukça çekici. Bunu daha önce neden fark etmemişti? Çünkü kız daha önce ona gülümsememişti.

"Hayır."

Büyüyen gruba katılmak üzere çalıların arasından çıkan piskoposa doğru döndüler.

"Sözümü kestiğim için yaşlı bir adamı bağışlayın ama bana öyle geliyor ki İngiltere'ye gitmek pek bir işe yaramayacak ve zaten çok gecikmiş olan bir düğünü daha da geciktirmekten başka bir işe yaramayacak. Dunbar'a gidelim."

"Peki ya kız kardeşi?" Seonaid, düğünü ertelemek için tüm şanslarının ellerinden kayıp gittiğini görerek, kalbi sıkışarak sordu.

"Basit bir çözümü var," dedi yatıştırıcı bir şekilde, sonra Helen'e döndü. "Rahibe... ?"

"Helen," diye ciyakladı kadın.

Piskopos ciddiyetle başını salladı. "Rahibe Helen, eğer isterseniz düğüne katılmak için bizimle Dunbar'a gelebilirsiniz. Lord Rolfe ve ben o sırada İngiltere'ye dönüyor olacağız ve ziyaretinizde size eşlik etmekten memnuniyet duyarız. Ya da," diye ekledi Seonaid itiraz edince, "ya da şimdi size eşlik etmek için üç adam ayırabiliriz. Zaten Lord Angus sağ olsun, şu anda yola çıktığımızdan üç adam daha fazla adamımız var." Konuşurken Gavin ve iki adamına hoş bir şekilde başını salladı, sonra kaşlarını kaldırdı ve Helen'in kararını beklerken dinleyici bir tavır takındı.

Leydi Helen ise oldukça şaşkın görünüyordu. Dönüp kararsızca Seonaid'e, sonra da piskoposa baktı ve ağzından kaçırmadan önce, "Düğüne katılacağım," dedi.

"Güzel, o zaman Dunbar'a doğru yola çıkalım." Piskopos nezaketle gülümsedi, sonra döndü ve muhtemelen sabahın erken saatlerinde adamların yaşadığı kampa geri dönmek için ağaçlar onu sarana kadar ağaçların arasından ilerledi.

Blake, piskoposun kaybolan sırtından müstakbel gelinine mutsuzca baktı ve içini çekti, sonra başını salladı ve Küçük George'a atlarını açıklığa getirmesini emretmek için döndü. Rolfe onun yanına gitti.

"Onları silahsızlandırmalıyız," diye mırıldandı kralın adamı, bineklerini hazırlayan kadınları düşünerek.

Blake kaşlarını kaldırdı. "Kılıçlarını bize karşı kullanacaklarını mı düşünüyorsunuz?"

"Zaten kullandılar."

"O manastırdıydı ve o zaman bizim kim olduğumuzu bilmiyorlardı. Açıklıktan çıkmak için savaşmaya çalışmadılar," dedi Blake, bakışları Seonaid'in vücudunda gezinirken. İlk başta onu sütyenle gördüğünde şok olmuş olsa da, kıyafetin ince kıvrımlarını nasıl ortaya çıkardığını takdir etmeye başlamıştı ve-

"Evet," dedi Rolfe, düşüncelerini yarıda keserek. "Ama kılıçları olmadığı için kaçmaya çalışmaları daha az olası."

Onun bu sözleri Blake'in dudaklarını uçuklattı. Nişanlısının onunla gerçekten evlenmek istemeyebileceğini düşünmek hâlâ canını sıkıyordu. Evlenmek istememesi gereken ve istemiş olan oydu.

Korkunç Dunbar'lardan biriyle evlenmek. Günün ne kadar geç saatinde olursa olsun, ortaya çıktığı için bile minnettar olmalıydı. Yine de onun gelini olmak için pek de istekli görünmüyordu. Büyüleyici, diye karar verdi, sonra normalde kadınların huzurunda ballı dilinden damlayan tatlı sözlerden herhangi birini henüz deneyimlemediğini fark etti. Normalde bir kadınla tanışır tanışmaz onun hakkında sözel bir güzellik ağı örmeye başladı. Ancak nişanlisine karşı bunu yapmak için en ufak bir dürtü hissetmemişti. Aslında, kendisini tatlı iddialarla onu yatıştırmak yerine ona küfretmeye daha yatkın buluyordu. En tuhafı.

Başını sallayarak ilerlerken Seonaid atına bir çanta bağladı ve hızla kılıcına davrandı. Seonaid onun yaklaştığını hissetmiş olmalı ki, adam ona ulaşmadan önce bir an durdu ama adam onu silahsızlandırırken hiçbir hareket yapmadı. Onun yerine, adam uzaklaşana kadar bekledi ve sonra yavaşça dönüp ona baktı.

"Sorabilirdiniz, lord."

Blake kaşlarını kaldırdı. Öfke, hiddet, hatta hırlama ve öfke kusma bekliyordu. Bunun yerine tamamen sakin görünüyordu. Hatta arkadaşına doğru bir bakış fırlattı, bu da küçük savaştının kendi kılıcını kınından çıkarıp ona sunmak için öne çıkmasına neden oldu.

Blake silahı biraz şaşkınlıkla kabul etti. "Onu isteyerek teslim edeceğini düşünmemiştim," diye itiraf ederken temkinli bir adım geri çekildi.

"Neden olmasın?" Omuz silkerken dudakları eğlenerek yukarı kıvrıldı. "Eğer benim silahsız olmam seni daha güvende hissettirecekse, öyle olsun. Ayrıca, etrafta bu kadar iri ve güçlü adamlar varken kendimizi savunmamıza gerek yok, değil mi?"

Blake kaşlarını çatı. Yüz ifadesinde hiçbir kurnazlık, ses tonunda en ufak bir alay belirtisi yoktu ama yine de kendisine güldüğünden emindi. Daha da kötüsü, arkadaşı olan küçük kadının da şakayı anladığından ve sessizce güldüğünden şüpheleniyordu. Kaşlarını çatarak içinden bir şeyler mırıldandı ve Lord Rolfe'un yanına dönmek için arkasını döndü.

"Silahlarımızı bırakmanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" Aeldra sessizce sordu.

Seonaid omuz silkti. "Silahsız olursak bir kaçış girişimi bekleme ihtimalleri azalır. Ayrıca, yerlerini kolayca doldurabiliriz."

"Nasıl?" Helen onlara katılmak için hareket ederek sordu.

"Buradan çok uzakta olmayan dostlarımız var," dedi Seonaid ona sessizce, sonra adamlara doğru baktı. Piskopos ve kilisedeki iri adam, muhtemelen hayvanlarını ve diğer adamları toplamak ve kamplarının izlerini silmek için açıklıktan ayrılmışlardı. Geriye Sherwell, Lord Rolfe, Gavin ve Dunbar'ın diğer iki adamı kalmıştı ama atları yoktu. Kaçmaya çalışmak için bundan daha iyi bir zaman olamazdı. "Aeldra, Helen'in hayvanına binmesine yardım et."

Seonaid'in ona attığı anlamlı ifadeyi yakalayan Aeldra başını salladı ve Helen'in koluna girerek onu Seonaid'in önünde durduğu büyük hayvanın etrafına götürdü. Sakince hareket eden Seonaid, bineğinin başının önüne geçip onu usulca sevmeye başladı; bakışları önce açıklığın kenarında hâlâ konuşmakta olan adamlara, sonra da devasa hayvanın cüssesinin gizlediği iki kadına ve iki ata kaydı. Aeldra Helen'in atına binmesine yardım etti, dikkat çekmemesi için vücudunun üst kısmını hayvanın boynu ve başı boyunca düz bir şekilde yatırmasını söyledi, ardından kendi atına geçti ve hızla hayvanın üzerine kayarak kendisini de hayvanın boynuna düz bir şekilde bastırdı.

Adamların hareketlerini fark etmediklerini gören Seonaid, aygırının yanına geri döndü, bir eliyle kulpu kavradı, ayağını üzengiye sıkıştırdı ve hızla eliyle çekip ayağıyla adım atarak kendini yukarı itti ve uzun bir bacağıyla hayvanın sırtına attı.

Ata binmişti ve beklenen alarm çığlığı yükseldiğinde bile Helen'in dizginlerini tutuyordu. Seonaid buna aldırmadan atının dizginlerini çekti ve topuklarını atın karnına bastırarak onu kaçmaya teşvik etti. Hayvan hemen ileri atıldı, Helen'in atı da onu takip etti. Aeldra en arkada kaldı.

"Lanet olsun! Küçük George, atları getir!" Blake kükredi, gözden kaybolan kadınların yanından fırlayıp ormana doğru koşmaya başladı.

Rolfe onu yakından takip etti. "Sakin bana düğünün yapılmasına katılmaya karar verdiğini söyleme. Bu iş bir oldu bittiye getirilinceye ya da hanımefendi kaçıp gidinceye kadar beni takip edeceğini, çabalarımı mümkün olduğunca engelleyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Duraklayan Blake yüzünü ona döndü. "Düğünle ilgili fikrimi değiştirdiğimi sanmayın. Yine de, durumu sizin ellerinize bırakmaya devam edersem, kadını İskoçya'nın bir ucundan diğerine kovalayarak sonsuza dek oradan oraya savrulmaktan çok korkuyorum. Onu Dunbar'a geri götürerek meselenin öyle ya da böyle çözüldüğünü görmek çok daha iyi ve bana öyle geliyor ki bu görevi yerine getirmenin tek yolu bu işi kendim halletmek." Bu aşağılayıcı sözlerle birlikte, ilerlemeye devam etmek için döndü, ancak aşağıdaki gibi durakladı

Küçük George, üç atı peşine takarak göründü.

"Kaçmaya çalıştılar," diye açıkladı Blake kuru bir sesle, kendi dizginlerini eline alırken iri yarı adamının gözlerindeki soruyu yanıtlıyordu. Lord Rolfe gibi o da hemen atına bindi. Bakışları Dunbar'ın adamlarına kaydı ve onların ciddi ifadeleri karşısında kaşlarını çatı. "Atlarınıza binin ve diğer adamlarla birlikte takip edin."

Gavin metanetle başını salladı, üç adam gözden kaybolana kadar yüz ifadesi ağırbaşlı ve asık suratlıydı; sonra yüzünde bir sırıtiş belirdi. "Dunbar'a dönüp bunu lorda anlatmak için sabırsızlanıyorum."

Diğer adamlardan biri, "Buna çok güleceği kesin," diye onayladıktan sonra, "İngilizler Seonaid'i iki kez kaybetti. Eve varana kadar kaç kez daha olacağını düşünüyorsun?"

Gavin omuz silkti ve atına kavuşmak için ormana doğru ilerlemeye başladı. "Bahse girerim iki ya da üç tane. Hayvanlarınızı alın ve beni takip edin. Biz de İngilizlerin geri kalanını toplayıp takip edeceğiz."

Kadınlar çok uzağa gidemedi. Bu kimsenin hatası değildi, sadece tesadüftü. Helen'in bineği, yollarına çıkan bir kütüğü atladıktan sonra yere inerken ayağını yanlış yere bastı. Acı dolu bir çığlık atan hayvan sert bir şekilde yere düştü ve Helen'i bir alarm çığııyla yere düşürdü.

Kendi bineğinin dizginlerini sertçe çekerek onu durduran Seonaid, Aeldra'nın hızlı reflekslerini iyi kullanarak yere düşmüş at ve biniciden uzak durduğunu görmek için geriye baktı.

Seonaid hayvanını çevirerek onu yere düşmüş kısrağa doğru itti ve Aeldra kıza ve ata ilk ulaşp Helen'in ayağa kalkmasına yardım ettiğinde tuttuğu nefesi bıraktı. Görünüşe göre kadın biraz korkmuştu ama başka bir yara almamıştı.

"O iyi mi?" Aeldra dikkatini ayağa kalkmaya çalışan kısrağa çevirirken Helen endişeyle sordu.

Kısa boylu kadın bacağı kısaca inceledi, kısrağın bir iki adım topallayarak yürümesini izledi, sonra Seonaid'e baktı ve başını salladı.

Ağzı mutsuzca gerilen Seonaid, Helen'i'n kolunu tutup dikkatini çekmek için eğildi. "Gel. Arkama bin. Bineğimi paylaşacağız."

"Ama kısrağım," diye itiraz etti. "O yaralı."

Aeldra kendi atına binerken Seonaid, "Onunla ilgilenecek vaktimiz yok," diye tersledi. "Gavin onunla ilgilenecek."

"Ama-"

"Tartışacak zaman yok. Geliyorlar."

Helen iç geçirerek başını salladı ve biraz yardımıla arkasındaki eyerin üzerine çıktı, sonra Seonaid atını ileri doğru iterken kollarını beline doladı. Yaklaşan toynakların gürültüsünü duyduklarında sadece birkaç adım atmışlardı.

Seonaid küfrederek topuklarını atın karnına bastırdı ve hızlanmasını istedi ama bu çabanın faydasız olduğunu biliyordu. Yaklaşan atlılar ölü bir koşuyla onlara doğru ilerliyordu. Ve bineği artık iki kişinin ağırlığını taşıyordu. Yüz metreden daha kısa bir süre sonra adamlar onları yakalayp yanlarından geçtikten sonra kendi atlarını yavaşlatıp geri çekildiklerinde Seonaid şaşırmadı; içlerinden ikisi onun ve Aeldra'nın atlarını yanlardan sıkıştırıyordu. Lord Blake kendi atını onlardan önce yavaşlatarak onları durmaya zorladı.

Herkes birbirine bakarken bir an sessizlik hüküm sürdü; sonra Blake soğuk bir gülümseme sundu. "Aniden ayrılmanızdan anlaşıyor ki düğünün gerçekleşmesi için sabırsızlanıyorsunuz. Yine de korkarım ki yön bulma duygunuz biraz eksik. Bir kez daha yanlış yöne gittiğinizi söylemeliyim leydim. Dunbar batıda."

Seonaid, "Ne kadar da zekisiniz, lord bey," dedi. "Her fırsatta kadınların sana gülmesine neden oluyorsun."

Blake'in bakışları daraldı. Kadının sözleri iki şekilde de anlaşılabilirdi ve Blake kadının bunu hakaret anlamında söylediğinden şüpheleniyordu. "Rolfe?"

"Evet?" Kızıl saçlı İngiliz atını ileri doğru itti ve ona sorgulayan gözlerle baktı.

"Belki de iyi kalpli kız kardeşini bineğine almalısın," diye önerdi.

"O da benimle geliyor," dedi Seonaid acımasızca ve diğer adam kendi atını onunkine doğru sürerken atını geriye doğru itti.

"Lord Rolfe'la birlikte gidiyor," diye emretti Blake acımasızca.

Seonaid ona çıkışmak için ağzını açtı, sonra aniden kötü bir tatlılıkla gülümseyerek sordu: "Senden kaçabileceğimi mi düşündün? Yine mi?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliren Blake başını salladı. "Evet."

Dürüstlüğü Seonaid'i o kadar şaşırtmıştı ki, Rolfe ilerleyip Helen'i atından nazikçe kendi atına aldı ve atı kısa bir mesafe öteye götürürken onu rahatça önüne oturttu.

Seonaid kaşlarını çatmış Blake'e hoşnutsuzlukla bakıyordu ki Blake aniden gülümseyerek diğer adama seslendi. "Küçük George."

"Evet?"

"Aeldra seninle geliyor."

İri yarı adam başını sallayarak kadını almak için atını ileri sürdü ama kadının işleri hanımından daha kolay halletmeye niyeti yoktu. Küçük cehennem zebanisi, atı kadının yanına ulaştığında büyük adamın kaval kemiğine tekme attı, ardından ilk darbeyi görmezden gelip onu kendi bineğinden kendi bineğine kaldırırken yüzüne yumruk atmaya çalıştı. Sonunda, kendine zarar vermesini önlemek için kızın iki küçük elini kendi elleriyle yakalamak ve büyük bacaklarından birini kızın iki bacağının üzerine asmak zorunda kaldı. Onu önündeki eyere oturturken sakinleştirmeyi başardı ama Seonaid'in kocaman göğsüne yaslanıp özür dileyen bir iç çekiş fırlatmadan önce ona tiksintiyle baktı.

Kaçma şansının elinden kayıp gittiğini gören Seonaid ağzını sıkarak nişanlısına baktı ve neredeyse ona yaklaşması için meydan okudu.

Blake meydan okumayı hemen kavradı ve kendi atını onunkine doğru itti. Seonaid hemen kendi aygırını yan adımlarla uzaklaştırdı ve hayvan hemen karşılık verdi. Blake'in kaşları bu beceri karşısında kalktı ama atını daha da yaklaştırdı ve Seonaid'in yine ustalıklı ondan kaçmasına şaşırmadı. Başını sallayarak Küçük George'a doğru baktı ve başını salladı. Sessiz emri anlayan Küçük George, Blake'in tekrar yaptığı gibi ilerledi. Seonaid otomatik olarak bineği yan adım atmaya zorlamaya başladığında, kendini Küçük George'un atına doğru yaklaşırken buldu. Aygırına ileri ya da geri gitmesini söyleyemeden Blake uzanıp onu belinden yakaladı ve kolayca kucağına çekti.

Kız hemen ona karşı mücadele etmeye başladığında çok şaşırmadı, ancak bunu yaparkenki gücünden biraz ürktü. Kollarını onun etrafında sıkarak, şaşkınlığını kızgınlık ve eğlence karışımı bir ifadeyle gizledi. "Bunu kolay yoldan da yapabiliriz leydim, zor yoldan da. Size kalmış."

"O zaman zor yoldan olacak," diye mırıldandı Seonaid. Göğsüne dirsek atarak atın dizginlerini sertçe çekti, böylece hayvan şaha kalktı, toynakları havayı pençeledi ve Blake'i arkasındaki eyerden düşürdü. Seonaid, hayvan tekrar dört ayak üzerine düştüğünde memnuniyetle homurdandı, sonra dizlerini sıktı ve onu ilerideki tepeye doğru ölü bir koşuya gönderdi.

Lord Rolfe bineğinin üzerindeki koltuğundan Blake'e bakarak, "Evet, durumu benden çok daha iyi idare ettiğinizi görebiliyorum," dedi eğlenerek. "Bu gidişle bir yıl içinde Dunbar'a varacağımıza şüphe yok."

Küfrederek ayağa kalkmaya çalışan Blake, Küçük George'un teklifiyle Seonaid'in atının dizginlerini kabul etti. Hayvana bindikten sonra adama bir şey söyleme zahmetine bile girmeden nişanlısının peşinden koşmaya başladı.

Atı hızlıydı ve Seonaid ona iyi biniyordu ama Seonaid'in atı daha hızlıydı, bunu ilgiyle ve biraz da onaylamayarak gördü. Ona göre böyle bir hayvanı bir kadın için harcamak utanç vericiydi; bir savaşçı bundan daha fazla yararlanabilirdi. Yine de, hayvanın hızına rağmen, ona yetişmeyi başarana kadar epey mesafe kat etmişlerdi. Ekose bir elbise giydiğine ve zırh giymediğine memnun olan Blake, ayaklarını eyere doğru kaldırdı ve kendini ona doğru fırlattı. Seonaid'in biraz gerisindeydi ama yanından geçerken sol koluyla onu yakaladı ve bineğinden çekerek kendi üzerine yere düşürdü. Kendi inişini onun vücuduyla yumuşatan Seonaid, taklalarından ilk önce kurtuldu ve ayağa kalkarak atına doğru kaçmaya çalıştı ama Blake, o bir adım bile atmadan uzanıp bileğini kavrayacak kadar kendine geldi. Blake'in onu tutuşu, kızın ileriye doğru olan ivmesine karşı koyarak, kızın orman zemininde yüzüstü yere çakılmasına neden oldu.

Elleri ve dizleri üzerinde kayarak yükselmeye başladı, sonra Seonaid toprakta ondan uzaklaşmaya başlayınca bileğini tekrar yakalamak için durakladı. Karnının üstüne düşen Seonaid sırt üstü yuvarlanarak boştaki bacağıyla ona tekme attı. İkinci ayak bileğini de yakalayan Blake onu sıkıca tuttu ve Seonaid hemen doğrulup yumruklarını sıkarak ona saldırınca lanet okudu. Ayak bileklerini birbirinden ayırarak, açık bacaklarının arasına diz çökene kadar onu orman zemininde sürükledi. Sonra da basit bir hareketle kendini onun üzerine atarak çırpınışını durdurdu. Adamın bacakları kızın hareketlerini çabucak durdurdu ve adamın elleri kızın ellerini kavrayıp başının üzerine doğru sürükledi, böylece ona doğru hamle yapamadılar. Yüz yüze ve nefes nefese, yattıkları yerde birbirlerine baktılar, sonra Blake vücudundan bir farkındalık hissinin çalındığını hissetmeye başladı.

Bu şaşırtıcı tepki karşısında kaşlarını çatan Blake, kendine geldiğinde alaycı bir gülümsemeyle

Biraz nefes aldıktan sonra mırıldandı: "Çok iyi bir avuçsunuz leydim."

Seonaid karşılık olarak gülümsemedi. "Ve sen bir İngiliz köpeğisin."

Gülümsemesi parlaklığını biraz yitirince kaşlarını küstahça kaldırdı. "Bir kızıl şafttan gelen güzel bir şey bu."

Seonaid'in gözleri, İngilizlerin işkoçlar için sıklıkla kullandığı bu aşağılayıcı terim karşısında kısıldı.

Tükürdü, "Bir Sassenach'ın yumurtasındansa kırmızı bir incik daha iyidir."

"İtirazlarının aşırı olduğunu düşünüyorum, benim küçük kaba ayağım. Belki de düğüne inanmamı istediğin kadar karşı değilsindir." Kadın konuşamayacak kadar öfkeli bir şekilde ona bakınca kaşlarını kaldırdı. "Söyleyecek sözünüz kalmadı mı leydim?"

Seonaid aniden tatlı bir gülümsemeyle, "Bunu itiraf ettiğim için üzgünüm lordum, ama evet," diye itiraf etti. Sonra ekledi, "Ama kılıçla her zaman kelimelerden daha iyi olmuşumdur. Şimdi onun yerine bunları deneyelim mi?"

Kadın konuşurken Blake'in altında tekrar debelenmeye başladı ve Blake, kadının hareketinin içinde yarattığı sıcaklık dalgasıyla kısa bir süreliğine dikkatinin dağıldığını fark etti. Kadının meydan okumasının kafasına dank etmesi bir anını aldı. Anladığında, kadının çırpınışlarını yatıştırmak için vücudunun alt kısmını kaydırıp ve kısa, derin bir kahkaha attı. "Hayır leydim. Size karşı kullanacağım tek kılıç, sizin de kullanmadığınız bir kılıçtır." Kadının yanaklarının aniden koyu kırmızıya boyanması onu memnun etmişti. "Küfür etmediğin ya da tükürmediğin zamanlarda oldukça hoşsun canım. Ağzın pislik kusmadığında gerçekten çok tatlı; dolgun kıvrımları olan bir kalp şeklinde ve."

"Bütün gün güzel sözlerinizle beni oyalamaya mı niyetlisiniz, lord bey?" diye kesti sözünü kesinlikle sıkılmış bir tonda. "Yoksa beni bırakacak mısın?"

Küçük George ve Lord Rolfe geldiklerinde Blake onun sözleriyle kaskatı kesildi, eyerlerinde dikkat çekici bir şekilde kadın yoktu. Başını onlara doğru çevirerek bir kaşını kaldırdı ve Küçük George hemen açıkladı.

"Siz kızın peşinden uçtukten hemen sonra adamlar bizi yakaladı. Yardıma ihtiyacınız olup olmadığını öğrenmek için takip ederken diğer ikisini onlarla bıraktık. Yine de, burada her şeyin sizin elinizde olduğu çok açık."

"Ah, evet," diye kuru bir sesle onayladı Blake. Başını sallayarak yavaşça ayağa kalktı ve Seonaid'e elini uzattı. Seonaid'in yardım teklifini kabul etmesi onu çok şaşırttı. Hatasını hemen anladı, çünkü Seonaid elini kendini yukarı kaldırmak için değil, onu aşağı çekmek için kullanmıştı. Elini aniden çekmesinin ardındaki anlamı daha yeni anlamıştı ki, kadının ayağının kasıklarına yakın bir yere yerleştiğini hissetti. Sonra havada süzülüyor, tüm vücudunda yankılanan bir gürültüyle başının üzerinden sırtının üzerine takla atıyordu. Kadının yeniden ayağa kalktığını ve yeniden ormana doğru koşmaya başladığını fark etmedi bile.

"İyi misin?" Küçük George'un bineğinden inerken saklamaya çalıştığı gülümseme, sorunun altında yatan endişeyi biraz olsun ortadan kaldırdı.

"Tabii ki iyi." Hâlâ bineğinin üzerinde oturan Lord Rolfe eğlencesini gizlemeye bile çalışmadı. "Konuyla o ilgileniyor, bunu göremiyor musunuz?"

Blake inleyerek yan tarafına kaydı, sonra yavaşça ayağa kalktı ve bunu yaparken alt bölgelerindeki acıdan dolayı yüzünü buruşturdu. "Ne tarafa gitti?" diye mırıldandı, acısı konuşmasına izin verecek kadar azalır azalmaz.

Küçük George ormana doğru işaret edince Blake inledi, atına doğru bir adım attı, sonra başını salladı ve yaya olarak yola koyuldu. Ona göre koşmak, mücevherlerini atın sırtına koyup oradan oraya zıplamaktan daha az acı verici olacaktı.

Birkaç dakika koştuktan sonra, yanlış karar verip vermediğini merak etmek zorunda kaldı. Ona öyle geliyordu ki bu küçük koşu çektiği acıyı daha da arttırmıştı. Ve kadın ayaklarının üzerinde hızlı olduğunu kanıtladı, kesinlikle beklediğinden daha hızlıydı. Onu yakalayabileceğinden neredeyse şüpheliydi ve aralarındaki mesafeyi ileriye doğru hamle yapıp onu bir kez daha yere devirebilecek kadar kapatmayı başardığında hem şaşırdı hem de rahatladı. Orada, kötü muamele görmüş bedenini kullanarak onu zapt etmeyi başarana kadar kısa bir süre boğuşular. Onun ellerinde maruz kaldığı tacizden sonra, mücadele etmekten vazgeçip ona küfür üstüne küfür savurmaya başladığında neredeyse rahatlamıştı. Bazıları gerçekten de onun kızarmasına neden oldu. Bu kadar çok laneti nereden öğrenmişti? Yüce Tanrım, ondan daha fazla lanet biliyordu.

Onu susturmak için bir kez salladı, sonra içini çekip başını salladı. "Diliniz de kılıcınız kadar keskin leydim."

Bu açıklamayı yaparken kullandığı ses tonu karşısında Seonaid'in gözleri hafifçe büyüdü. "Sesin neredeyse hayranlık uyandırıcı geliyor, Sassenach."

"Evet, gerçekten de zekânı takdir ediyorum." Kızın gözlerinin kısıldığını görünce yüzünü buruşturdu ve bir kaşını kaldırdı. "Bu davranışını Dunbar'a kadar sürdüreceksin mi?"

"İşini kolaylaştıracığımı mı sandın?"

"Hayır, ama korkarım seni uyarmalıyım, kaçmaya devam edersen, beni seni kovalamaya ve yuvarlamaya zorlarsan, bantların değış tokuşunu beklemek ve biz senin topraklarına bile ulaşmadan evliliğı tamamlamak için harekete geçebilirim. Altımda kıvranan bedenini hissetmek, yapabileceğini düşünmediğim ateşleri körüklüyor."

Beklediğı gibi, Seonaid hemen sustu. Blake genişçe gülümsedi. "Ah, leydim, beni çok güzel yaraladınız. Benimle el ele tutuşmak istemez misiniz? Buna böyle deniyor, değil mi?"

Kaşlarını tuhaf bir şekilde çatıyor, burnu seğiriyordu.

Kaşlarını kaldırarak kendini onun bedeninden hafifçe kaldırdı. "Ne?" "Bu sen misin?"

"Ne?"

"Kanlı bir ahır gibi kokuyorsun. Beni almaya gelmeden önce yıkanmadın mı?"

Blake hemen kendini ondan uzaklaştırdı, sonra kalkmasına yardım etmek için bir elini aşağı uzattı ve son seferinde neler olduğunu hatırlayınca elini geri çekti.

Seonaid'in yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi ve kendi itici gücüyle ayağa kalkarak onu atlara doğru götürdü. Bu kez hepsi oradaydı; Lord Rolfe ve Küçük George'un önlerinde yine kadınlar vardı ve piskopos, üç İskoç ve silah arkadaşları da onlara eşlik ediyordu. Onların varlığına aldırmayan Seonaid sessiz bir teslimiyetle Blake'in atına doğru ilerledi ama ata binmeden önce durakladı ve Blake'e baktı. "Bu a r a d a , düğünü beklemekle ilgili olarak? Bence karar vermeden önce her şeyden haberdar olmalısın."

"Ne gibi?"

"Kılıcımı elimden almış olsan da, *sgian dubh*'ım hâlâ bende ve bir şey yapmaya kalkışsan onu kullanmaktan çekinmem. O güzel, kalın sesinin birdenbire yüksek perdeden şarkı söylemeye başlaması çok yazık olur."

Arkasını dönerek ata bindi, adamın arkasından tırmanmasını beklerken yüz ifadesi soğuktu.

"*Sgian dubh* nedir?"

Rolfe, Piskopos Wykeham ve Küçük George ateşin etrafındaki yerlerinden boş gözlerle yukarı baktılar. Gün boyunca at sürmüşler, aşırı yüklü atları yormamak için her zamankinden daha yavaş bir tempoda ilerlemişlerdi. Şimdi oturmuş, karanlığın çökmesiyle birlikte hazırladıkları ateşin etrafında dinleniyorlardı. Seonaid, Aeldra ve Helen ağaçların hemen ötesinde, serin nehir suyunda yıkanıyorlardı. Blake onların başına bir muhafız dikmeyi düşünmüş ama vazgeçmişti. Bunun yerine atların üzerine altı muhafız yerleştirmişti. Kadınlar atlar olmadan uzağa kaçamazlardı.

Atları düşünmek Blake'in rahatsız bir şekilde kımıldamasına neden oldu. Diğer iki adamın ne durumda olduğunu bilmiyordu ama kendisi için çok rahatsız bir yolculuk olmuştu ve sonunda dinlenebildiğı için minnettardı. Aldığı tekme yüzünden vücudunun alt kısmı hâlâ ağrıyordu. Sekiz saatlik yolculuk iyileşmesine pek yardımcı olmamıştı ve yolculuğun büyük bir bölümünü karşısında kaskatı ve hareketsiz duran kadını dikkatle izlemekle onu bu kadar yakınında tutmanın yarattığı tuhaf hisleri görmezden gelmeye çalışmak arasında kalarak geçirmişti.

Bütün bu girişim Blake için beklenmedik bir hal almıştı. Kule'ye giden bir adam kadar isteksiz başlamıştı. Şimdi nasıl hissettiğini tam olarak söyleyemiyordu. Bir yanı hâlâ bu kızla evlenmeye karşı çıkıyordu ama diğer yanı, şu anda onun tekmelerinden sızlayan yanı, en azından evliliğın tamamlanmasına biraz ilgi gösteriyordu. Dehşet verici bir şekilde, Amazon nişanlısı onun vücudundan her türlü ilgiyi çekiyordu. İlk işaretleri onunla ormanda güreşirken görmüştü ama ilgisi gün boyunca devam etmiş ve hatta yoğunlaşmıştı. Gerçekten de, kadınların erkeklerle birlikte ata binmeye zorlanmasını önerdiği için bir iki kez kendine lanet etmişti. Kadının poposunun kendisine sıkıca bastırılması son derece dikkat dağıtıcıydı.

Hepsi bu kadar olsaydı, Blake tepkisini sapkın bir arzu olarak kabul edebilir, onu önce karısına, sonra da yatağına götürüp unutabilirdi. Ama kadına karşı tepkileri biraz daha karmaşıktı. Onun zekâsından hoşlandığını söylerken yalan söylemiyordu. Hoşlanıyordu. Onunla sözlü olarak tartışmaktan zevk alıyordu. Hatta kadın önce at sırtında, sonra da yaya olarak kaçtığında kovalamacadan bile zevk almıştı. Ve eğer kısa mücadeleleri kalbine bir tür heyecan veren bir adrenalin pompalamamışsa lanet olsun. Daha da kötüsü, onun kendisini reddetmesinden zevk almaya bile başlamıştı. O bir meydan okumaydı. Blake hiçbir zaman bir meydan okumaya karşı koyamamıştı ve bugüne kadar hiçbir kadın ona gerçekten bir meydan okuma teklif etmemişti.

Gavin adındaki İskoç, Blake'i düşüncelere dalmaktan alıkoyarak, "*Sgian dubh* bir bıçaktır, lord," diye yanıtladı sorusunu. "Yaklaşık bu kadar uzun." Ellerini yaklaşık on beş santim açık tuttu. "Bazıları oldukça keskin ve kötüdür, bir adamın boğazını kesebilir ya da onu bir anda hadım edebilir," diye ekledi, gözlerindeki parıltı Seonaid'in tehdidine kulak misafiri olduğunu gösteriyordu.

Altıncı Bölüm

" A "

Seonaid başını soğuk dere suyunun altına eğdi, sonra doğruldu ve açıklığın etrafına bakarken yüzündeki saçları düzeltti. Uygunsuz olmasına rağmen bir yerlerde bir muhafız olduğundan şüpheleniyordu ama nehrin içinde durduğu yerden kimseyi göremiyordu.

Bakışları, yanında abdest almaya çalışan Aeldra ve Helen'e kaydı. Her ikisi de bir çiftin olabileceği kadar keyifsiz görünüyordu. Seonaid onları suçlayamazdı. Kendisi de biraz umutsuzdu. Yakalanmışlardı. Bir değil, iki değil, üç kez. İşler pek de plana uygun gitmiyordu ama bunu değiştirmeyi umuyordu.

Suyun içindeki Helen'e yaklaşan Seonaid, dikkatini çekmek için onu dürttü. Diğer kadın döndüğünde, kısık bir sesle sordu: "Helen? Hizmetçinin Cameron'ları uyutmak için hangi bitkiyi kullandığını hatırlıyor musun?"

Kısa boylu kadın soruya şaşırarak göründü ama kısa bir süre düşündü. Sonunda dudaklarını ısırdı ve tereddütlerle, "Sanırım onu tekrar görsem tanıyabilirim. Neden?" diye sordu.

"Nişanım ve diğerlerinin onca gezintiden sonra biraz dinlenmeye ihtiyacı olabileceğini düşünüyorum." Seonaid gözlerindeki hınzır parıltıyı gizleme zahmetine girmeden. Helen'in kaşları havalandığında dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Oh, evet, sanırım haklı olabilirsin." Aeldra'nın sırtışı Seonaid'inkiyle eşleşerek sohbete katıldı. "Biz Helen'i eve götürmeye çalışırken onlar da biraz kestirebilirler."

"Evet." Seonaid yüzündeki gülümsemeyi sildi ve etrafına dikkatle baktı, gülümseyerek konuşmalarının gizli muhafızlarında şüphe uyandırabileceğinden endişe ediyordu. Üç kadın şu anda bu kadar mutlu olmamalıydı.

Helen endişeli bir ifadeyle, "Ormanın etrafına biraz bakmam gerekecek," dedi. "Evet."

Seonaid başını salladı ama ormanda arama yapmanın sorun yaratabileceğini biliyordu. Tuvalete gitme ihtiyacı duyup duymadıklarına hızlıca bir göz atabilirlerdi ama bitkiyi avlamak için çok fazla zaman bulmanın mümkün olmadığını biliyordu.

"Belki biz yardım edebiliriz," diye önerdi Aeldra.

Seonaid başını salladı. "Bize neye benzediğini söylemeniz gerekecek. Kendimizi rahatlatmak için ayrılacağız ve her birimiz getirebildiğimiz örnekleri geri getireceğiz. Gelin."

Sudan çıktıklarında Helen söz konusu bitkiyi tarif etti. Kıyıya çıktıklarında, kurulanıp giysilerini giyerken sessiz kaldılar, sonra Seonaid, "Kullanışlı bir çalı bulmam gerekiyor" dedi.

"Ben de öyle," dedi Aeldra yüksek sesle. "Ben bu taraftan gideceğim." Sol taraftaki ormana doğru ilerledi.

"Ben... şey..." Helen boğazını temizledi, sonra biraz daha yüksek sesle, "Ben de istiyorum. Ben şuraya gideyim."

Seonaid onun sağ taraflarındaki ormanda kayboluşunu izledi, sonra yavaşça etrafına baktı. Hiçbir şey kımıldamıyordu. Etrafta kimseden iz yoktu ama orada birinin olduğundan emindi. Ya da en azından çok uzakta olmadığından. Daha ziyade ikincisinin doğru olmasını umuyordu. Bu onlara en azından birkaç dakika bakma özgürlüğü verecekti. İlerideki çalıya doğru ilerledi ve yürürken zemini taradı.

Helen söz konusu bitkiyi tarif ederken çok titiz davranmıştı. En azından Seonaid o zaman öyle düşünmüştü ama doğru bitkiyi bulmak için toprağı eşeledikçe hepsinin birbirine çok benzediğini düşünmeye başladı. Yine de elinden gelenin en iyisini yaptı ve Helen'in tarif ettiğine benzeyen herhangi bir bitkiden birkaç avuç aldı. Kadının ne kadar bitkiye ihtiyacı olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama tüm kampı uyutmak için yeterli miktarda olacağından şüpheleniyordu.

Seonaid döndüğünde Helen ve Aeldra nehrin kenarında bekliyorlardı. "Birini gördünüz mü?" diye sorarken onlardan çevredeki ormana baktı.

İki kadın da başını sallayınca Seonaid kaşlarını çatı. Kendisi de görmemiş ve bunun bir muhafız görevlendirilmediği anlamına gelebileceğini düşünmeye başlamıştı. Sherwell'in onları yıkanırken izlemesi için bir muhafız görevlendirmekten vazgeçmiş olabileceğini fark etti. Atlar olmadan kaçmaya çalışacak kadar aptal değillerdi ya. Helen ve Aeldra'ya ve elden geçirdikleri bitki koleksiyonuna bakarak en iyisini ummaya karar verdi. Bitkileri ayırmak zorundaydılar. Ya muhafızların görevlendirilmediğini ya da bir tehlike oluşturmayacak kadar uzakta olduklarını ummak zorundaydılar.

endişe. Onlara katılarak bulduğu bitkileri yığına attı ve işlerine yardım etmek için diz çöktü.

"Nasıl geçti? İhtiyacınız olanı aldık mı?" diye sordu Helen ikramları incelerken.

"Emin değilim," diye itiraf etti kadın. "Kullandığı bitki olabileceğini düşündüğüm iki bitki buldum. Ve onlardan biri de burada." Söz konusu bitkileri kaldırdı ve Seonaid çok benzer olduklarını kabul etmek zorunda kaldı. Biri diğerinden biraz daha açık renkliydi ve belki biraz daha büyüktü.

"Peki, ikisinden daha açık olanı mı yoksa daha koyu olanı mı?" diye sordu.

İngiliz kadın düşünürken dudağını ısırды. "Emin olamıyorum. Onları bana gösterdiğinde hava karanlıktı. I-" Çaresizce başını salladı.

Aeldra, "Belki de büyük olanlar daha yaşlı oldukları için farklı renktedirler," diye önerdi.

Helen kuşkuyla, "Olabilir," diye izin verdi.

Bir süre sessiz kaldılar, bitkileri düşündüler, sonra Seonaid sabırsızca kıpırdandı. "Hatırlamaya çalış Helen, hangisi olduğunu düşünüyorsan onu seç."

Küçük kadın önce bir bitkiye, sonra diğerine baktı, sonra daha büyük yapraklı olana uzandı. "Sanırım büyük olanı."

Seonaid başını salladı, ellerindeki büyük bitkinin tüm parçalarını topladı ve ekosesinin içine soktu. "Gelin o zaman; yemeği pişirmeyi teklif edeceğiz. Hizmetçin Cameron'lara nasıl yedirdi?"

"Güveçte."

Seonaid, "O halde güveç olsun," dedi ve kampa dönüş yolunu gösterdi.

Planı yeterince basit görünüyordu. Yemek yapmayı teklif etmek, güveç yapmak, yaprakları içine atmak, adamları beslemek, uykuya dalmalarını beklemek, sonra atlarını eyerlemek, geri kalan atları serbest bırakmak ve yola çıkmak. Basitti.

O kadar basit değil.

"Yemeği siz mi pişireceksiniz leydim?" Blake bu fikre gerçekten güldü. "Ne yani? Beni zehirleyebilesin diye mi? Sanmıyorum."

Seonaid bu öneri karşısında dehşete düşmüş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. Sonra da aklına gelen tek şeyi yaptı. Omuz silkti ve şöyle dedi: "Peki. Rahibe Helen sadece güzel bir tavşan yahnisi yaptığından bahsetti, bu da benim canım biraz çekti. Yine de manastırdan yanımızda getirdiğimiz bayat ekmek ve eski peynirle idare edebilirim. Eminim sizlerin de yapacak bir şeyleri vardır." Sonra uzaklaşmaya başladı. Blake iki adım sonra onu durdurunca çok rahatladı.

"Yemekleri rahibe mi yapacaktı?" diye sordu ani ve bariz bir ilgiyle. "Evet." Geri döndü.

"Peki, yemek yapmayı bildiğimi düşünmüyor musun, diya?" diye sordu. alaycı bir tavırla. "Benim tek katkım, hepimizi beslemek için ihtiyaç duyacağı tavşanları yakalamak olacaktı."

Blake bir dakika sessiz kaldıktan sonra başını salladı. "Tamam. Ama tavşanı sen avlamayacaksın. Peşlerinden birkaç adam göndereceğim. Ateş yakmaları için iki adam ayarlayacağım ve-" Birden durakladı ve kaşlarını çattı. "Yahniyi pişirmek için kullanabileceğimiz bir tenceremiz yok."

Seonaid bu yorum karşısında şaşkına döndü. Yüce Tanrım, güveç için bir tencereye ihtiyaç duyulacağı aklına bile gelmemişti. Böyle bir aptallık için neredeyse kendi kafasına bir tokat atacaktı ki, Helen bir adım öne çıkarak, "Tencerem var lordum," diye geveledi.

Seonaid dönüp şaşkınlıkla kadına baktı. "Öyle mi?" diye sordu.

Helen başıyla onayladı. "Yanımda bir şey getirip getirmediğimi sorduğunda ahırda bıraktığımı söylediğim çuvalı hatırlıyor musun?"

"Evet." Seonaid başını salladı.

"Tencere içinde. Bu yüzden onu ahırda bıraktım ama atları eyerlerken aldım. Düşündüm ki... şey... bir keresinde hayatımı kurtarmıştı." Omuz silkti.

Seonaid böyle bir zekâ için kadına sarılabiliirdi. Helen'e olan saygısı arttı. Zeki bir kızdı.

Blake'in arkasından emirler yağdırmaya başladığını, bazı adamlarını tavşan avlamaya, bazılarını da ateş yakmaya gönderdiğini fark edince İngiliz kadınla bir gülümseme paylaştı ve ardından, "En iyisi ondan, otun tadını bastırmak için yahni için buralarda bulabileceğin yabani soğan ve benzerlerini köklerinden çıkarmana yardım etmeleri için birkaç adam görevlendirmesini iste. Teklif edersem, onu tekrar zehirlemeye çalıştığımın şüphelenecektir."

Helen başını salladı ama hareket etmedi. Bir tereddüitten sonra itiraf etti: "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Ekleyecek çok şey var."

Seonaid kaşlarını çattı, sonra omuz silktili.

"Sanırım." "Ama çok fazla eklersem onları öldürebilir."

"Bu küçük bir kayıp olur," dedi Seonaid eğlenerek, sonra Helen'in yüzündeki endişeyi görünce içini çekti. İngilizler İskoçların mizah anlayışını hiçbir zaman anlayamamışlardı. "Dalga geçiyordum," diye açıkladı. "Pekala, hafif tarafını tercih etmek daha iyi olur sanırım. Umduğumuz kadar uzun süre uyumasalar bile, kaçmamıza yetecek kadar uzun olduğu sürece..." Omuz silktili.

Helen ciddiyetle başını salladı, sonra Blake'e yaklaşmak için onun yanından geçti.

Seonaid yerleşmek için rahat bir yer aramaya karar verdi. Yahninin pişmesi biraz zaman alacaktı ve gece boyunca yolculuk etmek istiyorsa güzel bir dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Helen yahniiyi pişirmek zorunda olduğu için dinlenmesi pek mümkün değildi ama gerekirse Aeldra ve Seonaid at sürerken sırayla onu önlerinde tutabilirlerdi. Bu onları yavaşlatacaktı ama yapabileceği başka pek bir şey yoktu. Yumuşak bir çim parçasının üzerine oturdu, rahatlamaya çalıştı, sonra yan yatıp gözlerini kapattı. Aeldra'nın arkasındaki bir ot parçasını sahiplendiğini görmekten ziyade hissetti.

"Kadına ters ters bakmayı keser misin?"

Blake, Rolfe'un sabırsız sözlerine kaşlarını çattı ama gözlerini nişanlısından ayırmadan sadece başını salladı. "Bir şeylerin peşinde. Bunu hissedebiliyorum."

Rolfe öfkeyle, "Uyuyor," dedi.

Blake bilgece bir tavırla, "Öyle olduğuna inanmamı istiyor," dedi. "Gerçekte, planlar yapıyor. Ve beni kandırdığını ve gardımı düşürdüğümü düşündüğünde, ayaklanacak ve hepimizi katledecek."

Rolfe bir kahkaha attı. "O senin nişanlın, başına bela olmak için gönderilmiş bir iblis değil."

"Bir fark var mı?" Blake kuru bir sesle sordu.

Ondan ümidini kesen Rolfe başını sallayarak uzaklaştı ve Blake'i uyuyor numarası yaptığından emin olduğu kadına bakmak zorunda bıraktı. Dinlenirken melek gibi görünüyordu ama Blake'in elindeki mücevherler onun öyle olmadığını kanıtlıyordu. Seonaid Dunbar cehennem dölüydü ve hepsi bu kadardı. Onun yanında bir daha gardını indirmeyecekti. Oturup onu izledi ve nefes alışının ritminden gerçekten uyuduğuna neredeyse inanacaktı. Kadının henüz pes etmediğinden emindi. Kadın teslim olmayacak kadar inatçı olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Hayır. Bir şeylerin peşindeydi. Sadece ne olduğunu bilmeyi diliyordu.

Pişmekte olan yahninin kokusu sonunda kampın etrafını sarmaya başladı ve Blake kendini giderek artan bir beklentiyle bu kokuyu içine çekerken buldu. Sanki sonsuza dek yolculuk edecekmiş gibi hissediyordu. Yolculuk boyunca öğünlerinin çoğunda küflü ekmek ve daha da küflü peynirle idare etmek zorunda kalmıştı. Gerçek bir yemek fikri, tavşan yahnisi kadar basit bir şey bile ağzının sulanması için yeterliydi. En az onun kadar lezzetli olan bu yemeğin kokusu bile neredeyse nefes nefese kalmasına neden oluyordu. Yemek için sabırsızlanıyordu.

"Eee?" Helen kadınların arasına otururken Seonaid sessizce sordu, elindeki son bayat ekmeğin üzerine bir porsiyon yahni dökmüştü. "İşe yarayacak mı?"

"Emin değilim," diye fısıldadı kızıl saçlı endişeyle. "Umarım yeterince kullanmışımdır."

Seonaid onun da öyle olmasını umdu ama sadece başını salladı. Bekleyip görmeleri gerekecekti. Bakışları tekrar yahniiyi hevesle mideye indiren adamlara döndü. Çok lezzetli bir yemek olduğunu iddia ediyorlardı ve Seonaid onlara inanmakta güçlük çekmedi. Helen'in kendisi için hazırladığı porsiyondan yayılan koku muhteşemdi. Neredeyse kendisi de yemek istiyordu. Neredeyse.

Adamlar yemeklerini bitirmeye başladığında Aeldra endişeyle, "Uykulu görünmüyorlar," diye mırıldandı.

Seonaid hiçbir şey söylemedi ama ekmek kâsesini arkasına kaydırıp ve devirerek yahniiyi çimenlere döktü. İsteddiği son şey adamlardan birinin yemediklerini fark etmesiydi. Boş derme çatma kâseyi geri getirerek Helen'in tam porsiyonuyla değiştirdi, sonra onu da çöpe attı. Adamları yakından izlerken aynı şeyi Aeldra'nıninkiyle de yaptı. Ne yazık ki kuzeni haklıydı. Hepsini neredeyse bitirmişti ve hiçbirisi en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermiyordu.

Son ekmek parçasını ağzına atmasını izlerken bakışları hoşnutsuzlukla Blake'e döndü. Güveçle birlikte içinde ekmek bulunan kâseyi de yemişti. Ayağa kalkarak üç kadına doğru başını salladı. "Çok lezzetliydi, Rahibe. Teşekkür ederim. Şimdi emekli olmadan önce nehir kenarında temizlenmem gerektiğini düşünüyorum."

"Geçen sefer ne kadar sürdü?" Üçü birlikte Blake'in açıklıktan ayrılışını izlerken Seonaid Helen'e sordu. İngiliz kadının aşırı doz endişesiyle bitkiyi çok hafif kullandığından korkmaya başlamıştı.

Helen bir dakika düşündü, sonra başını salladı. "Emin değilim. Sonsuza kadar sürdüğünü hatırlıyorum ama o zaman çok korkmuştum. Başarısız olursak yakında öleceğimi biliyordum."

Seonaid sabırsızlıkla yer değiştirdi. Ne kadar beklemeleri gerekecekti? İşe yarayacak mıydı? Yüce Tanrım, ya yanlış bitkiyi almışlarsa ve güvece sadece zararsız bir ot karıştırmışlarsa?

Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. Kaybedilen fırsat sinir bozucu olabilirdi ama az önce çöpe attığı güveç de aynı derecede üzücü olabilirdi. Çok güzel kokuyordu ve eğer bozulmamışsa ve şimdi toprağı besliyorsa... bu korkunç bir hayal kırıklığıydı. Planları işe yaramayacak olsa bile, en azından iyi bir yemek yiyebilirlerdi.

Aeldra Helen'in arkasından uzanıp Seonaid'in yan tarafını dürtünce düşünceleri bozuldu. Kuzenine bir göz attı, sonra da başıyla onu takip ederek en hızlı yemek yiyen birkaç adamın dalgın dalgın karınlarını ovuşturmaya başladığı yere gitti.

Seonaid onların yüzlerindeki acı dolu ifadeleri izlerken sırtında bir tedirginlik hissetti. Biraz rahatsız görünüyordular.

"Ee... Helen..." Seonaid başladı, sonra durakladı. Adamlardan ikisi ayağı fırlamış ve tökezleyerek ateşten uzaklaşmıştı. Hemen ardından uzaktan gelen öğürme sesi duyuldu.

"Ah, canım." Birkaç adam daha aniden tökezleyerek ormana doğru kaçarken Helen'in sesi titriyordu. "Cameron'ın adamları bu şekilde tepki vermedi. Sanırım diğer bitkiden kaynaklanmış olabilir."

Seonaid kaçmak isteyen gergin kahkahasını tutmak için dudağını ısırdı. Aeldra'ya bakıp onun da gözlerini dikmiş kadına baktığını gördüğünde bu hiç de yardımcı olmadı.

"Öyle mi dersin?" diye sordu kuzeni, birkaç adam daha sendeleyerek uzaklaşırken. "Sen Sızce diğer bitki olabilir mi? Bence bu oldukça kesin."

Kamp hızla boşaldı. Seonaid, Blake'in daha önceki şüphelerinin doğrulandığını görmek için orada olmadığına şükredebilirdi. Adamlar çevredeki ormana doğru ilerlerken birkaç bakış onlara doğru yönelmişti. Şu anda rahatsızlık belirtisi göstermeyen tek kişi Seonaid'in babasının gönderdiği üç İskoç'tu. Her zamanki yulaf paketleri yerine yahniiyi tercih ettiklerini endişeyle fark etti. Lanet olsun. Bu planda onları hesaba katmamıştı. Bunun gerçek bir sorun yaratabilecek bir dikkatsizlik olduğunu mutsuzlukla fark etti.

"Oh." Helen aniden ayağı kalktı. Lord Rolfe ve Piskopos Wykeham'ın çalırların arasında sayıları gittikçe artan adamlara katılmasını izlerken yüzü bir sefalet maskesine dönüşmüştü. Adamlar acı çekerken sessiz değillerdi ve sesleri duymak bir eziyetti.

Aeldra da ayağı kalkarak onu yatıştırmaya çalıştı. "Şimdi, şimdi, Helen. İyi olacaklarına eminim. Sadece biraz rahatsızlık çekiyorlar. Yarına sapaşağlam olacaklar. Ya da ertesi gün," diye ekledi etraflarındaki ses kakofonisi artarken.

"Eğer ölmezlerse," diye inledi Helen.

"Eğer bunu yaparlarsa, çektikleri acılar çok daha çabuk sona erer," dedi Seonaid pratik bir şekilde ve kadının nefesinin kesilmesine neden oldu.

"Eee?" Gavin sordu.

Seonaid ateşin yanında oturan tek adama döndü. Üç İskoç şeytanca sırıtiyordu.

Artık onun dikkatini çekmiş olan İskoç, "Kaçabiliyorken kaçacak mısın, yoksa kaçmayacak mısın?" diye sordu.

Seonaid kısa bir süre onu düşündü. "Bizi durduracak mısın?"

Sadece omuz silkti. "Dunbar seni durdurmamı söylemedi, genç kız. Sadece Sherwell'in kendini öldürmesini engellemek için."

Seonaid biraz rahatladığını hissetti. Tereddüt etti ve sonra ona, "Onları asla hasta etmek istemedik," dedi. Etraflarındaki ormandan gelen öğürme seslerini duyabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Güvecin onları uyutması gerekiyordu."

"Ama yanlış bitkiyi seçmişim," diye açıkladı Helen acıyarak.

Gavin eğlenerek, "Ona söyleyeceğimden emin olabilirsiniz," dedi.

Yüzünü buruşturan Seonaid Helen'i atlara doğru itti ve Aeldra'nın da onu takip ettiğini fark etti. İngiliz kadını ata bindirmekte biraz zorlandı. Helen zehirlenerek adamları ölüme mahkûm ettiğinden korkuyordu. Seonaid adamların iyi olacağına dair ona güvence verdi, yahniiyi ve içindeki zehri temizlediklerini belirtti. Helen pek rahatlamış görünmüyordu ama bineğe bindirilmesine izin verdi.

Seonaid ve Aeldra daha sonra atlar konusunda ne yapacaklarını konuştular. Gavin izledi

Onları yakından izliyordu ve hepsini serbest bırakmaya çalışırsa hiç şüphesiz yaygara koparacaktı. Onun kendisinin ya da adamlarının atlarını korkutmasına izin vermezdi. Sonunda üç at aldılar: Aeldra ve Seonaid'in kendi atlarının yanı sıra Helen'in yaralı hayvanının yerine başka bir at. Sonra geri kalanları serbest bıraktılar... babasının adamlarına ait olan üç hayvan hariç hepsini. Seonaid onları serbest bırakarak kurtulamayacağını biliyordu. Ne yazık ki, geri kalan atların muhtemelen fazla uzağa gitmeyeceğini ve geride bırakmak zorunda kaldığı atlarla birlikte kolayca toplanacağını da biliyordu. Bu da tüm bu zahmetin sonunda onlara çok az zaman kazandırdığı anlamına geliyordu.

Blake kampa doğru tökezleyerek geri döndü. Nehrin kenarında bir saat boyunca öğördüğü için vücudu halsizlikten titriyordu ve hâlâ kendini pek iyi hissetmiyordu. En azından kusması durmuştu. Belli ki yahnideki bir şey ona iyi gelmemişti ama bundan Rahibe Helen'e bahsetmeyecekti. Kadın yemek için saatlerce çalışmıştı ve oldukça lezzetliydi. Et taze yakalandığından, suçlunun adamların onun için topladığı yabani sebze ve otlardan biri olduğundan şüphelenmişti. Bundan etkilenen tek kişinin kendisi olmasını umuyordu. İhtiyacı olan son şey elinde üç zayıf kadın olmasıydı. Blake kadınları severdi ama sıcak ve istekli olmalarını, hasta ve feryat figan etmelerine tercih ederdi. Kampa ulaştı ve daha önce üzerinde oturduğu kütüğe doğru güçsüzce tökezledi. Elinin tersiyle ağzını silerken omuzları çökmüş bir halde oturan Rolfe'un yanına çöktü. Blake adamın oldukça solgun ve hasta görüldüğünü fark etti, sonra da arkalarındaki toprakta yatan, karnını tutup inleyen piskoposu görünce kaşlarını çattı. Görünüşe göre etkilenen tek kişi o değildi, diye fark etti Blake ve diğer adamlara baktı. Yarıısı ateşin etrafına yığılmıştı, bazıları karınlarını tutuyor ve sessiz bir sefalet içinde sallanıyordu, birçoğu da çalılıklardan çıkıp onlara katılmak için sendeliyordu. Kadınlardan hiçbir iz yoktu.

"Kadınlar da hastalandı mı?" Blake endişeyle sordu.

"Kadınlar mı?" Rolfe donuk gözlerle etrafına bakındı. "Öyle olduklarını sanıyorum. Hâlâ ormanda olmalılar. Kadınlar erkeklerden çok daha narindir. İyileşmeleri için daha fazla zaman gerekir."

Blake, bakışları ateşe kayarken onaylar gibi bir şeyler homurdandı. Bir an kıpırdamadan oturdu, hareket edip midesini tekrar bulandırmak istemiyordu ama kadınlar ormanda yalnız olmamalıydı. Onları kontrol etmesi gerektiğini biliyordu. Bir süre daha geçtikten ve kadınlardan hiçbirisi ateşin etrafındaki acı çekenlere katılmadıktan sonra Blake ayağa kalktı ve kendini açıklığın kenarına doğru yürümeye zorladı. Orada durakladı, gerçekten de düzgün bir arama yapamayacak kadar yorgundu. Onun yerine ormana doğru seslendi ama aldığı tek cevap adamlarının iniltileriydi. Orada öylece durdu, kafası karışmıştı, titriyordu ve bir sonraki adımda ne yapacağını düşünüyordu ki, Küçük George tam önünde ormandan çıktı. Blake bu dev adamı tanıdığı onca yıl boyunca onu hiç hasta görmemişti. Hoş bir manzara değildi. Üzerine devrilme ihtimaline karşı elini uzatan Blake, "İyi misin?" diye sordu.

Devin düz yüzünde tiksinti alevlendi ve başını salladı. "Kendimi kötü hissetmeye başladığımda güveçten üç porsiyon yedim. Bunun bedelini ödüyorum."

Blake sempati ile başını salladı. Kendisi de iki porsiyonu mideye indirmişti ve keşke bu kadar açgözlü olmasaydı diye düşündü. "Kadınları gördün mü?"

Küçük George başını salladı. "İskoçyalıya sordun mu?"

"İskoçyalı mı?" Blake tekrar ateşe döndü, ancak o zaman oturan ve aptal gibi sırtan Gavin'i fark etti. Adam belli ki diğerleri gibi acı çekmiyordu. Ama daha da önemlisi, tek başına oturuyordu. Diğer iki İskoç kayıptı ve Blake onların ormandaki diğer adamlarla birlikte olduklarını bir an bile düşünmemişti. İskoçlar İngiliz kadının yahnisini yemeyi reddetmişlerdi. Ayrıca adam çok eğlenmiş görünüyordu. Kendi adamları hasta olsaydı bu kadar eğlenmezdi. Blake nefesini tutarak ateşe doğru ilerledi, Küçük George'un peşinde olduğunu biliyordu.

"Neredeler?" Blake hiç konuşmadan tersledi ve İskoç'a ters ters baktı. "Benim adamlarım mı?" Gavin sırtarak sordu.

"Hayır. Kadınlar."

"Hmm." Gavin başını salladı. "Bana adamlarımın nerede olduğunu sorarsan daha şanslı olursun." Blake tereddüt etti, sonra oyun oynamaya karar verdi: "Pekâlâ, adamların nerede?" "Kadınları takip ediyorlar."

Bir an öylece durdu, yüzü bomboştı, zihni bu haberi yavaşça algıladı. Sonra bakışları içgüdüsel olarak atların bağlı olması gereken yere kaydı. Ne görmeyi beklediğinden emin değildi. Biri hariç tüm atlar gitmişti. Geriye kalan tek atın İskoç'un bineği olduğunu tahmin etmek zor değildi.

"Lanet olsun!" diye bağırarak küfretti. "Lanet olsun ve iki kat lanet olsun! Yine uçtular."

"Ne?" Rolfe zayıf bir sesle araya girdi ve ona katılmak için ayağa kalktı. "Öyle olsalardı yapamazlardı."

bizim kadar hasta. Yahniyi yemediler mi?"

"Hayır, onlar pişirdi," diye tükürdü Blake. "En azından bir tanesi yaptı."

"Ama Rahibe Helen yemek pişirdi," diye itiraz etti Piskopos Wykeham, kendini oturur pozisyona zorlayarak. "Tanrı'nın hiçbir gelini beni zehirlemez."

"Seonaid onu yahniye bir şey koymaya ikna etmiş olmalı. Muhtemelen bizi uyutacağını söylemiştir," diye düşündü ve sonra inanamayarak başını salladı. "Kahretsin, bu kadın benimle evlenmektense beni öldürmeyi tercih eder."

Bu fikir onu o kadar şaşırtmıştı ki, inanmakta güçlük çekiyordu. İskoç'tan gelen ani bir kahkaha Blake'i düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Hepinizi uyutması gerekiyordu ama rahibe hangi otun buna neden olacağından emin değildi. Böyle bir gaf yaptığı ve böyle bir rahatsızlığa neden olduğu için çok üzgündü, ölümünüzden sorumlu olabileceği fikrinden bile dehşete düşmüştü."

Blake rahatlamaya başlamıştı ki adam ekledi: "Seonaid, hepimiz ölürseniz sefaletten kurtulacağınızı söyleyerek onu yatıştırdı."

İskoç, onların yüzlerindeki dehşet ifadesine kahkahalarla güldü.

Blake ona kaşlarını çatacak kadar kendine geldikten sonra adamın atına doğru yürüdü. Tam elini atın yularına atmıştı ki Gavin yetişip onu durdurdu. "İskoçya'da at hırsızlığı hoş karşılanmaz."

"Seonaid'in peşinden gitmeliyim," dedi Blake acımasızca.

"Ben yol gösterirken onu daha çabuk bulursun. Adamlarımın bensiz bırakacağı izleri tanıyamazsın."

"Neden?" Rolfe onlara katılırken şaşkınlıkla sordu. "Neden bizi ona götürdün? Neden gitmesine engel olmadın?"

"Dunbar beni onu durdurmam için göndermedi."

"O zaman seni neden gönderdi?" Blake sinirli bir şekilde sordu.

"Kaybolmanı ya da öldürülmeni engellemek için," diye hatırlattı Gavin ona eğlence dolu bir ses tonuyla.

Blake daha tepki veremeden. Rolfe araya girerek, "Sanırım peşlerinden gitsek iyi olacak," dedi.

"Peşlerinden gitmek mi?" Blake kaşlarını çattı. "Tek at üzerinde mi?"

"Belli ki diğerlerini de toplamamız gerekecek. Çok uzağa gitmiş olamazlar. Bak, orada bir tane var. Bu senin bineğin değil mi?"

İşaret parmağını takip eden Blake, Rolfe'un haklı olduğunu gördü. Bineği on adım kadar ötede durmuş, otları kemiriyordu. Hayvana birkaç yıldır sahipti ve sadık bir hayvandı. Diğerlerini bırakarak aygırı almak için yürüdü, zihni sorun üzerinde çalışıyordu. Aklının bir köşesinde kadının gitmesine izin vermek vardı. Neden peşinden koşsun ki? Yine kaçacaktı.

Öte yandan, kadını tekrar görmek istiyordu. Hem de çok. Ona yetişmek, onu bineğinden sürüklemek, dizlerinin üzerine çekmek ve...

Blake iç çekerek düşüncelerini durdurdu. Kendini hasta ve bitkin hissediyordu ve kadını atından indirmek şöyle dursun, ona yetişebilecek kadar uzun süre atının üzerinde kalabildiği için bile şanslı olduğunu düşünüyordu. Ama bunu yapma fikri düşünmesi bile hoş bir şeydi. Fantezilerini bir kenara iterek, duruşunu düzeltmek ve atına doğru sert adımlarla yürümek için kendini zorladı ve şöyle emretti: "Diğer atları toplar toplamaz siz de peşimden gelin. Ben kovalayacağım."

"Tek başına mı?" Rolfe ve Küçük George bu soruyu aynı anda, ama çok farklı tonlarda sordular. Rolfe'un sesi sanki Blake'in bu işi tek başına *yapamayacağını* düşünüyormuş gibi kuşkuluydu. Küçük George ise sanki Blake'in bu işi yapmaması *gerektiğini* düşünüyormuş gibi onaylamaz bir ses tonuyla konuşuyordu. Piskopos ve lanet *olası* İskoç Gavin dillerini tutuyorlardı ama İskoç'un gözlerindeki kahkaha Blake'in bu işin üstesinden *gelemeyeceğinden* emin olduğunu gösteriyordu.

Her zaman aykırı bir tip olan Blake, onların tepkilerini bir meydan okuma olarak algıladı. Hayvanına bindi, sonra onları selamlamak için dönerken solgun yüzüne o hınzır gülümsemelerinden birini yerleştirdi. "İyi avlar."

Blake, Lord Rolfe'un, "Ve sana; buna ihtiyacın olacak," diye karşılık verdiğini duyduğunu sandı. Atının üzerinde durmakta zorlandığı için bu yoruma cevap vermek için duraklamadı. Çalıların arasında verdiği mücadeleden sonra bacakları bir kadınınki kadar zayıf ve titriyordu, kolları da öyle. Tüm vücudu ağrıyor ve titriyordu ama en kötüsü mide kaslarıydı. Tüm bunların ne kadar ironik olduğunu düşünmek zorundaydı. Sayısız savaştan sağ çıkmıştı ama bir tavşan tarafından yere serilmişti. Ve bir İskoç cadı.

Seonaid durmalarının güvenli olduğunu düşünene kadar şafak sökmüştü. Atlar olmasaydı o anda duraklamayacaktı. Binekleri çok az dinlenmişti, tam bir

gün, sonra da arada birkaç saatlik moladan başka bir şey olmayan tam bir gece. Onlar ve en az onlar kadar yorgun olan ama Seonaid ya da Aeldra'nın onu atlarına bindirmelerine izin vermeyecek kadar inatçı olan Helen için endişelenen Seonaid, durmadan önce sadece Comen'in çiftliğinin görece güvenli yerine ulaşmalarını beklemişti.

Comen kardeşinin arkadaşıydı. Seyahatlerinde evi her zaman onlara açıktı ve bu sefer de bir istisna olmadı. Comen'in karısı küçük kulübedeki tek yatağı teklif etti ama onlar bunun yerine ahırda uyumayı tercih etmişlerdi. Kulübenin iki katı büyüklüğündeki ahır samanla doluydu ve daha rahat olmasa bile büyük olasılıkla onun kadar rahattı. Ayrıca Seonaid, adamların onları yakalaması ihtimaline karşı atlara yakın durmanın daha iyi olacağını düşünmüştü. Bu çok gerçek bir olasılıktı. Tabii hâlâ yaşıyorlarsa.

Seonaid bu düşünce karşısında kaşlarını çattı ve kendisi için yaptığı saman yığınının içinde yan döndü. Aeldra ve Helen mışıl mışıl uyuyordu ama Seonaid henüz o mutlu hali bulamamıştı. Uykuya ihtiyacı vardı ama kendini gergin ve gergin hissediyordu. Gece boyunca at sürmek yorucu bir iş olmuştu. Seonaid ay ışığında geçtikleri yerleri değerlendirmek için sürekli gözlerini zorlamak zorunda kalmıştı. Her şeyin üstüne bir de başka bir atın yaralanması hiç de iyi olmazdı.

Sonra dinlemenin ve saldırı için izlemenin gerginliği vardı. Seonaid, yola çıkmadan önce silahlarını bulup almadıklarını ancak iyice uzaklaştıklarında fark etmişti. Üç kadın silahsız yolculuk ediyordu. İşte o zaman Seonaid erkeklerin yahniye verdiği tepkinin kendisini ne kadar sarstığını fark etti. Gerçekten de onların kötülüğünü istememişti. Belki Sherwell bunu hak etmişti, ama Lord Rolfe... şey, onu Sherwell'le evlenmeye zorlamaya çalışıyordu, ama piskopos kesinlikle bu kadar hasta edilmeyi hak etmiyordu. Onu lanet olası Sassenach'a bağlayan töreni gerçekleştirmeyi planlasa bile.

Kendi düşüncelerinden rahatsız olan Seonaid sırt üstü yuvarlandı ve çok içinde dondu kaldı. Başında bir adam duruyordu. Lord Blake. Onun yaklaştığını duymamıştı. Atlar bile bir uyarı sesi çıkarmamıştı; bir hayalet gibi üzerlerine sürünerek gelmiş olmalıydı. Aslında onun bir hayalete benzediğini fark etti; bitkin, solgun ve neredeyse gri yüzlüydü. Blake bitkin görünüyordu ve kesinlikle mutlu değildi.

Seonaid içgüdüsel olarak yanında yerde duran kılıca uzandı, ancak silahsız kaçtıklarını hatırladı. Kılıcı yoktu.

"Şu anda hiçbir şey denememekle akıllıca davranmış olursunuz."

Seonaid esprili bir cevap vermek için ağzını açtı, ama adam onu engelleyerek homurdandı: "Sen de çeneni kapalı tutarsan akıllıca davranmış olursun, yoksa ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmama neden olabilirsin."

Seonaid hiçbir şey yapmamanın kendi yararına olacağına karar verdi ve hareketsiz ve sessiz bir şekilde uzanıp adamın kendisini izlemesini seyretti. Adamın gerginliği aniden kaybolduğunda ve adam yanına uzanmak için hareket ettiğinde bile kıpırdamadı. O zaman ondan uzaklaşmak için yan döndü, ama adam onu belinden yakalayıp kendisine doğru sürüklemeyi önce daha fazla ilerleyemedi. Onu kaşık şeklinde yatırdı, sonra bir bacağına onunkinin üzerine atarak sıkıca yerine sabitledi.

Bu Seonaid için biraz fazla birliktelikti. Konuşmak için ağzını açıp bir nefes aldı ama Blake'in kolu beline dolandı ve kulağının dibinde homurdandı: "Kapa çeneni Seonaid. Şu anda senden pek memnun değilim. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, sessiz ol ve bırak da ikimiz de uyuyalım."

Seonaid ağzını kapattı. İkisi de sessiz ve hareketsiz yatıyordu ve çok geçmeden Blake'in arkasında rahatladığını, kaslarının gevşediğini fark etti. Ahırın çıtaları arasındaki küçük çatlaklardan süzülen güneş ışığına baktı ve Blake'in nefes alış verişinin yavaşlayarak derin ve sabit bir sese dönüşmesini dinledi. Güneş ışıklarının arasında küçük toz zerrecikleri hareket ediyordu ve Blake'in nefesinin başının üstündeki saçları nasıl usulca karıştırdığına ya da gevşerken elinin nasıl yer değiştirdiğine değil, şimdi göğsünün hemen altında nasıl kıvrıldığına konsantre olmaya çalıştı. Ne zaman nefes alsa ve göğsü genişlese, sanki adam neredeyse göğsünü avuçluyormuş gibi hissediyordu.

Sanki tozlar güneş ışığında dans ediyormuş gibi görünüyordu, diye düşündü alışılmadık bir karpisle, onu burada gördüğü için rahatladığını kendine bile itiraf etmemeye kararlıydı. Gerçekten de onun zarar görmesini istememiş ya da dilememişti. Helen ve Aeldra'ya söylediği soğuk sözlerle rağmen endişelenmişti. Yo l boyunca kendini suçlu hissetmişti. Onu canlı ve iyi gördüğüne sevinmişti. Onu tutarken acı çekmeyi umursamıyordu bile. Aslında, birbirlerine oldukça iyi uyduklarını fark etmekten kendini alamadı. Seonaid tekrar nefes aldı ve Blake mırıldandı, uykusunda kolunu kaydırarak kesinlikle onun göğsünü kavradı. Eli onu sıkıca tutuyor, vücudunun Seonaid'in hiç alışık olmadığı ve hoşuna gittiğinden emin olmadığı şekillerde tepki vermesini sağlıyordu.

Toz zerreciklerine konsantre olmaya ve göğüs uçlarının sıkışmasını ve bacaklarının arasında biriken sıvı ısıyı görmezden gelmeye çalıştı ama adam mırıldandığında neredeyse yüksek sesle inliyordu

Kulağına anlaşılmaz bir şey söyledi ve arkasına doğru yaklaştı. Neredeyse dayanamayacağı kadar fazlaydı -sıcak ve gıcıklayıcı nefesi hassas kulağına değiyor, eli göğsünü sıkıyor, sert vücudunun arkasından yaklaştığını hissediyordu. Kıvrınmak, eğilmek ve ona karşı kıvrınmak istiyordu. Ama Seonaid'in savaşı eğitimi ve disiplini ona iyi geldi ve kendini hareketsiz kalmaya zorlamayı başardı. Ağabeyi buna hep ölü taklidi yapmak derdi. Seonaid ölü taklidi yapıyordu ama -tüm yorgunluğuna rağmen- onun kendisine bu şekilde bastırmasıyla uyuyamayacağını biliyordu.

Yedinci Bölüm

" A "

Seonaid ölü gibi uyuyordu. Yorgunluk nihayet onu ele geçirdiğinde, uykunun o kadar derinlerine sürükledi ki, diğerleri kıpırdanıp ayağa kalktığında, Blake ondan uzaklaştığında bile uyanmadı. Sonunda uyandığında bir an için Blake'in gelişinin bir rüya olduğunu düşündü. Ama sonra yanındaki ezilmiş samanı fark etti. Her şey gerçektir.

Bunun bir rüya olmasını mı yoksa olmamasını mı tercih edeceğinden emin olamadan doğrulup ayağa kalkmaya zorladı kendini. Ahırın dışından çok fazla konuşma ve hareket geliyordu. Seonaid bunun tüm erkeklerin onlara yettiği anlamına geldiğini düşündü. Nişanlısı ortaya çıktığında bu konuyu düşünmemişti ama onun yalnız olduğundan emindi. Ahırın dışında küçük bir ordunun kamp kurduğunu gösteren herhangi bir ses duymamıştı.

Beklediği gibi, gün ışığına çıktığında kulübe ile ahır arasındaki alan insanlar ve atlarla doluydu. Seonaid onların Blake'le birlikte gelmediklerinden emin olsa da, bir süre önce geldikleri anlaşıyordu. Çoğu ayakta idi ama -öğleden sonra olmasına rağmen- bazıları uykudan yeni kalkmıştı.

Tüm bu gürültü ve kargaşanın ortasında Seonaid, Helen ve Aeldra'yı fark etti. İki kadın yalnız oturuyorlardı ve erkeklerin suçlayıcı bakışları altında oldukça rahatsız görünüyorlardı. Seonaid neredeyse manevi destek vermek için onlara doğru ilerleyecekti ama önce ilgilenmesi gereken bazı kişisel ihtiyaçları vardı. Ayaklarını nehrin kenarına giden patikaya doğru çevirdi.

Şaşırtıcı bir şekilde kimse onu durdurmadı ya da nehrin kenarına kadar takip etmeye çalışmadı ama nehrin kenarına vardığında Blake'i zaten orada, kısmen suya batmış bir halde bulunca nedenini anladı. Adamın başının arkasına bakarak kaşlarını çatı ama adam ayağa kalktığına kaşları çatıldı. Seonaid'in ağzı açık kaldı ve gözleri inanmaz bir şekilde büyüdü. Blake'i manastırdaki şapelin içinde ilk kez gördüğünde güzel vücudunu fark etmişti ama o zaman giyinikti. Şimdi giyinik değildi.

Bakışları adamın geniş omuzlarında ve güçlü kollarında takdirle gezindi. Adam yüzündeki nemli altın sarısı saçları düzeltmek için uzandığında, gerçekten muhteşem kaslara sahip olduğunu gördü. Kollarındaki, omuzlarındaki ve sırtındaki her kas bu basit hareketle yer değiştiriyor gibiydi.

Seonaid gözlerini orada durdurması gerektiğini biliyordu -gerçek bir hanımefendinin bunu yapacağından emindi- ama yapmadı. Bunun yerine, gözlerinin onun muhteşem sırtından aşağıya, aynı derecede muhteşem olan arkasına doğru kaymasına ve orada durup utanmadan onu süzmesine izin verdi.

Seonaid, erkek vücudunun ne kadar güzel olabileceğini fark etmeden yirmi dört yaşına gelmiş olmasına hayret ediyordu. Yine de genellikle erkeklerin, özellikle de etrafta bir kadın varken ne kadar aptal olabileceklerini fark etmekle meşgul olduğunu sanıyordu. Çevrelerine güzel bir yüz ve vücut girdiğinde genellikle beyinsiz ahmaklar gibi davranıyorlardı. Tıpkı şu anda kendisinin yaptığı gibi.

Adam muhteşemdi. Seonaid daha önce Blake'in sergilediğinden daha nefis bir popo gördüğünü hatırlamıyordu. Etrafında büyüdüğü savaşçıların hiçbiri bu kadar mükemmel görünmemişti. Yıllar boyunca tesadüfen gördüğü bir ya da iki tanesi gibi düz ve sarkık değildi. Blake'in arkası yuvarlak ve... aklına gelen tek kelime şirindi. Uzanıp sıkmak istemesine neden oldu-

"Bütün sabah orada dikilip bana mı bakacaksın?"

Seonaid kaskatı kesildi, gözleri yukarı doğru fırladı ve Blake'in hâlâ başını kendisinden yana çevirmiş bir şekilde durduğunu gördü. Etrafına bakmadığından emindi. Onu uyarmak için kaslarını oynatmış olmalıydı, yani geldiğinden beri onun varlığından haberdarmış gibi görünüyordu... ve şüphesiz ayağa kalkması onu çok etmek ve korkutarak kampa geri dönmesini sağlamak için bir çabaydı, her düzgün hanımefendinin yapacağı gibi. Bunun yerine Seonaid orada durmuş ve onun çıplaklığına aval aval bakmıştı-

"Eee?"

Düşüncelerinin tekrar dağılmasına izin verdi ve ellerini kalçalarına koyarak

Tahriş. "Peki ne var, Sassenach? Günün büyük kısmı bitmişken bütün gün burada nasıl durabilirim? Ayrıca, eğer bir gösteri yapacaksan, bunun tadını çıkarmak kibarlık olur."

"Ah, demek hoşuna gidiyor? Bunu bilmek güzel. O halde deformasyon iddiasını düğünü iptal etmek için bir bahane olarak kullanmayacaksınız?"

Adamın sesindeki gülümsemeye kaşlarını çattı.

"Ama bunun herkes için doğru olduğundan emin olsak iyi olur." Bunun üzerine adam aniden yüzünü ona döndü ve Seonaid kendini adamın başının üstünden dizlerine kadar tam cepheden bir görüntüsüyle karşı karşıya buldu. Bacaklarının geri kalanı suyun altındaydı.

"Tanrı'nın ayak parmakları," diye nefes aldı, ağzı açık ona bakarken. Şekil bozukluklarından mı bahsetmişti? Şimdi nedenini anlıyordu. Adam deforme *olmuştu*. Kocaman bir adamdı. Adamın bacaklarının arasında sallanan canavarla kendisine yaklaştığını düşününce kalçaları refleks olarak birbirine yapıştı. Tanrı'nın yeşil dünyasında kılıcını *onun* kınına sokmasına imkân yoktu. Hay Allah! Çiftleşmek, bu eylemi gerçekleştiren çiftlere rastladığı birkaç seferde çok kaba, onursuz ve rahatsız edici görünmüştü. Seonaid bütün bu iniltilerin nedenini hep merak etmişti. Artık biliyordu. Acıydı. En azından adam denese acı içinde inleyeceğinden emindi-

"Etkilenmiş görünüyorsun."

Bu kuru yorum kadının bakışlarını adamın yüzüne çekti. Adam kaşlarını çatmıştı. "Aslında, oldukça... sinirli görünüyorsun."

Seonaid bir an için onun bakışlarına karşılık verdi ama tek yapabildiği buydu. Sonra sadece başını salladı ve kampa geri dönmek için döndü. Adamın penisini gördüğünde yaşadığı dehşet, genç kızlık alçakgönüllülüğünün yapamadığını yapmıştı. Başını suyun altına eğme fikrinden uzaklaşmıştı, bu her zaman düşüncelerini temizlemeye yardımcı olduğunu düşündüğü bir şeydi. Seonaid bunun nişanlısından tekrar kaçmanın bir yolunu bulmasına yardımcı olacağını ummuştu ama şimdilik bulanık bir zihinle idare etmek zorunda kalacak gibi görünüyordu. Hatta ilk uyandığından bile daha bulanık olduğunu kendi kendine itiraf etti. Adam küçük gösterisiyle dikkatini fena halde dağıtmıştı. Şimdi onunla evlenmekten ve yatağa girmekten kaçınmak için daha da çaresizdi ve bir strateji oluşturmaya çalışırken çaresizlik her zaman kötü bir şeydi.

"Bütün gün orada dikilmeyi mi planlıyorsun?"

Blake soruyu duyunca gözlerini kırıştırdı, bu daha önce Seonaid'e söylediği sözlerin bir yankısıydı. Omzunun üzerinden Lord Rolfe'un nehrin kenarında durduğu yere baktı ve suya ve düşüncelerine geri dönmeden önce bir cevap almak için omuz silkti. Seonaid kampa doğru aceleyle geri döndüğünden beri düşüncelere dalmış bir halde duruyordu. Kadın onun için bir muammaydı. Onu kaçmaya iten şeyin kızlara özgü bir alçakgönüllülük olmadığından emindi; kadın ona dönüp önünü gösterene kadar oldukça cesurca bakmıştı. Blake şaşırmamıştı. İkisi üç kadının peşinden tek başlarına at sürerken Gavin'le konuşmuş ve onun biraz sıra dışı yetiştirilme tarzı hakkında daha fazla şey öğrenmişti.

Gavin, laird'in kızı konusunda söyleyecek çok şeyi olduğunu kanıtlamıştı ve bunların çoğu da övgü niteliğindeydi. Annesi, Blake ve Seonaid'i birbirine bağlayan sözleşmeden kısa bir süre sonra ölmüştü ve bu olaydan sonra Seonaid'e kadınlardan birinin bakması gerekirken, Seonaid bunu kabul etmemişti. Annesini kaybettikten sonra ağabeyi ve babasına daha sıkı sarılmış gibiydi, sanki gözünün önünden ayrılırlarsa onların da kendisini terk edip "meleklerle gideceğinden" korkuyordu. Angus Dunbar, küçük kızının geride bırakıldığı için hıçkırığa hıçkırığa ağlamasına dayanamamış ve fırsat buldukça iki çocuğunu da yanına almıştı. Gavin, eğitimdeki savaşçıları denetlerken ve diğer klan işlerini hallederken ikisinin de gölgesi gibi, el ele, onu bailey'de takip ettiklerini söylemişti. Angus Dunbar'ın kardeşi öldürüldüğünde ve çocukları Aeldra ile kardeşi Allistair Dunbar'a geldiklerinde, onlar da Dunbar lordunu takip eden gruba katılmışlardı.

Duncan ve Allistair eğitime başlayabilecek yaşa geldiklerinde, Seonaid ve Aeldra'nın da eğitime katılmasını kimse yadırgamamıştı. Her iki dişi de savaş konusunda etkileyici bir beceri ve yetenek sergilemiş, kendilerinden daha az güçlü olmalarını zekâları ve hızlarıyla telafi etmişlerdi. Hayatları boyunca eğitim sahasında bulunmuş ve yıllarca erkek kardeşleriyle itişip kakışmış olan iki dişi de yaralanma ihtimalinden çekinmiyordu. Her ikisi de kılıcı, çoğu genç kızın iğneyi eline alması kadar doğal bir şekilde benimsemişti.

Blake onu hayranlıkla dinlemişti. Karşısında daha önce hiç tanımadığı bir kadın vardı. Seonaid, kayınbiraderi, paha biçilmez Leydi Iliana'nın birkaç başarısız girişimi dışında, bir hanımefendinin nasıl olması gerektiği konusunda hiçbir eğitim almamıştı. Dunbar'ın erkekleriyle birlikte koşarak, savaşarak ve avlanarak büyümüş, taşıdığı özel yapım kılıçla dövüşmeyi, kardeşi kadar doğru ok atmayı ve diğer çeşitli savaşçı becerilerini öğrenmişti.

Seonaid Dunbar, sarayları süsleyen narin kadınlık çiçeklerinden çok uzaktı.

en iyi arkadaşı ve değerli savaşçısı Amaury gibi. İyi kalpli piskopos ikisini karşılaştırırken pek de haksız sayılmazdı ve Blake ilk başta bu fikirden dehşete düşmüş olsa da, şimdi bu kızla tanıştığından beri onu oldukça ilgi çekici buluyordu. Kesinlikle, daha önce sık sık oynadığı saray çiçeklerinden daha ilginçti. Blake o egzotik çiçeklerin yumuşak yapraklarının ve tatlı kokularının altında, fırsat verildiğinde bir erkeği paramparça etmeye hazır dikenler sakladığını çok iyi biliyordu. Bu onun için eğlencenin bir parçasıydı, dikenlerden kaçınırken sundukları zevklerin tadını çıkarmak, ne yazık ki gerçekleştirmesi kolay bir görevdi.

Seonaid tamamen farklı bir ihtimaldi. Dikenlerini saklamıyordu ve istenmeyen her türlü yaklaşımı engellemek için ince, sert bir zırhı vardı. Ayrıca geçmişte onun için fetihleri çok kolay hale getiren yakışıklılığından da pek etkilenmişe benzemiyordu. Seonaid Dunbar kesinlikle bir meydan okuma olacaktı.

Acı dolu bir iç çekiş Blake'i tekrar düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Sherwell-"

"Ben de geliyorum." Blake bir şikâyet ya da emir olduğuna şüphe olmayan sözlerini yarıda kesti ve sudan çıkmak için döndü. "Adamların geri kalanı kalktı mı?"

"Evet. Ve kadınlar."

"Güzel. O halde doğrudan yola çıkalım ve gece için kamp kurmadan önce en az birkaç saat yolculuk edelim."

Rolfe pek memnun görünmüyordu. "Bütün bu saçmalıklar yüzünden Dunbar'dan en az üç, belki de dört gün uzakta olduğumuz için gece yolculuğunu tercih ederim. Ama sanırım hiçbirimiz bugün zorlu bir yolculuğa hazır değiliz."

Blake zehirlenmelerini hatırlayınca kaşlarını çatı. Gavin'le birlikte kadınların peşinden gitmek onun için işkencenin en kötüsüydü. Birkaç kez durmak zorunda kalmışlardı, böylece o da atının yanında durabilmişti. Vücudunun temizleniyormuş gibi hissetmişti. Sonunda kadınları uyudukları ahıra kadar takip ettiklerinde Blake titreyen, bitkin bir haldeydi. Seonaid onunla dövüşmeye karar verseydi, onu durdurmakta çok zorlanırdı. Neyse ki Seonaid hiç yaygara koparmamış, Blake'in uyarısına kulak verip olduğu yerde kalmıştı. Blake neredeyse ona teşekkür etmek için harekete geçecekti ama bunun yerine gücünü toplamak için yanına uzanmakla yetindi.

Bugün kendini pek iyi hissetmiyordu. O kadar halsiz değildi ama mide kasları bir gece önceki alışılmadık çabalarından dolayı ağrıyordu ve hâlâ biraz titriyordu. Yemek fikri bile midesini tehditkâr bir şekilde bulandırıyor ve bugün hiç de seyahat edecek gibi hissetmiyordu. Blake adamların geri kalanının da öyle hissettiğinden şüpheliydi ama öğleden sonra onları Dunbar'a yaklaştıracak birkaç saatlik yavaş bir yolculuk, bütün gün ve gece burada oturup Seonaid'in bir sonraki kaçış planını bulmasını beklemekten daha iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Blake kurumakta olan tuniğini daldan aldı ve yüzünü buruşturarak giydi. Angus Dunbar'ın tuniği yıkandığı için artık kokmuyordu ama nehirde yıkanmak için harcadığı kısa sürede tam olarak kurumamıştı. Hâlâ nemliydi ve hoş olmayan bir şekilde üzerine yapışmıştı ama bu, daha önce yanında taşıdığı pis kokudan daha iyiydi, diye düşündü. Nehirde yıkanması için geçen sürede kurumasının mümkün olmadığını bilen Blake, yünlü kumaşı yıkamamıştı. Yine de bir çalının üzerine asmış, esen rüzgârın kötü kokusunu biraz olsun gidermesini ummuştu. Ne yazık ki, havalandırma pek işe yaramamıştı ve kokusunu alınca burnunu tiksintiyle kırıştırdı.

Blake, yakında kayınpederi olacak adamın alışkanlıkları hakkında içinden mırıldanarak ekoseyi yere bıraktı ve kaşlarını çatarak ona baktı. Angus Dunbar'la takas ettiğinden beri ilk kez çıkarıyordu. Ve bu lanet şeyi tekrar nasıl giyeceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Pilise yapması ve üzerine yatması gerektiğini biliyordu ama Angus'un Dunbar'da onu giydirmek ve bağlamak için ne yaptığından emin değildi. Dikkatle izlemişti ama adamın hareketlerini tekrarlayabileceğinden hiç emin değildi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Rolfe sordu ve Blake diğer adamın dudağının seğirdiğini görünce şaşırmadı. Angus Dunbar giymesine yardım ettiğinde Rolfe orada değildi, bu da Küçük George'un o ve piskopos dışarı çıktıktan sonra kalede olanlardan bahsetmiş olabileceği anlamına geliyordu. Ama Küçük George dedikodu yapacak biri değildi, bu da geriye sadece Gavin'in ya da adamlarından birinin hikâyeyi anlatmış olabileceği ihtimalini bırakıyordu. Lanet İskoçlar! Yaşlı kadınlar gibi dedikodu yapıyorlar, diye düşündü sinirlenerek.

"Hayır, halledebilirim," diye yanıtladı soruyu biraz da kızgınlıkla. Ve öyle ya da böyle bu için üstesinden gelmeye niyetliydi.

Ne var ki, ekoseyi kıvrım için diz çöktüğünde ellerini Dunbar kalesinde olduğundan daha iyi kullanamıyordu. Bu işi yapmak için diz çöktüğünde Rolfe'un orada durması ve sanki tepesinde dikiliyor gibi görünmesi de yardımcı olmamıştı. Küçük George ağaçların arasından tepinerek çıkageldiğinde beceriksiz çabalarını durdurma bahanesiyle neredeyse rahatlamıştı.

"Ne oldu?" Blake ilkinin yüzündeki kızgınlığı fark ederek sordu. Bir şey adamı fena halde rahatsız etmişti.

"Bir grup adam geldi. Campbell'lar." Bu kelimeyi sanki söz konusu adamları gerçekten tanıyormuş gibi tiksintiyle söylemişti ama Blake'in bildiği kadarıyla Küçük George İskoçya'da kimseyi tanııyordu.

"Yani?" Blake sordu. "Muhtemelen onlar da Comen'in arkadaşları ve yolculuklarında dinlenecek bir yer arıyorlar."

"Evet." Küçük George başını salladı. "Ama Gavin ve kadınlara ateşin başında katıldılar ve Gavin onlara kadınları elde tutma konusunda yaşadığımız sıkıntıları anlatıyor. Campbell'lar bunu çok eğlenceli buluyorlar... Seonaid ve küçük Aeldra'yla çirkin bir şekilde flört ediyorlar." Son kısım Küçük George'u her şeyden çok üzmüş gibiydi ve Blake adamın Seonaid'in kuzeninden etkilenip etkilenmediğini merak etti. Her iki durumda da, eğer Gavin Campbell'lara kadınları hizada tutma konusundaki sıkıntılarıyla ilgili hikâyeler anlatsaydı, Blake İskoçya'nın alay konusu olurdu, diye fark etti iç çekerek.

"Bir el atsanız iyi olur," diye açıkladı Blake, yarısı pilili ekosesini göstererek. "Bana yardım etmesi için Gavin'i aşağı gönder."

Rolfe başını sallayıp Küçük George'la birlikte geri dönene kadar Blake bunun pek de akıllıca bir taktik olmayabileceğini fark etmemişti. Şimdi diğer hikâyelere bir de giyinemediği gerçeğini ekleyecekti. En azından Gavin'i adamlardan uzaklaştıracak ve çenesini kapatacaktı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı nefesinin altında ve ekose üzerinde çalışmaya geri döndü. Bugüne kadar pek de etkileyici bir gösteri sunmamıştı. Ne zaman ondan kaçmayı başarsa, Blake onun gözünde daha da beceriksiz göründüğünü hissediyordu. Beceriksiz görünmeye alışık değildi. Tanrı aşkına, o bir savaşçıydı. İngiltere'nin dört bir yanındaki lordlar onun ve Amaury'nin savaşçılarını kendileri için savaşmaya getirmeleri için fahiş ücretler ödüyorlardı. Şimdi ise mizahi hikâyelerin odağındaydı ve yardım almadan giyinemiyordu bile.

"Gerçekten çok garip."

"Tuhaf olan ne Helen?" Seonaid soruyu isteksiz bir sesle sordu. Gölün yüzeyinde yüzerken, suyun serinliği çıplak bedenini okşarken, kadının neden bahsediyor olabileceğine dair gerçek bir ilgi duyamayacak kadar rahatlamıştı. Manastırdan ayrıldığından beri rahatlamak için bulduğu ilk fırsattı bu. Zehirli güveçle ilgili talihsiz olaydan sonra, adamların en azından Dunbar'a varana kadar bir daha gardlarını düşürme ihtimallerinin çok az olduğuna karar vermişti. Durum böyleyken Seonaid en iyisinin kendilerine evine kadar eşlik edilmesine izin vermek ve oraya vardıklarında tekrar denemek olabileceği sonucuna varmıştı.

Neyse ki Blake Seonaid ve Aeldra'nın bir kez daha kılıçlarını taşımalarına izin vermişti. Ne yazık ki hâlâ kadınların erkeklerle birlikte ata binmesi konusunda ısrar ediyordu. Atları aşırı yormaktan kaçınmak için daha yavaş bir tempoda hareket etmek zorunda kaldıkları için yolculuğun uzamasının yanı sıra, bu durum korkunç derecede gergin bir sürüşe de neden olmuştu. En azından Seonaid için öyleydi, Blake'le çift binmeyi inanılmaz derecede rahatsız edici buluyordu. Blake'in göğsünü sırtına yasladığının, bacaklarını bacaklarına sürüttüğünün ve kollarını vücuduna doladığının son derece farkındaydı. Dün Comen'in kulübesini geride bıraktıktan sonra ata bindikleri birkaç saat boyunca ve bugün yolculuk ettikleri tüm gün boyunca sessiz ve kaskatı oturmuştu.

Öğleden sonra bu küçük kayalığa geldiklerinde Blake erkenden durup gece için kamp kurmaya karar vermişti. Lord Rolfe sinirlenmiş görünüyordu ama Seonaid rahatlamıştı. Eve varmaları birkaç saat daha gecikebilirdi ama Sherwell'in atının üzerinde gergin bir şekilde oturmaktan kasları ağrıyordu ve serin suda yüzmekten başka bir şey istemiyordu. Bu ikram için o kadar istekliydi ki, Blake ve Lord Rolfe kadınların kamp kurmaya yardım etmemeleri, akşam abdestlerini almaları konusunda ısrar ettiklerinde Seonaid buna aldırmamıştı bile. Adamların bir daha onlara yemek yapmalarına izin vereceklerini sanmıyordu ama üçü de atları yatırıp ateş için odun toplayarak yardımcı olabilirlerdi. Babası ve adamlarıyla birlikte seyahat ediyor olsalardı, bunu yapmaları beklenirdi. Dunbar erkekleri kadar güçlü, akıllı ve yetenekli olduklarını kanıtlamak için savaşarak büyümüşlerdi. Onlara narin hanımlarmış gibi davranılmasına izin verilmezdi.

"Lord Blake," diye açıkladı Helen neden bahsettiğini. "Onun kuşlarla konuşabildiğini duydum ama bugüne kadar bu yeteneğine dair hiçbir kanıt görmedim. Henüz en ufak bir övgü dolu söz söylemedi. Bir rahibe gibi giyindiğim için neden benimle flört etmeye ya da pohpohlamaya çalışmadığını anlayabiliyorum, ama neden kaçma girişimini durdurmak için gümüş dilini senin üzerinde kullanmaya çalışmadı? Bence bu çok garip."

Seonaid'in arkasından bir homurtu duyuldu ama gözlerini açmadı ya da kuzeninin yüzdüğünü bildiği suya bakmadı. Seonaid konuyla ilgili kendi duygularını gizlemek için yüz ifadesini kontrol etmekle meşguldü. Gerçekte, çoktan

Adamın tatlı dilinin onun yanında kaybolmuş gibi göründüğünü fark etti. Adam kesinlikle ona iltifat etmek için kendini yormamıştı ve bunu asla kabul etmese de Seonaid bunu biraz üzücü buldu. Acaba adam onda iltifat edecek bir şey bulamamış mıydı? Ya da ondan hiç hoşlanmadığı için mi rahatsız olmuyordu? Her iki olasılık da üzücüydü. Elinden geldiğince bundan kaçınmaya çalışsa da, eninde sonunda onunla evlenmek zorunda kalacağını biliyordu. Gelinini bu kadar az düşünen bir adamla kim evlenmek isterdi ki?

Seonaid sonunda zoraki bir alaycılıkla, "Belki de bunun zaman kaybı olacağını fark etmiştir," dedi.

"Bu mümkün," diye izin verdi Helen. "Ne de olsa sen diğer kadınlar gibi değilsin. Tatlı sözlerin seni kazanmaya yetmeyeceğini anlamış olabilir."

Seonaid gözlerini açtı ve kaşlarını çatarak kararar gökyüzüne baktı. Güzel sözlerin onu kazanıp kazanmayacağını hiç düşünmemişti. Onu neyin etkileyeceğini hiç düşünmemişti. Tatlı sözlerden hoşlanıyor olabilirdi ama bu onu tanıyan herkesi şaşırtabilirdi. Seonaid hayatı boyunca kendi klanında kendine bir yer edinmek için mücadele etmişti. Çocukluğundan beri Sherwell'lerle nişanlı olduğunu biliyordu ve babasının bu ismi lanetlemesini de bir o kadar uzun süre dinlemişti. Sherwell'lerden babası o kadar nefret ediyordu ki, Sherwell'lerden biriyle evlenmeye niyetli olmak ona hep kötü bir şey, kendisine karşı bir darbe gibi gelmişti. Kendini kabul ettirmek, babasını gururlandırmak için savaşıyor ve bunu yapmanın tek yolu da olabileceği en iyi asker olmaktı. Ama belki de tatlı sözler arada bir hoş olabilirdi. Ve bu sözlerle onu rahatsız etmemiş olması onu kızdırmıştı. Bunu neredeyse incitici buluyordu. Onun nesi vardı ki? İltifatlara layık değil miydi?

Gururu incinen, korkan ve öfkesi birbirine karışan Seonaid suda ayağa kalktı ve kıyıya doğru ilerledi. Bir gün için yeterince rahatlamıştı.

Rolfe, "Kadınlar abdest almakta acele etmiyor gibi görünüyorlar," diye yorum yaptı.

"Kadınlar hep öyle yapar," dedi Blake ateşe odun atarken.

"Tekrar kaçmayı başardıklarını düşünmüyorsunuz değil mi?"

Blake ona, "Atlar olmadan kaçmaya çalışmayacaklar ve hayvanları izleyen dört adamım var," diye güvence verdi.

"Evet, biliyorum." Sözleri Blake'in sorgulayan bakışlarını üzerine çekince Rolfe omuz silkti. "Onlar kralın adamları, bu düşüncelerle ilgilenmek benim görevim. Onlara verdiğiniz her emri bana soruyorlar."

Blake bu haber karşısında kaşlarını çatı. Adamların kendi yönetimi altında olmadığını tamamen unutmuştu. Hizmetinde bir savaşçı ordusu olmasına alışkındı. Ama kendi adamlarının çoğunu dağıtmış, kendisi bu görevi yerine getirirken ailelerini ziyaret etmeleri için onlara zaman tanımıştı. Onlarla birlikte seyahat eden şövalyeler Rolfe'un yönetimi altındaydı. Bunu aklında tutmaya çalışmalıydı.

"Ya Dunbar'ların buralarda bilmediğimiz dostları varsa? Kadınlar kaçmış, onlardan at almış ve-" Blake doğruldu ve ona sertçe bakınca Rolfe sözünü aniden kesti.

"Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsunuz?"

"Hayır." Bakışları çevredeki ağaçların arasında gezinirken Rolfe'un ağzı bir kaş çatmayla kapandı. "İçimde bir şeylerin yolunda gitmediğine dair bir his var."

Blake ayaklarının üzerinde kıpırdandı, kendi bakışları da etrafındaki ormanda geziniyordu. Rolfe'un endişelerini görmezden gelebilirdi ama gece mola verdiğinden beri o da kendini biraz endişeli hissediyordu. Adını koyabileceği bir şey değildi bu, sadece her şeyin yolunda olmadığına dair belli belirsiz bir his. Ya da belki de birinin onları izlediğini, yalnız olmadıklarını hissetmişti.

"Gidip onları kontrol edeceğim," dedi sonunda.

Rolfe sadece başını sallamakla yetindi ama belli ki rahatlamıştı. Blake adamın bütün bu çabadan bıkmış olduğunu tahmin ediyordu.

Küçük George'a yaptığı bir hareket, iri adamın ateşin başındaki yerini alması için yeterli oldu ve Blake ağaçların arasına doğru ilerledi. Ormandaki küçük açıklıktan gölün kenarına kadar uzanan dar bir patika vardı. Yıllar boyunca başkalarının da burada kamp kurduğu belliydi. Blake şaşırmamıştı. Oldukça kullanışlı bir yerdi. Açıklık, gölün kendisinden yirmi metre kadar uzaktaydı ve yıkanmak ya da diğer kişisel ihtiyaçlarını gidermek isteyenlere mahremiyet sağlıyordu.

Önce hızlı adımlarla ilerledi ama ağaçların sonuna yaklaştığını ve yakında gölün kenarındaki dar açıklığa çıkacağını anlayınca yavaşladı. O zaman kulakları gerilmeye başladı, kadınlardan gelen ve ona yerlerini bildirecek sesleri dinliyordu. Rahibe Helen'i soyunmuş bir halde yakalayarak onu küçük düşürmek istemiyordu. O

böyle bir olayın Seonaid ya da Aeldra için o kadar da üzücü olacağını düşünmüyordu. Yanılıyor olabilirdi ama nişanlısının çıplaklığı konusunda kızlara özgü bir alçakgönüllülük göstermemesi, geçmişte bir iki kez babasının adamlarını, hatta kardeşini ve kuzenini benzer bir durumda gördüğünü ve belki de kendisinin de görüldüğünü düşündürüyordu.

Blake diğer erkeklerin Seonaid'in çıplak vücudunu görmesi fikrini biraz tedirgin edici buldu, bu yüzden bu düşünceyi çabucak bir kenara itti ve sesleri ya da sıçrayan suyun sesini algılamaya biraz daha konsantre oldu, ama ileriden gelen hiçbir ses yoktu. Blake bunun ve Rolfe'un yorumlarının kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı ama adımlarını biraz hızlandırdı. Eğer kadınlar yine kaçmışlarsa ve-

Ağaçların arasından çıkıp söz konusu kadınları gördüğünde bu düşünce aniden yok oldu. Helen ve Aeldra hâlâ suyun içindeydi. Küçük İskoç su yüzeyinde yüzüyordu, gözleri kapalıydı ve Helen suyun içinde öylece duruyor, kıyıda duran ve giysilerinin bir yığın halinde durduğu yere doğru yürüyen Seonaid'i izliyordu. Blake gözlerini ondan alamıyordu.

Blake'in deneyimlerine göre kadınlar yumuşaktı. Kıvrımlı kalçaları, dolgun kalçaları ve hafifçe yuvarlatılmış göğüsleri ve karınlarıyla yumuşak vücutları vardı. Onlarda en çok hoşuna giden şeylerden biri de buydu. Ayakları rahattı, göğüsleri başı için yumuşak yastıklardı, vücutları içine gömülebileceği sıcak yastıklardı. Seonaid'de yumuşak olan hiçbir şey yoktu. Vücudu, hareket ettikçe değişen ve gerilen kıvrak kaslardan oluşuyordu. Ona dokunacak olsa, askerlerinden herhangi biri kadar sert olacağından emindi. Yine de güzeldi, vücudu bir kedininki kadar zarifti, her hareketi kedi zarafetindeydi. Başı ve vücudu için yumuşak bir dinlenme yeri olmayabilirdi ama gözleri için şimdiye kadar tanıştığı herhangi bir kadın kadar ziyafetti.

Blake onun zayıf boyundan gözlerini ayıramıyordu. Onu ilk gördüğünde ağzı kurumuştı. Kız ekosesine uzanıp aniden başını kaldırdığında, Blake kızın gözleri şaşkınlıktan irileşirken ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Hâlâ zihninde söyleyecek bir şey, belki de bir özür ararken, kızın şaşkınlığı bir an için telaşa dönüştü. Bunu hemen çelik gibi bir kararlılık maskesi izledi.

Blake'in hayatında hiçbir şey onu, kadının aniden uzanıp kılıcını kasıtlı olarak kavradıktan sonra ileri atılması kadar sarsmamıştı.

Varlığına karşı böylesine saldırgan bir tepki karşısında o kadar afallamıştı ki, öylece donup kalmıştı. Belki de kadın kılıcını kaldırsa ya da bir şey söylese, şaşkınlığını üzerinden atar ve bir aptal gibi orada dikilmek yerine tepki verirdi

-Ya da dikizlerken yakalanmış bir çocuk gibi. Sonra sudaki bir hareket bakışlarını çekti ve Aeldra'nın dışarı fırladığını gördü. Seonaid gibi kısa boylu sarışın da vardiyasını değiştirme zahmetine bile girmemiş, onun yerine kılıcını kapmıştı. İşte o anda Rahibe Helen döndü ve onu orada gördü. Attığı çığlık Blake'in onu şoktan çıkarması için gereken şeydi.

"Ben-" diye özür dileyerek başladı ama Seonaid ona ulaşmıştı ve şaşkınlık içinde boştaki elini uzatıp onu itti. Hazırlıksız yakalanan Blake yana doğru tökezledi, ayağını toparladı ve geri dönmeye başladı, tam o sırada metale çarpan metalin çınlaması kulaklarında çınladı.

Artık tamamen tetikte olan Blake, Seonaid'in kendisine arkadan yaklaştığı anlaşılan bir adamla savaştığını görmek için döndü. Seonaid adama hiç tepki vermemişti ya da belki de ilk şaşkınlıkla gözlerini açması adamı görünce olmuştu ama görünüşe göre kılıcını çekmesi ve çelik gibi kararlılığı bu adamın yaklaşmasından kaynaklanıyordu.

Bu adamlar, diye düzeltti kendini, savaşıyor çiftin etrafında ikinci ve üçüncü bir adamın dolaştığını fark edince. Blake otomatik olarak kendi kılıcına uzandı ama kanlı şeyi kamp yerinde unuttuğunu fark etti. Eğer hafızası onu yanıltmıyorsa, ateş yaktığı yerin yakınındaki bir kütüğe yaslanmıştı. Gölün kenarına inmeden önce onu almak aklına gelmemişti. Neden düşünsün ki? Sadece kadınları kontrol etmek için ona ihtiyacı olacağını düşünmemişti.

Lanet olsun, diye düşündü Blake gözleri etrafta gezinirken bile tiksintiyle. Yakınlarda iyi büyüklükte bir dal gördü ve onu kaptı. Kılıca karşı pek bir işe yaramazdı ama hiç yoktan iyiydi.

Blake elindeki dalı kaldırmış ve saldırı için kendini hazırlamıştı ki Aeldra çıplak ve hâlâ ıslak bir halde koşarak yanından geçti ve koşarken bir savaş çığlığı attı. Kadın küçük olabilirdi ama feryadı neredeyse adamın kulaklarını koparacaktı.

Lanet olsun, diye düşündü yine, küçük İskoçyalı iki adamı durdurup ilkiyle savaşa tutuşurken. Blake, kılıçlarını ustalıkla savuran iki güzel, çıplak kadının görüntüsü karşısında bir an durdu ve ağzı açık kaldı. Neyse ki üçüncü adam da bir an için sersemlemiş ve hareketsiz kalmıştı. Tıpkı şimdi arkasında gördüğü diğer üç adam gibi.

Onlar. Görünüşe göre toplam altı kişiydiler. Ve şu anda dövüş dersi almakta olan iki kişi dışında hepsi, yurttaşlarıyla dövüşen iki kadını görünce oldukları yerde kalakaldı; biri kuzguni saçlı ve uzun boylu, diğeri sarışın ve ufak tefekti, ikisi de kendi çıplaklıklarından tamamen habersiz görünüyordu.

Erkekler kesinlikle öyle değildi. Kadınların kılıçlarını başlarının üzerinde sallayışlarını izlerken gözleri kocaman ve açtı; hareket gövdelerini uzatıyor, zaten düz olan karınlarını ortaya çıkarıyor ve sıkı göğüslerini kaldırıyormuş gibi görünüyordu. Bu hipnotize edici bir manzaraydı, hatta onlarla savaşan erkekler için bile öyle görünüyordu, çünkü ya tamamen vasıfsız savaşçılardı ya da kadınlarla doğru düzgün savaşamayacak kadar dikkatleri dağılmıştı. Seonaid ve Aeldra onların bu dalgın hallerinden faydalanmakta hiç zorlanmadı. Seonaid karşılaştığı ilk adamı üç darbe içinde yere serdi; Aeldra da çok geride kalmadı. Sonra her iki kadın da ormanın kenarındaki diğer dört adama döndü.

Adamlar karşılarındaki iki çıplak kadını görünce öylesine büyülenmiş görünüyordular ki, Blake onların kılıçlarını bırakıp sadakat yemini etmelerini bekliyordu. Hatta bir tanesinin yüzünde aptalca bir sırıtiş vardı, sanki banyo yapan bir sürü güzelle karşılaşmış da kellesini uçurmak yerine onunla yatmayı teklif etmiş gibiydi. Ama ne yapacakları asla bilinemeyecekti, çünkü açıklığın sessizliği aniden dalların kırılması ve ayak seslerinin gürültüsüyle bozuldu, büyük bir hayvan sürüsü ormanın içinden onlara doğru çarptı. Seonaid ve Aeldra hemen dört adamdan uzaklaşarak Blake'i de onlarla birlikte geri çekilmeye zorladılar. Kılıçlarını henüz işlerini bitirmedikleri dört adama doğrulttular ama her iki yönden gelen saldırganları savuşturabilmek için kendilerine yer açarken sesin geldiği yöne dikkat ettiler.

Küçük George, Rolfe ve peşlerindeki bir grup şövalyeyle birlikte ormandan dışarı fırladığında Blake, Helen'in çığlığının duyulmuş olması gerektiğini fark etti. Rahatlayarak, kadınlar gibi o da dikkatini tekrar saldırganlara yöneltti ama onların bulunduğu yerin artık boş olduğunu gördü. Dikkatleri dağılırken kaçmışlar ve yaralılarını bile yanlarında götürmüşlerdi.

"Oh, canım."

Dehşetin yumuşak mırıltısı Blake'in bakışlarını, tıpkı saldırganları gibi hareketsiz durup çıplak kadınlara bakan kurtarıcılara çevirdi. Konuşmacı Piskopos Wykeham'dı ve o bile bakışlarını bu manzaradan ayıramıyor gibiydi. Blake kaşlarını çattı ve erkek grubuna doğru ilerledi, ancak bu n u yaparken omzunun üzerinden geriye bakmaktan kendini alamadı. Bakışlarıyla karşılaştığı manzara diğer adamlara sempati duymasına neden oldu. Kadınlar hâlâ savaş duruşunda donup kalmışlardı, bacakları hafifçe ayrılmış, kılıçları havada ve hazırı, soluk tenleri gergin kaslarının üzerinde sınıksı duruyordu. Roma heykelleri olabiliirdi. Seyredilmesi gereken güzel bir manzaraydılar.

Ve herkes onları izliyordu.

"Saldırıya uğradık," diye duyurdu acımasızca, sesi her gözü kendine çekecek kadar keskindi, ama bazılarının çok isteksizce geldiğini fark etti. "Siz tepinerek açıklığa girdiğinizde kaçtılar."

Duyurusunu sessizlik karşıladı ama Blake her erkeğin gözlerinin önce kendisinden, sonra tekrar kadınlardan kaydığını fark etmekten kendini alamadı.

"Ne bekliyorsun?" diye sinirlenerek kılıcını Küçük George'un elinden kaptı. Adam belli ki kılıcın ateşin yanındaki varlığını fark etmiş ve çığlığı duyduklarında onu kendisine getirecek kadar ileri görüşlüydü. "Ormanı arayın. Yanlarında iki yaralı adam varken çok uzağa gitmiş olamazlar."

Seonaid, "İki ölü adam," diye düzelitti ve kadın duruşunu gevşetip telaşsızca giysilerine doğru ilerlerken Blake omzunun üzerinden tekrar baktı. "En azından benimki ölüydü."

"Benimki de," diye açıkladı Aeldra, aynı rahat tavırla onu takip ederek.

Seonaid sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı ve sonra, "Şimdi, eğer yeterince aval aval baktıysanız, gitmenize ve giyinmemize izin veremez misiniz?" dedi.

Blake gözlerini o yürürken onu izlemekten zorla kaldırdı ve adamlara dönerken boğazını temizledi. "Gelin. Ormana geri dönün ve onları yalnız bırakın."

"Sence yapmalı mıyız?" Rolfe sordu. "Ya saldırganlar çok uzağa gitmediyse? Geri dönebilirler."

Geçerli bir noktaydı ama Blake, Rolfe'un bakışlarının Rahibe Helen'in hâlâ büzüşüp durduğu kayalığa doğru kaydığını fark etmekten kendini alamadı. Kıyıya yaklaşmıştı ama görünüşe göre dizlerinin üzerine çökmüştü çünkü su onu boynuna kadar örtmüştü. İffetini koruduğunu düşünmüş olabilirdi ama su son derece berraktı ve suyun altında bile vücudunun üst kısmını görebiliyorlardı.

Blake bir Tanrı gelinini asla çıplak hayal etmemişti ama bir daha asla aynı gözle de bakmayacaktı. Tanrı'nın ayak parmakları, rahibe olmak her zaman hayal ettiği gibi bir kadını kurumuş bir kabuk haline getirmiyordu. Rahibe Helen'in saraydaki diğer kadınlar kadar güzel bir vücudu vardı. Kendi tarzında Seonaid'inki kadar güzeldi.

Kadınlara, "Bağırırsanız duyacak kadar yakın duracağız," dedi ve bakışlarını kaçırarak Rolfe ile Küçük George'a ormana doğru geri çekilmelerini işaret etti. Piskopos çoktan uzaklaşmaya başlamıştı ve diğer adamlar da onun emirlerine uyarak hâlâ ormanda dolaşarak olabilecek adamları aramaya koyulmuşlardı. Yine de çok yakında, kadınlara da göz kulak olacak kadar yakında arama yaptıklarını duysa şaşırmasdı.

"Oh, evet. Bunun için teşekkürler," dedi Seonaid onun sözlerine karşılık olarak kuru bir sesle. "İlk saldırıdıklarında çok yardımcı olmuştun, geri dönerlerse tekrar yardım edebilecek kadar yakın olduğunu bilmek kalbime iyi geliyor."

Blake yüzünü buruşturdu ama sadece içini çekti ve Rolfe ile Küçük George'u önden gönderdi.

Sekizinci Bölüm

" A "

"Kılıcı yoktu," diye mırıldandı Aeldra vardiyasını giymek için kaparken.

Seonaid kısaltılmış elbisesini başının üzerinden çekştirirken yüzünü buruşturdu. Kuzeni her zaman adil davranmıştı ve ayrılık sözleriyle nişanlısını utandırdığı için onu sessizce azarlıyordu.

"Kılıcı yoktu ve savaşmamıza yardım etmek için eline bir sopa aldı," diye ısrar etti kadın.

"Evet, anlıyorum," diye gönülsüzce itiraf etti Seonaid. Neredeyse ona defolup gitmesi için bağırıacaktı.

Yoldan çekilip işlerine devam etmelerine izin verdi. Biraz dikkati dağılmıştı, adamın elindeki dalla adamların arasına dalmadığından emin olmak için gözlerini dört açmaya çalışıyordu. Neyse ki adam da en az saldırganlar kadar şaşkın görünüyordu. Asla itiraf etmese de, çıplak yakalanmak ve bu şekilde savaşmak zorunda kalmak son derece utanç vericiydi. Ama bir açıdan da oldukça işe yaramıştı, çünkü bu onlara açıkça avantaj sağlamıştı. Seonaid, herkesi bu kadar büyüleyen şeyin kılıçtaki ileri becerileri olduğunu düşünecek kadar aptal değildi. Hayır, erkekleri geri adım attıran şey çıplak olmaları gerçeğiydi. Çoğu kadın çatışmaya girmeden önce en azından üstünü değiştirirdi. Alçakgönüllülükten yoksun oluşları erkekleri dehşete düşürdüğü kadar onları büyülediğine de şüphe yoktu. Ama iş savaşa geldiğinde, ne giydiği kimin umurundaydı ki? Kesinlikle modayı düşünecek bir zaman değildi.

Seonaid sütyenini giyip ekosesini toplarken Aeldra'nın kendisine bakmaya devam ettiğinin farkındaydı. Kumaşı silkeledikten sonra kıvrırmak için yere sererken başının arkasına saplanan gözleri görmezden gelmeye çalıştı ama bunu imkânsız buldu. Haksız bir hakarete uğradığı için kendi vicdanının sızlamasının da bir faydası olmamıştı.

"Oh, tamam," diye sinirlenerek teslim oldu. "Ondan daha sonra özür dileyeceğim."

Aeldra'nın ağzı bu isteksiz sözler karşısında bir karış açıldı ama onu çok iyi tanıyordu ve "Ne zaman?" diye sordu.

"Daha sonra. Doğru zaman geldiğinde." Seonaid cevap verirken omuzlarını dikleştirdi. Özür dilemek için bir tarih ve saat vermeye zorlanmayacaktı. Ne zaman canı isterse o zaman özür dileyecekti. Elbette Aeldra da akrabasıydı, aynı kanı taşıyordu ve onun kadar kabadayı olabilirdi. Neyse ki konuyu zorlama şansını olmamıştı. Helen sudan çıkmıştı ve şimdi onlara katılmak için koşuyor, bu arada kendi kıyafetlerini de kapıyordu.

"Seonaid, gitmemiz gerek," diye ağzından kaçırdı Helen, konuşurken vardiyasını çekştiriyordu.

Seonaid, diğer kadına şaşkınlıkla bakmak için plise işine ara verdi. "Nereye gideceksin?"

"Herhangi bir yere. O adamlar dönmeden buradan uzaklaşın."

"Geri dönmeyecekler Helen," dedi Aeldra güven verici bir şekilde. "Dönerlerse de, onlarla yine biz ilgileneceğiz."

Seonaid kuzenine hak vermek istedi ama kadının paniğinde onu duraksatan bir şey vardı. "Onları tanıdın mı Helen?"

"Evet." Kızıl saçlı kadın dudağını ısırdı. Bakışları, sanki her an ağaçların arasından koşarak çıkmalarını bekliyormuş gibi etraflarını çevreleyen ağaçların üzerinde gezindi. "Onlar Cameron'lardı."

Seonaid içini çekerek nefesini dışarı verdi, sonra ağzı sıkıştı ve tekrar ekosesine dönerek daha hızlı bir şekilde plise yapmaya başladı. Zihninin şu anki koşuşturmasına rağmen, Aeldra'nın kendi kıyafetlerini toplamak için uzaklaştığını hissetti.

"Bu sabah yanlarından geçerken adamlardan birini tanıdığımı sandım," diye ekledi Helen, sesinde ağır bir endişe vardı. "Ama o kadar hızlı geçtik ki emin olamadım."

"Bu sabah mı?" Aeldra giysileriyle dönüp onları giymeye başlarken sordu. "Evet. Bu sabah yolda karşılaştığımız partiyi hatırlamıyor musun? Altı kişi vardı. Üçü esmer, ikisi sarışın ve biri de kızıl saçlı, tıpkı bu adamlar gibi. Bize yol açmak için kenara çekildiler. İçlerinden birini Cameron'ın adamlarından tanıdığımı sandım ama iyi bakamadım ve zaten hiçbirini net olarak göreceğim kadar yakın değildim," diye itiraf etti. "Yine de onlar olmalı. Beni tanımış ve bizi takip etmiş olmalılar."

Seonaid başını kaldırdı ve Helen'in elbiselerini çekiştirirken yaptığı sarsıntılı hareketlerdeki tedirginliği fark etti. Seonaid küçük bir yolcu grubunun yanından geçtiklerini hayal meyal hatırlıyordu ama ata binerlerken Blake'in kolunun göğsünün alt kısmına sürünmesi dikkatini dağıtmıştı. Yaklaşan grubu ilk gördüğünde hem onu hem de dizginleri daha sıkı tutmuştu, muhtemelen bir sorun çıkarsa daha fazla kontrole ihtiyacı olabilirdi. Ayrıca bineğini daha hızlı gitmeye teşvik etmişti, böylece hızlıca geçmişlerdi. Seonaid onlar geçerken partiye bir anlık bir bakıştan fazlasını yakalayamamıştı ama aynı adamlar olabilirdi. Eğer doğru hatırlıyorsa altı kişiydiler ve ona partide üç esmer, iki sarışın ve bir kızıl saçlı varmış gibi geldi. Bir tesadüf mü? Yoksa onları takip etmişler, kamp kurmalarını beklemişler, sonra da kadınlar yıkanırken gizlice yanlarına mı yaklaşmışlardı?

Kadınlara ve Blake'e, diye hatırlattı kendine. Açıklığa doğrudan onun peşinden girmişlerdi. Elbette, Blake ortaya çıktığında harekete geçmeye hazırlanıyor olabiliyorlardı ve Blake'in silahsız olduğunu ve bir tehdit oluşturmadığını görek saldırmış olabiliyorlardı.

"Evet, aynı adamlardı," diye mırıldandı Aeldra kendi ekosesini katlamak için diz çökerken. "Bu sabah erkenden yanlarından geçtik. O zaman ve şimdi biz savaşırken onlara iyice bakabildim. Aynı adamlardı."

Seonaid yavaşça başını salladı. Aeldra öyle diyorsa öyledir. Mükemmel bir görüşü vardı. Demek Rollo'nun adamları bu sabah tesadüfen yanlarından geçmiş, Rahibe Blanche'in kıyafetine rağmen Helen'i tanımış, takip etmiş ve saldırmışlardı.

Helen haklıydı; hemen yola çıkmaları gerekiyordu. Rollo kızıl saçlı kadının öldüğünü görmek için yanıp tutuşacaktı. Seonaid de en az onun kadar farkındaydı ki, babası onu yakalamadan önce öldürmezse şansını kaybedecekti ve bir kez onu öldürmeyi planladığı ortaya çıkarsa... Helen İngilizdi. Babası zengindi ve zenginlik genellikle güç demekti. Babası İngiliz kralına baskı yapabiliyordu, o da İskoç kralına baskı yapabiliyordu ve Rollo bu konu yüzünden kafayı yiyebilirdi.

"Rollo da adamların arasında mıydı?" diye sordu aniden.

"Hayır, o onların arasında değildi." Aeldra konuştuğunda kadın tam da bu farkındalıkla rahatlamaya başlamıştı.

"Planın başarısız olması durumunda -ki öyle oldu- saldırganlar arasında yer alacak kadar aptal olamazdı. Tanınmak istemezdi. Ayrıca, muhtemelen onu arayan birkaç kişi vardır."

"Evet," diye onayladı Seonaid. Kıvrımlarını tamamladıktan sonra örgülerinin ve kısaltılmış şalvarının üzerine ekosesini giydi ve Aeldra kendi elbisesini tamamlarken ayakta durdu. Seonaid endişeli görünen Helen'in omzunu okşadı, sonra koluna girip onu kampa doğru çevirdi. "Gel bakalım. Bir an önce yola çıkmalıyız. Dunbar'a ve sunduğu güvenliğe doğru yola çıkacağız."

"Tekrar saldıracaklarını düşünmüyorsunuz değil mi?" Helen telaşla sordu. "Sadece dört kişi kaldılar ve kralın adamları da bizimle seyahat ediyor."

"Hemen saldırmayacaklar," diye onu rahatlattı. "Ama dördüncüsü Rollo'ya gidip nerede olduğunuzu ve kaç adamınız olduğunu söylerken üçü yakınlarda kalıp bizi izleyecek. O zaman saldırmak için iki ya da üç katını geri getirecek."

"Yapacak mı?" Helen şaşkın şaşkın bakıyordu.

Seonaid omuz silkererek, "Ben de öyle yapardım," dedi ve onu ağaçların arasına doğru itti. "O dönmeden Dunbar'a varsak iyi olur. Güvenli bir şekilde oraya vardığımızda babana bir mesaj gönderebiliriz. Gerçi buna gerek yok. Dunbar'a ulaştığımızda Rollo kaybettiğini anlayacak ve -eğer birazcık akli varsa- ortadan kaybolacaktır."

"Ama-" Helen bir ağaç köküne takıldı, Seonaid'in kolunu tutması sayesinde ayakta kalmayı başardı ve sonra, "Adamlar şimdi gitmek istemeyeceklerdir. Gece için atları daha yeni yatırdılar."

"Onlara gerçeği anlatmamız gerekecek," diye karar verdi Seonaid. "Kardeş olmadığını açıkla ve-"

"Ama ya sana inanmazlarsa?" Seonaid duraksayıp boş gözlerle ona bakınca devam etti. "Her fırsatta onlardan kaçmaya çalıştık ve hatta onları zehirledik. Yapmadığımız tek şey yalan söylemekti. Benim hakkımda yalan söyledik ama onlar bunu bilmiyor. Benim hakkımda yalan söylediğimizi kabul ederseniz, söyleyeceğimiz hiçbir şeye inanmayabilirler. Bunun başka bir kaçma girişimi olduğunu düşünebilirler."

daha büyük bir komplonun parçası. Öylece sıvışıp gidemez miyiz-"

Seonaid elini kadının omzuna koyarak onu durdurdu. Kadın panik içindeydi. "Güven bana," dedi ciddiyetle. Helen tereddüt etti, sonra yavaşça başını salladı. Memnun olan Seonaid arkasını döndü ve kampa doğru ilerledi. İçeri girerken bakışları Lord Rolfe ile Blake arasında gidip geldi ama sonunda Lord Rolfe'a takıldı. Onu dinlemeye daha istekli görünüyordu. Zaten bu düğünün bittiğini görmeye ve işine bakmaya can atıyordu, bu yüzden Dunbar'a acele etmesine pek aldırmaıdı. Bunu yapmak için sadece iyi bir bahaneye ihtiyacı vardı.

"Lordum?"

Lord Rolfe ve piskopos ateşin başında onlara doğru yaklaşırken ikisi de ayağa kalktı.

"Evet, Leydi Seonaid?" Rolfe kibarca sordu ama bakışlarının Leydi Helen'e -ya da onun düşündüğü gibi Rahibe Helen'e- kaydığını fark etti. İlginç, diye düşündü Seonaid ve bu bilgiyi daha sonra düşünmek üzere bir kenara sakladı.

"Şimdi yola çıkmak ve Dunbar'a varana kadar gece gündüz at sürmek akıllıca olur," diye açıkladı açıkça.

Lord Rolfe'un bu öneri karşısında çenesi düştü ve onu suçlayamayacağını düşündü. Şimdiye kadar Dunbar'a dönmemek ve düğünle ilgilenmemek için elinden geleni yapmıştı ama şimdi burada acele etmelerini öneriyordu.

"Bu ani önerinin bir nedeni var mı?" Piskopos Wykeham, Rolfe sudan çıkmış balık gibi şaşkın şaşkın bakmaya devam edince sordu.

Seonaid kutsal adama döndü ve acımasızca başını salladı. "Korkarım yine saldırıya uğrayacağız. Bu sabah bize saldıran adamların yanından geçtik. Belli ki saldırmak niyetiyle takip etmişler. Korkarım bunu tekrar deneyecekler."

"Ama sen ve kuzenin onları yendiniz," diye belirtti piskopos. "Şimdi başlangıçta olduklarından iki adam daha azlar; kesinlikle tekrar saldırmayı deneyecek kadar aptal olmayacaklardır."

Seonaid, "Tek başlarına hayır," diye onayladı. Onun bu yorumu Rolfe'un zihninin yeniden çalışmaya başlamasına yardımcı olmuş gibi görünüyordu.

"Geri gelip tekrar denemek için daha fazla adam getireceklerini düşünüyorsun," dedi ve Seonaid başını salladı. Rolfe bunu düşündü, sonra başını hafifçe eğerek sordu: "Adamları tanıdın mı? Kim olabileceklerini biliyor musun?"

Seonaid tereddüt etti. Helen'in söylediklerinden sonra gerçeği söylememeyi tercih ederdi ama gerçeğin bir kısmını söylemesi sorun olmazdı. Sonunda sözlerini dikkatle seçti: "Klanımızın pek çok düşmanı var. Cameron kalesi buradan çok uzakta değil."

"Cameronlar mı?" Rolfe şaşırmış görünüyordu.

"Evet. Bundan daha iğrenç bir sürü grev kırıcı göremezsin. Bize karşı sonsuza dek kin beslediler. Eğer onlarsa..." Seonaid omuz silkti ve cümleinin bitmesine izin verdi.

Blake varlığını belli ederek, "Birkaç Kameron'u idare edebiliriz," diye duyurdu. Görünüşe bakılırsa bu küçük toplantı onu da meraklandırmış ve toplantıya katılmak için harekete geçmişti. Seonaid omzunun üzerinden baktı ve kendini onun göğsüne bakarken buldu. Adamın kendisine güven veren bir ifadeyle gülümsediğini görmek için başını kaldırması gerekti. Birinin gözleriyle tanışmak için yukarı bakmak zorunda kalmak başlı başına yeni bir deneyimdi ama bu onun oldukça hoşuna gitti. Değişiklik olsun diye herkesin üzerinde kule gibi yükselmek güzeldi.

Rolfe Blake'e, "Leydi Seonaid sadece saldıran adamların gidip daha fazla adam getirip geri döneceklerini düşündüğünü söylüyordu," diye açıkladı.

"Hayır," dedi Seonaid. "Yapacaklarını sanmıyorum, ama yapacaklarını biliyorum. Klanın geri kalanını geri getirecekler; sonra Cameron sopası büyük bir ayak gibi üzerimize inecek. Bizi güzelce katledecekler, en azından erkekleri. Kadınlar ölmüş olmayı dileyebilecekler."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Piskopos Wykeham. "Belki de en iyisi atlarımıza atlayıp Dunbar'a doğru yola çıkmalıyız."

"Evet," diye kabul etti Rolfe, yüz ifadesi asıktı. "Şimdi yola çıkarsak yarın akşam geç saatlerde ya da ertesi gün erken saatlerde orada olabiliriz. Her halükârda bu bizi Cameron'ların önüne geçirir ve bu benim için yeterince iyi."

İngiliz adam arkasını dönüp emirlerini bağırımaıya başlayınca Seonaid rahatladı ama Helen ve Aeldra'ya doğru döndüğünde Blake'i karşısında buldu. Blake onu şüphe kokan bir bakışla izliyordu ve onun bir şeyler çevirdiğinden şüphelendiğini söylüyordu. Seonaid'in umurunda değildi. Helen'i sağ salım Dunbar'a ulaştırdıkları sürece Sherwell'in ne düşündüğü umurunda bile değildi.

Gece boyunca ve ertesi günün büyük bölümünde at sürdüler, her biri iki kişi taşıyan üç at yüzünden Seonaid'in istediğinden daha yavaş bir tempoda gitmek zorunda kaldılar. Bunu oldukça sinir bozucu buluyordu ama Blake kadınların bineklerinin geri verilmesi fikrinden vazgeçmeyecekti ve Lord Rolfe bir tereddütten sonra onunla aynı fikirdeydi. Görünüşe göre kralın adamı ona harekete geçmeyi isteyecek kadar inanıyordu, ama onu riske atacak kadar değil.

kadınların tekrar kaçabilmesi.

Seonaid durumu kabullenmek için kendini zorladı. Yapabileceği başka pek bir şey yoktu. Ama uzun ve gergin bir yolculuk olmuştu; yol boyunca vücudunun herhangi bir parçasının Blake'inkine değmesini engellemek için bir asker kadar sert ve dik oturmuştu. Öğleden sonra gelip de Blake atları dinlendirmek için durmaları gerektiğine karar verdiğinde, Helen çok rahatlamıştı. Helen belli ki rahatlamamıştı. Lord Rolfe onu bineğinden indirir indirmez Seonaid'in yanına koştu.

"Durmali mıyız?" diye sordu, eteklerini toplayarak Seonaid'i eğimli tepeden ağaçlara doğru takip etti.

Blake çevreyi net bir şekilde görebilen bir tepenin üzerinde durmaya karar vermişti. Herkes dinlenirken bir nöbetçi yerleştirilecekti. Kimse fark edilmeden yaklaşamayacaktı, en azından hava aydınlıkken. Karanlık çöktüğü anda Blake'in onları tekrar atlarına bindirip yola çıkaracağından şüpheleniyordu. En azından öyle yapacağını umuyordu. Dunbar'a çok da uzak sayılmazdı. Güneş batarken tekrar yola çıkarlarsa ertesi gün kuşluk vakti orada olabilirlerdi.

Aeldra onlara yetişirken Seonaid, Helen'in sorusuna cevap olarak, "Atların dinlenmeye ihtiyacı var," dedi. "Atlar altımızda ölürse fazla uzağa gidemeyiz."

"Oh, evet." Helen'in sesi pek memnun görünmüyordu, ama konuyu da tartışmadı.

Ağaçlara ulaştıklarında Aeldra, "Adamlar onlarla birlikte gitmemiz konusunda ısrar etmeseydi şimdiye Dunbar'da olurduk," diye homurdandı.

"Evet," diye onayladı Seonaid.

"O koca aptal George'la birlikte yaşamak çok rahatsız edici." "Küçük George," diye düzeltti Helen.

Küçük İskoç burnunu çekti. "Bana sorarsanız Aptal George olmalı."

Sözleri Seonaid'in gülmesine neden oldu ve kuzenine baktı. "Sana sorun çıkarıyor, değil mi?"

"Evet. Onunla yolculuk etmek, büyük bir zıplayan taşın üzerinde yolculuk etmek kadar rahat."

Seonaid sadece başını salladı. Kuzeninin Küçük George'la, kendisinin Blake'le ata bindiği gibi ata bindiğini fark etmişti; bir yay gibi sert ve düz. Bu da kuzeninin, kendisinin Blake'e ilgi duyduğu gibi iri yarı bir adama ilgi duyup duymadığını merak etmesine neden olmuştu. Ama ikisinin birlikte görüntüsü o kadar tuhaftı ki başını salladı. Bu, bir İrlanda kurt köpeği ile bir İskoç teriyerini birlikte hayal etmek gibiydi.

Helen, Seonaid ve Aeldra'nın dikkatini çekerek, "Lord Rolfe ile at sürmeyi çok rahat buluyorum," diye konuştu. "Kendimi güvende ve sıcak hissediyorum ve çoğu zaman uyuyup kaldığımı fark ediyorum."

"Durum böyleyken, Sherwell'in muhafız olarak görevlendirdiği kişi sen olmalısın," diye alay etti Aeldra. "Muhtemelen aramızda son iki gündür uyuyabilen tek kişi sensin."

Helen ciddiyetle, "Bu doğru olabilir," dedi. "Belki de bunu Lord Rolfe'a önermeliyim."

Kadınlar kişisel ihtiyaçlarını gidermek için kendi özel yerlerini bulmak üzere ayrılırken Seonaid bu öneriye güldü ama işleriyle ilgilenirken bu düşünce aklından çıkmadı. Helen'i bugün birkaç kez uyurken görmüştü ve kadının bir gece önceki yolculuğun büyük bir kısmında dinlendiğinden hiç şüphesi yoktu. Küçük kızıl saçlı kız, Lord Rolfe'un kolları arasında sevimli bir kızıl kedi yavrusu gibi kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyordu. Muhtemelen içlerinde nöbet tutabilecek ya da başka bir şey yapabilecek durumda olan tek kişi oydu. Şimdi, eğer Seonaid ve Aeldra o akşam Dunbar'a vardıklarında tekrar yola çıktıklarında aynı şeyi yapacak olsalardı, herhangi bir şey yapabilecek durumda olan tek kişi onlar olacaktı... mesela adamlar dinlenip yolculuğun yorgunluğunu atarken tekrar yola çıkmak gibi. Bu düşünce Seonaid'in küçük bir kahkaha atmasına neden oldu.

"Seni eğlendiren bir şey mi var?" Üç kadın ayrıldıkları yerde tekrar buluştuklarında Aeldra merakla sordu. "Bir dakika önce şeytani kıkırdamanı duyduğumu sandım."

"Şeytani kıkırdamam, ha?" Seonaid eğlenerek sordu, sonra da kendisini bu kadar eğlendiren düşüncüyü açıkladı.

"Kadınlar son derece neşeli görünüyorlar," dedi Blake biraz şüpheyle, onların tepeye doğru geri dönüşlerini izlerken. "Sence şimdi neyin peşindeler?"

"Muhtemelen bir şey yoktur," dedi Rolfe de onları izleyerek. "Hiç şüphe yok ki iyi hallerinin tek nedeni uyuyabilenlerin onlar olması."

Blake ona şaşkınlıkla baktı. "Rahibe Helen yolculuk sırasında uyudu mu?" "Annesinin kucağındaki bir bebek gibi. Seonaid uyumadı mı?"

"Hayır," diye itiraf etti Blake, gözleri yaklaşan kadınlara dönerek. Seonaid uyumamıştı, rahatlamamıştı bile; yolculuk boyunca adamın kollarında bir tahta gibi kaskatı kesilmişti.

Bu da onun rahatlamasını imkânsız hale getirmişti. Çok rahatsız bir yolculuk olmuştu. Arkasını dönerek uzanıp biraz kestirebileceği bir yer bulmak için harekete geçti. Uzun süre durmayacaklardı. En fazla dört saat ve sonra tekrar yola koyulmaları gerekecekti.

Seonaid gözlerini kırıştırarak açtı ve kendi yüzüne eğilmiş yakışıklı yüze uykulu gözlerle baktı. Dudaklarında hoş bir gülümseme belirdi; sonra kime gülümsediğini fark edince beyni uyandı. Aniden kaşlarını çattı ve nerede olduğunu hatırlayınca doğrulmaya çalıştı. At sırtında, Sherwell'in kucağında.

"İyi uyudun mu?"

Seonaid soruyu duymazdan gelerek kendini adamın önünde eyerde dik durmaya zorladı. Ata tekrar bindiğinde, kendini rahatlamaya ve ona yaslanmaya zorladığında adamın şaşırıldığını biliyordu. Bunu yapmaya niyetli olmasına rağmen, onun kollarında gerçekten uyuyakalmış olmasına hâlâ şaşıırıyordu. Ama bir kez zihnini ve bedenini gevşemeye zorladığında, atın sakinleştirici ritmi onu uykuya göndermişti.

"İyi uyuyor gibiydin. Horluyordun," diye bilgi verdi ve yardımsever bir şekilde "ve salyaların akıyordu," diye ekledi.

Seonaid doğruyu söylediğini fark edince utanarak elini kaldırdı; yanağı nemliydi. Kızgınlıkla salyasını sildi ve bakışları geçtikleri alanda gezinirken onun karşısında biraz daha sert oturdu. Bir tepeye tırmanıyorlardı, çok tanıdık görünen bir tepeye.

"Eve geldik," diye mırıldandı şaşkınlıkla, tepeyi aşip Dunbar kalesi görüldüğünde. Seonaid, içinde büyüdüğü kaleyi görünce içinin mutlulukla dolduğunu hissetti. Neden ya da ne kadar süreliğine ayrılmış olursa olsun, geri döndüğünde hep bu duyguyu yaşardı. Babası buradaydı, erkek kardeşi Giorsal, Aeldra'nın erkek kardeşi Allistair ve şimdi de yengesi Iliana. Ailesi.

Hendek üzerindeki köprüye yaklaştıklarında duvarın önündeki kömürleşmiş ve kararmış cesetleri ve yerdeki molozları görene kadar memnun gülümsemesi yerinde kaldı. Seonaid Blake'in önünde kaskatı kesilmiş, ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Duvarda nöbet tutan adamları tanıdığında biraz rahatladı ve ancak o zaman dikkati savaşın izlerini görmek için bölgeyi taramaya yöneldi.

Dunbar saldırıya uğramıştı. Lord Rolfe, piskopos ve Küçük George atlarını Blake'in evine yaklaştırdılar.

"Ne düşünüyorsun?" Lord Rolfe sordu.

"Greenweld?" Köprüden geçip bailey'e girdiklerinde Blake önerdi. "Görünüşe göre bir kuşatma olmuş."

Seonaid aslında adamları dinlemiyordu; neler olup bittiğini kendi gözleriyle görebiliyordu. Kuşatma doğrudu. Birileri kaleye saldırmış, yanan füzeleri surların üzerinden fırlatmıştı. İçerideki çeşitli binalarda oldukça fazla hasar vardı. Surların içinde yatan ceset yoktu ama zaten olamazdı da. Önce onlar görülmüş olmalıydı.

Duvarın dışındaki cesetler, eğer kendi insanları geri dönüp meseleyle kendileri ilgilenmek için izin istemezlerse, son olarak görülecekti.

Seonaid elinden geldiğince kendini kontrol etti ama Blake bineğini bailey'e girdiklerinde daha da yavaşlatmıştı ve şimdi salyangoz hızında ilerliyordu. Bailey'nin yarısına geldiklerinde daha fazla dayanamadı ve bir bacağını hayvanın üzerine atarak kendini bineğin üzerinden attı.

Blake şaşkın bir ses çıkardı ve onu ezmek için atı durdurdu ama onu durdurmaya çalışmadı.

Bailey'nin sert toprak zeminine inen Seonaid koşmaya başladı ve kaleye doğru hızla ilerledi. Merdivenleri çıkmaya başladığında kapı açıldı ve ahır sahibinin oğlu küçük Willie'nin dışarı çıktığını görmek için başını kaldırıp baktı. Onu gördüğünde delikanlının yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Seonaid!" diye bağırarak selam verdi ve çocuğun kolundaki bandajları görünce t ö k e z l e y e r e k durdu.

"Willie?" Elini Willie'nin sağlam kolunda gezdirmek için durakladı, bakışları diğer kolundaki bandajlara k i l i t l e n m i ş t i . "İyi misin delikanlı?"

"Evet." Gülümsemesi genişledi. "Sadece birazcık yanık," diye onu temin etti. "Leydi Iliana icabına baktı."

"Herkes-? Kimse-?" Sözcükler arasında bocalıyor, bilmek istediği şeyi sormakta zorlanıyordu. Sonunda "Baba?" diyebilirdi.

"Omzuna bir ok isabet etti," diye bilgilendirdi onu, küçük çilli yüzü ciddiydi. "Ok mu?"

Seonaid dehşetle yankılandı.

"Evet, ama Leydi Iliana hemen ilgilendi ve iyi olacağını söyledi." "Oh, iyi," diye soludu kadın, sonra sordu, "ya Duncan?" "O iyi. Seni Colquhoun'lardan kurtarmaya çalışıyordu." "Colquhounlar mı?"

Seonaid şaşkınlıkla ona baktı.

"Evet. Colquhounlar tarafından kaçırıldığın haberini aldık. Duncan adamlarının çoğunu alıp seni geri getirmek için yola çıktı. Ama bu bir numaraydı. Greenweld sadece kaleyi kuşatmak için adamları dışarı çekmeye çalışıyordu. Adamlar dönüp onu durduramadan kaleyi ele geçirmeyi planlıyordu. Ama Leydi Iliana zekiymiş ve onları uzak tuttu. Onlara iyi de bir savaş verdi."

"Iliana? Peki ya babam?"

"O oku yedi," diye hatırlattı Willie ona. "Şimdi iyi, ama bir süre bilinci yerinde değildi ve -" Omuz silkti. "Leydi Iliana devralmak zorunda kaldı. O da çok iyi bir iş çıkardı. Bizi gururlandırdı."

Seonaid başını salladı ama baldızının Greenweld'i durdurmayı başarmasına biraz şaşırmıştı. Iliana ufak tefecik bir şeydi ama bu pek bir şey ifade etmiyordu, Aeldra da ufak tefekti ama savaşta yetenekliydi. Ancak Iliana öyle değildi. Ufak tefek, güzel, hanım hanımcık bir kızdı ve eş olmak hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu ama bir orduyu durdurabilecek yeteneğe sahip olduğu haberi Seonaid'i düşündürdü. Birbirlerinin zıttı olduklarını düşünmüştü -Lady Iliana kadınsı şeylerde yetenekliyken Seonaid savaş becerileriyle övünüyordu. Ancak görünen o ki Iliana çok daha yetenekli bir kadındı. Bu iç karartıcı bir gerçektir.

"Peki ya Allistair, Giorsal ve diğer herkes?" Aeldra sordu ve Seonaid şaşkınlıkla yana baktı, diğer kadının orada olduğunu fark etmemişti.

Birden Willie'nin soruya cevap vermediğinin farkına varan Seonaid tekrar çocuğa döndü. Çocuğun yüzündeki ifade ve yere bakma şekli midesinin bulanmasına neden oldu. Haberin kötü olduğunu düşündü ve hemen Giorsal, Aeldra ve Allistair'in teyzesi hakkında olduğundan şüphelendi. Kuzenleri, kendi anne babaları öldüğünde annelerinin kız kardeşiyle yaşamaya gelmişti. Giorsal onlar için bir anneydi. Kötü haber her neyse, onunla ilgili olmalıydı. Allistair, Duncan ve diğer adamlarla birlikte olmalıydı.

"Giorsal mı?" Aeldra sordu, görünüşe göre düşünceleri Seonaid'inkilerle aynı çizgide ilerliyordu.

Willie başını salladı ama hâlâ yukarı bakmıyordu.

"Allistair Duncan'la gitmedi mi?" Seonaid sordu ve çocuk tekrar başını salladığında midesi daha da bulandı. Allistair burada olsaydı ve gücü yetseydi, Angus öldüğünde görevi devralacak kişi o olurdu. Ama Iliana yapmıştı.

"Allistair... ?" Willie hüzünlü gözlerini ona doğru kaldırırken Aeldra'nın sesi kesildi. Minyon sarışın fırıl fırıl dönerek merdivenlerden indi ve bailey'e doğru koşmaya başladı. Seonaid hemen arkasındaydı. Daha uzun boylu ve daha uzun adımlar atabilen Seonaid, kuzenine kolayca yetişip onu geçebilirdi ama ne olduğunu öğrenmek için Giorsal'ın kulübesine gittiğini bildiği için geride kaldı. Allistair Aeldra'nın kardeşiydi, önce onun bilmeye hakkı vardı.

Neredeyse Giorsal'ın kulübesine varmıştı ki Seonaid aniden kolundan yakalanıp kısa bir süre için geri çekildi. Kendisini yakalayanla yüzleşmek için döndüğünde, Blake'in peşinden koştuğunu ve ona yetiştiğini görünce kaşlarını çatı.

"Bırak beni," diye tısladı, omzunun üzerinden bakınca Aeldra'nın yakındaki kulübede kaybolduğunu gördü.

"Hayır, leydim. Artık kaçmak yok. Sen-"

Seonaid sabırsızca, "Kaçmayacağım," diye tersledi. "Bırak beni gideyim." "Kaçmıyor musun?" Blake yavaşça sordu.

"Hayır. Aeldra'nın kardeşi Allistair'e bir şey oldu. Sanırım ölmüş olabilir," derken sesi çatallaştı. Kendini toparlayarak kolunu salladı ve adamın elinden kurtulmaya çalıştı. "Şimdi bırak gideyim. Aeldra'nın bana ihtiyacı var."

Blake onu hemen serbest bıraktı ve geri çekilerek Aeldra'nın arkasını dönüp aceleyle peşinden gitmesini izledi. Seonaid neredeyse adamın onu kulübeye kadar takip etmesini bekliyordu ama içeri girmeden önce omzunun üzerinden attığı bir bakış, adamın hâlâ onu bıraktığı yerde olduğunu ve sadece izlediğini gösterdi. Küçük George kaleden dörtnala yaklaşıyordu. Adam iri yarı ve güçlüydü ama aşırı hızlı değildi ve ona yetişmeye çalışıyordu.

Bir sonraki anda Seonaid iki adamı tamamen unuttu çünkü Aeldra'nın sıkıntılı çılgılığı dikkatini içeri girdiği konuşmaya çekti.

"Ne? Ama Allistair-"

Giorsal tıslayarak sarışının sözünü kesti: "O laird olmalıydı," dedi. "Senin baban olarak

ondan önce olmalıydı. Angus ve o ikizdi. Onun da yönetmeye hakkı vardı ve Dunbar'ları o yönetmeliydi. Allistair de ondan sonra hükmetmeliydi."

"Ama babam yönetmek istemedi. Angus Amca'ya izin vermekten mutluydu."

"Allistair'in Greenweld tarafından öldürüldüğünü iddia ediyorlar," diye devam etti yaşlı kadın acı acı, sanki Aeldra hiç konuşmamış gibi. "Ama bu doğru değil, sana söylüyorum. Greenweld onu öldürmüş olamaz. Birlikte çalışıyorlardı."

"Ne?" Aeldra'dan neredeyse soluk soluğa bir dehşet sesi geldi. "Allistair Greenweld'le birlikte miydi? Neden?"

"Hakkı olanı geri almak için," dedi Giorsal acımasızca. "Greenweld, Dunbar'ı geri almasına yardım edecekti."

"Peki ya Angus Amca ve Duncan?"

Giorsal omuz silkti. "Onlar aradan çıkarsa Allistair laird olur." "Ve Seonaid?" Aeldra acımasızca sordu.

"Onunla evlenmek istedi. Bunun iddiasını güçlendireceğini söyledi."

"Yani Allistair o alçak Greenweld ile komplo kurdu ve herkese ihanet mi etti?"

Giorsal memnuniyetle başını salladı. "Bu benim fikrimdi. Başta istemedi ama ben onu ikna ettim. Zorunluluk garip dostluklar kurdurur ve Greenweld'in Allistair'in kaleyi ve klan şefinin koltuğunu ele geçirmesine yardım edebileceğini düşündüm. Bunu hak etmişti. Ama Seonaid'i bu şekilde elde edebileceğini, Greenweld'in İngiliz'i öldürmek için adam gönderebileceğini ve onunla evlenmekte özgür olacağını, babası ve ağabeyi için üzüldükçe, ona destek olmak için orada olsaydı kolayca evliliğe yönlendirilebileceğini söyleyene kadar kabul etmedi. Bu da işe yarayabilirdi," dedi öfkeyle, "ama Duncan olması gerekenden daha erken döndü ve bebeğimi öldürdü."

"Onu bunu yapmaya sen mi ikna ettin? Kendi halkına ihanet etmesi için?"

Seonaid'in gözleri o ana kadar yaşlı kadının acı dolu yüzünde büyülenmiş bir dehşetle donup kalmıştı ama Aeldra'nın düz sesi bakışlarını ona çevirdi. Seonaid içeri girdiğinde Aeldra Giorsal'ın ayaklarının dibinde diz çökmüş, sırtı kapıya dönüktü. Hâlâ öyleydi ama o zamanlar çökmüş bir oyuncak bebek gibi görünürken, şimdi sırtına bir sopa saplanmış gibi kaskatı kesilmişti. Başı dik ve hafifçe yukarı kalkıktı ve ses tonu ölüydü ama Seonaid'in kalbini sızlatan soğuk bir öfke vardı. Allistair hepsine ihanet etmeye çalışırken ölmüştü ama bunu yapmaya Giorsal tarafından yönlendirilmişti. Aeldra birkaç dakika içinde en yakın ailesinin iki üyesini de kaybetmişti; yaşlı kadın hâlâ yaşıyor olsa da, Aeldra'nın kalbinde sonsuza dek ölü olarak kalacaktı.

"Kime ihanet edeceksin? O kibirli yaşlı piç Angus'a mı? Sen, Allistair ve ben burada, bu küçük kulübede köylüler gibi yaşarken şatoda oturan o yaşlı piç Angus'a mı?" diye sordu acı acı. "Kalede olmalıydık! Olmalıydık-"

Seonaid, Aeldra aniden Giorsal'a tokat attığında kimin daha çok şaşırdığını bilmiyordu.

Aeldra tek kelime etmedi. Yavaşça ayağa kalktı, onu yetiştiren kadına sırtını döndü ve kulübeden dışarı çıktı, Seonaid'e ulaştığında ne adımlarını yavaşlattı ne de ona doğru baktı.

Seonaid onu takip etmeye başladı, sonra duraklayıp arkasına bakarak sordu: "Ne zamandır bizden nefret ediyorsun?"

Giorsal'ın ağzı acıyla buruştu. "Tüm hayatın boyunca."

Seonaid sadece başını salladı ve yorgun adımlarla kulübeden çıktı. Etrafta Aeldra'yı aradı ama kız kapıdan çıkar çıkmaz koşmaya başlamış olmalıydı. Kuzeni görünürde yoktu. Küçük George'un da olmadığını fark etti. Ancak Blake hâlâ oradaydı. Seonaid ondan kaçma şansını tartıştı ama bu pek mümkün görünmüyordu. Omuzlarında tanımaya başladığı o inatçı duruş vardı.

Bu düşünce onu biraz irkiltti. Onunla ilgili herhangi bir şeyi tanımaya başlaması şaşırtıcıydı.

"Kuzenin öldü mü?" Blake, kız önünde duraklar durmaz soruyu sessiz ve sempatik bir tonda sordu.

Seonaid başını salladı. Tüm yapmak istediği buydu ama birden kendini öğrendiklerini ağzından kaçırırken buldu; Allistair'in hainliği, Giorsal'ın nefreti, kendisi ve ailesi ve hatta kendisi için planları. Sözlerini şöyle bitirdi: "Aeldra çok üzgün."

"Evet." Blake başını salladı, sonra usulca ekledi: "Sen de öylesin."

Dehşete kapılan Seonaid, bu sözler ve adamın sunduğu sempati karşısında gözlerinin dolduğuna hissetti. Onları geri itmek için çabaladı ama gözyaşları akmadı.

"Kahretsin," diye soludu ve ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama adam kollarını yakaladı ve onu yerinde tuttu.

"Sevdiklerinin ölümünün yasını tutmakta utanılacak bir şey yok," dedi Blake sessizce ve onu göğsüne doğru çekmeye çalıştı ama Seonaid direndi.

"Babamı ve kardeşimi öldürecekti, hatta seni de," diye bağırdı ve bu sözler kafasının karışıklığını ortaya koydu. Bir yanı Allistair'in ölümüne üzülmüyordu; diğer yanı ise planında başarılı olamadan öldüğü için minnettardı. Hatta yıllardır kardeşi gibi gördüğü bu adamdan nefret etmesine gerek kalmadığı için öldüğüne bile şükrediyordu.

"Sanırım en azından beni öldürmeyi başaramadığı için üzgünsünüz, gerçi benden kaçmak için babanızın ve kardeşinizin ölümünü göreceğinizden şüpheliyim."

Seonaid'in direnci zayıflıyordu ve yavaş yavaş onu göğsüne bastırmasına izin veriyordu ama şimdi şok olmuş bir nefesle geri çekildi. "Ben asla

."

Adamın gözlerindeki belli belirsiz parıltıyı fark edince durakladı. Adam alay ediyordu.

"Hiç istemez miydin, Seonaid Dunbar?" diye sordu ve yüzünde merak vardı. "Ölmemi istemez miydin?"

Seonaid başını salladı ve bunun doğru olduğunu anladı. Bu adamın ölmesini istemiyordu. Onun kötü olmasını hiç istemiyordu. Onunla evlenmemeyi dilediğinden bile emin değildi. Seonaid birçok nedenden ötürü ondan kaçıyor; korku, gurur, öfke... ama en çok gururundan. Gurur korkunç bir imtihan olabilirdi ve Seonaid de bundan nasibini fazlasıyla almıştı. Babasının nefret ettiği bir adamın oğluyla nişanlanmak yeterince katlanılması zor bir şeydi, ama onun kendisini almakta gecikmesi de taşımak zorunda olduğu bir utançtı. Aradaki yıllar kafa karıştırıcıydı.

Adamın yüzünün kendi yüzüne doğru alçaldığını fark ettiğinde, hayatın da daha az kafa karıştırıcı hale gelmediğini fark etti.

"Seonaid." Adam onun adını fısıldadı ve kız onun nefesini dudaklarında hissetti. Gözleri kapandı, yeniden açıldı ve adamın dudaklarına odaklanabilmek için neredeyse haç çıkaracaktı.

"Evet?"

"Seni öpeceğim," diye açıkladı.

"Oh," diye nefes aldı ve hemen daha derin bir şaşkınlığa kapıldı. Adam onu öpecekti. Karşı koyması gerektiğini düşündü ama Seonaid'in bunu yapacak enerjisi yoktu. İsteği olup olmadığını bile bilmiyordu. Giorsal'ın kulübesinden ayrılırken kendini çok yorgun ve kaybolmuş hissetmişti ve şimdi bu hisler biraz hafifliyordu ve adam onu öperse daha da hafifleyeceğinden emindi. Belki bir süreliğine unutulabilir bile. Umutsuzca unutmak istiyordu. Seonaid kayıplara iyi katlanamazdı ve Allistair'in kaybı, görünüşe göre buna yol açan incitici eylemler nedeniyle iki katlıydı.

Adamın ağzı onunkini kapladığında düşünceleri sona erdi. İnanılmaz derecede yumuşaktı. Son derece sert bir adam gibi görünüyordu - dudakları bile bağışlamaz görünen düz bir çizgi oluşturabiliyordu - ama yumuşak bir his veriyordu ve dudakları Seonaid'in dudaklarının üzerinde gezinirken tadı erik şarabı kadar tatlıydı. Seonaid'in, adamın dikkatini düşüncelerinden uzaklaştırabileceğine dair umutları hemen gerçekleşmişti. Farkında olduğu tek şey adamın ağzının onunkinin üzerindeki baskısıydı ve adamın ellerinin şimdi kollarında yukarı aşağı hareket etmesi, sonra da sırtına doğru kaymasıydı. Adamın dili dudaklarının arasından kayarken Seonaid küçük bir zevk iniltisi çıkardı ve ağzını adamın tadıyla doldurdu. Tüm duyuları onun tarafından ele geçirilmiş gibiydi; onunla at sürerken alıştığı kokusu burnunu doldurdu, tadı dilindeydi ve vücutlarının birleştiği her yerde onu hissetti.

Seonaid hayatında ilk kez kendini tamamen ve bütünüyle dışı hissetti ve buna aldırmadı. Kadınların her zaman yumuşak ve zayıf olduğunu düşünmüştü ama Blake'in kollarında kendini kadınsı hissettiği kadar heyecanlı ve güçlü de hissediyordu. Sonsuza kadar onun kucağında mutlu bir şekilde kilitli kalabilirdi ve öpücüğü kesip ona bakmak için uzaklaştığında hayal kırıklığı inlemesini engelleyemedi.

"Kuzenin için üzgünüm ama Allistair'in ölümü senin suçun değil."

Seonaid ona boş boş baktı, zihni yavaş yavaş alışıyordu. Allistair. Ölmüştü. Babasını ve erkek kardeşini öldürme, onunla evlenme ve laird olma planları. İhaneti. Ölümü. Onun suçu muydu? Suçlu hissetmiş miydi? Evet, hissetmişti. Allistair'in ona karşı olan hislerinin kuzen sevgisinin ötesine geçtiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Kesinlikle onunla dalga geçmiş ve zaman zaman ona iltifat etmişti ve Seonaid bir şeyler olduğunu hissetmişti. Ama...

Ama kendine yalan söylediğini fark etti. Evet, biliyordu. Kuzeninin ona karşı hislerinin olması gerekenden daha güçlü olduğunu biliyordu ama onun ilgisi gururunu okşamış ve Blake'in ihmalinin neden olduğu acının bir kısmını hafifletmişti. Bunu biliyordu ve şimdi bunu nazikçe teşvik ettiğini bile itiraf ediyordu. Seonaid onun ilgisinin tadını çıkarmış, bunu incinen gururunu yatıştırmak için bir merhem olarak kullanmıştı. Kendisine Blake'in onu sahiplenmeye zahmet edecek kadar bile düşünmeyebileceğini söylemişti ama Allistair onun cesur, akıllı ve güzel olduğunu düşünüyordu. Karşılığında aynı şeyleri hissetmemişti ama onu cesaretlendirmiş ve bilmeden hain niyetlerini teşvik etmiş, çöküşünde ona yardım etmiş ve neredeyse kendi babasının ve kardeşinin ölümüne yataklık etmişti. Kendinden utanıyordu ve çok kızgındı. Ama sadece kendine kızgın değildi. Blake suçun bir kısmını hak ediyordu. Çoğu erkeğin yapacağı gibi on altı yaşındayken ona sahip çıkmaya gelseydi...

"Seonaid?" Blake onun yüzünü dikkatle izliyordu ve şimdi yüz hatlarını endişe kaplamıştı. "Ne düşünüyorsun?"

Aklında dönüp duran düşünceleri söylememek için ağzını kapatan Seonaid başını salladı ve geri çekildi. Adam onu tekrar yakalamaya çalıştı ama Seonaid'in şu anda onunla uğraşacak hali yoktu. Bu çileli olaydaki rolü olarak gördüğü şey için ona bağarmaya başlayacağından korkuyordu. Ve bu adamın kendisini alamamasının ne kadar acı verdiğini bilmesine izin vermeden önce kendi dilini kesip yutacaktı.

Ellerinden kaçan Seonaid yanından geçip kaleye doğru koşmaya başladı. Tüm gücüyle çabaladı, kaslarını gerdi ve öfkesinin bir kısmını tüketmek için ellerini pompaladı. Kulübeden kaleye çok uzak olmamasına rağmen bir şekilde işe yaradı, bu yüzden belki de merdivenleri çıkarkenki bitkinliğinin bu kadar kısa sürede yaşadığı duyguların toplamıyla bir ilgisi vardı: şok, korku, keder, öfke ve ihanet, hatta tutku. Son birkaç günün yorucu iniş çıkışlarından sonra hepsi çok fazlaydı. Seonaid merdivenleri sürükleyerek çıkıp kaleye girdiğinde kendini yüz yaşında hissediyordu, sesi kulaklarına ulaştığında son derece tedirgin olan Lord Rolfe ile uğraşamayacak kadar yorgundu.

Dokuzuncu Bölüm

" A "

"Laird müsait değil de ne demek? O iyi mi?"

Seonaid kapının arkasından kapanmasına izin verdi ve piskopos ile Lord Rolfe'a baktı. Piskopos sadece yorgun görünüyordu ama Rolfe genç Willie'yi sorgularken sinirli görünüyordu. Bu durum Seonaid'in delikanlının cevaplarında açık sözlü olmadığından şüphelenmesine neden oldu. Ama sonra, öyle olmayacağını düşündü. Lord Rolfe İngiliz'di. İskoç çocuklarına doğumlarından itibaren İngilizlerden nefret etmeleri öğretilirdi.

"Sana bir soru sordum delikanlı ve cevap verirken memnun olurum."

Seonaid yorgun bir şekilde içini çekti ve koridoru geçmeye başladı. "Babam kuşatmada yaralandı.

Dinleniyor; bırakın dinlensin."

"Yaralı mı?" Rolfe rahatlatma ve telaş karışımı bir duyguyla ona döndü. Sonunda sorularına cevap alabildiği için rahatlamıştı sanırım. Duyduğu haberler karşısında da telaşlanmıştı. "O iyi mi?"

"Evet. Omzundan bir ok yedi. Iliana ona baktı. İyileşiyor." "Oh." Biraz rahatladı. "Peki ya Duncan?"

Seonaid Willie'ye doğru bir kaşını kaldırdı. "O da dinleniyor," dedi delikanlı. "Leydi Iliana ile birlikte."

"Dinleniyorum... oh." Rolfe kaşlarını çattı ama Seonaid gülümsedi. Kardeşinin ve karısının iyi olmasına sevinmişti. Ayrıca iyi anlaşıyorlarmış gibi geliyordu ki bu da onu mutlu ediyordu. Iliana'yı seviyordu.

"O zaman belki de Iliana'nın annesi Leydi Wildwood ile konuşabiliriz." "O da dinleniyor," diye tekrarladı Willie.

Piskopos bu haber karşısında uykulu havasından biraz sıyrılmış gibiydi. "O da yaralanmadı, değil mi?"

"Hayır. Laird'le birlikte dinleniyor," diye açıkladı çocuk Seonaid'in gözlerinin açılmasına neden olan bir sırtışla. Babası ve Leydi Wildwood mu? Dinleniyorlar mıydı? Birlikte mi? Bu fikir bile onu hayrete düşürmüştü. O yokken neler olup bitmişti? Eğer o şaşırdıysa, Lord Rolfe kesinlikle dehşete düşmüştü.

"Ne?" diye haykırdı. "Onlarla hemen konuşmamız gerektiğini söyle. Biz-"

Seonaid, "Bırakın dinlensinler," diyerek koridoru geçip merdivenlere doğru ilerledi. "Herkes için zor bir dönem oldu. Yolculuğumuzdan sonra senin de biraz dinlenmeye ihtiyacın var, değil mi?"

"Leydi Seonaid haklı," diye mırıldandı Piskopos Wykeham. "Uzun bir yolculuk oldu. Burada neler olup bittiğini ve kaleye kimin saldırdığını öğrenmek için yarın yeterli olacaktır."

Seonaid yürümeyi bıraktı ve gözlerini Willie'ye dikti. Eğer saldıranın kim olduğunu bile bilmiyorlarsa, adamların delikanlıdan pek bilgi alamadıkları anlaşılıyordu. Ya yanlış sorular sormuşlardı ya da çocuk sadece prensipleri yüzünden zorluk çıkarıyordu. İkincisi olduğundan şüpheleniyordu ama ona kızacak bir şey bulamıyordu. Ne de olsa onlar İngilizdi.

"Greenweld, Colquhounlar tarafından kaçırıldığımı bildiren bir mesaj göndermiş," diye açıkladı Seonaid. "Duncan adamlarının çoğunu alıp beni geri getirmek için yola çıktı. O an

O gittiğinde, Greenweld kaleye saldırdı ve kuşattı. Babam bir okla vuruldu ve geride kalanlara liderlik edemedi. Iliana onun yerini aldı ve Duncan dönene kadar kaleyi tutmayı başardı. Seonaid Willie'ye baktı. "Bu doğru değil mi?"

"Evet." Başını salladı ve sırttı.

"Greenweld'e ne oldu?" diye sordu Lord Rolfe. "Öldü," dedi çocuk kısa ve öz bir şekilde ve bariz bir zevkle.

"Adamları mı?" diye sordu piskopos.

"Bazıları kaçtı, bazıları öldü ve bazıları da zindanda."

"Pekâlâ." Lord Rolfe ve piskopos bakiştılar ve ne diyeceklerini ya da ne yapacaklarını şaşırılmış görünüyorlardı.

"Uyuyun beyler," dedi Seonaid ve tekrar merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Yeterince şey duymuştu. Greenweld ölmüştü, Allistair ölmüştü, babası yaralıydı ve Dunbar hırpalanmış ama yenilmemişti. Başka bir şey varsa yarın öğrenebilirdi. Yolculuk sırasında dinlenmesine rağmen o kadar yorgundu ki merdivenleri çıkmak için ayaklarını zorlukla kaldıracabiliyordu. Merdivenleri ağır ağır çıkarken Willie'ye, "Onlara nerede yatacaklarını göstermesi için kadınlardan birini bul," diye ekledi ve işi çocuğa bıraktı. O anda umurunda olan tek şey, büyük salonun zeminindeki çalıların üzerinde uyuyabilecekleriydi.

Seonaid merdivenlerin başında durdu ve şaşkınlıkla etrafına bakındı. Duncan o gitmeden önce üst kattaki değişikliklere başlamıştı. Babası ailenin büyüdüğünü ve Iliana'nın annesinin ziyaret etmesi durumunda, üst kattaki üç odadan birine sahip olmasının bekleneceğini söylediğinde oda eklemeye karar vermişti. Daha sonra ne kendisinin ne de Seonaid'in kendi odalarından vazgeçmeyeceğini, bu yüzden Duncan'ın genç geliniyle paylaştığı odadan vazgeçmeye hazır olması gerektiğini de eklemişti. Genç ve tatlı karısıyla birlikte büyük salonda uyuma fikri Duncan'ın dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Panik içinde üst katta fazladan odalar inşa ettirmişti. Görünüşe göre iş tamamlanmıştı. Üst katta eskisinden iki kat daha fazla oda olduğu kesindi.

Seonaid tereddüt etti, sonra kendi odasının ya da en azından eskiden uyuduğu ve muhtemelen hâlâ u y u d u ğ u odanın kapısına y ö n e l d i. Ancak kapıyı açtığı anda o d a n ı n zaten dolu olduğunu gördü. Seonaid girişte durdu. Helen'in yatağında uyuduğunu fark etmesi bir saniyesini aldı. Onu rahatsız etmek ve sonra da sorulara cevap vermek zorunda kalmak istemeyen Seonaid odadan geri çekildi.

"Özür dilerim leydim. Ama kız kardeşinizi odanıza yerleştirmenin en iyisi olacağını düşündüm," diye açıkladı hizmetçi Janna aceleyle yukarı çıkarken. "Yeni odalar henüz tam olarak döşenmedi."

Seonaid açıklamayı ve özrü elinin tersiyle itti. "Sorun değil. Ben diğer odalardan birini alacağım. Lord Rolfe ve Sherwell ya aynı odayı paylaşırlar ya da aşağıda kimin yatacağı konusunda kavga ederler. Kibarlık edemeyecek kadar yorgunum ve Hel-er, Rahibe Helen'i rahatsız etmek istemem," diye düzeltti kendini. "Belki aşağıya inip adamları ve nerede yatacaklarını ayarlayabilirsin."

"Evet leydim."

Seonaid onun merdivenlere doğru aceleyle gidişini izledi; Blake'in sahanlığa doğru son birkaç adımı atarken görünmesinin tek nedeni de buydu. Blake onu fark edip ilerlemeye başladığında Seonaid arkasını döndü ve aceleyle yeni odalardan ilkinin kapısına yöneldi.

"Seonaid!" Blake seslendi, sesi acımasızdı.

Konuşacak havada olmayan Seonaid, adam ona ulaşmadan önce içeri girmeyi ve kapıyı kapatmayı başardı. Adamın yumruğu diğer tarafa inmeden hemen önce barı çarparak yerine oturtmuştu.

"Seonaid!"

"Git buradan!" diye bağırdı kapıdan, sonra dönüp seçtiği odayı inceledi. Yüzünde hemen bir buruşukluk belirdi. Bir yatak vardı ama hepsi bu kadardı. Odada başka hiçbir mobilya yoktu. Ne duvarda halılar ne de yatağın çıplak hasır şiltesinin üzerinde çarşaf lar vardı. Seonaid omuz silk ti. Daha kötü koşullarda da uyumuşt u. En azından bir yatağı vardı.

"Seonaid, kapıyı aç!" Blake ahşap yüzeye vurdu ama Seonaid onu duymazdan geldi. Ekosesini çıkarıp bir battaniye gibi etrafına sararak odayı geçti, sonra da uykuya dalmak için yatağa yığıldı.

Blake hayal kırıklığıyla kapıya baktı ve tekrar vurdu. "Seonaid! Buraya gel!"

"Buradayım! Bu gürültü de ne? Sizin gibiler ne kadar gürültü yaparken bir beden nasıl dinlenip sağlığına kavuşabilir ki?"

Blake yavaşça döndüğünde, müstakbel kayınpederinin az önce v u r d u ğ u odanın karşısındaki odanın açık kapısında durduğunu gördü. Ama onun görüntüsü

Adamın üzerindeki ince yeni sütyen kaşlarını çatmasına neden oldu. Doublet kayıptı ama İskoç'un göğsünün üst kısmındaki bandaj Blake'e adamın omzundan bir okla vurulduğunu hatırlattı... ve hiç şüphesiz bu sırada üzerinde altın bir doublet de vardı. Lanet şey muhtemelen mahvolmuştu.

"Evet. Bu gürültü de ne?" Duncan, Blake'in dikkatini bir sonraki kapıya çekerek sordu; kapı açıldığında genç erkek Dunbar da benzer bir şekilde soyunmuştu ama üzerinde sadece beline sarılı bir keten vardı. Nemli bir keten. Adam belli ki banyodan yeni çıkmıştı.

"Özür dilerim beyler," dedi Blake kuru bir sesle. "Ben sadece Seonaid ile konuşmaya çalışıyordum."

"Peki, başka zaman konuşalım. Belli ki seninle konuşmakla ilgilenmiyor." Angus'un bakışları onun yanından kapıya kaydı, sonra geri döndü ve dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirdi. "Gördüğüm kadarıyla onu manastırdan çıkarmayı başarmışsın. Bu sürpriz oldu. Seni düşündüğümden daha çok seviyor olmalı, yoksa dışarı çıkmazdı."

Blake homurdandı. "Dışarı çıktı çünkü başrahibe bizi içeri almak için kapıyı açmıştı. Gitmenin daha güvenli olduğunu düşündü. Onu yakalayacak kadar şanslıydık. Sonra onu tekrar yakaladık ve tekrar."

Duncan bir kahkaha attı ve yaklaşmak için kapısından uzaklaştı, gelirken çarşafı da arkasından sürükledi. "Seni peşinden koşturuyor, değil mi?"

"Evet. Buraya gelebilmemizin tek nedeni Cameronlar'ın saldırmış olması, yoksa yine kaçardı," diye itiraf etti Blake acımasızca.

"Cameronlar mı?" Angus'un kaşları havaya kalktı ve bakışları Duncan'a yöneldi, sonra geri dönüp sordu: "Peki onları kızdıracak ne yaptın delikanlı?"

"Ben mi?" dedi Blake şaşkınlıkla. "Benim peşimde değillerdi. Adamlar onlara saldırdığında Seonaid, Aeldra ve Rahibe Helen banyo yapıyorlardı. Seonaid onların Dunbar'ların düşmanı olduğunu ve onlar yardım istemeye gidip daha kalabalık bir grupla geri dönmeden önce buraya dönmenin en iyisi olduğunu söyledi."

Baba ve oğul birbirlerine bir kez daha baktılar.

"Neden bu konuda yalan söylesin ki?" Duncan babasına sordu ama yaşlı adam şaşkınlıkla başını sallamakla yetindi.

"Cameron'ların Dunbar'lara düşman olmadığını mı söylemek istiyorsun?" Blake gözlerini kısarak sordu.

"Hayır. Cameron'larla bir kavgamız yok," dedi Duncan ona.

"Ama o senin olduğunu söyledi."

"Yalan söyledi," dedi Angus kolayca, söylediği için hiç de üzgün değildi.

"Ama tekrar saldıracakları korkusuyla buraya ulaşmak için gece gündüz at sürmemizi istedi." "Sizi *buraya* aceleyle *mi* getirtti?" Duncan şaşkınlıkla sordu.

"Hmmm." Angus dudaklarını büzdü ve yanağındaki gri kirli sakalı düşünceli bir şekilde kaşıdı. "Bu garip görünüyor." Sonra sordu: "Rahibe Helen mi dediniz? Aziz Simmian'dan yanında bir rahibe mi getirdin?"

Blake başıyla onayladı. "Evet. Seonaid kız kardeşine ailesini ziyaret etmesi için İngiltere'ye kadar eşlik edeceğine söz vermişti."

"Öyle yaptı, değil mi?" Angus bu haber karşısında daha da düşünceli görünüyordu.

"Evet," diye mırıldandı Blake, sonra Duncan'ın yanından geçip kapıda duran siyah saçlı güzele baktı. Blake daha önce Wildwood'lu Iliana'yla hiç karşılaşmamıştı ama eğer bu oysa, Duncan şanslı bir dilenciydi.

"Kocacığım? Bir sorun mu var?" diye seslendi kadın usulca.

Duncan onun sesine doğru döndü ve ona doğru ilerlerken başını salladı. "Hayır. Her şey yolunda. Seonaid'e kur yapmaya çalışan şu aptal hemşeriniz ortalığı velveleye veriyor. O..." Karısına söylediklerinin geri kalanı Blake'in dikkatinden kaçmıştı çünkü adam karısını geriye doğru iterek odalarına götürdü, onu takip etti ve babasına ya da Blake'e bir şey söylemeden kapıyı kapattı.

Blake ona döndüğünde Angus keyifle sırtıyordu. Oğlunun onu "senin şu aptal taşralı" olarak tanımlamasının adamı eğlendirdiğine şüphe yoktu.

"Seonaid'in neden Cameron'lar hakkında yalan söylediğine dönersek..." dedi acımasızca ama yaşlı adam sözünü kesti.

"Bunu ortaya çıktığında hallederiz," diyerek konuyu önemsizmiş gibi geçiştirdi; sonra başını eğerek sordu: "Kızıma kur yapma konusunda biraz tavsiye ister misin?"

Blake bu öneri karşısında kaskatı kesildi. Hayatında hiç kur yapma konusunda tavsiyeye ihtiyaç duymamıştı. O doğuştan kur yapan biriydi, daha beşikten çıkmadan yerel kızlara kur yapmıştı. "Hayır. Seonaid'e kur yapmak için tavsiyeye ihtiyacım yok," dedi sertçe. "Özellikle de senden."

"Nasıl istersen," dedi yaşlı adam omuz silkerek. "Ama belki de şunu belirtmeliyim ki ben Leydi Wildwood'a kur yapıyorum... hem de çok iyi yapıyorum," diye ekledi sırıtarak. "Sen kızım ile işleri berbat ediyor gibi görünürken." Blake'in bir süre bunu düşünmesine izin verdikten sonra ekledi: "Seonaid sarayda alışık olduğun o zayıf dizli, yapmacık aptallardan biri değil. Güzel sözler ve süslü elbiseler onu etkilemez. Kızımı harekete geçirmek için güçlü bir adam gerekir."

Blake cevap veremedi. Dunbar'ların odasından bir hisırtı sesi geldi. Angus omzunun üzerinden şöyle bir baktı, sonra birdenbire işine dönmüştü. "Hepsi bu kadarsa ben yatağıma dönüyorum. Kuşatma sırasında korkunç bir yara aldım, bilirsiniz." Omzundaki bandajı kapatmak için elini kaldırdı ve odaya geri dönerken kederli bir bakış attı. "Dinlenmem gerek. O yüzden gürültüyü azaltın." Kapıyı çarparak kapatmadan hemen önce son sözünü uyarı tonunda homurdanarak söyledi.

Blake, Dunbar lordunun az önce çarparak kapattığı kapıya, sonra da Seonaid'in kaybolduğu kapıya kaşlarını çatarak baktı ve onu çağırmak için biraz daha bağırıp bağırılmayı düşündü. Tam nefesini ya da enerjisini boşa harcamamaya karar vermişti ki, daha önce yanından geçtiği hizmetçi kız, arkasında Lord Rolfe ve piskoposla birlikte koridorun sonundaki merdivenlerde belirdi.

"Ah, Blake." Yaklaştıklarında Rolfe başıyla onayladı. "Görünüşe göre sadece iki oda kalmış. İstersen birini sen ve ben paylaşabiliriz, diğerini de piskopos alabilir ya da-"

"Ben büyük salonda uyuyacağım," dedi Blake ve üçlünün yanından geçerek merdivenlere doğru ilerledi. Böylece Seonaid'in aklına tekrar koşmak gelirse diye gözünü dört açabilecekti.

Seonaid uzun süre uyumadı. Kadınlar Dunbar'a giden yolculuğun son kısmında uyumuşlardı, böylece vardıklarında iyice dinlenmiş olacaklar ve erkekler yolculuğun yorgunluğunu atarken tekrar sıvışabileceklerdi. O sadece duygusal yorgunluktan dolayı uyuyakalmıştı.

Yataktan yuvarlanarak hızla ekosesini düzeltti, sonra pencereye doğru ilerleyerek bailey'e baktı ve ne yapması gerektiğini düşündü. Eve vardıklarında kaçma planı artık uygulanabilir görünmüyordu. Helen uyuyordu ve Seonaid'in Aeldra'nın nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Zaten artık canı da koşmak istemiyordu. Ona öyle geliyordu ki, eğer en başta kaçmasaydı, Dunbar'da olanların hiçbirisi yaşanmayacaktı. Allistair asla ihanete kalkışmayacaktı çünkü o geldiğinde Blake'le evli olacak ve evlilik sefaleti içinde kıvrınacaktı. Greenweld'in Dunbar'da hiç suç ortağı olmazdı. Duncan ve adamları onun Colquhoun'lar tarafından kaçırıldığı iddiasıyla kandırılamazdı. Kaleye saldırı gerçekleşmeyecek, babası omzuna bir ok yemeyecek, ahırlar ve birkaç kulübe yakılıp yıkılmayacak, Allistair hâlâ hayatta olacak ve Duncan onu öldürmek zorunda kalmayacaktı.

Seonaid'in aklından Allistair'i öldürmenin kardeşinin yapmak zorunda kaldığı en zor şeylerden biri olduğuna dair hiçbir şüphe geçmiyordu. Dördü çocukken bir elmanın iki yarısı kadar yakındı, birlikte tepelerde koşar, güler ve oynarlardı. Duncan son birkaç yıldır diğerlerinden uzaklaşmış, laird rolünü giderek daha fazla üstlendiği için yerine getirmesi gereken bazı görevlerle zamanını harcamıştı. Ama yine de zor olmuş olmalıydı ve çektiği acı onun ve Aeldra'ninkinden daha kötü olmalıydı, çünkü Allistair onun ellerinde ölmüştü.

İç çekerek dikkatini Helen sorununa verdi ve birkaç dakikadır bu konuyu düşünüyordu ki kapı hafifçe çalındı. İki kez çalındı, bir duraksama oldu, sonra üç kez daha çalındı. Aeldra'nın kendine özgü kapı vuruşunu tanıyan Seonaid kapıyı açmak için hareket etti ve hem Aeldra'yı hem de Helen'i salonda buldu. Kenara çekilerek içeri girmelerini işaret etti ve ardından kapıyı arkalarından kapattı.

Üç kadın bir süre tuhaf ve rahatsız edici bir sessizlik içinde odada dolandıktan sonra Helen ağzından kaçırıldı: "Dönmeni beklerken uyuyakalmışım. Bana odanızı gösteren hizmetçi neler olduğunu anlattı. Allistair için çok üzgünüm."

Bunu söylerken bakışları her iki kadının üzerinde gezindi ve Aeldra Helen'i Seonaid'in odasında bulduğunda henüz konuşmadıklarını ama hemen onu bulmaya geldiklerini belli etti.

"Ben de öyle. Allistair için üzgünüm yani," diye mırıldandı Seonaid Aeldra'ya doğru, onun düşüşünde oynadığı rolden utandığı için göz göze gelememişti.

"Ben de," diye mırıldandı Aeldra.

Tekrar rahatsız edici sessizliklerine geri döndüler, sonra Helen, "Peki, erkekler uyurken biz sıvışacak mıyız?" dedi.

"Gizli geçidi kullanmamız gerekecek," diye açıkladı Aeldra. "Blake büyük salonda. Ateşin yanında bir sandalyede uyuyor ama her seste uyanıyor. Ben içeri girdiğimde uyandı."

"Gizli geçit mi?" Helen ilgiyle sordu.

"Evet. Köyün yakınlarından çıkıyor. Yapabiliriz."

"Hiçbir yere gitmiyoruz," diye araya girdi Seonaid ve iki kadın da şaşkın yüzlerini ona doğru çevirdi.

"Ne?" Helen hayal kırıklığıyla sordu. "Beni eve, İngiltere'ye götürmeyecek misin?"

Seonaid suçluluk duygusundan sıyrılıp şöyle dedi: "Siz buraya gelmeden önce bu konuyu düşünüyordum ve aklıma Cameron kılık değiştirdiğinizi anlayıp bizi takip ettiyse, duvarların dışında bekleyecek kadar çaresiz olabileceği geldi. Eğer öyleyse, sizi geri götürme riskini göze alırsak, sizi tekrar onun kollarına atabiliriz."

"Oh." Helen kaşlarını çatı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Seonaid omuz silk. "Baban gelip seni alana kadar burada güvendesin. Nerede olduğunu bildirmesi için bir haberci göndereceğiz."

Helen başıyla onayladıktan sonra Aeldra'ya baktı ve sarışın, "Yani burada kalıp Sherwell'le evlenecek misin?" dedi.

Seonaid kuzeninin bakışlarıyla karşılaştı ama Aeldra'nın onu izlerkenki ciddiyetini görünce hızla gözlerini kaçırdı. Suçluluk duygusu aniden boğucu bir battaniyeye dönüşmüştü. Eğer ilk seferinde olduğu yerde kalsaydı ve Blake'le evlenseydi...

"Hayır," dedi Helen kararlılıkla. "Burada benimle kalmana gerek yok. Eğer baban kalmamı sorun etmiyorsa, benim için sorun olmaz. Siz ikiniz planladığınız gibi ayrılmalısınız."

Seonaid omuz silk. ve penceresine doğru yürümeye başladı. "Hayır. Biz kalacağız."

"Neden?" Helen hayretle sordu. "Blake'le evlenmek istemediğini sanıyordum."

Seonaid omuz silk. ama sessiz kaldı, bakışları aşağıdaki bailey'deki hareketliliğe sabitlenmişti.

"Blake'le evlenmek istiyor *musun*?" Helen sordu.

Seonaid onun ısrarı karşısında kaşlarını çatı. "İstifa ettim diyelim. Konuşmaya başladığımdan beri onunla evleneceğimi biliyordum." Bu gerçek, çocukluğundan beri kafasını karıştıran sonuçlarla ona belletilmişti. Bir yanı onunla evlenme fikrinden nefret ediyordu ama bir yanı da...

Angus Dunbar yıllarını kıdemli Sherwell'i lanetleyerek geçirmişti ama Blake'e "o sinsi Sherwell piçinin yavrusu" demek dışında, sonunda evleneceği adam hakkında pek bir şey söylememişti. Ancak nişanlandığı adam hakkında edindiği gerçek bilgiler başka kaynaklardan gelmişti. Yıllar boyunca Dunbar'a ara sıra uğrayan ziyaretçiler olmuş ve Seonaid'in Blake Sherwell ile evleneceğini öğrendiklerinde hemen adamın neler çevirdiğine dair hikâyeler anlatmaya başlamışlardı.

Anlatılanlara göre Blake yakışıklı bir çocuktı, gençliğinde bile çekiciydi. Büyüdükçe cazibesi ve yakışıklılığı da onunla birlikte büyümüş ve ziyarete gelen kadınlar onun ne kadar şanslı bir kız olduğundan övgüyle söz etmişlerdi. Sonra yetişkinliğe ulaşmış, mahmuzlarını kazanmış ve kız başka şeyler duymaya başlamıştı. Babasının ölmesini beklemiyordu, böylece onun konumundaki diğerlerinin yapabileceği gibi unvanını ve servetini talep edebilecekti, ama hırslıydı. Bir arkadaşı olan Amaury de Aneford ile birleşmiş ve güçlü bir kılıç koluna ihtiyacı olan herkese kiralanabilecek küçük bir asker grubu toplamıştı. Başarılı savaşçılardı ve gruplarının büyüklüğü Blake ve Amaury'nin yüzlerce kişiyi yönetmesine ve muazzam bir servet kazanmasına kadar büyüdü.

Bir de erkeklik hünerleriyle ilgili hikâyeler vardı. Yakışıklı ve sözünü sakınmayan biriydi ve her ikisini de sayısız kadını yatağına çekmek için kullanıyordu. Hatta bir ziyaretçinin karısı, Seonaid'e onun tarafından nasıl yatağa atıldığını ve bunun unutamayacağı bir muamele olduğunu övünerek anlatabilmek için onu yalnız yakalamıştı. Ne erkeklerin ne de kadınların huyunu suyunu bilmeyen Seonaid, kadının sinsi yorumlarına aldırış etmemiş ve sadece, "O bir erkek ve her erkek gibi yatabildiği kadar fahişeye yatacak ama benimle evlenecek," demişti. Kadını soluk soluğa bırakarak çekip gitmişti. İlk baştaki tavrı da buydu.

Genç erkeklerin evlenmeden önce yaban yulaflarını ekmeleri beklenirdi. Birçoğu evlendikten sonra da yaban otlarını ekmeye devam ederdi. Ama durum ne olursa olsun, Seonaid onun başka kadınlarla birlikte olmasını kişisel bir hakaret olarak algılayamazdı. Bunları anlayışla karşıladı ve sabırla onun kendisiyle evleneceği, birlikte bir yuva ve aile kuracakları zamanı bekledi. Ergenliğe ulaşp bir kadın olduktan sonra, ara sıra gelecekle ilgili hayaller bile kurmuştu; Dunbar'a atıyla gelen yakışıklı sarışın Adonis'le ilgili. Elbette beyaz bir at üzerindeydi. Bir Yunan tanrısı kadar gururlu bir şekilde atını sürmüş, Dunbar'dakileri incelemiş ve -tabii ki- kalbi onu

bir kez gelini olarak.

Seonaid gündüz düşlerinde Blake geldiğinde her zaman adamlardan biriyle kılıç talimi yapıyordu. Hayalindeki Blake onun yetenek ve becerilerinden çok etkilenmişti. Atından atlıyor, Seonaid'in yenik düşmüş halinin yerini alıyor ve onunla dövüşmeye başlıyordu, çünkü Seonaid'in yeteneklerine saygı duyuyordu. Sonunda savaş her zaman berabere bitiyor, ikisi de diğerini yenemiyordu. Blake onun önünde eğiliyor, yeteneklerine duyduğu sonsuz hayranlığı ve onu karısı olarak görmekten duyduğu gururu dile getiriyor, hatta bazen onu öpüyordu. Diğer zamanlarda -eğer odasında yalnızsa ve Aeldra yanında horlamıyorsa- hayalleri bir öpücükten öteye gidiyordu. Adam elbisesinin üzerinden onun göğsüne dokunmaya cüret edebiliyor, sonra da güreşmeye ve yerde yuvarlanmaya başlıyorlardı. Seonaid genellikle bu noktada tatmin olmuş küçük bir iç çekişle uykuya dalıyordu.

Bu fantezileri on altıncı yaş gününden hemen önce, herkes Sherwell'in yakında onu almaya geleceğine dair yorumlar yapmaya başladığında inanılmaz bir düzenlilikle kurmuştu. On altıncı doğum gününden sonra ve on yedinci doğum gününde de devam etmişti. Sherwell'in yakında geleceğine dair tahminlerle birlikte, on sekizinci doğum günü Sherwell gelmeden geçtikten sonra biraz yavaşlamaya başlamış ve on dokuzuncu doğum gününden sonra daha da yavaşlamıştı. Yirminci yaş gününe gelindiğinde Seonaid'in hayalleri biraz değişmişti. Adam hâlâ geliyor, onu hâlâ tanıyordu ama aralarındaki savaş kadının onu dövmesiyle, ardından adamın bu kadar uzun süre beklediği için onu affetmesi için yalvarmasıyla ve sonunda kadının merhamet edip onunla evlenmeye tenezzül etmesiyle sonuçlanmıştı.

Yirmi ikinci yaş gününe geldiğinde, yakında onun için geleceğine dair tüm tahminler durmuştu ve insanlar onun adı geçtiğinde gözlerini ondan tamamen kaçırıyorlardı. Onun adına utanıyorlardı çünkü belli ki adam gelmeyecekti. Aynı sıralarda Seonaid'in gündüz düşleri de başka bir hal almıştı. Yeni bir hayalde, adam onu tanımış ve bir çatışma yaşanmış ama kadın onu kanlı bir hamur haline getirene kadar dövmüş, sonra yüzüne tükürmüştü ve dünyadaki son kişi bile olsa onunla evlenmeyeceğini söylemiş. Adamın hiçbir yalvarışı onu yumuşatmadı.

Duncan'ın Iliana'yla evlenmeyi ancak Sherwell'in yıllar önce aileleri arasında yapılmış olan evlilik sözleşmesini nihayet yerine getirmeye zorlanması halinde kabul ettiğini öğrendiğinde, Seonaid aşağılanma ve öfkeyle çalkalanan bir kitleye dönüşmüştü. Sanki hiçbir erkeğin gelin olarak istemeyeceği dandik bir fahişeymiş gibi adam gelip onu almaya zorlanıyordu ve sadece bir kralın emri onu görevini yapmaya itebilirdi. Kadın kaçmıştı. Feci sonuçlarla.

"Bence ona biraz daha acı çektirmelisin," dedi Aeldra acımasızca.

"Belki de çekmeli, ama başka kimsenin onunla birlikte daha fazla acı çekmesine izin vermeyeceğim; hepsi yeterince acı çekti."

"Biliyordum!" Aeldra ona doğru yürüdü ve kolundan tutarak onu döndürdü. "Neyi biliyordun?" Helen şaşkınlıkla sordu. "Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz? Başka kim acı çekti mi?"

Aeldra soruyu duymazdan geldi ve Seonaid'e ters ters baktı. "Allistair için kendini suçluyorsun." "Neden Seonaid Allistair'in ölümü için kendini suçlasın ki?" diye Helen sordu.

Şaşkınlık.

Seonaid, Helen'i de görmezden gelerek, "Elbette öyleyim," diye tersledi. "Peki başka kimi suçlayabilirim?"

"Ben," dedi Aeldra kararlı bir şekilde.

"Sen mi?" Seonaid minyon kadına aval aval

baktı. "O benim kardeşimdi."

"Evet, ama bu seni onun davranışlarından benim Duncan'ın davranışlarından sorumlu olduğumdan daha fazla sorumlu yapmaz."

"Seonaid haklı," diye hemen kabul etti Helen. "Allistair'in davranışlarından ikiniz de sorumlu değilsiniz." Tereddüt etti, sonra ekledi: "Korkarım Janna bana onun davranışını açıklamadı; bana sadece öldüğünü söyledi. O ne yaptı?"

"Halkımıza ihanet etti, gizlice Greenweld'e yardım etti, kardeşimin ve babamın ölümünü görmeyi planladı, sonra da benimle evlenip Dunbarların lairi olduğunu iddia etti," diye cevap verdi Seonaid, pencereden uzaklaşıp yatağa oturarak.

"Ah, canım," diye mırıldandı Helen, ardından gelip çıplak yatağın en ucuna oturdu. "Şey..." Başını iki yana salladı. "Bu korkunç bir şey ama bu onun kendi suçu. İkiniz de bundan sorumlu değilsiniz."

"O benim kardeşimdi," dedi Aeldra düz bir sesle ve aralarındaki sert zemine çöktü. "Eğer burada kalsaydım ve Blake geldiğinde onunla evlenseydim, St. Simmian's, bunların hiçbirisi olmayabilirdi," dedi Seonaid aynı anda.

Helen öfkeyle, "Ama siz ikiniz, bu çok saçma," dedi. "Evet, öyle," diye onayladı Aeldra ve kaşlarını çatarak Seonaid'e baktı. "Bu senin hatan değil."

"Bana olan ilgisinin kuzeninden daha fazla olduğunu biliyordum ve bu beni gururlandırıyor. Blake'in ihmali yüzünden gururum o kadar kırılmıştı ki bunu teşvik bile ettim."

Aeldra homurdandı. "Yapmadığın pek bir şey yoktu. Onu gerçekten cesaretlendirseydin, on yedi yaşına kadar yatağa atılmış ve üremiş olurdun, Allistair senin için o kadar deli oluyordu."

Seonaid, kendisinin ve erkek kuzeninin birlikte olduğu bir görüntü zihninden geçerken "İyyy," dedi.

"Evet." Aeldra muhtemelen benzer bir görüntü karşısında yüzünü buruşturdu.

Seonaid içini çekti, sonra yatağa uzanmak üzere geri çekildi. Tavana bakarak, "Yine de, gururumu incitip beni Aziz Simmian'a göndermesine izin vermektense kalıp Blake'le evlenseydim-" dedi.

"Blake muhtemelen diğer herkesle birlikte ölmüş olurdu," diye sözünü kesti Aeldra acımasızca. "Seonaid, eğer kalıp Blake'le evlenmiş olsaydın, Allistair onun düğün gecesi öldüğünü görürdü. Evliliğin tamamlanmasına izin vermezdi. Sonra ne olacağını kim bilebilir ki? Yine de Duncan ve Angus Amca'nın laird unvanını kazanmak için yoldan çekilmelerini sağlamak zorunda kalacaktı ve hangi yolu denerse denesin gerçekten işe yarayabilirdi," dedi ve sonra başını salladı. "Hayır, suçu üstlenemezsin. Ama ben alabilirim."

Seonaid kaşlarını çatmak için başını ona doğru çevirdi. "Sırf kardeşin olduğu için-" "Hayır, sırf k a r d e ş i m olduğu için değil." İç çekti. "Onun zayıf olduğunu biliyordum, Seonaid. Giorsal'ın öfkesini ve bunu kulağına nasıl fısıldadığını biliyordum. Dalında çürümeye bırakılmış meyve gibi acı olduğunu biliyordum ve onu görmezden geldim, ama Allistair'in bunu yapacak karakteri yoktu. Onun kendi fikri olmadığını biliyorsun. Bir inancı dile getirirdi, sonra biri farklı bir inancı dile getirirdi ve onunki aniden değişirdi. Kolayca yönlendirilirdi ve ben bunu biliyordum. Giorsal'ın sürekli dırdırının onu etkileyeceğini anlamalıydım. Bunun olacağını görmeli ve bu konuda bir şeyler yapmalıydım."

"Hayır." Seonaid doğrulup başını salladı. "Dediğin gibi, onun da zihninin zayıf olduğunu ve kolayca yönlendirilebileceğini biliyordum ama bunun olacağını tahmin etmemiştim. Senin de görmeyi beklenemezdi." Ayağını yerdeki çalılara vurdu ve sonra sordu: "Babamın sana kalede bir oda vermemesi seni kızdırdı mı? Gerçekten de hiç aklıma gelmedi Aeldra, yoksa önerirdim-

Kuzeni bir homurtuyla daha sözünü kesti. "Seonaid, ben burada, kalede yaşıyorum sayılır. Allistair'le buraya geldiğimizden beri birbirimizden ayrılmıyoruz. Sabah kalktığım andan gece yatana kadar burada, kalenin içindeyim, tabii bir manastırda değilsek ya da adamlarla avlanmıyorsak ya da bailey'de talim yapmıyorsak," diye ekledi kuru bir sesle. "Tanrım, bize 'ikizler' derlerdi ve bunun nedeni birbirimize çok benziyor olmamızdı."

Seonaid eski lakabına hafifçe güldü ve kuzeni devam etti. "Angus Amca, Allistair ve bana bir erkeğin davranabileceği kadar çocukları gibi davrandı. Bizi besledi, giydirdi, hatta atlarımızı ve silahlarımızı bile kendi cebinden karşıladı. Senin cüssen ve gücün için özel olarak yapılmış kılıcı olan tek kişi sen değilsin, değil mi? Hayır, hiçbirinize kırgın değilim. Sadece minnettarlık ve sevgim var."

Seonaid kaşlarını çattı. Karşı koymaya çalıştığı gözyaşları boğazını sıkıyordu. "Sevgiyi alıyorum ama minnettarlık sende kalabilir," diye hırladı ve ekledi, "Biz de seni seviyoruz."

"Anlıyorum," dedi Aeldra sırtarak ve iki kadın garip bir şekilde sarıldılar, sonra her biri boğazını temizleyerek ve biraz utanmış hissederek ayrıldılar.

"Pekâlâ," dedi Helen memnun bir iç çekişle, "madem ikiniz bunu hallettiniz, ikiniz de bir an önce gitmeli ve Blake'i peşinize takmalısınız. Sizi yirmi dörde kadar bekletmek utanç verici ve bunun cezasını çekmeyi hak ediyor."

Seonaid şaşkınlıkla Helen'e baktı. "Sesin pek de kız kardeş gibi çıkmıyor, Rahibe," diye takıldı.

Helen sırtıttı. "Doğrusu ben de kendimi pek kardeş gibi hissetmiyorum. Keşke ben de seninle gelebilseydim."

Seonaid tekrar ayaklarına baktı ve ne yapması gerektiği konusunda kafasının karıştığını hissetti. Blake'e olan öfkesi tamamen geçmemişti ama onun öpücüğünün anısı zihninde güçlüydü ve düşüncelerini biraz bulanıklaştırıyordu.

Aeldra aniden, "Gitmemiz gerekiyor, Seonaid," dedi. "Blake'i rahatsız etmek için şaka yapmıyorum." Kuzenine ilgiyle baktı. "Öyle mi?"

"Rollo Cameron'ın şu anda oldukça zor bir durumda olduğu hiç aklına gelmedi mi?"

"Evet. Helen'in babası buraya gelmeden, neler olduğunu öğrenmeden ve krala bir mesaj göndermeden kaçmazsa, bu yüzden evini ve hayatını kaybedecek."

"Evet," dedi Aeldra ciddiyetle. "Eğer Helen'in babası buraya gelirse." Seonaid kaşlarını çattı. "Ne demek o buraya gelirse?"

"Helen ve babasını susturabilirse Rollo'nun tüm sorunları sona erebilir."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Seonaid. Çaresiz adamlar çaresiz önlemler alırdı. Ve eğer bir cinayet işlemeye istekliyse, neden iki olmasın?

"Anlamıyorum," dedi Helen endişeyle. "Rollo'nun babamın peşinden gideceğini mi düşünüyorsun?"

Seonaid ayağa kalktı ve sorunu düşünürken adım atmaya başladı. "Hizmetçin babana gitti. Eğer oraya varırsa, ona ne söyleyecek?"

"Eğer oraya varırsa mı?" Helen yankıladı.

"Evet. Sanırım Cameron'ın yanında seyahat eden çok sayıda adamı vardı?" Kadın başını sallayınca Seonaid, "Yarısını ya da sadece birkaçını onun peşinden göndermiş ve geri kalanını senin peşinden gelmeleri için yanında tutmuş olabilir. Kız ona hiç ulaşmamış da olabilir. Ama eğer ulaştıysa," Helen üzgün görünmeye başlayınca aceleyle devam etti, "ona ne söyleyecekti?"

Helen duraksadı, belli ki hizmetçinin babasına ulaşamamış olma ihtimali onu rahatsız etmişti, bunu hiç düşünmemişti. Ama sonra bu düşüncüyü bir kenara iter gibi oldu ve doğruldu. "Rollo'nun beni öldürmeyi planladığını duyduğumu söyleyecekti. Kaçtığımızı ve o eve dönerken benim de Aziz Simmian'a kaçtığımı."

"Peki baban ne yapardı?"

"Çok üzülür, öfkelenirdi. Hemen atına atlar ve St. Simmian bunu benden kendisi duyacak."

"Yalnız mı?"

"Hayır. Adamlarının çoğunu getirecektir. Kızgın ve savaşma havasında olacaktır. Gerekirse Cameron'un kalesini kuşatmaya yetecek kadar adam getirecektir."

Seonaid başını salladı. "Önce kralınıza yazmak için zaman ayırır mıydı?"

Helen düşünürken dudaklarını ısırdı, sonra başını salladı. "Hayır."

Seonaid içini çekti. "Sanırım krala mektup yazıp yazmamasının bir önemi yok. Her iki durumda da Rollo seni ve babanı öldürdüğü sürece güvende olacak."

"Ama babam bir ordu getirirdi. Etrafında tüm adamları varken güvende olmalı."

Seonaid omuz silkti. "Seni arıyor olacaklar, bir suikastçıyı arıyor olmayacaklar."

"Suikastçı mı?" Helen'in nefesi kesildi.

"Cameron'ın babanın tüm ordusunu öldürmesine gerek yok; sadece seni ve babanı öldürmesi ve her ikisini de kaza ya da başka birinin saldırısı gibi göstermesi gerekiyor. Sonra da onu yanlış duyduğunu ve her şeyin bir hata olduğunu iddia eder. Baban bu işin peşini bırakmadığı sürece muhtemelen paçayı kurtarır. Tabii başka güçlü akrabaların, amcan ya da kardeşin falan yoksa?" Seonaid yorumunu bir soruyla tamamladı ama Helen başını salladı.

"Ben ailemin tek çocuğuyum ve her ikisi de ailelerinin hayatta kalan tek çocuklarıydı. Babam bu yüzden Rollo Cameron'ı seçti; onun Cameron'ların laird'i olan bir ağabeyi var. Babam onun İngiltere'de yaşamayı ve orada yönetimi devralmayı isteyeceğini umuyordu."

Seonaid başını salladı ve adım atmaya ve düşünmeye devam etti. Helen ve Aeldra sabırla beklediler ama Seonaid durup yüzünü onlara döndüğünde beklenti içinde görünüyordular. "Aeldra ve ben babanıza gidip her şeyi açıklayacağız. Böylece en azından neler olduğu ve Fer Rollo'ya göz kulak olması konusunda uyarılmış olur. Onunla birlikte geri dönebiliriz ve-"

"Ben de sizinle geleceğim."

"Hayır. Burada daha güvendesin, Helen."

"İkinizin kendinizi benim için tek başınıza tehlikeye atmanıza izin vermeyeceğim. Ben de sizinle geleceğim," dedi Helen kararlılıkla.

"Hayır. Sen-"

"Sen güvenle geride kalırken benim böyle tehlikeli bir yolculuğa çıkmama izin verir miydin?"

Seonaid kaşlarını çattı, buna itiraz edemedi.

"Ayrıca, Aeldra'nın bahsettiği gizli geçidi kullanacak olursak, Cameron bizi görmeden sıvışabiliriz. Eğer bizi takip ettiyse, bailey'e girdiğimizi görmüştür ve çıktığımızı görmek için kapıyı izliyor olacaktır."

"Haklı," dedi Aeldra sessizce. "Ayrıca, onu evine bırakacağımıza söz verdik."

"Evet." Seonaid içini çekti. "Pekâlâ, üçümüz de gideceğiz."

Bir süre sessiz kaldılar; sonra Helen, "Lord Blake'ten ne haber?" diye sordu.

Seonaid alaycı bir şekilde gülümsedi ve omuz silkti. "Peşimden gelmek için on yıl oyalandı, değişiklik olsun diye beni bekleyebilir."

Helen başıyla onayladıktan sonra "Ne zaman gidelim?" diye sordu.

Seonaid, Aeldra ile bir bakış alışverişinde bulundu, sonra omuz silkti ve ayağa kalktı.

"Şimdi. Adamlar

en az dört saat daha uyumalıyız. Bu bize iyi bir başlangıç sağlar. Gel."

Odanın kapısına doğru ilerledi, kapıyı açtı ve boş olduğunu görünce rahatlayarak koridora çıktı. Sessizce hareket etmelerini işaret eden Seonaid, koridor boyunca parmak uçlarına basarak kendi odasına gitti ve kapıyı hafifçe araladı.

"Burada mı?" Helen fısıltıyla sordu. Kadının sesindeki endişe, Seonaid'in içeri adım atarken omzunun üzerinden merakla bakmasına neden oldu.

"Evet. Neden böyle soruyorsun?"

"Oh, hayır!" Aeldra ikisini odaya kadar takip ederken tısladı.

Seonaid'in gözleri soru soran kuzenine kaydı, sonra dönüp Aeldra'nın şaşkınlıkla baktığı duvara baktı ve ağzı açık kaldı. Gizli geçidin girişi kapatılmıştı.

Onuncu Bölüm

" A "

"Adamlara gizli geçidi kapattırdım." Angus Dunbar odasının kapısında durmuş, Seonaid'e sinirli sinirli bakıyordu. O da ona ters ters bakıyordu.

Seonaid odasının duvarına yığılmış devasa taş yığınının şaşkınlıkla bakmış, sonra da ne olup bittiğini öğrenmek için fırlayıp babasının kapısına gitmişti.

"Evet, engellediğinizi biliyorum. Ben de yeni gördüm. Helen daha önce odamda uyuyordu, yoksa o zaman bilirdim. Bilmek istediğim şey, neden böyle aptalca bir şey yaptığın."

"Çünkü Allis-" Aniden durakladı ve söyleyeceği şeyi değiştirir gibi oldu, "Çünkü birisi Greenweld'e gizli geçitlerden ya da en azından birinden bahsetti. Ben de kaleyi istila edemesinler diye ikisini de kapattırdım."

"Kahretsin!" Seonaid kısa bir süre gözlerini kapadı, sonra içini çekti ve ona, "Allistair'i biliyoruz," dedi.

"Öyle mi?" Kaşları daha da çatıldı. "Kim söyledi sana?"

Duncan mı?" "Hayır. Giorsal."

"Giorsal?" Şaşırmış görünüyordu. "Bunu nasıl bilebildi?" diye sordu, sonra da kendi sorusunu yanıtladı. "Duncan ona söylemiş olmalı. Sadece o, Iliana ve ben gerçeği biliyoruz. Bir de Leydi Wildwood var ama o kimseyle konuşmuyor. O zamandan beri benimle-"

"Kimse Giorsal'a söylemedi," diye araya girdi Seonaid. "Allistair'in savaşta öldüğü hikayesinin yalan olduğunu biliyordu çünkü onun Greenweld ile komplo kurduğunu biliyordu. Onu bunu yapmaya teşvik eden de oydu."

Hava Angus'u bir tıslamayla terk etti.

"Onu izlemek isteyebilirsin," dedi Aeldra sessizce. "Yıllar geçtikçe daha da hırçınlaştı ve bu olay onu daha da kötüleştirdi."

"Evet." Angus bir elini kır saçlarında gezdirdikten sonra Aeldra'ya, "Benimle evlenmeyi umuyordu, biliyorsun. Annen ve kardeşim bir araya geldiğinde Giorsal da onunla benim evlenebileceğimizi ummuştum ama ben Muireall'a, Duncan ve Seonaid'in annesine aşık oldum. Giorsal bunun için beni asla affetmedi." Başını iki yana salladı. "Allistair için üzgünüm çocuğum."

Aeldra mutsuzca omuz silkti. "Bu senin hatan değil. Allistair de Giorsal gibi kendi kararlarını verdi. En azından yaptıklarını bir sır olarak saklayarak onun onurunu korumaya çalışman büyük incelik."

"Kötü bir çocuk değildi," dedi Angus huysuzca. "Böyle davrandığına göre beyin humması geçiriyor olmalı. Ayrıca Duncan, Allistair'in kalbinin tamamen bu işe bağlı olmadığını belli olduğunu söyledi. Greenweld'in Iliana'yı taciz etmesine izin vermedi ve Duncan'ı öldürmeyi kendine yediremedi ama onun yerine delikanlıya öldürttü."

Seonaid, doğru olsun ya da olmasın, babasının bunu söyleme zahmetine katlanmasına minnettardı. Aeldra'nın tutunacak böyle bir şeye ihtiyacı vardı. Huysuz yaşlı adama karşı kalbinde bir sevgi kabarması oldu ama adam daralan gözlerini ona çevirince dağıldı. "Hem gizli geçit konusunda neden bu kadar üzgünsün? Yine kaçıp gitmeyi planlamıyordun, değil mi?"

"Söylesem umurunda olur muydu?" Seonaid kaşlarını çatarak sordu, sonra da "Blake'in babası henüz gelmedi, değil mi?" diye sormayı düşündü. O olmadan düğünü yapamazlardı.

"Hayır, Sherwell henüz gelmedi," dedi Angus. Eklemeyen önce duraksadı: "Çocuk seni bulmakta bu kadar oyalandıktan sonra iyi bir dayağı hak etmişti ve Campbell'in Duncan'a söylediğine göre sen de ona bunu vermişsin." Aniden sırttı. "Eğlenceli bir hikâyeye benziyor. Akşam yemeğinde bana anlatman gerekecek." Gülümsemesi soldu, ifadesi ciddileşti. "Ama eninde sonunda delikanlıyla evlenmek zorunda kalacaksın. Ve ona yaptığı hatayı göstermekle, kendisinden bir şeyler alması gerektiğini düşünecek kadar aşağılamak arasında ince bir çizgi var."

Seonaid bu sözler üzerine kaşlarını çatı.

"Babasına çok benziyor, çoğunlukla iyi huylu ve onurlu, ama onu çok fazla zorlamak istemezsiniz."

"İyi huylu ve onurlu mu?" Seonaid babasına bön bön baktı. "Sherwell'in sinsi bir İngiliz piçi olduğunu söylemiştin..."

"Evet, şey, ona kız g i n d i m , değil mi? Aramız bozuldu." Kaşlarını çatı, ama

Omzunda yaşlı ve güzel bir kadın belirdiğinde yüzündeki ifade aniden kayboldu. "Margaret. Ne-?"

"Aşağı inip Elgin'le bir konuşayım dedim. Bu akşam yemeğinde daha fazla yemek olacağını bilmesi gerekecek. Iliana'nın onu fazladan yemek hazırlaması için zamanında uyarma fırsatı bulacağından şüpheliyim. Belki Seonaid ve Aeldra'nın dönüşünü karşılamak için özel bir ikramda bile bulunabilir." Konuşurken üç kadını da gülümseyerek selamladı ve hepsi de ona gülümseyerek karşılık verdi.

Eğer kızı Iliana'ya bu kadar çok benzemeseydi, Seonaid Leydi Wildwood'u ilk karşılaşmalarında tanıyamazdı. Kadın Dunbar'a vardığında olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Seonaid o zaman onu sadece bir an için görebilmişti ama kötü bir şekilde dövüldüğünü anlamasına yetmişti; yüzü şişmiş, gözleri kararmış, burnu kırılmıştı. Geri kalan kısmı da daha iyi durumda değildi. Ancak Leydi Wildwood'un yüzü artık tamamen iyileşmişti ve en az kızı kadar güzeldi.

"Oh, ama..." Angus itiraz etti.

Leydi Margaret nazik bir gülümsemeyle, "Belki de kendiniz giyinmelisiniz, Lordum," diyerek onun sözünü kesti. "*Rahibe* Helen'in önünde bu şekilde dikilmemelisiniz. Aynı fikirde değil misiniz?"

Seonaid'in gözleri Leydi Wildwood'un kız *kardeş* kelimesini söyleme biçimine takıldı. Angus Dunbar'a bakmadan önce şaşkın bir ifadeyle Helen'e baktığını gördü. Seonaid onun bakışlarını takip etti ve Angus'un kaşlarını çatarak kendisine baktığını gördü. Seonaid kapıyı açtığından kapıyı açmak için yine altın sütyenini giymişti ama tunik giyme zahmetine katlanmamıştı, bu yüzden kapının girişinde çıplak göğüsle duruyordu. İçinden bir şeyler mırıldanarak döndü ve hızla odaya girip gözden kayboldu.

Leydi Wildwood onun ardından gülümsedi, sonra döndü ve Seonaid'e elini uzattı. "Merhaba, Seonaid, değil mi?" Margaret sordu.

"Evet." Tereddüt etti, sonra elini Leydi Wildwood'un elinin içine koydu ve onlara katılmak için salona adım atarken kadının kolundan çekildiğini gördü.

"Neden benimle gelmiyorsun, Seonaid? Belki aramızda Elgin'i en sevdiğin yemeği yapmaya ikna edebiliriz. En sevdiğin yemek nedir?"

"Oh... şey..." Seonaid omzunun üzerinden Aeldra ve Helen'e doğru baktı.

Leydi Wildwood da arkasına baktı. "Siz hanımlar Lord Angus'u bekleyip Seonaid ve benim nereye gittiğimizi açıklayabilir misiniz?"

İki kadın da çaresizce başlarını sallayınca Leydi Wildwood gülümsedi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve ardından Seonaid'i nazikçe yanına çekerek yoluna devam etti. "Şimdi, en sevdiğin yemek neydi canım?"

"Ben... şey... colcannon, siyah çörekler ve haggis."

"Henüz colcannon denediğimi sanmıyorum ama siyah çörek yedim. Oldukça lezzetliydi" dedi.

"Evet," diye onayladı Seonaid merdivenlerden aşağı indirilirken. Yürürken bakışları büyük salonu taradı. Aeldra'nın söylediği gibi Blake'in ateşin yanındaki sandalyede uyukladığını gördü ve onun da söylediği gibi, en ufak bir seste uyanacak gibiydi, çünkü merdivenlerin dibine vardıklarında gözlerini kırıştıracak açtı ve -onlara bakarak- aniden doğrulup oturdu.

"Aşçıyla konuşacağız, sonra da biraz sohbet edeceğiz," dedi Leydi Wildwood, aşçı onlara yaklaşmak istercesine ayağa kalktığında ve kararlı bir şekilde ekledi, "erkeklerin katılamayacağı türden bir sohbet."

Seonaid'i hayrete düşüren bir şekilde Blake tereddüt etti, sonra sandalyesine geri çöktü ve müdahale etmeden yollarına devam etmelerine izin verdi. Bir erkeğe nasıl davranılması gerektiğini gösteren bu görüntü karşısında Leydi Wildwood'a yeni bir saygıyla baktı. Iliana'nın annesi sesini bile yükseltmemiş ya da herhangi bir tehditte bulunmak zorunda kalmamıştı ve adam iyi eğitilmiş bir köpek yavrusu kadar güzel davranmıştı. Seonaid etkilenmişti.

Kadın mutfağa girdiğinde Elgin'i de aynı kolaylıkla idare etti, onu zevkle karşıladı ve dilediğini yapmak için neredeyse yalvarıncaya kadar nazikçe pohpohladı. Seonaid kadının becerisini taklit edip edemeyeceğini bilmiyordu ama bundan etkilendiği kesindi. Ta ki Leydi Wildwood, "Belki de Lord Blake'in tercih ettiği bir yemek olup olmadığına bakmalıyız," diyene kadar.

Seonaid kaşlarını çattı ve "Tavşan yahnisini"

önerdi. "Hmmm. Sanırım olmaz."

Ses tonu değişmemişti ama gülümsemesi hafifçe solmuştu. Belli ki zehirli yahni hikâyesini duymuştu. Seonaid, Gavin'in bunu Duncan'a da anlattığını ve hikâyenin babasına, oradan da Leydi Wildwood'a ulaştığını tahmin ediyordu. Keşke duymasaydı; Leydi Wildwood'un ciddi bakışları altında birdenbire suçluluk duygusuyla kıvrınmaya başladı.

Ilana'nın annesi nazikçe, "Seni almaya gelmekte geciktiği için çok kırıldığının farkındayım, Seonaid," dedi. "Seni anlıyorum ama onun bu davranışını ciddiye almamalısın. Ne de olsa seni tanıımıyordu, yani almak için oyalandığı aslında *sen* değildin, değil mi?"

"Öyle değil

miydi?"

"Hayır."

"O zaman kimden para toplamak için oyalanıyordu?"

"Kasıtlı olarak kalın kafalılık ediyorsun," dedi kızgınlıkla. "Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Sizinle daha önce tanışmış ve sizi tanıyor olsaydı, gecikmesinden dolayı gücenmekte haklı olurdunuz. Ama sizi tanımadığı için, tahsil etmeyi ihmal ettiği şey şahsen siz değilsiniz, adınız. Babanın kızı. Artık sizi tanıdığına göre, belli ki sizinle evlenmekten memnun."

"Öyle mi?" diye sordu hayretle.

"Evet. Seni bütün İskoçya'da kovalamasına gerek yoktu canım. Aziz Simmian'daki savaşınızdıktan sonra herhangi bir noktada krala gidebilir ve üzerine düşeni yaptığını, işbirliği yapmadığınızı ve sözleşmeden özgürlüğünü istediğini iddia edebilirdi. Aslında, manastırda ona saldırma şekliniz, gerçekten isteseydi özgürlüğünü kazanmak için onun lehine çalışırdı."

"Yani benimle evlenmek istediğini mi düşünüyorsun?" Seonaid ilgiyle

sordu. "Evet. Öyle düşünüyorum."

"Neden?"

"Neden?" diye yankılandı şaşkınlıkla.

"Neden benimle evlenmek istesin ki? Düzgün bir hanımefendi ve eş olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Dikiş dikemem, hizmetçileri idare edemem, ben-" Elgin'in yaklaştığını ve ne dediğini duymak için kulağını ona doğru eğdiğini gören Seonaid adama kaşlarını çattı ve "Şu colcannon üzerinde çalışmaya devam et, yoksa akşam yemeğimiz olmayacak," diye havladı.

Adam sorgusuz sualsiz üzerine atladı.

"Evet, şey..." Leydi Wildwood boğazını temizledi. "Belki hizmetkârlarla daha iyi anlaşmayı öğrenebilirsiniz ama onlara nasıl emir vereceğinizi biliyorsunuz. Dikiş ve benzeri işlere gelince, Lord Blake'in bunları yapacak hizmetkârları olacaktır."

Seonaid onun sözlerini düşündü, sonra içini çekti. "Bir hanımefendinin ne bilmesi gerektiğini bile bilmiyorum. Sadece bilmediğimi biliyorum."

Leydi Wildwood kısa bir süre düşündükten sonra, "Evet, ama çoğu leydinin bilmediği başka şeyler de biliyorsunuz. Örneğin, anladığım kadarıyla siz ve Aeldra erkeklerle birlikte savaşmışsınız?"

"Evet." Seonaid alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ve daha sonra da sık sık onları dikmek zorunda kalıyoruz." "Öyle mi?" diye sordu ani bir heyecanla.

"Evet. Bu tür konularda çok bebekler, bilirsin. Birçoğu bir yaraya dikiş atılması ya da üzerine viski dökülmesi fikrinden bile ürküp sızlanıyor, bu yüzden Giorsal bize onlarla nasıl ilgileneceğimizi öğretti."

"Ama bu harika!" Leydi Wildwood heyecanlandı.

"Öyle mi?" Seonaid yavaşça sordu. "Neden?"

"Neden?" Leydi Wildwood şaşkınlıkla yankılandı, sonra başını salladı. "Çünkü canım, hasta ve yaralılarla ilgilenmek bir leydinin sahip olabileceği en değerli yeteneklerden biridir ve sen buna sahipsin."

"Oh." Seonaid bunu rahatlayarak değerlendirdi. En azından bir becerisi vardı. Hiç yoktan iyiydi.

"Ayrıca çoğu kadının sahip olmadığı birçok yeteneğe de sahipsin. Ve çok güzelsin, canım. Ve belli ki zekisin. Bunların hepsi Lord Blake'in seninle evlenmekten mutlu olması için çok iyi nedenler." Ilana'nın annesi başını yana eğdi. "Asıl soru şu : Onunla evlendiğinde kendini mutlu görebilecek misin? Çünkü babanın seni mutsuz görmektense çeyizinden vazgeçip düğünü iptal edeceğinden eminim."

Seonaid bu soruyu ciddiyetle düşündü. Blake Sherwell'le evleneceğini her zaman biliyordu ve işlerini bu düşünceyle yürütüyordu. Aslında bu fikirle o kadar uzun süre yaşamıştı ki, onunla evlenmeye ihtimali ona neredeyse yabancı geliyordu. Ve tüm duyduklarına göre - babasının atıp tutmalarını bir kenara bırakırsak, ki yaşlı adam artık geri adım atıyor gibiydi - takdire şayan bir adamdı; çalışkan, hırslı, savaşta güçlü ama adil.

Bir de Aziz Simmian'ın şapelinde savaştığından beri onda gördükleri vardı. Blake zalim bir i gibi görünmüyordu. Yahni olayından sonra ahırda onu yakalayan başka bir adam onu dövmüş olabilirdi. Bunu yapmaya hakkı vardı. Aslında, pek çok şey yapmaya hakkı vardı.

onu dövmekten daha fazlasını yaptığını düşündü. Ne de olsa başkalarını zehirlemek yasalara aykırıydı. Ama onu dövmemişti; o zamandan beri ona kötü davranmamıştı bile. Üstelik bunu, adamın kasiğine tekme attığı, sonra da ayağıyla onu başının üzerinden fırlattığı zaman da dahil olmak üzere, sürekli kaçma girişimleriyle sabrını zorladıktan sonra yapmıştı. Ona göre adam bir azizin sabrına sahipti. Muhtemelen böyle bir numara için onu kendi elleriyle döverdi.

"Seonaid?" Leydi Wildwood sordu.

"Hmm." İçini çekti, sonra olumlu yönlerini sıraladı: "Zeki, savaşta iyi olduğu söyleniyor, hırslı, sabırlı ve görünüşünü beğendim."

"Görünüşünü beğendin mi?" Leydi Wildwood hafifçe gülümsedi.

Seonaid omuz silkti. "Güzel biri."

Ilana'nın annesi dudağını ısırda ama başını salladı. "Evet. O çok... şey... yakışıklı."

"Biçimi de iyi," diye bilgilendirdi Seonaid onu. "Omuzlarında ve sırtında güzel kaslar var, bacakları da güzel ve arka tarafını beğendim."

Leydi Wildwood gözlerini kırıştırdı. "Affedersiniz?"

"Arka tarafı," diye tekrarladı Seonaid. "Çok fazla görmedim, ama gördüklerimin hepsi oldukça düz ve sarkık görünüyordu, ama onunki güzel ve yuvarlak ve-" Seonaid, Leydi Wildwood'un sırtına vurmak için durakladığında kadın boğulur gibi bir ses çıkardı ve aniden öksürmeye başladı. Öksürük nöbeti durduğunda ve kadın sırtına vurulmasını elinin tersiyle ittiğinde, endişeyle "İyi misiniz?" diye sordu.

"Evet." Başını salladı ama yüzü fena halde kızarmıştı. Yine de devam etti, "Yani ondan hoşlanıyorsun, onu yakışıklı buluyorsun ve iyi... yanları var," dedi nazikçe, sonra ekledi, "Yine de orada bir *ama* duyduğuma eminim?"

"Evet." Seonaid içini çekti, sonra Blake'in hatasını kabul etti. "Kocaman bir siki var."

Leydi Wildwood tekrar boğulmaya ve öksürmeye başladı. Seonaid, Elgin'in de öyle yaptığını fark etti. Mutfaktaki havada bir şey olmalı, diye karar verdi, kadının sırtına tekrar vururken.

"Ben iyiyim; bunu durdurabilirsiniz." Leydi Wildwood'un sesi hiç de iyi gelmiyordu. "Ama bunun nasıl bir sorun olduğunu anlamıyorum, canım," derken sesi neredeyse gıcırıyordu.

Seonaid kaşlarını çatarak, "Belki de doğru açıklamadım," diye düşündü. "Görebildiğim kadarıyla adam anormal büyüklükte."

"Gördünüz mü?"

"Evet. Nehirde yıkanırken."

"Peki onunla kıyaslayabileceğin başkalarını *gördün* mü?" diye dikkatle sordu.

Seonaid omuz silkti. "Erkeklerle seyahat ederken bir ya da iki tane. Çok utanmazlar."

"Ah." Başını sallıyordu ama hâlâ kızarmıştı. "Blake'in bu kadar büyük olması sizi endişelendiriyor mu?" "Şey..." Seonaid kaşlarını çatı. "Bana öyle geliyor ki, bu kadar

büyük olunca... şey, eğer normal bir adam dedikleri gibi ilk seferde acıtırsa, Blake hiç sığmaz. Gerçekten *l e y d i m*, neredeyse Elgin'in oklavası büyüklüğünde."

Leydi Wildwood da Elgin gibi söz konusu nesneye doğru baktı. Gözleri kocaman açılmıştı ve birden o şeyi kendisinden uzak tutmaya başladı. Leydi Wildwood'un da gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şey, bu..." Durakladı ve başını sallayarak mırıldandı, "Ve düğün gecesi Ilana ile bu konuşmayı yapamadığım için üzgünüm!"

İç çekerek nefesini dışarı veren Leydi Wildwood, Seonaid'in koluna girdi ve onu bahçeye açılan kapıya doğru itti.

"Seonaid, sen açık sözlü konuşuyorsun, ben de aynı şekilde açık sözlü olacağım," dedi ciddiyetle, ot ve sebze sıraları boyunca yürümeye başladıklarında. "Blake'in... şey... büyüklüğünün sorun yaratacağından korkmamalısınız. Bebeklerin onun olacağı yerden çıktığını unutmamalısınız..." Bir an durakladı, ne yapacağını şaşırılmış gibi göründü, sonra devam etti. "İlk seferde rahatsızlığa karar veren erkeğin büyüklüğü degildir."

"Öyle değil mi?" Seonaid ilgiyle sordu.

"Hayır. Biz kadınlar kızlık peçesi denen şeyle doğarız ve-"

"Bir kızın peçesi mi?" Seonaid yineledi, sonra ellerini başını yoklamak için kaldırdı ve "Bu da ne? Bende olduğunu sanmıyorum."

"Evet, öyle," dedi Leydi Wildwood kararlılıkla.

"Kızım nerede?"

Blake uzandığı sandalyede doğruldu ve Angus önünde duraklayınca kaşlarını çatı. "Leydi Wildwood'la birlikte mutfakta."

"Hmm." Angus sehpa masasında oturan Aeldra ve Helen'e baktı.

Arkasına dönüp baktığında yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Saldırı hakkında söylediklerini düşünüyordum."

Blake bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Peşinde oldukları kadınların onlar olduğundan emin misin?" "Evet. Neden sordunuz?"

"Çünkü Seonaid'in Kameronlar olduğu konusunda yalan söylemesinin bir nedeni olmalı. Allistair de Greenweld'in senin peşinden adam gönderdiğini söyledi, ben de acaba onlar değil de asıl hedef *sen* misin diye merak ettim."

"Ben mi?" Blake biraz doğruldu "Greenweld neden peşimden adam göndersin ki?"

"Allistair için. Seonaid'imizle evlenebilmek için seni öldürmek için," diye açıkladı Angus, sonra başını salladı. "Ama kadınlara banyo yaparken saldırdıklarını söylemiştin. Yani senin peşinde olamazlar, değil mi?"

Blake yavaşça saldırıyı hatırlayarak, "Kadınların bir kez daha kaçmadığından emin olmak için göle inmiştim. Adamlar saldırdığında henüz açıklığa adım atmıştım."

"Yani sen de oradaydın ve peşinde Greenweld'in adamları olabilirlerdi." Blake başını salladı. "Ama Greenweld İngiliz ve bu adamlar ekose giyiyordu."

Angus omuz silkti. "Ekoseleri bulmak yeterince kolay ve akıllı bir İngiliz, küçük bir grup olsalar ve arazide sorun yaşamadan seyahat edebilmek isteseler adamlarına bunları giydirdi. İngiliz kıyafeti durup ne hakkında olduklarını öğrenmek için yeterli bir sebep."

"Hmm." Blake konuyu düşündü. Adamlar o açıklığa adım attıktan sonra saldırmışlardı. Kadınların değil de onun peşinde olabilirlerdi. Doğrusu, eğer Greenweld'in adamlarıysa, kadınların kendileri için küçük bir tehlike olduğunu düşünmüş olabilirlerdi. "Kameronlar olamayacağından emin misin?" diye sordu şimdi. "Seonaid'in bu konuda neden yalan söylediğini anlamıyorum. Yalan söylemesi buraya gelmelerini geciktirseydi ya da kaçmalarına izin verseydi anlayabilirdim ama düşüncede olduğu gibi savaşırken buraya daha çabuk gelmek için yalan söylemek?" Anlam vermeye çalışarak başını salladı.

Angus soruyu düşünürken tekrar masadaki kadınlara doğru baktı. Blake de onun bakışlarını takip etti. Aeldra ve Rahibe Helen bir araya toplanmış, ciddi bir konuşma yapıyor gibi görünüyordular.

"Kim o?"

Blake şaşkınlıkla Dunbar lorduna baktı. "Kimmiş o? Rahibe Helen mi?" "Evet.

Kim o ve nasıl oldu da partinizin bir üyesi oldu?"

Blake tekrar kadınlara baktı ve omuz silkti. "O... Rahibe Helen," diye bitirdi çaresizce. "Seonaid, kız kardeşi İngiltere'deki evine götürmeye söz verdiğini söyledi."

"İngiltere'nin neresinde?"

Blake ona şaşkınlıkla baktı ama itiraf etmek zorunda kaldı: "Bilmiyorum. Tek bildiğim Rahibe Helen olduğu ve manastırdan Seonaid ve Aeldra ile birlikte ayrıldığı."

Dunbar tekrar, "Hmmm," dedi ve arkasını dönüp sehpa masasına yöneldi. Blake bir süre onu izledi, sonra merakına yenik düştü ve onu takip etmek için ayağa kalktı.

Leydi Wildwood onu tekrar kaleye ve mutfaklara götürürken Seonaid'in kafası bir sürü bilgiyle doluydu. Blake ve onunla evlenme konusundaki hisleri hakkında daha önce kafası karışksa, şimdi daha da karıştı. Leydi Wildwood ona ilk seferin acı verici olabileceğini ama bunun Blake'in cüssesinden kaynaklanmayacağını, hatta daha sonra onun cüssesini takdir edebileceğini söylemişti. Ayrıca -sarayda duyduklarına bakılırsa- Blake'in evliliğin yatak kısmını onun için çok zevkli hale getireceğini de söylemişti.

Bir de adamın onu almak için oyalanması vardı ki, adama duyduğu tüm öfkenin kaynağı buydu. Ne yazık ki, hanımefendinin öfkesini bir kenara bırakması yönündeki önerisini tartışmaya açık bulmamıştı. Leydi Wildwood, henüz tanışmadıkları için bunun onun tarafından yapılmış kişisel bir hakaret olamayacağı konusunda ısrar etti. Bunu göz önünde bulunduran Seonaid, herhangi bir şey hakkında ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü bilmiyordu. Tek bildiği Helen'e sözler verdiği ve bunları tutması gerektiğini hissettiğiydi. Ve şüphesiz diğer iki kadın da, gizli geçitten sıvışma şansı ortadan kalktığına göre, bir sonraki adımın ne olacağını duymak için bekliyorlardı.

Seonaid emin değildi. Gizli geçidin kapalı olduğunu gördükten sonra babasının odasına doğru fırlamak pek de akıllıca bir hareket olmamıştı. Şimdi bir kaçış girişimini izliyor olacaktı. Blake'in bir kaçış girişimini izlemekten hiç vazgeçmediğini de kabul etti.

"Seonaid, canım?"

"Evet?" Mutfaktan çıkıp büyük salona kadar onu takip ederken merakla Leydi Wildwood'a baktı.

"Rahibe Helen nereli? Bana çok tanıdık geliyor. Belki ailesini tanıyorumdur."

Seonaid tökezleyerek durdu ve ağzını açtı, sonra ne diyeceğini bilemeyerek tekrar kapattı. Birden aklına Helen'in nereli olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı geldi. Zaten Margaret'e de söyleyecek değildi.

"Tam olarak nerelisiniz, Rahibe?"

Babasından gelen bu soru, Helen, Aeldra, Blake ve babasının oturduğu sehpa masalarına doğru keskin bir bakış atmasına neden oldu. Helen'in yüz ifadesi paniğin resmiydi. Kendini affettiren Seonaid hızlandı ve babasının başka bir şey sormasını engellemek için aceleyle ilerlerken Leydi Wildwood'u geride bıraktı. Helen'i gizlice eve götürmeye çalışıp çalışmayacaklarını öğrenene kadar onlara çok fazla bilgi vermek iyi olmazdı. Gerçi Leydi Wildwood'la yaptığı konuşmadan sonra Seonaid, Leydi Helen'le ilgili gerçek olayları adamlara anlatması ve yardım etmelerine izin vermesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Ama bunu önce Helen'le konuşmadan asla yapmayacaktı.

"Aziz Simmian'dan geliyor," diye duyurdu Seonaid, Helen'i dirseğinin altından yakalayıp ayağa kalkmaya teşvik etmek için masada durakladı. Aeldra da hemen ayağa kalktı.

"Evet ama nerede doğdu Seonaid?" diye sordu babası. "Ziyaret etmek istediği bu aile nerede?"

Seonaid kısa ve öz bir şekilde "İngiltere," diye cevap verdi ve o daha fazla soru soramadan kadınları hızla uzaklaştırdı.

"Nereye gidiyoruz?" Aeldra bailey'i geçmeye başladıklarında sordu.

"Emin değilim. Konuşabileceğimiz bir yere gitmeliyiz."

"Bu zor olabilir. Misafirlerimiz var."

"Evet, anlıyorum," diye itiraf etti Seonaid, Blake'in onları kalenin dışına kadar takip ettiğinin ve bailey boyunca izlediğinin farkındaydı. Bir an sonra geriye dönüp baktığında Küçük George'un da Sherwell'e katıldığını gördü. Böyle giderse yakında bir geçit töreni olacaktı. Konuşmaya fırsat kalmayacaktı.

Küçük George'un görüntüsü Seonaid'e günün erken saatlerinde Aeldra'nın Küçük George'la birlikte kulübeden kaçıp ortadan kaybolduğunu hatırlattı. Merakla kuzenine baktı. "Aptal George bu sabah Giorsal'dan ayrıldıktan sonra seni rahatsız etti mi?"

"Küçük George," diye düzeltti Aeldra, sonra Seonaid ona sertçe bakınca yüzü kızardı. Aptal George lakabı Aeldra'nın daha birkaç gün önce adam için önerdiği bir lakaptı. Görünüşe göre artık bu lakabı uygun bulmuyordu. İlginç.

"Beni rahatsız etmedi," diye ekledi kuzeni, yüzü hâlâ kızarmıştı. "Konuştuk. Çok... şey... nazikti."

Seonaid'in kaşları kalktı. Kuzenin yüzünün kızarmasına bakılırsa, onun nezaketi muhtemelen Seonaid'in Blake'e gösterdiği nezaketten farklı değildi. Onun öpücüğünü hatırlayınca kendi yanaklarının da kızardığını hissetti.

Aeldra aniden, "O şimdiye kadar tanıdığım en güçlü ama en nazik adam," deyince Seonaid dehşet içinde ona baktı. Küçük kadının hiçbir erkek hakkında böyle konuştuğunu duymamıştı. Sesi neredeyse ay çarpmışa dönmüş gibiydi.

Aeldra onun yüz ifadesini yakaladı ve daha da kızardı ama meydan okurcasına, "O iyi biri," dedi. Seonaid onu yatıştırmak için çabucak "Evet," dedi ama bir yandan da küçük kızının

Kuzen büyük bir vahşiye aşık oluyordu. Elbette o da Blake'e aşık olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. En azından öpücüğü hafızasını çok meşgul ediyor gibiydi. Leydi Wildwood düğünü takip edecek yatak takımını anlatırken, Seonaid zihninde Blake'i canlandırıyor, onu çıplak olarak hatırlıyor, göğsüne bastırarak uyuduğunu, kolunun ona sarıldığını ve elinin göğsünü kavradığını hatırlıyor, öpücüğünü ve vücudunun verdiği tepkiyi, heyecanı, tomurcuklanan tutkuyu ve-

"Seonaid!"

Adımlarını yavaşlatan Seonaid etrafına bakındı ve antrenman sahasından kendisine doğru yürüyen yakışıklı siyah saçlı adamı görünce yüzü zevkle aydınlandı. En yakın komşularının oğlu olan Ian McInnes, Duncan'la hemen hemen aynı yaştaydı. Aynı zamanda bir arkadaşydı ve onu görünce mutlulukla gülümsedi.

"Ian," diye gülererek selamladı Seonaid onu, adam onu kucaklayıp yere bırakmadan önce etrafında döndürürken. Sonra aynı şeyi Aeldra'ya yaptı. "Burada ne işin var?"

"Adamları Greenweld'i bozguna uğratmak için getirdim," diye açıkladı ve sonra sırttı. "İyi bir dövüş fırsatını asla kaçırmayacağımı bilirsin. Pek de iyi bir dövüş olmadı." Omuz silktili. "Adamların çoğunu en kötü pisliğin temizlenmesine yardım ettikten sonra geri gönderdim, ama ben

yarın sabaha kadar kalacağım. Hikayenin tamamını dinlemeden dönersem annem çok kızar ve ben de henüz hepsini dinlemedim. Duncan ve baban her şey bittiğinden beri odalarından çıkmadılar."

"Ah." Seonaid gülümsedi, sonra Helen'e bakışını fark etti ve onları tanıştırdı. "Bu Rahibe Helen. Helen, bu da Ian McInnes, komşumuz ve arkadaşımız."

İkili birbirini selamladıktan sonra Ian beklentiyle Seonaid'den Aeldra'ya baktı. "Antrenmana mı geliyorsun? İyi bir antrenman işime yarayabilir."

Seonaid tereddüt etti ama arkasına dönüp baktığında Blake ve Küçük George'un kaşlarını çatarak aceleyle onlara doğru koştuklarını görünce kararlı bir şekilde başını salladı. Nasıl olsa konuşacak zamanları olmayacaktı. Bir sonraki hamlelerini planlamak için kadınları odasına götürmesi gerekiyordu ve biraz egzersiz yaptıktan sonra bunu yapacaktı. Manastırdaki çatışma ve ardından açıklıktaki çatışma dışında, Aziz Simmian'a gittiklerinden beri doğru düzgün pratik yapma şansları olmamıştı.

"Evlenmen gereken İngiliz bu mu?" Birkaç adamın savaş becerilerini geliştirdiği yere doğru yürürlerken Ian sordu.

"Evet." Seonaid onlara doğru bakmaya zahmet etmedi. Blake ve Küçük George'un hâlâ onları takip ettiğini ve aralarındaki mesafeyi kapattıklarını biliyordu.

"Sinirli görünüyor ama duyduğuma göre onu neşeli bir şekilde kovalıyormuşsun." "Herkes duymuş gibi görünüyor," dedi Seonaid tiksintiyle.

Ian eğlenerek, "Gavin Duncan'a, Duncan da bana söyledi," dedi. Kadının beline bir tokat attı ve ekledi: "Haydi Seonaid. Ona ne kadar güzel bir kızla evlendiğini gösterelim."

Onun önüne geçerek kılıcını çekti ve yüzünü ona dönerek hemen saldırıya geçti. Seonaid onun için hazırды. Ian McInnes'i çocukluğundan beri tanıyordu ve onun sürpriz taktiklerine alışkındı. Aslında onun tüm numaralarını biliyordu, bu yüzden onunla başa çıkmayı kolay buluyordu.

"O iyi."

Blake, nişanlısının siyah saçlı İskoç'un saldırısını savuşturmasını izlerken Küçük George'un yorumuna kaşlarını çatı. Ian, onun kendisini selamladığını duyduğunu düşünüyordu. O da onu gördüğüne oldukça sevinmiş görünüyordu. Adamın onu kucaklayışından ve etrafında döndürüşünden hoşlanmamıştı; ona karşı koymadan önce sırtını tokatladığında adamın elinin tehlikeli bir şekilde poposuna çarpmaya yaklaşmasını da umursamamıştı.

Ama o iyiydi, diye kabul etti. Bunu ilk olarak açıklıkta, daha sonra Kameron olduklarını iddia ettiği adamlarla savaşırken fark ettiğini sanıyordu. Ne yazık ki onun soyunuk haliyle o kadar meşgul olmuştu ki, kılıç kullanma becerisine pek dikkat etmemişti. Ama şimdi fark etmişti ki, kız iyiden de öteydi. Angus Dunbar onun için özel bir kılıç yaptırarak parasını boşa harcamamıştı. Kılıcı ustalıkla kullanıyor, rakibinin daha büyük gücüne karşı koymak için becerisini kullanıyordu.

Yumuşak bir hırıltı ve Küçük George'un yanında gerilmesi Blake'in dikkatini diğer iki kadına çekti. Aeldra ve Rahibe Helen kenarda durmuş, çiftin savaşını izliyorlardı. Şimdi iri yarı, kızıl saçlı bir İskoç onlara yaklaşmıştı ve o izlerken bile Seonaid'in küçük kuzeni sahada Seonaid'den biraz uzaklaşarak bu yeni adama karşı mücadele ediyordu.

Blake küçük kadının da en az onun kadar yetenekli olduğunu görünce şaşırmadı. Küçük George'un bu durumdan pek memnun olmadığını fark edince, bu ikili arasında bir aşk filizlenip filizlenmediğini merak etti. Erkek bu kadar iri ve kadın bu kadar küçük olunca kesinlikle tuhaf bir ikili olacaklardı. Ama aşkın birçok şekli ve biçimi vardı.

Bakışları tekrar Seonaid'e kaydı ve onun nasıl gülümseyip güldüğünü, koyu saçlı adamın saldırısını savuştururken yanaklarına gelen renk cümbüşünü fark etti. Belli ki o da rakibi gibi eğleniyordu ve birdenbire savaş neredeyse bir kur dansı görünümüne büründü. Kendisi savaştayken hiç böyle düşünmemişti ama birbirlerine doğru ilerleyişlerinde, kılıçların metalin metale çarparken çıkardığı şangırtıda, Seonaid'in dönerek uzaklaşmasında ve sonra tekrar onun kılıcıyla buluşmasında bu ritüel vardı. Elbette, Seonaid'in çıplak dövüşürkenki görüntüsünün zihninde yer etmesinin de bir faydası olmadığını düşünüyordu. Kaslarının kıyafetlerinin altında nasıl gerildiğini ve hareket ettiğini, göğüslerinin öğleden sonra güneşinde nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordu.

Lanet olsun! Bu kadının yapabileceği, onu heyecanlandırmayacak ve onunla yatmayı düşündürmeyecek bir şey var mıydı? Onunla ormanın zemininde güreşmek de aynı etkiyi yaratmıştı, uyandığında kendisini ahırda bir battaniye gibi ona sarılmış halde bulmak da. Kadının ata ondan önce binmesi onu çok kötü bir duruma sokmuştu, özellikle de yolun son kısmında uyuyacak kadar rahatladığında ve uykulu bir kedi gibi ona sarıldığında. Şimdi de onun kılıç talimi yapmasını izlemek, aklına onu yere yuvarlama isteğini getiriyordu.

tam orada ve-

"Lanet olsun," diye mırıldandı tiksintiyle. Onu bir an önce evlendirmeli ve yatağa atmalıydı. Bu arada, kendi kendine çalışmak için biraz fazla enerjisi vardı. Kılıcını çekerek sahaya doğru yürüdü.

Seonaid, Ian'ın bir sonraki darbesini savuşturmak için kılıcını kaldırdı ve kendisinininkinden daha yüksek bir kılıç darbesiyle durdurulduğunu gördü. Sinirle yana bakarken, Blake'e hayretle baktı.

"Alabilir miyim?" dedi kibarca.

Ian geniş bir sırtışla kılıcını indirdi ve Helen ile birlikte yoldan çekilmek için hareket etti.

Seonaid Blake'e bir bakış attı, ardından nişanlısından gelen ilk darbeyi savuşturmak için aniden kılıcını kaldırdı. Bundan sonra Seonaid yaptığı işe konsantre oldu ve Ian'ın saldırısının şiddeti karşısında kendini hızla tükenmiş buldu. Ian'ı tanıyordu, ne bekleyeceğini biliyordu ve onu savuşturmayı rahatlatıcı bir eğlence olarak görüyordu. Blake'i ya da onun savaşta nasıl hareket ettiğini bilmiyordu. Adam da geri çekilmiyordu ve onu darbelerini savuşturmakla o kadar meşgul ediyordu ki, ilk başta saldırıya geçmek için gerçek bir şansı yoktu.

Bu durumu geçmişte birkaç kez hayal ettiği aklına geldi ama onunla dövüştüğü birkaç dakikanın ardından kılıcının elinden düştüğünü ve bir sonraki darbesine karşı savunmasız kaldığını fark ettiğinde, Seonaid kılıç yere düşerken şaşkınlıkla ona baktı, sonra başının bir nefes ötesinde durdu. Hayallerinde savaşta eşit olduklarını ya da onun kendisini yendiğini ama kendisinin onu *asla* yenemediğini görüyordu. Ama gerçekte...

Kahretsin, onu yenmişti, dehşetle fark etti. Hayal kurmayı tercih ettiğine karar verdi.

"Kılıç kullanmakta çok iyisin, Seonaid." Blake onun elinden düşürdüğü silahı almak için eğildi. "Ama yeterince agresif değilsin. Rakibinin öne geçmesine izin veriyorsun ve onu savuşturup öldürücü darbeyi vurmak için bir fırsat kolluyorsun. Bir açılış *yapmalısın*, yoksa rakibinin seni yıpratmasına ve kazanmasına izin verme tehlikesiyle karşı karşıya kalırsın.

"Bunu ona yıllardır defalarca söyledim. Ama genç kız beni dinlemiyor," diye açıkladı Angus Dunbar ve diğer birçok kişiyle birlikte kendisinin de savaşı izlemeye geldiğine dikkatlerini çekti. Kızgınlıkla fark etti ki, artık oldukça küçük bir izleyici kitleleri vardı.

Yüzünü buruşturarak kılıcını Blake'ten aldı ve Helen ile Aeldra'nın durduğu yere doğru ilerledi.

"Kendini kaleye götürsen iyi olur, Seonaid." Arkasından babasının sesi duyuldu.

"Ben de oraya gidiyordum," diye mırıldandı Seonaid.

"Leydi Wildwood seni odanda bekliyor. Doğruca oraya git."

"Neden?" Seonaid temkinli bir şekilde sordu, geri dönmek için durakladı.

"Sherwell'den haber geldi. Hastaymış ve gelemiyormuş. Düğün bir saat içinde."

On Birinci Bölüm

" A "

"İşte. Çok güzel görünüyorsun, canım."

Seonaid kendine baktı ve içini çekti. Bu onun düğün gecesiydi. Bu düşünce kafasının içinde tekrar tekrar dönüp duruyordu. Düğün gecesiydi. Düğünden kaçmak için yaptığı onca koşuşturma ve mücadeleden sonra, hiç itiraz etmeden katliama gitmişti. Bu gerçek oldukça şaşırtıcıydı. Ama zaten protesto etmek için fazla şansı da olmamıştı.

"*Sherwell'den haber geldi. Hastaymış ve gelemiyormuş. Düğün bir saat içinde,*" demişti babası. Sonra onun önünde durmak için hareket etti ve ekledi, "Yıllar boyunca bu evlilik konusunda pek iyi davranmadığımı biliyorum. Blake'in babasına kızgındım. Ama o da oğlu gibi iyi bir adam. Blake sana iyi bir koca olacak ve ben bunu senin iyiliğin için yapıyorum."

"Ne yapıyorsun?" Seonaid sormuştu.

Cevap olarak omzunun üzerinden baktı ve "Gavin, dört adam al ve kadınlara Seonaid'in odasına kadar eşlik et" dedi.

Ve hepsi bu kadardı. Gavin babasının en iyi adamlarından biriydi ve Seonaid'i çok iyi tanıyordu. Onun varlığından kaçmak mümkün değildi. O ve diğer adamlar onları odasına ve Leydi Wildwood'un gözetimine kadar götürmüş, sonra da Seonaid yıkanırken ve düğün için giyinirken kapının önünde beklemişlerdi. Sonra da düğünün yapılacağı yere kadar ona eşlik etmişti.

Herkes son derece durgundu. Aeldra ve Helen sürekli bir şeyler söylemek istemiş gibi görünüyordular ama Seonaid gibi sessiz kalmışlar, Leydi Wildwood ve Iliana'yı sessizliği anlamsız konuşmalar ve güvencelerle doldurmaya bırakmışlardı.

Sonra Seonaid kendini piskoposun önünde, Blake yanında, babası ve diğer herkes de şahitlik ederken bulmuştu. Seonaid törenle ilgili pek bir şey hatırlamıyordu -her şey onun için bulanıktı- ama söylemesi gerekenleri söylemiş olmalıydı. Sonra kendini sehpa masasında otururken bulmuş, Leydi Wildwood omzuna dokunup Iliana, Aeldra ve Helen peşlerinde olduğu halde ona merdivenlerde eşlik edene kadar burnunun dibinden tabak tabak yemek geçmişti. Kadınlar onu tekrar yıkamış, parfümlemiş ve bu dantel ve neredeyse şeffaf keten karışımını giydirmişlerdi.

"İyi misiniz? Leydi Wildwood aniden ona endişeyle bakarak sordu. Seonaid bir ayağından diğerine kaydı ve başını iki yana salladı.

"Ah." Kadın bir an şaşırmış gibi göründü, sonra küçük bir iç çekti. "Korkutucu olduğunu biliyorum canım. Ama sana söyledığım gibi uzun süre acımayacak ve-"

Seonaid, Helen ve Aeldra'nın onun birazcık acıdan korktuğunu düşünmelerini istemediği için hızlıca, "Sorun o değil," dedi. Savaşta bulunmuştu; biraz acı o kadar da korkunç değildi. En azından kendine öyle söylüyordu. Ama gerçekte bu oldukça tuhaftı. O bir korkak değildi. Seonaid hiç korkmadan savaşa giderdi. Öte yandan, yaralanabileceğini ya da muhtemelen ölebileceğini düşünerek de savaşa gitmezdi. Ama bu gece yaralanacağını biliyordu. Ne olursa olsun.

Leydi Wildwood bazılarının biraz, bazılarının ise çok acıdığını ve kendisi için nasıl geçeceğini bilinemeyeceğini söylemişti. Ama kadının bildiği kadarıyla, hiç kimse acısız bir ilk sefer yaşamamıştı. Ya da biraz alaycı bir ifadeyle, en azından tanıdığı hiçbir kadının ilk seferinde acı çekmediğini itiraf etmediğini de eklemişti.

Yani Seonaid acı çekeceğini biliyordu. Bu dört gözle beklediği bir şey değildi. Ama bu konuda herhangi bir endişe duyduğunu itiraf ederse lanetlenirdi. Elbisesine gelince... bu tamamen başka bir konuydu.

Ona giydirdikleri ince beyaz keten elbiseyi işaret etti. Bu, annesinin eski bir sandıkta buldukları elbisesi idi. Neyse ki annesi de kendisi gibi uzun boyluydu. Aslında, görünüşe göre hemen hemen aynı boydaydı, çünkü elbise üzerine tam oturmuştu. Seonaid gözlerini dikip kendine baktı. Daha önce hiç bu kadar güzel ve narin bir şey giymemişti. Ve içinde hiç de rahat değildi. Kendini son derece savunmasız hissediyordu.

"Ne oldu canım?" Leydi Wildwood sordu.

Seonaid kadından Aeldra'ya, Helen'e ve Iliana'ya baktı, sonra ellerini çaresizce uzattı ve "Kendimi çıplak hissediyorum," diye itiraf etti.

"Ah." Leydi Wildwood sadece hafifçe gülümsediğinde, Seonaid'in bakışları odanın içinde gezindi.

"Nerede benim-?" Kılıcını görünce durakladı ve onu almak için odanın diğer ucuna doğru ilerledi.

"Ah!" Leydi Wildwood bir anda onun yanında belirdi ve silahı elinden aldı. "Hayır, hayır, canım. Buna ihtiyacın olmayacak."

"Onu kullanmayacaktım," diye güvence verdi Seonaid. "Sadece tutmak istiyorum. I-"

"Hayır," dedi Leydi Wildwood kararlılıkla ve onu yatağa doğru çevirdi. "Sadece atla ve orada bekle. Her şey yoluna girecek. Gerçekten."

Seonaid yatağa doğru ilerledi ama omzunun üzerinden bakıp Leydi Wildwood'un onu takip etmediğini, Iliana'ya doğru yürüdüğünü görünce, *sgian dubh*'unu yerleştirdiği sandıktan almak için yön değiştirdi ve sonra yatağa doğru koştu. Ne yazık ki, Leydi Wildwood silahı yatağın başındaki minderlerden birinin altına sokarken geri döndü.

"Seonaid!" Yanına koştu ve onu da kapmak için eğildi. "Hayır!" "Ama sadece yanımda olmasını istiyorum. Kendimi daha az savunmasız hissedeceğim," diye itiraz etti Seonaid.

Iliana'nın annesi derin bir nefes aldı ve yatağın kenarına oturdu. "Sevgili çocuğum, tüm bunların yeni ve endişe verici olduğunu biliyorum ama savunmaya ihtiyacın yok." Seonaid'in elini yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Güven bana. Her şey yoluna girecek. Blake nazik ve kibar olacak."

"Bilmiyorum, Leydi Wildwood," dedi Aeldra kuşkuyla. "Duncan, Gavin'in ona anlattığı her şeyi anlatırken Sherwell pek de memnun görünmüyordu.

bizi St. Simmian'da bulduğundan beri meydana geldi." Yüzünü buruşturdu. "Herkesin ona gülmesini pek hoş karşılamadı. Belki de en azından *sgian dubh*'u terk etmelisin."

"Aeldra, hiç yardımcı olmuyorsun." Leydi Wildwood bir eliyle alnını ovuşturdu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Iliana, canım, belki de kızları alıp erkekleri neyin engellediğini görmeye gitmelisin."

"Evet, anne."

"Teşekkür ederim." Leydi Wildwood kızının kadınları dışarı çıkarmasını bekledikten sonra Seonaid'e zorla gülümsedi. "Blake'in herkesin alay konusu olmaktan rahatsız olduğu doğru olsa da, anlatılanlara bakılırsa o adil bir adam ve bunun acısını sizden çıkarmayacaktır. Duncan'ın onu kızdırmayı aklına koymuş olması senin suçun değil."

"Ama bunları yapmamış olsaydım, Duncan'ın onunla alay edecek hiçbir şeyi olmazdı."

"Evet, ama-" Kapı aniden açıldığında durakladı ve Iliana eğilerek "Adamlar geliyor." diye anons et.

Leydi Wildwood hemen ayağa kalktı. Seonaid'in elini güven verici bir şekilde okşamak ve "Her şey yoluna girecek," diye mırıldanmak için durakladı, ardından *sgian dubh*'u da yanına alarak hızla odadan çıktı.

Blake, Seonaid'in odasının kapısının önündeki kadınları fark etti ve yaklaşmasını nasıl izlediklerini görmezden gelmeye çalıştı. Rahibe Helen ve Iliana biraz endişeli görünüyorlardı, dudaklarında gergin bir gülümseme vardı ve Aeldra kesinlikle vahşi görünüyor, sadece uyarı olabilecek bir şekilde ona bakıyordu. Küçük İskoç'un gözleriyle Seonaid'e kötü davranmaması gerektiğini anlatmaya çalıştığını tahmin etti. Mesaj yüksek sesle ve net bir şekilde geliyordu.

Neredeyse kadınlara ve onların koruduğu kapıya varmıştı ki kapı aniden açıldı ve Leydi Wildwood dışarı süzüldü.

"Ah!" Zoraki bir kahkaha attı ve elini belli belirsiz sallayarak, "Buyurun o zaman. Oh!" Sonuncusu, el hareketiyle salladığı bıçağı fark edip hızla arkasına sakladığında nefes nefese kaldı. "Senin için hazır."

Blake arkasında kaybolan koldan Iliana'nın tuttuğu kılıca baktı ve hafifçe kaşlarını çattı. Kılıç şuna benziyordu-

"İşte buradasın!" Angus Dunbar onun sırtına bir tokat attı ve kıkırdadı. "Genç kızı silahsızlandırdılar, bu yüzden işi halledebilmelisin."

Blake'in gözleri inanamayarak açıldı. Onu silahsızlandırmak zorunda mı kalmışlardı? Yüce Tanrım. Bu çok saçmaydı. Kadınlar onu baştan çıkarmak, yatağa atmak ya da kandırmak için akıllarına gelen her şeyi yapıyorlardı ama gelininin onunla yatması için silahsızlandırılması mı gerekiyordu?

"Hadi git o zaman." Angus onu kapıya doğru itti. "Biz biraz aşağıda olacağız. Eğer zor durumda kalırsanız seslenin."

Kalabalık uzaklaşmaya başladı. Leydi Wildwood hariç herkes bir an tereddüt ettikten sonra yaklaştı ve diğerlerinin duymayacağı şekilde fısıldadı: "Ona karşı nazik olacağınıza inanıyorum. Bu gece sup'taki tüm o sataşmalar onun suçu değildi ve kız güçlü ve korkusuz görünse de, düğün gecesindeki herhangi bir bakire kadar kendinden geçmiş durumda."

Blake cevap veremeyecek kadar çok olmuş bir halde ona bakarken, Seonaid'in bıçağı olduğunu tahmin ettiği şeyle kaburgalarını hafifçe dürttü ve tısladı: "Nazik olacağına söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Blake çabucak.

"Güzel." Biraz rahatladı ve bir eliyle saçlarını düzeltirken gülümsedi. "İyi geceler lordum."

Yaşlı kadın diğerlerinin ardından koridorda sakın sakın yürürken Blake şaşkınlıkla ona baktı. Lord Wildwood'un bu kadında -güzelliği dışında- ne bulduğunu daha önce sorgulamışsa da artık merak etmiyordu. Seonaid'i neredeyse hiç tanıımıyordu ama yavrusunu koruyan dişi bir kurt gibi davranıyordu. Belli ki özel bir kadındı. Yine de bunun Seonaid'e de yansıyıp yansımadığını merak etti. Kadın belli ki gelininde onu böyle bir tepkiye layık kılan bir şey görmüştü. Buna şaşırmamıştı. Blake gelininin de özel bir kadın olduğu sonucuna çoktan varmıştı.

Blake koridor tekrar boşalana kadar bekledikten sonra kapıya döndü.

Seonaid gözlerini kapıya dikti. Babasının kahkahalarını ve seslerin mırıltısını duymuştu ama salonda birkaç dakikadır sessizlik hüküm sürüyordu ve kapı hâlâ kapalıydı. Evliliği tamamlamakla uğraşmamaya mı karar vermişti? Belki de her şeye rağmen evliliği iptal ettirmeyi düşünmüştü. Seonaid bu sonucun rahatlatıcı olup olmayacağından emin değildi. Utanç verici olabilirdi ama gerçekten de dört gözle beklemiyordu.

önümüzdeki birkaç dakikaya kadar. En azından sadece birkaç dakika sürmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu konularda pek bilgili sayılmazdı ama bu işi yapan çiftlere rastladığında gördükleri ve Leydi Wildwood'un ona anlattıkları, bu işin birkaç dakikadan fazla sürmemesi gerektiğini gösteriyordu.

Kendi kendine bunun olumlu bir nokta olduğunu söyledi. Uzun sürmeyecekti. Bunu dış çektirmek için demirciye gitmek gibi düşünmeliydi. Bir keresinde yüzüne aldığı bir darbe arka dişini kırdığında bunu yaptırmıştı. Bundan daha kötü olamaz, diye düşündü.

Aslında, şimdi hatırladığına göre, bu oldukça kötüydü. Ve demirci bunu yaparken ona büyük bir bardak *uisgebeatha* içirmişti. Hayat suyu ya da İngilizlerin deyimiyle viski, acıyı dindirmek için iyi olabilirdi ama o sefer pek işe yaramamıştı.

Bu gece Seonaid yemekte bir damla bile içmemişti. İçmesi gerekirdi. Ne düşünüyordu ki?

"L a n e t olsun," diye mırıldandı, yatakta oturduğu yerde kayarak. Artık bunun için hiçbir umut yoktu. İçki ya da başka bir şey için çok geçti. Hoş olmayan şeylerin en iyi şekilde çabucak halledilmesi Seonaid'in her zamanki düsturu olmuştu. Bu yüzden... bunun da o şekilde yapılmasını sağlayacaktı. Tabii kocası bunu yapmak için ortaya çıkmaya zahmet ederse.

Seonaid kendi düşünceleri karşısında gözlerini kırıştırdı. Kocası mı? Yüce Tanrım, artık evliydi. Bir kocası vardı. O bir eşti. Kendini farklı hissettiğinden değil. Kendini evli hissetmiyordu, nasıl hissetmesi gerekiyorsa.

Kapı aniden, nihayet açılıp kocası odaya girdiğinde, başıboş düşünceleri bir anda durdu.

Gelini yatakta oturuyordu. Blake'in gözleri içeri girer girmez onu buldu. Onu görünce kapının eşiğinde durakladı. Seonaid onu tanıdığı kısa süre içinde sürprizlerle dolu olduğunu kanıtlamıştı. Ona ilk doğru dürüst bakışının anısı hâlâ onu topuklarının üzerinde geriye götürüyordu: Seonaid sütyen ve tunik giymişti. Daha önce hiç sütyen giymiş bir kadın görmemişti. Hoşuna gitmeyi öğreniyordu. Uzun elbiseler kadınların üzerinde yeterince güzel duruyordu ama vücudun alt kısmını gözlerden saklıyordu ve Seonaid'in teninin her santimi giydiği pantolon tarafından gizlenirken, aynı zamanda sahip olduğu her kıvrımı da ortaya çıkarıyordu. Onun sütyenler içinde hareket edişini izlemek hoşuna gidiyordu. Onu çıplak dövüşürken görmekten daha da çok zevk alıyordu. Ama bu öğleden sonra düşünlerine bir gelinlikle gelmişti -belki de sürüklenerek gelmişti demek daha doğru olur. Her zaman dikkatsizce arkaya doğru topladığı saçları serbest bırakılmış, yüzünü yumuşatacak ve sırtından aşağı inecek şekilde bırakılmıştı. Onu böyle giyinmiş görünce şaşırmış ve nefesi kesilmişti.

Ve şimdi o yine bir sürprizdi. Saçları hala aşağıdaydı, ince bir parlaklığa kadar taranmış ve yüzünün ve omuzlarının etrafında akmaya bırakılmıştı. Göğüs uçlarının gölgesini görebileceği, beyaz elbiselerin en incisini giymişti. Ve çok güzel görünüyordu. Bundan da öte, tatlı ve çekici görünüyordu. Bu onu şaşırtmamıştı elbette. Onu şaşırtan şey, Seonaid'inin, Amazon savaşçısının, güzel, ateşli, cesur, güçlü savaşçı gelininin... dehşete düşmüş görünmesiydi.

Yatağında oturuyordu, gözleri kocaman, yüzü solgun, elleri kucağında yumuk yumuktu. Bir çocuk kadar korkmuş görünüyordu. Blake kapıyı yavaşça kapattı, sonra ellerini evcilileştirmek istediği vahşi bir ata yaklaşırken kullandığı yatıştırıcı hareketle kaldırdı. Ama yaklaşmadı. Konuşmadı da. Ne söyleyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ne söyleyebilirdi ki? Korkma, her şey yoluna girecek; ben sadece oraya gelip sana iyi bir göz kulak olacağım?

Blake bunu beklemiyordu. Ne bekleyeceğini bilmiyordu. Seonaid bir savaşçıydı ve yarı yarıya bir savaş çıkmasını bekliyordu. Aslında hâlâ da olabileceğinden şüpheleniyordu. Korkmuş hayvanlar köşeye sıkıştırıldıklarında genellikle karşılık verirler, diye düşündü ve birdenbire silahlarını aldıkları için minnettar oldu. Şimdiye kadar girdikleri mücadelelerden zevk almış olsa da -belki de kadının ayağını kasığına soktuğu mücadeleden değil- erkekliğinin kesilmesi riskinin düşün gecesi için biraz fazla baharatlı olduğunu düşündü.

"Peki, ne bekliyorsun? Buraya gel ve şu işi hallet ki uyuyabilelim."

Blake bu sert talep karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede değişmişti. Gözlerindeki dehşet dolu bakış gitmişti. Karşısındaki kadın artık tamamen kararlıydı. Yine de hâlâ solgundu ve ellerini henüz açmamıştı, bu yüzden bunun bir kabadayılık olduğuna karar verdi.

Kendini gevşemeye zorlayan Blake ilerledi, nasıl ilerleyeceğine karar vermeye çalışırken bakışları odanın içinde dolaşıyordu. Kadının büyüleyici bir şekilde söylediği gibi yanına gidip "iş bitirmek" gibi bir niyeti yoktu. Onu incitmek istemiyordu, gerçi ilk seferinde muhtemelen inciteceğini biliyordu. Ama Blake kadınları baştan çıkarmaya alışkındı.

"Yatak bu tarafta."

Alaycı sözleri üzerine kafasını çevirdi ve kaşlarını hafifçe çattı.

"Haydi, haydi, bitirelim şu işi," diye ısrar etti ve çarşafı bir kenara fırlatarak giydiği uyku önlüğünün geri kalanını ortaya çıkardı.

"Seonaid," dedi sakince, "öylece-içki ister misin?" diye sormak için sözünü kesti, Seonaid daha da gerginleşmeye başlamıştı.

Gelini yüksek sesle rahat bir nefes aldı. "Evet. Hem de çok. Buraya gelene kadar içmeyi düşünmemiştim ve artık çok geçti. Sanırım düşünemedim."

Konuşurken yataktan kalktı ve Blake'in yanından geçerek kapıya doğru yürüdü. Blake o geçerken kadının kokusunu içine çekti. Onu sadece yıkamamışlar, pudralamışlardı da ve yanından geçerken tatlı çiçek kokuları yayılıyordu. Garip bir şekilde Blake kendini biraz hayal kırıklığına uğramış buldu. Baştan çıkardığı her kadın buna benzer kokuyordu. Pudralı, parfümlü ve tatlı. Seonaid doğası gereği bunların hiçbirine sahip değildi. Genellikle temiz hava ve orman kokardı, buna bir de kendi kokusu olan misk kokusu eklenirdi. Ona söylemese de bunu tercih ederdi, diye düşündü ve Seonaid az önce kapattığı kapıyı açıp koridora böğürerek girince eğlenerek sırıttı.

Seonaid kapıyı çarptı, derin bir nefes aldı ve Blake'i incelemek için döndü. Yüzünde tuhaf bir sırıtişla onu izliyordu. Bu durum Seonaid'in giydiği elbiseye bakmasına ve onu görünce yüzünü buruşturmasına neden oldu. Hayatında hiç bu kadar narin ve kadınsı bir şey giymemişti ve şimdi onu giyerken kendini tuhaf hissediyordu.

"Leydi Wildwood onu çıkardı ve giymem için ısrar etti," diye açıkladı, kendini örtmek için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturma dürtüsüne direnerek. Bunu neden istediğini bilmiyordu - saldırıya uğradıkları gün gölün kenarında savaşırken onu çıplak görmüştü. Yine de bu farklı görünüyordu. Farklı hissediyordu. Seonaid genellikle kendinden ve ne yaptığından emindi; ama o zaman da genellikle ne yaptığını *bilirdi*. Şu anda kendini biraz boyunu aşmış hissediyordu. Ve bu hoşuna gitmemiştir.

Yüzünü buruşturarak şöminenin yanındaki sandalyelere doğru yürüdü ve birine çöktü, sonra onu izledi ve bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekledi. Bir an için hiçbir şey yapmadı; sonra bakışları hâlâ odanın ortasında duran küvete kaydı ve sıcaklığı test etmek için bir elini küvete daldırdı. Seonaid hâlâ sıcak olduğunu biliyordu. Daha birkaç dakika önce banyo yaptığında küvet haşlanmıştı.

Sıcaklıktan memnun görünen Blake soyunmaya başladı ve Seonaid bacaklarını altına alarak sandalyeye kıvrıldı ve izlemek için yerleşti. Bunu yapmaktan en ufak bir utanç duymuyordu. Belki de Blake yaygara koparsaydı utanabilirdi ama Blake onu görmezden geldi ve işine koyuldu. Önce ekoseyi çıkardı ve Blake'in eşyayı çıkarırken burnunu kırıltmasına gülümsedi.

Duncan ona, Blake'in İskoçların kendi renklerini giydikleri masalını duyduğunu ve buna inandığını eğlenerek anlatmıştı. Babalarına ekosesi karşılığında güzel bir altın ceket ve sutyen hediye etmişti. Hep birlikte buna çok gülmüşlerdi, çünkü bu doğru değildi. Her klanın dostu ve her klanın düşmanı vardı. Sadece bir aptal bağlılığını ilan eden bir şey giyerek etrafta dolaşırdı. Bu seni ölüme götürebilirdi. Belki bir gün barış olur ve onlar da bunu yapabilirlerdi ama şimdilik yapamadılar. Eğer klanlarının hepsi şu anda aynı ekose deseni giyiyorsa, bunun nedeni Cailean Cummins'in renklerini bulup yaptığı desendi. Genellikle bir desenden büyük bir parti yapar, renkler tükenene kadar, sonra başka bir büyük parti kumaş için farklı bir desen yapardı. Ama bu onları kendi klan tasarımı yapmıyordu.

Seonaid bunu bir gün ona söylemesi gerektiğini düşündü. Böyle şeylerden habersiz ve kolayca aptal yerine konabilecek bir koca istemiyordu.

Blake daha sonra tuniğini çıkarırken bu endişesini tamamen unutmuştu. Seonaid gördüğü manzara karşısında neredeyse yüksek sesle iç geçirecekti. Adam kesinlikle iyi yapıydı ve bakması bir zevkti. Bacaklarının arasındaki şey hariç. O canavarlığa bakmamaya çalıştı. Bu ona sadece başına gelecekleri ve Leydi Wildwood'un onu uyardığı acı ve kanı düşündürüyordu. Seonaid henüz bunu düşünmek istemiyordu, bu yüzden ilk başta adamın belden aşağısına bakmaktan kaçındı ve dikkatini göğsüne ve kollarına yoğunlaştırdı. Çok güzel bir göğsü olduğunu düşündü ve ona dokunmak için tuhaf bir istek duydu, sadece ellerini o geniş alanda gezdirmek ve-

Kapının çalınması düşüncelerini böldü ve Seonaid sandalyeden kalkıp kapıya doğru ilerleyerek kapıyı açtı. Gelen, bağırarak istediği viskiyi getiren bir hizmetkardı. Ama viski değildi. Şaraptı, Seonaid bunu gördü ve sinirlenerek kaşlarını çattı. "*Uisgebeatha* için bağırdım, Janna. Ne-"

"Şu anda hiç yok," dedi Janna özür dileyerek. "Leydi Iliana hepsini Greenweld saldırdığında onu durdurmak için kullandı. Fiçileri duvardan mangonelin üzerine attırdı, sonra da adamlarına alevli oklar attırarak mangonu yaktırdı."

"Oh." Seonaid'in kaşları kalktı. "Bu zekiceydi."

"Evet. Bizi gururlandırdı." Janna sırttı ve ardından "İstedığınız başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır. Teşekkür ederim." Seonaid gülümsedi, sonra kapıyı kapattı ve Blake'in küvete girdiğini görmek için tam zamanında döndü. Hareket eden Blake'in arkasına hayranlıkla baktı ve bir kez daha onun şimdiye kadar gördüklerinin en iyisi olduğunu düşündü. Belki daha sonra dokunabilirdi. Göründüğü kadar sert olup olmadığını merak ediyordu.

"Bir bardak alabilir miyim?"

Blake'in sesi onu büyülenmişlikten kurtardı ve Seonaid yeniden hareket etmeye başladı. Janna'nın getirdiği kupa ve şarap dolu tepsiyi bir sandığın üzerine bıraktı ve önce ona, sonra da kendine biraz doldurduktan sonra her ikisini de küvete taşıdı.

Bu sayede kocasının göğsünü yakından görebiliyordu ve bu manzara karşısında dişlerinin arasından ısıklık çıkmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı. Başka hiçbir şey olmasa bile, güzel bir kocası vardı ve ona yıllarca bakmak bir zevk olacaktı.

Blake kadının uzattığı şarabı alırken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Sırtımı keseleyebilir misin?"

Seonaid tereddüt etti. İlk içgüdüğü ona kendi kanlı sırtını yıkamasını söylemek oldu. O bir hizmetçi değildi. Ama sonra tüm o kordonlu, dalgalanan kaslara dokunabileceğini fark etti ve küvetin arka tarafında yere diz çökmek için hareket etti. İçkisini yere bıraktı, yıkanması için getirilen keten parçasını aldı ve sabunun üzerine sürdü, sonra eğlenerek durakladı. Leydi Wildwood'un Seonaid'in kullanması için getirdiği çiçek sabunuydu bu. Bir yaz bahçesi gibi kokacaktı. Omuz silkti ve çamaşırları sabunlamaya devam etti. Kullanacak başka sabun yoktu. Ayrıca, babasının ekosesinden daha iyi kokacaktı.

Sabunu yere bırakarak adamın sırtını düşündü, sonra şarabını aldı ve işe koyulmadan önce içti. Adamın sırtı hem sert hem de yumuşaktı. Seonaid bezi derisinin üzerinde gezdirdi, sonra tekrar üzerinden geçti, sonra bıraktı ve ellerini kullanarak sürdüğü sabunu köpürttü ve hayranlıkla deriye masaj yaptı.

"Mmmm, bu iyi hissettiriyor."

Mırıltısı onu ürküttü. Onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Tam olarak unutmamıştı ama-

"Göğsümü yapabilir misin?"

Seonaid hareketsiz kaldı, gözleri adamın başının arkasına kilitlendi. Göğsüne mi? Parmaklarını o geniş alanda gezdirmeyi düşündü ve parmakları bunu yapma arzusuyla neredeyse kaşınıyordu. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak şarabını aldı, boş olduğunu fark etti ve omzunun üzerinden uzanarak elindekini aldı.

"Hey!" Blake omzunun üzerinden baktı ama onun aşağı inişini izlerken sadece güldü. "Susadın mı?" diye alay etti ve kız onun bilmiş bakışları karşısında kaşlarını çatı.

"Bir keresinde dişimi çektirmiştin," diye mırıldandı, boş bardağı bir kenara bıraktı ve adamın göğsüne ulaşabilmek için küvetin daha uzağına diz çöktü.

"Öyle mi?" diye sordu, şaşkınlığı açıkça ortadaydı. "Konuşmayı takip edemiyorum."

Seonaid suyun yüzeyinde yüzen çarşafı aldı ve sabunun üzerinde gezdirmeye başladı. "Tatsız ve acı vericiydi ama öncesinde bir şişe viski içmemiş olsaydım olabileceği kadar tatsız ve acı verici değildi."

"Ve sen bunu diş çektirmekle mi kıyaslıyorsun?" Sesi hakarete uğramış gibiydi.

"Leydi Wildwood ne olacağını açıkladı."

Blake sabunu bir kenara bırakıp çarşafı onun göğsünün üzerinde yumuşatmaya başlarken sessiz kaldı. Blake'in gözlerini üzerinde hissedebiliyor ve bir şeyler söylemek istediğini sezebiliyordu; bu yüzden sonunda, "Seonaid, bunun tamamen olması gerekmiyor - kokladığım şey çiçekler mi?" dediğinde şaşırmadı.

Seonaid onun yüzüne baktı ve elini tutup koklamak için bezi burnuna götürdüğünde neredeyse gülecekti.

"Tanrım, beni bir kadın gibi kokutacaksın."

O zaman güldü. Adam bu fikir karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "Çok geç, zaten biliyorsun," diye alay etti ve onu yıkamaya devam etmek için elini çekti, ama adam onu durdurmak için hemen kolunu yeniden yakaladı.

"Hayır, sabunlamayı bırak o zaman."

"Hayır. Bence çok güzel kokuyorsun," diye dalga geçerek boştaki eliyle bezi kaptı ve tekrar üzerinde gezdirmeye başladı.

"Cadı," diye mırıldandı Blake, şimdi o eli yakalamıştı.

"Ah, cadı, öyle mi?" Seonaid onun asık suratına gülerek sordu. İkinci elini tutmak için ilk elini bırakmıştı ve Seonaid bezi tekrar boştaki eline geçirdi. Blake hemen o eli tutmaya çalıştı ama Seonaid onu arkasından ulaşamayacağı bir yerde tuttu

gölerek.

"Bezi bana ver, Seonaid." Adam kadının diğeri elini tekrar bıraktı ve küvette öne doğru eğildi, iki kolu da bezi almak için kadının etrafına dolandı. Büyük hata, diye düşündü Seonaid eğlenerek, boşta elini aşağı kaydırıp sabunu koyduğu yerden aldı. Bir sonraki an, adam çarşafı ondan almak için çabalarırken sabunu göğsüne sürüyordu.

Blake öfkeli bir ciyaklama sesi çıkardı ve bezi bırakıp sabuna uzandı. Seonaid hemen sabunlu, çiçek kokulu bezi kollarına, göğsüne ve ulaşabildiği her yere sürmeye başladı. Çok eğleniyordu, ta ki Blake o bileği de yakalayana kadar. O zaman garip bir mücadele başladı. Adam onu her iki bileğinden yakalamıştı ve kadın da adamın bezi ya da sabunu ondan almasını engellemek için kollarını yukarıda tutuyordu. Boğuşmaları onu dizlerinin üzerinde öne doğru itti. Karnı küvetin kenarına yaslanmıştı ama onunla boğuşurken göğsü zaman zaman adamın göğsüne bastırıyordu. Adam kızın ellerini başlarının üzerinde birleştirmeye çalışıyordu ama kız onun ellerini kendi elleriyle birleştirip silahlarını elinden almak için tutuşunu değiştirmek istediğini biliyordu ve buna karşı cesurca mücadele ediyordu. Ne yazık ki, adam ondan daha güçlüydü. Savaşın kaybedilmek üzere olduğunu anladığında Seonaid hafifçe çekistirerek ondan uzaklaştı ve kumaşı almasına izin vermek yerine bıraktı.

Bu şekilde sabunu elinde tutma şansı olabileceğini umuyordu. En azından, eğer adam beklendiği gibi çarşafı alması için onu serbest bırakırsa. Ama her ikisi de nereye düştüğünü görmek için aşağıya baktıklarında, suyun içinden bir çadır gibi dimdik çıktığını görünce donup kaldılar. Bir şeyin üzerine düşmüştü. Bacaklarının arasından sudan bir şey çıkmıştı.

Seonaid'in kaşları kalktı. Eğlenen tek kişi kendisi değilmiş gibi görünüyordu ama gürüşlerinin onu neden heyecanlandırdığına dair hiçbir fikri yoktu. Yoksa öyle miydi? Bu soruyu kendine sorarken başını kaldırdı ve adamın bakışlarının elbisesinin önüne kaydığını görüp onu takip etti. Kısa süren boğuşma sırasında sırlıklam olan elbise şimdi şeffaftı ve göğsüne sevgiyle yapışmıştı. Göğüs uçlarının da adamınki kadar dik olduğu açıkça görülüyordu.

Hmmm, diye düşündü. Bu çok ilginçti. Bunu hiç beklemezdi.

Ciddi ya da oyun olsun, dövüşmek onun üzerinde daha önce hiç böyle bir etki yaratmamıştı.

Seonaid bakışlarını neredeyse isteksizce Blake'in yüzüne kaldırdı ve Blake hemen bu hareketten faydalanarak dudaklarını Seonaid'in dudaklarına bastırdı. Seonaid otomatik bir tepki olarak geri çekilmeye başladı ama Blake hemen bileklerindeki tutuşunu bıraktı ve bir elini sırtına, diğerini de başının arkasına kaydırarak onu yerinde tuttu.

Seonaid böylesine efendice davranışlara hiç alışık değildi. Kontrol genellikle ondaydı. Kıpırdamadan durdu, ağzı küçük bir solukla açıldı ve sonra adamın dili hemen ağzına kayınca bir şok nefesi daha aldı. Daha önce hiç kimse Seonaid'i öpmemişti. Çok küçükken bir çocuk öpmeye çalışmıştı ama Seonaid onu itmiş ve ağzını burnunu kırmaya başlamıştı. Ve bu sadece yanaktan bir öpücük içindi. O zamandan beri başkalarının öpüşüğünü görmüştü ama genellikle bir köşeyi döndüğünde beklenmedik bir şekilde bir çiftle karşılaştığı için gözlerini kaçırmıştı. Seonaid'in bu işe dillerin de karıştığından haberi yoktu.

Mücadele etmedi, ama saldırı altında hareketsiz kaldı, merak onu yerinde tutuyordu. Bu öpüşme işi ilginç bir faaliyetti. Adamın dili kızın ağzında geziniyor ve sanki çürük diş ararmışçasına kızın ağzında geziniyordu ve -kızın denenmemiş görüşüne göre- iğrenç hissettirmesi gerekirdi. Ama adamın tadında, hissinde ve bunu yapma biçiminde oldukça hoş bir şey vardı. Ağzı onunkinin üzerinde hareket ediyor, dili onun içinde dolaşüyor, eli göğsünü onunkine doğru itiyordu ve Seonaid vücudunu germek ve eğmek için garip bir arzu duyuyordu.

Blake'in eli aralarına girip bir göğsünün üzerine kapandığında, Seonaid'den şaşkınlıkla bir inilti yükseldi ve Seonaid sonunda gerinerek dokunuşa doğru eğildi. Blake hemen bir eliyle Seonaid'in saçlarını yakaladı ve başını geriye doğru çekerek dudaklarını boğazından aşağıya doğru kaydırdı. Seonaid tekrar inledi, sonra bir elini göğsündeki daha büyük elin üzerine kapatarak onu daha sıkı dokunmaya teşvik etti. Adamın yaptığı şey hoşuna gitmişti ve daha fazlasını istiyordu.

Blake bu talepkâr hareket karşısında sert bir kıkırdama duydu ama buna boyun eğmek yerine kadının göğsünü tamamen serbest bıraktı.

Seonaid tam kaşlarını çatmaya başlamıştı ki, adam onu belinden yakaladı ve küvetin kenarından sürükleyerek suyun içinde kucağına oturttu. Bir kız gibi ciyaklamadı ve çırpınmadı. Bunun yerine elini tekrar adamın saçlarına doladı ve yüzünü kendi yüzüne doğru çekti. Hemen onu tekrar öperek tatmin etti. Seonaid muhtemelen adamın diğer elini tutup göğsüne geri çekecekti ama adam ondan önce davranıp göğsünü bir kez daha yakaladı ve nazikçe sıktı, ardından dikleşmiş meme ucuna odaklandı, kumaşın arasından sıkıştırıp arasında yuvarladı.

başparmak ve işaret parmağı.

Seonaid memnuniyetini onun ağzına doğru iç çekti, işlerin gidişatından oldukça memnundu. Adamın öpüşmeyi kesip dudaklarını yanağından kulağına doğru gezdirmesine aldırmadı bile. Seonaid, adam kulağını ve boğazını keşfedip dilini köprücük kemiği boyunca gezdirdikten sonra oradaki çukura daldırırken kendini onun kucağında hafifçe kıpırdanırken ve bükülürken buldu.

Adamın ağzı okşamakta olduğu meme ucunu yakalamak için aniden düştüğünde, neredeyse kucağından fırlayacaktı, ama sonra inledi ve başını tekrar saçlarından yakaladı, vücudunda her türlü ilginç tepki uçarken onu orada tuttu.

Yüce Tanrım, bu iyi bir şeydi. Neden kimse ona bundan bahsetmemişti? Aralarında elbisesinin nemli bezi olmadan daha da iyi olabileceğinden şüpheleniyordu ama bu işte yeni olduğu için bu öneriye ağzını kapalı tuttu. Üstelik Blake hem ağzıyla hem de gezinen elleriyle onun dikkatini dağıtıyordu. Ellerinden biri sırtına dolanmış, onu yerinde tutuyordu, diğeri, daha önce göğsünü okşayan eli, karnından aşağı inmiş, kalçasına ve dış bacağına sürtünmüştü ve şimdi de iç uyluğuna doğru ilerliyordu.

Seonaid vücudunun o kısmının bu kadar hassas olabileceğini hiç bilmiyordu. Normalde can sıkıntısından kemiklerinin üzerinde öylece duran derisi, adamın nasırlı parmakları üzerinde gezinirken birden canlanmış ve neredeyse vücudunda sıçramaya başlamıştı. Ona daha fazla yer açmak için kendini bacaklarını açarken buldu, sonra başını çevirdi ve parmakları tam merkezine değerken ağzını onun omzuna kenetledi. Seonaid dönüşümlü olarak adamın omzundaki deriyi emdi ve adam ona dokundukça heyecanla ısırdı. Oldukça karışık bir durumdaydı ve bir ikilem içindeydi, durmasını talep etmek istiyordu, çünkü içinde bir hayal kırıklığı duygusu yükseliyordu, ama aynı zamanda durmasını da istemiyordu çünkü bu çok iyi hissettiriyordu. Aslında ne istediğini de bilmiyordu.

Yine de Blake biliyor gibiydi ve Seonaid hayatında bir kez olsun olayların kontrolünü bırakmak ve uygun gördüğü şeyi yapmasına izin vermek zorunda kaldı. Ta ki aniden ona dokunmayı bırakıp ağzını göğsünden de çekene kadar.

Seonaid bilinçsizce çiğnediği omzunu bıraktı ve gözlerini kırıştıtarak adama baktı. "Ne?"

Blake onun kaşlarını çatmasına sadece kıkırdadı. Çoktan onu kollarının arasına almış ve küvetin içinde durmak için yer değiştirmişti. Seonaid kollarını onun boynuna doladı ve nefesini tuttu. İri yarı bir kadındı, uzun boylu ve kaslı. Çoğu erkek onu bu kadar kolay kaldıramazdı. Blake hiç zorlanmamış gibi görünüyordu ama yine de Blake küvetten çıkıp onu odanın öbür ucuna, yatağa doğru taşıırken Seonaid kendini tuttu.

Onu oraya yatırdı ve hızlıca önlüğünü çıkardı, sonra da hafifçe iterek arkasındaki yatağa düşmesini sağladı.

Seonaid ayağa kalktı ve ona yer açmak için geriye doğru kaymaya başladı, ancak çok fazla ilerlememişti ki adam bileğinden yakalayarak onu yerinde tuttu ve yanındaki yatağa tırmandı.

"Kal," diye emretti ve Seonaid kaşlarını çatdı. Kulağa bir köpeğe verilebilecek bir emir gibi geliyordu.

Ve Seonaid köpek değildi.

"Sırf kocam olduğun için bana patronluk taslayabileceğini mi sanıyorsun?" dedi ona sertçe. "Babamı dinlemekte pek iyi değilimdir ve otoriter, kibirli bir İngiliz'i dinlemekte daha iyi olacağımdan şüpheliyim- aiiyeeeeeee!" Seonaid, Blake'in tuttuğu bileği aniden diğerinden uzaklaştırması ve ağzını birkaç dakika önce elinin olduğu yere yerleştirmek için eğilmesiyle şok içinde yarı doğrulup oturdu. Sadece yarı doğrulabildi çünkü Blake - bakmadan bile- düz bir eliyle onu göğsünden yakaladı ve yatağa geri itti.

Seonaid o kadar şaşırılmıştı ki tekrar oturacaktı ama vücudu çelişkili tepkiler veriyordu ve kalçaları aniden adamın okşamasına doğru yukarı doğru itiliyordu. Kalçalarının bu şekilde itilirken oturmak zordu. Üstelik Seonaid oturma isteğini de hızla kaybediyordu. Şimdi bir şeyi tutup sıkmak istiyordu. Aklına arkası geldi ama ulaşamayacağı bir yerdeydi. Bu yüzden Seonaid bir tarafındaki minderi yakalamak ve diğer tarafındaki çarşafı parmaklarını dolamakla yetinmek zorunda kaldı, çünkü adam ona o kadar iyi hissettiren şeyler yapıyordu ki, aldığı zevkten ölebileceğini düşündü.

Seonaid birkaç dakika boyunca pek bir şey düşünemedi, çünkü adamın yaptığı şey onun aklını başından alıyordu. İnlediğinin, nefes nefese kaldığının ve her türlü kaba sesi çıkardığının farkındaydı ama istese de bunları durduramazdı. Tüm enerjisi ve odağı adamın içinde yarattığı heyecan ve gerilime sabitlenmişti. Adamın ağzı ve dili sihrini konuşturdukça vücudu kıvraniyor, kasları kopacaklarını düşünene kadar daha da sıkılıyordu. Bir noktada her şey çok fazla geldi ve bacaklarını kapatmaya ve onu zorlamaya çalıştı.

Ama Blake kollarını kadının kalçalarına dolayarak onları birbirinden ayırdı, sonra da çabalarını iki katına çıkararak kadının çaresizlik içinde hıçkırarak hıçkırarak ağlamasını sağladı.

Tam olarak ne yaptığını bilmiyordu, nedenini bilmiyordu, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kendini hiç bu kadar kontrolsüz ya da çaresiz hissetmemiş, adamın ona verdiği gergin hazı-acıyı hiç yaşamamıştı. Kalçaları harekete geçmişti ama başı yatakta ileri geri sallanıyordu ve kendi inlemelerini duyabiliyordu. İşte o zaman içine bir şeyin girdiğini hissetti. Ne olduğunu bilmiyordu, çünkü Blake Leydi Wildwood'un söylediği şeyi yapabilecek durumda değildi, ama ne olduğu umurunda bile değildi; tek umursadığı aniden artan gerilim ve bunun ona verdiği zevkti. Seonaid okşamaya kendini kaptırdı ve sonunda içindeki gerilimin patladığını hissetti. Tüm vücudu titriyor ve ürperiyor gibiydi ve bunun gücüyle haykırdı, parmakları yatak örtüsünü öyle umutsuzca pençeliyordu ki, onu parçalara ayırmaması bir mucizeydi.

Blake'in doğrulduğundan haberdardı ama Blake vücudunda yukarı doğru hareket ederken Blake sadece bilincinin periferisindeydi. Onu örtmek için hareket ettiğinde, elleri kendi iradeleriyle onu tutmak için kalktı, tıpkı dudaklarını talep eden öpücüğün altında ağzının açılması gibi. Sonra adam onun içine doğru kaydı ve Seonaid kaskatı kesildi, vücudu adamın altında bir yay gibi gerildi ve dudaklarından şaşkın bir çığlık döküldü.

On İkinci Bölüm

" A "

Blake kendini tamamen hareketsiz kalmaya zorladı. Seonaid ona verdiği zevkin etkisiyle bu kadar rahatlamışken gedik açma işini çabucak halletmenin en iyisi olacağını düşünmüştü. Ama az önce dudaklarından kopan kükreme, yanılıp yanılmadığını merak etmesine neden oldu. Şimdi onun sıcak, nemli derinliklerine gömülmüştü ve bedeni hareket etmeye can atıyordu. Onun yerine kafasını dinliyordu. Bu zor bir görevdi. Kız onun etrafında çok sıkı ve sıcaktı, onu sıkıyordu ve o sadece-

"İyi misin?" diye sordu nefes nefese.

Seonaid başını geriye eğerek ona baktı ve Seonaid'in soruya şaşırmış gibi bakma cüretini gösterdiğini fark etti. "Evet. Neden sordun ki?"

"Çığlık attın," dedi toz kadar kuru bir ses tonuyla.

"Oh." Onun altında omuz silktili. "Sürpriz oldu ve Leydi Wildwood'un söylediklerine bakılırsa acı çekmeyi bekliyordum."

Blake kendini gergin hissetti. "Yani acı hissetmediğini mi söylüyorsun?"

Tekrar omuz silktili. "Bir tutamdan fazla değil. Bahsetmeye degecek bir şey yok."

Blake ona inanıp inanmamaktan emin olamayarak bakışlarını ona dikti. "Şu anda hiç acı hissediyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı, sonra adamın altında kıpırdandı ve başını sallamadan önce kaslarını esnetti. "Hayır."

"Tanrı'ya şükür," diye soludu Blake ve biraz geri çekildi, sonra tekrar daldı ve onun soluk soluğa kalmasına neden oldu. Sonra kendini durdurmayı başardı ve "Şimdi mi?" diye sordu.

"Şimdi ne olacak?" diye mırıldandı, elleri adamın sırtına gitti ve tekrar onun altında kıpırdanırken onu tuttu.

"Herhangi bir acı hissediyor musunuz, yoksa devam edebilir miyim?" Blake gerçekten de kızgın görünmek istemiyordu ama bu durum kontrolünün sınırlarını zorluyordu. Kadın çok gerçekçiydi ve o sadece-

"Hayır, acı yok. Sadece biraz garip hissediyorum."

"Tuhaf mı?" Blake kaşlarını birbirine yaklaştırarak sordu. "Tuhaf derken ne demek istiyorsun?"

Seonaid yine omuz silktili. "Tuhaf. Sadece tuhaf. Hepsi bana tuhaf geliyor," diye belirtti, sonra ne dediğini anlamış gibi göründü ve sordu, "Devam mı? Daha fazlası var mı?"

Blake gözlerini kapadı ve sabrını korudu. "Evet, karıcığım, dahası da var."

"Leydi Wildwood daha fazla bahsetmedi," diye mırıldandı, sonra onun altında omuz silktili ve bacaklarını daha geniş açarak kalçalarını kaydırdı. "Ama görünüşe göre pek çok şeyi atlamış."

"Seonaid..." dedi dişlerini sıkarak. "Öyle mi?"

"Daha fazla dayanamayacağım; lütfen devam edebileceğimi söyleyin."

"Ne yapacağım?" diye sordu, sonra yüz ifadesindeki bir şey onu uyarmış olmalıydı.

konusacak havada olmadığını söyleyince, "Devam et o zaman. Devam edin."

Blake rahatlamış bir iç çekişle nefesini bırakarak tekrar geri çekildi ve kadının içine doğru bastırdı.

Seonaid ilk başta hareketsiz yattı. Bacaklarındaki ve aslında vücudunun her yerindeki kaslar, adamın kızlığını almadan önce ona yaptıklarından dolayı hâlâ titriyordu. Ve gerçekten de ilk birkaç vuruşta bu girip çıkma hareketinin çekiciliğinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra adam hafifçe pozisyon değiştirdi ve hareketlerinin ritmini değiştirdi ve Seonaid dikkat etmeye başladı. Heyecan içinde yeniden yükseliyordu ve vücudu kasılmaya başladı. Parmaklarını adamın saçlarına dolayarak başını kendi başına doğru çekti ve bir öpücük istedi. Adam bu sessiz talebe karşılık vererek ağzını onunkinin üzerine kapattı ve vücudunun içine doğru itişiyse eş zamanlı olarak dilini onun ağzına soktu.

Seonaid de aynı saldırganlıkla karşılık verdi ve kendi dilini onunkine dolamak için dışarı itti. Saçlarını tutmaya devam etti ama diğer elinin parmaklarını kürek kemiğinin altındaki ete geçirerek onu teşvik etti. Bu daha önce deneyimmediği hiçbir şeye benzemiyordu. Seonaid hayatta bu kadar harika bir şey olduğunu hiç fark etmemişti. Şimdi tüm o inlemelerin nedenini anlamıştı ve acı değildi. Yüce Tanrım, bu ormanda olabildiğince hızlı bir şekilde ata binmekten daha iyiydi. Sıcak bir yaz gününde soğuk bir gölde çıplak yüzmekten daha iyiydi. Bu... şey, savaştan bile daha iyiydi.

Bu Seonaid'in son tutarlı düşüncesi idi; sonra vücudu kontrolü ele aldı ve onu çılgın atana kadar zevk dalgalarıyla boğdu, kasları onun etrafında kenetlendi ve onu yerinde tuttu. Blake de ona katıldığında onun haykırışının farkında bile değildi, sonra ikisi de titreyerek ve nefes nefese yatarken Blake'in üzerine yığıldı. Bir süre sonra Blake boğazından alçak sesle inledi ve onun yan tarafına sırtüstü uzanmak için üzerinden yuvarlandı. Kolunu kadının altına sokup kaldırdı, onu sırtının altından yakaladı ve yarı göğsüne, başı kolunun kıvrımına yatacak şekilde çekti.

Seonaid onun efendice davranışını tuhaf bir şekilde sevimli bularak test etmedi. Birkaç dakika bu şekilde yattılar; sonra Seonaid başını kaldırdı, onun sırtüstü yatan yüzüne baktı ve "Bunu tekrar yapabilir miyiz?" diye sordu.

Blake gözlerini kırıştırarak açtı ve şaşkın bir ifadeyle ona bakmak için başını çevirdi. Sonra dudaklarından bir kahkaha döküldü ve kızın başını tekrar omzuna bastırdı. "Bir dakika içinde. Kendime gelmem için bana bir şans ver."

Seonaid güneş doğarken uyandı. Uyanmak için her zamanki zamanıydı, ancak pencereye bakmak için sert gözlerini açtı ve içeriden gelen güneş ışığına kaşlarını çatı. Çok yorgundu ve bir horlama sesi dikkatini diğer tarafına çekene kadar nedenini bilmiyordu.

Yatağında bir adam vardı. Sıradan bir adam da değildi. Blake Sherwell. Kocasıydı. Yanında yüzüstü uzanmış, başını ona doğru çevirmişti. Kadın onun altın sarısı saçlarına ve tatlı yüzüne baktı ve göğsünde bir sızı hissetti. Parmaklarını o altın tellerin arasında gezdirmek istedi. Bir parmağını da şu anda sıkıntılı bir şey hayal ediyormuş gibi kırıkmış olan alnının üzerinde gezdirmek istedi. Sonra parmağını onun düz burnundan aşağıya doğru gezdirmek ve kendisine büyük bir zevk veren dudaklarının üzerinde hafifçe gezdirmek istedi.

Ayrıca onun kınını sıkmayı da çok ama çok istiyordu.

Seonaid bu düşünce karşısında sırtıttı. Arkası ilk gördüğünden beri onu büyülemişti. Çok yuvarlak ve sevimliydi. Yumuşak mı yoksa sert mi olduğunu öğrenmek için meraklanıyordu. Vücudunun diğer her yeri kaya gibi sağlamdı. Dudakları hariç, bunu kabul ediyordu - onu öperken yumuşayabilirlerdi. Ama arkasının da vücudunun geri kalanı kadar sert olup olmadığını ya da gerçekten koltuğu için bir yastık olup olmadığını bilmek istiyordu.

Seonaid'in arkasındaki erkeğe duyduğu ani hayranlığı bilen biri olsaydı utanırdı. Ama kimse bilmediğine göre, adam artık kocası olduğuna göre ve adam göğsünün üzerine uzanmış, poposu havada, dokunulmak için yalvardığına göre-

Seonaid doğruldu ve iki yuvarlak küre ortaya çıkana kadar vücudunun alt kısmını örten çarşafı nazikçe çekti. Ardından bu hareketin onu uyandırmadığından emin olmak için hızla yüzüne baktı. Hâlâ uyuduğuna kanaat getirince, açıkta kalan bölgeye biraz daha yaklaştı ve bir parmağını en yakın yanağa hafifçe yerleştirmek için geçici olarak uzandı. Deri, dokunusunun altında hafifçe yol verdi. Adamın geri kalanı gibi sert değildi. Sırtarak elinin geri kalanının yuvarlak yüzeyde pozisyon almasına izin verdi ve ardından hafifçe sıktı.

Blake hemen uykusunda bir şeyler mırıldandı ve sırt üstü yuvarlandı. Seonaid şimdi çıplak kocasının önden görüntüsüyle karşı karşıyaydı. Kadını hayrete düşüren şey, adam uyurken asasının uyumamış olmasıydı. Kralın bayrağı gibi dimdik duruyordu. Hala

ona korkunç büyüklükte görünüyordu ama Seonaid artık onun büyüklüğünden korkmuyordu. Blake gece boyunca ona uyum sağlayabileceğini defalarca kanıtlamıştı. İkinci bir dövüşe hazır olduğunu kanıtlamadan önce ilk dövüşten sonra toparlanması uzun sürmemişti ve Seonaid bu süreyi de aynı derecede memnun edici bulmuştu. Daha sonra yüzünde bir gülümsemeyle uykuya dalmış, ancak saatler sonra Blake'in tembel okşamaları ve tutkulu öpücükleriyle uyanmıştı.

Seonaid onun yüzüne baktı ve uyanırsa kendisini tekrar tatmin edip edemeyeceğini merak etti. Adamın ereksiyon halinde olması bunun iyi bir şans olduğunu gösteriyordu. Belki de uzanıp uyuyormuş gibi yapsa, sonra da onu uyandıracak bir ses çıkarsa...

Blake uykusunda burnunu çekti ve Seonaid neredeyse yüksek sesle gülecekti; sonra bakışları tekrar onun erkekliğine kaydı. Onu ilk kez uyandırdıktan sonra ılık banyo suyunda yıkanmışlardı ve ikinci kez tutkulu bir rüyanın sancıları içinde uyanmış, adamın bacaklarının arasına eğildiği, kızlık zarını almadan önce yaptığı gibi ağzıyla onu memnun ettiği, ancak gözlerini açtığında adamın bacaklarının arasında diz çökmüş bunu yaptığını görmüştü.

Seonaid tamamen cahil değildi ama bir erkeğin bir kadına bunu yapabileceğini fark etmemişti. Bir keresinde hizmetçilerden birinin dizlerinin üzerinde bir erkeğe benzer bir şey yaptığını görmüştü. Bir ş a t o d a yaşarken ve hizmetkârların hepsi geceleri büyük salonda uyurken böyle şeylere tanık olmamak imkânsızdı. Seonaid o anda yaşadığı şaşkınlığı çok net hatırlıyordu. Neyi yarıda kestiğinden hiç de emin değildi. Şimdi bildiğini ve adamın neden doğum yapmak üzere olan bir inek gibi inlediğini anladığını düşünüyordu. Ve birden Blake'i uyandırmanın ilginç o l a b i l e c e ğ i n i düşündü. Kendisi de bu deneyimden kesinlikle zevk almıştı ve belki de o zaman dinlenmesini böldüğü için ona huysuzlanmayabilirdi, bu da onu tekrar zevk almaya teşvik etmesine yardımcı olabilirdi.

Tek sorun, bunu nasıl yapacağından tam olarak emin olmamasıydı. Temel bir fikri vardı ama...

Seonaid bundan önce hiçbir zaman bilgi eksikliğinin onu bir şey denemekten alıkoymasına izin vermemişti ve şimdi de böyle bir niyeti yoktu. Ona yaklaşıp nasıl başlayacağına karar vermek için kısa bir süre düşündü; sonra uzandı ve bir parmağını hafifçe şaftının dibinden ucuna doğru gezdirdi, bakışları erkekliği ile yüzü arasında gidip geldi ve bunu yaparken yüz ifadesini not etti. Pek bir şey değişmemişti. Adam uykusunda mırıldandı ve başını çevirdi ama daha fazlası olmadı. Seonaid dudaklarını büzdü ve elini tekrar onun boynuna dolayarak hafifçe yukarı doğru gezdirdi. Bu kez küçük bir inilti çıkardı ve başını diğer tarafa çevirdi.

Seonaid omuz silkerek öne doğru eğildi, tereddüt etti ve sonra onun şaftı boyunca küçük öpücükler kondurmaya başladı. Blake'in inlediğini duydu ve hafifçe kıpırdadığını hissetti ama henüz uyandığını sanmıyordu. Muhtemelen iyi bir şey olduğuna karar verdi, çünkü doğru yaptığını düşünmüyordu. Tesadüfen karşılaştığı, ziyarete gelen adamlardan birine diz çökerek hizmet eden hizmetçi Mary, her şeyi ağzına almış, sanki yağlıyormuş gibi başını ileri geri sallıyordu.

Daha sonra bunu denedi, onu ağzına aldı ve yavaşça şaftını olabildiğince yukarı ve aşağı kaydırды. Bu Blake'in tepkisini çekmiş gibi görünüyordu; yüksek sesle inledi, eli saçlarını sıkmak için hareket etti, vücudu gerginlikle sertleşti, ama hâlâ uyanık olduğunu düşünmüyordu. Seonaid başını birkaç kez kaldırıp indirdi ama adam o kadar büyüktü ki, ucu boğazının arkasına değmeden ve öğürme içgüdüsüne kapılmadan önce şafttan aşağıya fazla inemedi. Hayal kırıklığına uğramış bir halde elini penisin dibine kapatıp ağzıyla hareket ettirmeye başladı, böylece penisin tamamını içine alamayacağı gerçeğini telafi etmeyi umuyordu.

"Seonaid," diye homurdandı birkaç dakika sonra ve saçındaki el hafifçe çekiştirmeye başladı, başını yukarı kaldırmaya ve onu durmaya zorladı.

Duraklayarak başını kaldırdı ve ona baktı. "Yanlış mı yapıyorum?" "Hayır, çok iyi yapıyordun," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Güzel." Başını tekrar eğdi ve Blake onun yarıda kestiği şeye devam ederken inledi. Birkaç dakika sonra Blake tekrar kızın saçını çekince Seonaid içini çekti ve başını kaldırarak merakla ona baktı. "Ne? Benim de yapmam gereken başka bir şey mi var?"

"Hayır, ama-"

"O zaman sözümü kesmeyi bırak da devam edeyim," diye emretti ve başını tekrar eğdi.

Yaptığı şeye konsantre oluyor, en iyi neyin işe yaradığını görmek için hızını ve uyguladığı basıncı deneysel olarak değiştiriyordu ama adam artık uyandığı için taş gibi sessizdi ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığını söyleyemiyordu. Yalnızca adam biraz daha sertleşiyor ve biraz daha büyümüş gibi görünüyordu, eğer bu mümkünse ve bir bakış

ayak parmaklarının kıvrıldığını gördü. Bunun iyiye işaret olabileceğini düşündü. Sonra adam ona dokunmaya başladı.

Seonaid sertleşti, adam bir elini kalçaları boyunca, sonra da bacaklarının arasında gezdirince şaşırarak ritmi bozuldu. Ritmini geri kazanmaya çalıştı ama adam dikkatini öyle bir dağıtıyordu ki Seonaid ağzındaki aletin etrafında küfürler savurdu. Doğrudu ve adama ters ters bakmaya başladı.

"Kes şunu. Şimdi seni memnun ediyorum," diye hırladı.

Kadının ona bakışları karşısında dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi; sonra yarı doğrulup onu kollarından yakaladı ve tekrar uzanırken göğsünün üstüne çekti.

"Hey!" Seonaid itiraz ederek adamın göğsünü itti ve kendini kaldırmaya çalıştı. "Ben-"

Blake onu bir öpücükle susturdu, dudaklarına yapıştı ve konuşmasını engellemek için dilini içeri soktu. Kendi kendine bunun çok etkili olduğunu itiraf etti ve o an için kendini geri itmeye çalışmaktan vazgeçti. Kendisini biraz öpmesine izin verecek, sonra da geri dönecekti, dedi kendi kendine ve ellerinin göğsünden yukarıya, saçlarına doğru kaymasına izin verdi.

Son derece iyi öpüşüyordu. En azından ona öyle geliyordu, gerçi Seonaid'in öpüşme becerilerini kıyaslayabileceği kimse yoktu. Ama karşılaştırsın ya da karşılaştırmasın, adamın muhtemelen cinsel bilgiyle ilgili her şeyde usta olduğundan şüpheleniyordu. Duyduğuna göre, adam bu konuda yeterince pratik yapmıştı. Ve Seonaid bunun için minnettar olmaktan kendini alamıyordu, çünkü ona öyle geliyordu ki bunun meyvelerini topluyordu.

Adam öpüşmelerine ara verdiğinde bir protesto inledi, sonra dudaklarını yüzünde gezdirdiğinde iç çekti. Sahibinin okşaması altındaki bir kedi gibi hissetti ve tepki verdi, eğildi ve yüzünü onun eline doğru itti, ta ki adam onu saçlarından sıkıca yakalayıp dilinin kulağını keşfedebilmesi için başını çevirene kadar.

Seonaid soluk soluğa onun üstünde ürperdi ve sonra ellerinin hareketsiz olmadığını fark etti. Onu yerinde tutmaya başlamışlardı ama direnmeyi bıraktığında tutmaktan okşamaya dönmüşler, sırtında ve kollarında gezinmişlerdi. Şimdi de poposuna doğru kaymışlar ve onu orada kavrayarak sertliğine doğru daha sıkı bastırmışlardı. Seonaid başını çevirdi ve bu samimi okşayış karşısında tekrar adamın dudaklarına yapıştı; adam ona sürtünürken bacakları da bu yakınlığı arttırmak için birbirinden ayrıldı. Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra artık tatmin edici görünmediğinde, adamın üzerine oturmak için kendini yukarı doğru kaldırdı ve bu görevi sadece onu gafil avladığı için başardı.

Seonaid onun üzerine oturduktan sonra vücudunu onun üzerinde ileri geri kaydırды, ancak bu ilk başta hayal kırıklıklarını hafifletse de onu tamamen tatmin etmedi. Onu tekrar içinde hissetmek, daha önce yaptığı gibi onu kapasitesine kadar doldurmak ve içine girip çıkmak istiyordu. Yer değiştirerek aşağı uzandı ve eliyle onu buldu, sonra onu istediği yere yönlendirdi ve kendini aşağıya bıraktı. Adam içini doldururken dudaklarından küçük bir iç geçirdi ve zevkle kıpırdanırken yarı kapalı gözlerle adama baktı.

Blake onu izledi, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi; sonra aniden doğruldu, onu arkasından yakaladı ve kaldırıp kaydırды.

"Oh!" Seonaid'in nefesi kesildi, vücutları daha tatmin edici bir şekilde birbirine sürtünürken bacakları kendi isteğiyle onun sırtında hareket etti. Sonra Blake onunla birlikte yer değiştirdi ve onu yatağa bıraktı. Onun üstüne çıktı, bu hareketle içine girdi ve ondan şaşırtıcı bir homurtu çıkardı. Seonaid kollarını Blake'e doladı, parmakları önce Blake'in omuzlarını kavradı, sonra kollarının altından geçerek sırtını kavradı ve son olarak da Blake'in arkasını kavrayıp yoğurdu ve her ikisini de arzuladığı boşalmaya doğru iterken onu teşvik etti.

Gerçekten de Seonaid, adamın kendisini almakta oyalanması yüzünden neler kaçırdığını fark etseydi, adamın peşine düşüp kendisiyle evlenmesi için onu geri getirebileceğini düşünüyordu.

Aslında, daha sonra onunla boşa harcadığı onca zaman hakkında güzel bir konuşma yapabileceğine karar verdi. Öte yandan, onu ihmal ederken öğrendiği becerilerden faydalandığını zaten kabul etmişti ve belki de onun peşinden gitmiş olsaydı bu kadar yetenekli olmayacaktı. Belki de her şeyin bir zamanı vardı ve bu onların zamanıydı. Sadece bunun ve kendisi için bunu yapabilecek bir kocası olduğu gerçeğinin tadını çıkarmaya karar verdi. Bunun daha az yetenekli erkeklerle bu kadar zevkli olmayacağından ve babasının onu korkunç Sherwell'le nişanlayarak ona büyük bir iyilik yaptığından şüpheleniyordu. Yine de bunu kendine saklayacaktı. Babasının başını şişirmenin bir anlamı yoktu.

Blake onun başını eliyle tutarak dudaklarını dudaklarına yapıştırmak için çevirdi ve Seonaid onun düşüncelerinin dağıldığını fark ettiğinden şüphelendi. Blake şimdi onları kendisine ve ne yaptığına geri dönmeye zorluyor, dilini kızın ağzına sokuyor ve her ikisi de patlayarak boşalmaya doğru ilerlerken Seonaid hiçbir şey düşünmüyordu.

Kapının çalınmasıyla Seonaid'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Bakışları boş kapının üzerinde gezindi.

Sonra tek kolunun üzerinde doğruldu ve aynı derecede boş olan odaya baktı. Anlaşılan yine uyuyakalmıştı. Blake uyanmamıştı. Ya da uyuduysa bile çoktan uyanmış ve odadan çıkmıştı.

Kapının ikinci kez çalınması homurdanmasına neden oldu, "Evet?"

Kapı hemen açıldı ve Janna yüzünde parlak bir gülümsemeyle içeri girdi. "Günaydın leydim."

"Günaydın," diye homurdandı Seonaid otomatik olarak, sonra kadının ne istediğini sormak için ağzını açtı, ancak arkasından birkaç hizmetçi içeri girdiğinde tekrar kapattı. Yarıları ellerinde boş kovalarla küveti boşaltıyor, soğuk suyu kepçeyle alıp pencereden dışarı atıyorlardı. Hizmetçilerin geri kalanı ise kova kova taze su taşıyordu.

"Banyo siparişi vermedim," dedi.

Janna ona, "Lord Blake emretti leydim," diye bilgi verdi. Sonra, son kadın taze çarşaflarla içeri girerken, "Yatağın da yeniden yapılmasını emretti," diye ekledi.

Seonaid etrafına bakındı. Doğduğu günkü gibi çıplaktı, sadece üzerinde yattığı çarşafı örtüyordu, sanki Blake onu düzgün bir şekilde korumaya çalışmış gibi gövdesine doğru bükülmüş ve çekilmişti. Yatağın geri kalan çarşafları, kürkleri ve yastıkları yere saçılmıştı. Bazanın çarşafı bile yoktu.

Etrafına doladığı çarşafı eski Roma toga tarzında giyecek şekilde yeniden düzenleyen Seonaid, tökezleyerek yataktan kalktı ve alt çarşafı ararken kürkleri ve yastıkları tekrar yatağın üzerine atmaya başladı. Iliana ve Duncan'ın evlendikleri zamandan beri babası, Rolfe ve piskoposun yatak çarşafına ve dün gece bakire olduğunu kanıtlayan kana şahit olmak için yakında geleceklerini biliyordu. Ama çarşaf ortalıkta yoktu.

"Alt çarşaf kayıp," dedi endişeyle.

"Evet leydim. Baban ve diğerleri seni rahatsız etmesin diye Lord Blake onu daha önce aşağıya getirdi."

Seonaid yüzünü buruşturdu. O aptal şey şimdiye kadar tırabzanın üzerinden büyük salona sarkmış ve herkesin masumiyetine şahit olması için aşağıya sarkmış olmalıydı. En azından Iliana ve Duncan'ın düğün gecesinde çarşaflara yaptıkları buydu. Bu fikir onu gerçekten de kıvrandırdı ama sadece homurdandı ve son su da dökülürken küvete doğru yürüdü.

Kendisine bir banyo daha hazırladıklarını ilk fark ettiğinde bu fikirle pek ilgilenmemişti. Bir ahır hayvanı gibi kokmamayı tercih eden Seonaid, Iliana ona banyo yapmanın faydalarını öğretmeden önce kardeşi gibi banyo yapmaktan hiç kaçınmamıştı. Ama iki gün içinde dört ya da daha fazla banyo yapmak aşırı görünüyordu. Ancak ayağa kalkıp hareket etmeye başladığı anda bacaklarının arasındaki yapışkan ıslaklığın farkına varmış ve banyo fikri birden cazip gelmişti. Blake dün geceki kadar hevesli olmaya devam ederse, geleceğinde pek çok banyo görecekti.

Kocasının bunu düşünmesi çok düşünceli bir davranıştı. Kendi kendine usulca gülümsedi. Kocasının dün gece gerçekten de çok düşünceli olduğunu kanıtlamıştı. Leydi Wildwood bazı kadınların evliliğin yatak kısmını sevdiğini, bazılarının ise sevmediğini söylemişti. Bazı kadınlar bundan nefret ederdi ama yıllar içinde bundan hoşlanmayanların genellikle eşlerinin zevk aldığından emin olmak için zahmete girmeyen bencil kocaları olduğunu görmüştü. Blake Sherwell hakkında duyduklarına göre Seonaid'in böyle bir sorunu olmayacağını da eklemişti. Haklıydı da. Adam çok düşünceli biriydi. Aslında, dün gece adamın daha fazla zevk aldığından emindi. Ve bu sabah.

"Kalıp banyonuza yardım edeyim mi leydim?" Janna'nın sorusu dikkatini, hizmetçilerin küveti doldurmayı ve yatağı hazırlamayı bitirip odadan çıkmaya başladıkları gerçeğine çekti.

"Hayır. Ben-* Seonaid başladı.

"Yardım edeceğiz." Aeldra, Helen'in peşinden açık kapıdan içeri girdi.

"Yardım edecekler." Seonaid çarşafını bıraktı ve sıcak suyun içine girdi. "Teşekkür ederim, Janna."

"Emredersiniz leydim." Helen ve Aeldra küvete doğru ilerlerken Janna kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı. Her iki kadın da Seonaid'in çiçek kokulu sabunu vücudunda gezdirmeye başlamasını sessizce izledi.

"Eee?" Aeldra birkaç dakika sessizlik içinde geçtikten sonra konuştu.

Seonaid başını kaldırdı ve soru sorarcasına ona baktı. "Peki, ne?"

Aeldra sinirlenerek tısladı. "Peki, nasıldı?" diye açıkladı. "Nasıl bir şeydi?" Seonaid bu soru karşısında sırtıttı. Nasıl mıydı? Yüce İsa.

Aeldra onun ifadesini düşündü, sonra da sırtmaya başladı. "O kadar iyi, ha?"

Seonaid gülmeye başladı. "Buna inanamazsın."

"Saçlarının dağınıklığına bakılırsa, belki de öyle yapardım," dedi eğlenerek ve Seonaid elini kaldırıp başının arkasını yokladı, fare yuvasına dönmüş olan başını görünce kaşlarını çatı. Bir an kafası karıştı, sonra başını yatakta ileri geri salladığını hatırladı ve anladı.

Helen küvetin yanında diz çökerek, "Bu konuda yardıma ihtiyacın olacak," diye mırıldandı. "Gel, saçlarını yıkayayım. Geriye doğru yatır."

Seonaid söyleneni yaptı, Helen bir kova alıp küvetten biraz su alırken başını arkaya eğdi ve yüzüne dökmemeye çalışarak saçlarına döktü. Saçlarını iyice ıslattıktan sonra, kadın bir gece önce kullandığı bitkisel sirkeden arta kalanlarla saçlarını yıkamaya başladı ve bu sırada parmaklarını düğümlerin arasında gezdirdi.

Aeldra Helen'i "Duvağını ıslatıyorsun," diye uyardı ve diğer kadın sinirli bir şekilde tıslarken Seonaid hafifçe gülümsedi. Saçı üzerindeki çalışma durduğunda Seonaid gözlerini açtı ve başını hafifçe yana çevirdiğinde Helen'in başlığını çıkarıp bir düğüm halinde geriye doğru topladığı kızıl saçlarını gördü.

"Yine de can sıkıcı," diye mırıldandı Helen, onu bir kenara bırakarak. "Sıcak ve rahatsız edici. Daha sonra tekrar takacağım."

Seonaid hiçbir şey söylemedi. Sadece gülümsedi, gözlerini kapadı ve saçındaki çalışmanın devam etmesi için başını tekrar geriye eğdi. Bir süre sessiz kaldılar; sonra Aeldra, "Yani ne olduğu hakkında daha açık konuşmayacak mısın?" dedi.

Bir duraksama oldu ve Seonaid, Aeldra'nın ona eğer isterse konuşması için bir şans verdiğini düşündü ama dilini tuttu. Dün gece olanları tarif etmenin bir yolu yoktu. Onlara ne yaptığını anlatabilirdi ama bunu deneyimleyene kadar iki kadın da *onun ne yaptığını* anlamayacaktı.

Aeldra sinirli bir şekilde içini çekerek devam etti: "O halde bundan sonra ne yapacağımıza karar versek iyi olacak."

Seonaid usulca gülümsedi, akli hemen Blake'e gitti. Onun nerede olduğunu ve bir sonraki buluşmalarının ne zaman olacağını merak ediyordu-

"Helen'in sorunu hakkında," diye ekledi Aeldra kuru bir sesle, Seonaid'in yüz ifadesini okuduğu belliydi.

Kendinden utandığını hissetti. Helen'in sorununu tamamen unutmuştu. Yüce Tanrım! Kadının hayatına yönelik tehdidi ve babasına yönelik olası tehdidi nasıl unutulabilirdi?

"Seonaid?" Aeldra, Seonaid birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra konuştu.

"Evet," diye mırıldandı, uykuya dalmadığından emin olmak için gözlerini açtı. "Düşünüyordum da."

"Ne buldun?" Helen hevesle sordu.

Seonaid başını hafifçe sallamaya başladı ama Helen üzerine sirke ve bitki karışımından biraz daha dökmeye başlayınca hemen durdu. "Ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Dün bu sorunla ilgili olarak babama gitmenin en iyisi olacağına karar vermiştim."

"Baban mı?" Helen'in sesi emin değil gibiydi.

"Evet." Gözlerini kırptırarak açtı ve kadına baktı. "Uygun bir eskort ayarlayabilir ya da bir ulaşı babana, diğerini de krala gönderebilirdi. Aeldra ve ben seni İngiltere'ye gizlice sokabilir ve geçidi kullanarak babanın kalesine kadar eşlik edebilirdik ama o olmadan..." Çaresizce omuz silkti. "Babam sana eşlik ederse şansın daha yüksek olur."

"Evet," diye gönülsüzce itiraf etti. "Ama ya babanın eskortuna saldırırlarsa?"

Seonaid dudaklarını büzdü. "Haberciler gönderip seni burada, Dunbar'da güvende tutmanın en iyisi olduğunu düşünebilir."

"Oh, Seonaid." Helen iç çekti. "Leydi Wildwood için yaptığı buydu ve Greenweld'in Dunbar'a saldırmasına neden olan da buydu. Böyle bir şeyin tekrar yaşanmasına neden olmak istemem."

"Belki daha iyi bir fikir bulabilir," dedi Seonaid sessizce. "Babam uzun süre yaşadı ve çok şey gördü. Bence en azından işin aslını öğrenmesine ve önerilerde bulunmasına izin vermeliyiz. Eğer hoşumuza gidecek bir şey bulamazsa, her zaman gizlice kaçıp kendi başımıza deneyebiliriz."

"Bunun hiç de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Leydi Wildwood'un sözleri üzerine üç kadın da başlarını açık kapıya doğru çevirdi. Ilana'nın annesi açık kapıda duruyordu, bakışları Helen'e odaklanmıştı ve yüzünde tanıdığına dair bir ifade vardı.

"Kapıyı çalmadan girdiğim için beni bağışlayın," diye mırıldandı Leydi Wildwood, kapıyı iterek

kapı kapandı. "Tam konuşmak üzereydin ki ne konuştuğunuzu duydum."

Odayı geçti, bakışları hâlâ küvetin yanında diz çökmüş olan kızıl saçlıya sabitlenmişti. "Leydi Helen de Bethencourt. Sizi ilk gördüğümde tanıdık geldiğinizi düşünmüştüm ama kıyafetiniz kafamı karıştırdı," diye itiraf etti.

Seonaid konuşmadan önce duraklayan Helen'e doğru baktı. "Leydi Wildwood. Ben de sizi tanıdım. Annemin bir arkadaşıydınız."

"Evet." Iliana'nın annesi hafifçe gülümsedi, sonra Seonaid ve Aeldra'ya bakarak açıkladı: "Helen'in annesi ve ben Kraliçe Anne'in arkadaşıydık. Sık sık sarayda birlikte olurduk."

"Ah," diye mırıldandı Seonaid, sonra Helen'e eğlenerek gülümsedi. "Bu kadar yüksek mevkilerde arkadaşların olduğundan bahsetmemiştin."

"Bilmiyorum," dedi Helen yüzü kızarak. "Annem kraliçenin arkadaşıydı ama ikisi de artık yok."

"Hâlâ nüfuzlu dostların var canım," dedi Leydi Wildwood nazikçe. "Kral da en az kraliçe kadar sana düşkün." İçini çekti ve bakışları Seonaid'e kaydı. "Çok iyi görünüyorsun canım. Geceyi sağ salim atlattığını gördüğüme sevindim."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Seonaid.

"Şimdi..." Margaret soğuk şöminenin yanındaki sandalyelerden birine tünedi ve beklentiyle hepsine baktı. "Neden bana Helen'in rahibe kılığında sizinle nasıl seyahat ettiğini anlatmıyorsunuz? O zaman bunu erkeklere en iyi nasıl sunabileceğimize karar verebiliriz."

Seonaid kadına alaycı bir şekilde gülümsedi. İfadesine rağmen bu bir rica değil, emirdi. Leydi Wildwood istediğini yaptırmaya alışkın bir kadındı ve bu sefer de bir istisna olmadı. Iliana'nın annesi sabırla oturmuş, üç kadın sırayla Aziz Simmian'ın şapelinde buluştuklarından beri neler olduğunu anlatırken onu dinliyordu. Hiçbir şeyi atlamadılar, yolculuğun her adımını açığa vurdular. Sessizliğe büründüklerinde Seonaid banyosunu bitirmiş ve kıyafetlerini giymişti. Üç kadın daha sonra Leydi Wildwood'un yorum yapmasını bekledi.

Uzun süre hiçbir şey söylemedi ama oturdu, yüzü dalgındı. Belli ki derin düşüncelere dalmıştı. Sonra kendi kendine başını salladı ve ayağa kalktı. "Gel o zaman."

"Ne yapacaksın?" Seonaid onu kapiya kadar takip ederken sordu.

Kapıyı açarken basitçe, "Ben her şeyle ilgilenirim," dedi, sonra Seonaid'e gülümsemek için durakladı ve şefkat kokan bir hareketle siyah saçlarından bir tutamı yüzünden almak için uzandı. "Annesizlik çok zor oldu, değil mi? İkiniz de yaşadınız."

Bakışlarına Aeldra'yı da dahil etmişti ve Seonaid'in kuzeni itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Seonaid, Giorsal'in acısı ve öfkesiyle pek de anne yerine geçmediğini düşündü. Elbette kendisi de annesiz hayatın zorluğuna neden itiraz etmediğini bilmiyordu. Her şeyin bu şekilde gelişmesinden memnundu, değil mi? Hiçbir şeyi kaçırmamıştı. Aslında Seonaid çoğu kadına tanınandan daha fazla özgürlüğe sahipti. Ve eğer diğer kızların anneleri tarafından kucaklanmalarını ve şefkat görmelerini izlediye, onların nasıl şımartıldıklarını ve önemsendiklerini görüp bir acı hissettiyse, bunun kıskançlık olmadığı kesindi.

"Bunu senin için halledeceğim," dedi Leydi Wildwood. "Bana güvenin."

Dönüp kapıdan çıkmaya başladı ve Seonaid, Aeldra ve Helen'e dönmeden önce bir dakika arkasından baktı. Üç kadın bir süre kararsızca birbirlerine baktıktan sonra hep birlikte Iliana'nın annesini takip etmek üzere aşağıya indiler.

On Üçüncü Bölüm

" A "

"O zaman karar verildi," diye karar verdi Angus Dunbar. "Ertesi sabah yola çıkacağız. Sen ve Seonaid bizimle birlikte İngiltere'ye kadar at sürecek, sonra ayrılıp Sherwell'e gideceksiniz."

Blake sehpanın üzerinde hoşnutsuzlukla kıpırdandı ama kayınpederinin sözlerini yalanlamadı. Lord Rolfe, piskopos, Leydi Wildwood, Angus, Rahibe Helen ve kralın adamlarının yanı sıra Angus'un İngiltere'ye gitmek için yanlarına aldığı küçük orduyla birlikte seyahat etmeyi gerçekten hiç istemiyordu ama bundan kaçınmak için hiçbir mazeret düşünemiyordu. Keşke yapabiliyeydi. Etrafta onca insan varken açık havada uyumak aşk hayatını olumsuz etkileyecekti.

Bu düşünce karşısında kendi kendine alaycı bir şekilde gülümsedi. Şaşırtıcı bir şekilde, şu ana kadar evlilik hayatından oldukça keyif alıyordu. Kötü başlangıçlarına rağmen, o ve Seonaid şimdi iyi anlaşıyor gibi görünüyordular. Seonaid'in kendisiyle savaşmaya çalışmamış olması onu hâlâ şaşırtıyordu.

Nikâhın hemen kıyılacağı açıklandığında kaleden çıkarken endişeli olduğu her halinden belliydi çünkü Leydi Wildwood ona yaklaşarak her şeyin yolunda gideceğine dair güvence vermişti. Kadının nişanlısına ne söylediğini bilmiyordu ama her ne söylediyse işe yaramıştı ve Seonaid tören boyunca sessiz ve kayıtsız kalmıştı. Ve dün geceye gelince...

Blake, Seonaid'in çelik gibi sert ve soğuk olmasına rağmen, şaşırtıcı derecede yumuşak ve kırılğan bir yanı da olduğunu keşfetmişti. Gerçekte, büyüleyici bir çelişkiler yumağına dönüşüyordu. Ayrıca yatakta şimdiye kadar tanıştığı kadar sınır tanımayan bir kadındı, bu da ona evliliğin korktuğu kadar kötü olmayabileceği umudunu veriyordu. Aslında, şu ana kadar bundan zevk alıyordu.

Ne yazık ki, yeni gelini ne kadar sınır tanımayan biri olsa da, onun bile babası bir metre ötede horlarken bir şey yapmaya çekineceğinden şüpheleniyordu.

"Ve sen ve Seonaid ayrılıp Sherwell'e gittikten sonra, geri kalanımız güneye, saraya doğru devam edeceğiz," diye tamamladı Angus memnuniyetle.

"Rahibe Helen'i eve götürmek için gruptan ayrılmanız gerekene kadar," diye belirtti piskopos ve Blake kayınpederinin bu hatırlatma karşısında yüzünü buruşturduğunu görünce şaşırmadı. Adamın Seonaid'in Rahibe Helen'i eve götürme sözünü yerine getirmek istemediğinden emindi ama bu bahaneyi Leydi Wildwood'a olabildiğince uzun süre yakın kalmak için kullanıyordu. Adamın kadına karşı hisleri herkesin görebileceği kadar açıktı.

"Evet," dedi Angus hoşnutsuzlukla. "Neresi olursa olsun. Keşke Margaret, daha doğrusu Leydi Margaret," diye düzeltti kendini. "Keşke kızı buraya getirmek için acele etse de tam olarak nerede olduğunu öğrenebilsek. Düşünüyorum da -" Birden durdu ve Blake'in omzunun üzerinden gülümsedi. "Ah, işte buradasın. Onu getirdiğiniz için teşekkürler, Leydi Margaret. Şimdi, Rahibe Helen, İngiltere'ye yolculuğu planlıyoruz ve evinizin nerede olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Blake omzunun üzerinden bakınca Leydi Wildwood'un kızı gerçekten de aşağı indirdiğini gördü. Seonaid ve Aeldra da ona eşlik ediyordu. Blake'in bakışları karısının üzerinde gezindi, onu sütyenleri içinde incelerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Bugün üzerinde farklı bir çift vardı. Solmuş ve yıpranmışlardı ve belli ki birkaç yıllıktılar, kumaş onu görmeye alışkın olduğu çiftten daha sıkı oturuyordu. Belinden aşağıya doğru her kıvrımı belirginleştiriyor ve Blake'in aklına onu merdivenlerden geri sürüklemeye düşüncelerini getiriyordu.

İngiltere'ye varıp grubun geri kalanından ayrılana kadar uzun bir yolculuk olacaktı.

"Aslında lordlarım," dedi Leydi Wildwood, Blake'in dikkatini çekerek, "Leydi Helen Bethencourt'tan geliyor ve korkarım onu sağ salim eve götürmek düşündüğünüzden daha zor olabilir."

Blake onun sözlerini anlamakta yavaş davrandı. Bakışları şaşkınlık içinde rahibeye kaydı ve ancak o zaman, ikinci bakışında onun farklı göründüğünü fark etti. Artık başını örtmüyordu. Onun yerine uzun kısl saçlarını Seonaid'inkine benzer bir düğümle arkaya toplamıştı.

"Leydi Helen?" Lord Rolfe yavaşça sordu.

"Leydi Helen Cameron, yeni adıyla Bethencourt," dedi Leydi Wildwood, sonra Angus'un yanındaki banka yerleşti ve erkeklere kadınların gözlerini nasıl boyadıklarını anlattı.

Seonaid onun yanındaki banka yerleştiğinde Blake memnuniyetin kendisini ele geçirdiğini hissetti. Leydi Wildwood'un anlattığı hikâyeyi ilgiyle dinledi. Kadın konuşurken bakışları Lord Rolfe'a kaymaya devam etti ve diğer adamın yüzünden geçen duygulara içten içe sırıttı. Kadının rahibe olmamasından değil, rahibe olduğuna inandırılmış olmasından duyduğu öfke. Cameron'ın niyetine duyduğu öfke ve onun güvende olduğunu görme kararlılığı. Blake diğer adamın küçük kısl saçlarıyla evlenmiş kadar iyi olduğundan şüpheleniyordu. Yolculuk boyunca adamın ona karşı koruyucu davranışlarını ve gözlerinin her zaman küçük rahibeyi takip ettiğini fark etmişti. Adamın ondan etkilendiğinden şüphelenmiş ve ona acımıştı ama şimdi işler değişmişti ve Lord Rolfe, "O zaman onu sağ salim evine götürecek kişi ben olacağım," dediğinde şaşırmamıştı. Kral Bethencourt'un dostudur; öyle olmasını isterdi."

Angus, Leydi Wildwood'a yakın olma bahanesini kaybetmek istemediği her halinden belli olan bir tavırla, "Bir dakika delikanlı," diye araya girdi. "Onu güvende görmek için ilk sözün veren benim kızım ve dediğim gibi bu yükü ben üstleneceğim. Bu benim sorumluluğum."

"Beyler," diye sessizce araya girdi Leydi Wildwood, partiye sessizlik getirdi. "Sanırım Helen'in kim olduğuna odaklanıyorsunuz ve daha önemli bir şeyi unutuyorsunuz."

"O da ne?" Angus kaşlarını çatarak sordu.

"Seonaid'in de yukarıda bana belirttiği gibi, Cameron için endişelenmek gerekiyor. Helen'in sağ salim babasına dönmesini ve her şeyi anlatmasını pek istemeyecektir. Baş belada olacak.

engellemek zorunda kalacak. Onu durdurmak için çaresiz kalacaktır. Ormanda saldıran adamlar hepinizi buraya kadar takip etmişlerdir ve şu anda burada değillerse, küçük bir Kameron ordusu yolda olabilir." Bunun kafasına dank etmesine izin verdi. "Bir de babası var, onu da düşünmek gerek. Helen'in hizmetçisi Güney İngiltere'ye kadar tek başına gitmeyi başardıysa ve olanları duyduysa, o da tehdit altında olabilir."

Rolfe endişeyle, "Haklısın," dedi. "Ona hemen bir haberci göndereceğim. Eğer hizmetçi ona ulaşmadıysa, mesaj ona neler olduğunu bildirecektir. Her iki durumda da ona Bethencourt'ta kalmasını ve biz ona ulaşana kadar herhangi bir Cameron'u dışarıda tutmasını söyleyeceğim."

"Biz mi?" Angus acımasızca sordu.

"Helen ve ben. Mevcut durumda, büyük bir parti Cameron'ın dikkatini çekecektir. Helen ve ben kendi başımıza gizlice çıksak daha iyi olur, belki Helen erkek kılığına girer. Sonra Bethencourt'a gidebiliriz."

Angus bunun üzerine kaşlarını çattı. Belli ki Helen'i Leydi Wildwood'a yakın kalmak için bir bahane olarak kullanma planı, Rolfe Helen'le yalnız giderse işe yaramayacaktı. Öte yandan, kızı daha kalabalık bir grupta götürmek Leydi Wildwood ve piskoposu tehlikeye atacaktı. Duncan'ın Seonaid'in peşinden at sürerken yaptığı gibi, adamların çoğunu yanlarına alıp tüm Cameron klanının saldırısına göğüs gerebilirlerdi ama Dunbar'a yapılan saldırı ve kuşatmadan sonra evini tekrar savunmasız bırakmak konusunda isteksizdi.

Büyük salonun kapılarının aniden çarparak açılması sessizliği böldü ve herkes kimin girdiğini görmek için döndü. Koridorda aceleyle ilerleyen haberciyi tanıyan Rolfe, adamı karşılamak için ayağa kalktı ve elindeki tomarı aldı. Parşömenin üzerindeki mührü kırdı, açtı ve kaşlarını çatarak mektubu okudu.

"Aziz Simmian'a gitmek üzere yola çıkmadan önce Leydi Wildwood'un burada olduğunu haber vermek üzere krala gönderdiğim ulak sağ salım ulaştı. Bana Leydi Wildwood'a 'büyük önem taşıyan meseleleri' görüşmek üzere saraya kadar eşlik etmemi emrediyor."

"Ne gibi önemli meseleler?" Angus kuşkuyla sordu. "Peki bu acele niye?" Diana'nın annesi sordu.

"Greenweld'in öldüğünü bildiğine de şüphe yok," diye mırıldandı Rolfe. "Haberler çabuk yayılıyor."

"Yani?" Leydi Wildwood ihtiyatla sordu.

"Greenweld'in ölümü üzerine hem Wildwood'un hem de komşu Greenweld'in hanımı oldunuz leydim," dedi Piskopos Wykeham sessizce.

"Evet." Rolfe sinirlenerek saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Ve tek varisin Iliana olduğuna göre -ki o da evlenip Dunbar'a yerleşti- şüphesiz seni yeniden evlenmiş olarak görmek istiyor. Tercihen birden fazla varisi olan ve her bir mülkü devralacak biriyle."

Margaret dehşet dolu bakışlarını Angus'a çevirdi. Angus bir süre şaşkınlıkla ona baktıktan sonra kükreyerek ayağa kalktı: "Cehenneme kadar yolu var! *Margaret'le evleniyorum.* Aslında şu anda evleniyorum. Piskopos, İncil'ini al."

Lord Rolfe, "Bir dakika," diye itiraz etti. "Leydi Wildwood'un iradesi dışında onunla evlenemezsiniz."

Margaret sessizce, "Bu benim isteğime karşı değil," dedi. "Angus'la evlenmek istiyorum." "Ama onunla evlenmene izin veremem. Kral-"

"Buna karşı emir göndermedi," diye araya girdi Blake eğlenerek. Bu ikilinin iyi bir çift olacağını düşünüyordu. Blake, Seonaid'le birlikte döndüğünden beri kayınpederinde belirgin bir değişiklik olduğunu fark etmişti ve bunun Leydi Wildwood'un etkisiyle ilgili olduğundan şüpheleniyordu. İkisi açıkça birbirlerine aşıktı ve kadın onu yumuşatıyordu. Hatta Dunbar, Blake'i bir kenara çekerek Sherwell Kontu'yla aralarındaki eski sürtüşmeyi düzeltmeye niyetli olduğunu bile söylemişti.

"Evet, ama-" Lord Rolfe söze başladı ve Blake yine araya girdi.

"Leydi Wildwood'un mahkemeye gitmesi dışında hiçbir konuda emir göndermedi. Onu evlendirmek gibi bir planı var mı, bunu söylemeliydi. Evlenmemeleri için bir sebep göremiyorum. O zaman lair, kralın adamlarıyla birlikte kendi adamlarından bazılarını da alıp *karısını* ve piskoposu saraya götürebilir, sizi de Helen'le birlikte Bethencourt'a kaçmak için serbest bırakır," dedi Blake sinsice. "Sonra siz ikiniz babasını alıp onlarla buluşmak üzere saraya doğru yola çıkabilirsiniz."

"Aslında," diye ekledi, "onların oradan ayrılması sizin için iyi bir şaşırtmaca olabilir. Dunbar'dan yavaşça çıkabilirler, böylece Cameronlar, eğer orada saklanıyorlarsa, izlerler ve sonunda Helen'in aralarında olmadığını görebilirler. Bu arada sen de Helen'i alıp Seonaid'in odasındaki gizli geçitten sızışabilirsin."

Duncan ilk kez konuşarak, "Bu işe yarayabilir," diye mırıldandı. "Leydi Helen önerdiğin gibi çocuk kılığına girerek gidebilir, ben de atların geçidin sonunda seni beklemesini sağlayabilirim. Fark edilmeden sıvışabilirsiniz."

Seonaid adamların Leydi Wildwood'un sandıklarını arabanın arkasına yerleştirmesini izledi ve şaşkınlıkla başını salladı. Kadının valizlerinde ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama Leydi Wildwood bunların sarayda ihtiyaç duyacağı eşyalar olduğunda ısrar etmişti. Leydi Dunbar, diye zihninde kendini düzeltti. Babası bu kadınla bir gece önce evlenmişti. Artık Seonaid'in üvey annesiydi.

Aeldra aniden, "İyi ki onlarla seyahat etmiyoruz," diye mırıldandı ve Seonaid başıyla onayladı. Genelde uzun yolculuklara pek aldırılmazdı ama küçük bir adam ordusuyla ve onu yavaşlatacak bir araba dolusu sandık olmadan seyahat etmeye alışkındı. Leydi Margaret'in yanında götüreceği eşya arabası, partiyi salyangoz hızında seyahat etmeye zorlayacaktı. Seonaid babasının İngiliz sarayına ulaşmak için acele ettiğini düşünmüyordu. Evlilikleri yüzünden İngiliz Kralı'nın gazabına uğrayacağına şüphe yoktu ve geri dönmek için acele edecek bir şey de yoktu. Duncan zaten Dunbar'ı ismen olmasa da fiilen yönetiyordu ve babalarının yokluğunda burayla yeterince iyi ilgilenebilirdi.

"Seonaid."

Döndüğünde babasının yaklaştığını gördü ve gülümsedi.

"Leydi Margaret ve ben saraydan dönerken Sherwell'de durup nasıl olduğunuzu göreceğiz ve size İngiliz kralıyla işlerin nasıl gittiğini anlatacağız," diye duyurdu, bakışları arabayı ve atları yolculuk için hazırlayan adamlara kaydı. Sonra arkasına baktı. "Hâlâ en azından İngiltere'ye varana kadar bizimle seyahat etmeniz daha iyi olacağını düşünüyorum ama o inatçı kocanız bunu reddediyor, o yüzden..." Omuz silkti ve her şeyin bağlı olduğundan emin olmak için adamlardan birine bağırarak üzere arkasını döndü.

Onun arkası dönükken Seonaid kendi kendine gülümsedi. O ve Blake yalnız seyahat etmiyorlardı -Aeldra ve Küçük George da onlara eşlik edecekti- ama babasının partisine katılmayacaklardı. Bu değişiklik babasının Leydi Wildwood'la düğünü sırasında gerçekleşmişti. Iliana ve Duncan tören sırasında Seonaid ve Blake'in yanında duruyorlardı ve küçük kadın kayınpederinin ve yakında üvey babası olacak kişinin yeni temizlenmiş ve onarılmış altın rengi ceket ve sütyeniyle çok yakışıklı görüldüğünü söylemişti. Iliana ilgilenene kadar babasının attığı okun açtığı bir delik vardı.

Blake kadının yorumuna yüzünü buruşturmuş ve adamın çiftetelli ve sütyeninin içinde iyi görünmesi *gerektiğini* mırıldanmıştı; bu kıyafet ona küçük bir servete mal olmuştu. Daha sonra kadına dönerek zaten bildiği şeyi, babasına kıyafeti ekosesiyle takas ettiğini, İskoçya'yı boydan boya geçerken Dunbar "renklerini" giymek istediğini, böylece onun peşinden koşarken mümkün olduğunca fazla beladan kaçınmak istediğini anlatmıştı.

Iliana bu haber karşısında şaşırmış görünmüş, Duncan bir kahkaha patlatmış ve Seonaid kısa bir süre dudağını ısırarak, sonra kocasına acıyarak yanlış bilgilendirildiğini açıklamıştı: İskoçların klan tartanları yoktu. Duncan, İngiltere'de herkesin klanların özel tartanları olduğunu bildiğini söyleyerek konuyu tartıştığında, Seonaid içini çekmiş ve İngiltere'de herkesin yanıldığını söylemişti.

Onu ikna etmek için biraz konuşmak gerekmiş, sonra da yeni ceketini ve sütyenini yalan bahanelerle babasına verecek kadar aptal olduğunu öğrenince sinirlenmişti. Seonaid onu suçlayamazdı - babasının ekosesi oldukça kötü kokuyordu ve babası onu çıkardığında her zaman rahatlamıştı. Blake de o şeyden kurtulduğu için oldukça rahatlamıştı. Ve bu konuda daha fazla üzülmekten önce, Iliana ona eve dönüş yolculuğu için yeni bir ceket ve sütyen dikmeyi teklif ederek onu yatıştırmıştı.

Blake, İngiliz topraklarında İngiliz kıyafetleri giymeyi tercih edeceğini söyleyerek teklifi minnetle kabul etmişti. Ancak kendisiyle birlikte işe koyulmasını istediği küçük hizmetçi ordusuyla bile kıyafetin hazırlanması Iliana'nın iki gününü alacaktı. Bu haber Blake'i rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Aslında, fazladan bir gün daha beklemek zorunda kalacaklarını ve diğerleriyle birlikte seyahat etme şansından vazgeçeceklerini açıklamasının onu oldukça memnun ettiğinden şüpheleniyordu.

Seonaid onun babası ve diğerleriyle birlikte İngiltere'ye gitmek istememesine şaşırmamıştı. Evlilik gerçekleştiğine göre iki adam artık çok daha iyi anlaşıyordu. Babası kocasından hoşlandığına dair bazı işaretler bile gösteriyordu ama Blake'in evliliklerinden bu kadar kısa bir süre sonra bu kadar çok insanın varlığıyla engellenmek istediğinden çok şüpheliydi, en azından düğünden beri olduğu gibi onunla yatmaya devam etmek istiyorsa. Bu düşünce, diğerleriyle seyahat etme arzusu duymamasını sağlamaya yetmişti. Her gece Blake'in yanında yatma fikrine dayanamıyordu, zapt edemediği inilti ve iç çekişlerle herkesi uyandırmaktan korktuğu için ona dokunamıyordu.

"Kocan nerede? İşte buradasın," dedi babası ve Seonaid omzunun üzerinden bakınca Blake'in yaklaştığını gördü. Durakladığında o kadar yakın duruyordu ki göğsü

Sırtını okşadı ve Seonaid ona doğru eğilmek istedi ama kendini kontrol etti. İlişkilerindeki farklılığa henüz alışamamıştı. Adamla savaşıp kaçmaktan, Leydi Margaret'in ısrarıyla yaralı gururundan vazgeçmeye ve bir gece yatak odalarında gerçekleşen yakınlığa geçmişti. Yatak odasından çıktıklarında adamın yanında nasıl davranması gerektiği konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu.

"Yolda dikkatli ol."

Babasının Blake'i uyarırken söylediği ciddi sözler Seonaid'in dikkatini iki adama çekti.

"Unutmayın," diye devam etti, "Greenweld'in adamları dışarıda."

"Hâlâ peşimde olmayacaklarına emin misin?" Blake şaşkınlıkla konuştu. "Greenweld öldü."

"Evet." Angus başını salladı. "Ama bunu onlara kimin söylemiş

olabileceğini düşünüyorsun?" Blake ona boş boş baktı ve adam başını salladı.

"Hiç kimse. Ait olmadıkları bir yerde bulundukları için kendilerine saldırılmasına neden olmamak için İskoçlarla konuşma riskine girmezler. Ve Greenweld'e görevde başarısız olduklarını bildirmek için geri dönmeleri de pek olası değil. O piçten duyduğum kadarıyla, başarısız oldukları için derilerini canlı canlı yüzerdi. Hayır, işin bittiğini görmeden dönmeye cesaret edemezler."

"Evet, ama bizi Dunbar'a kadar takip etmişlerse, Greenweld'in burada olmadığını mutlaka görecek ve anlayacaklardır."

"Buraya kadar gelmeyi başardıklarından şüpheliyim. Senden birkaç gün geridelerdi ve manastıra senin yaptığın gibi gitmek zorundaydılar. Seonaid seni böyle neşeli bir kovalamacaya sürüklemeseydi ve sen de doğruca geri dönsedydin, buraya gelirken büyük ihtimalle onlarla karşılaşırdın. Şu anki haliyle, muhtemelen yolculuklarınızda bıraktığınız izleri takip ediyorlardır ve hâlâ birkaç gün gerideler."

Blake bu bilgiyi düşünürken sustu ve Seonaid, verdiği karar yüzünden tehlikeye girebileceklerini anladığı için babası ve diğerleriyle birlikte seyahat etmeyi yeniden düşündüğünden şüphelendi. Ancak bunun için artık çok geçti.

"O yüzden dışarı çıkarken kendinize dikkat edin ve gözünüzü dört açın," diye bitirdi Angus. Blake ciddiyetle başını salladı.

Memnun olan Angus, Seonaid'e döndü ve onu çenesinin altından itti. "Buna göz kulak ol. Kendisini öldürtürse babası şüphesiz beni suçlayacaktır."

Seonaid neşeli sırıtışını gizlemekte zorlandı ama Blake'in babasının sözlerine sinirlendiğinin farkında olarak elinden geleni yaptı. "Evet, baba."

"Guid. Şimdi Leydi Helen'i bul ve onu odana götür; neredeyse gitmeye hazırız. Yola çıktıklarında bize haber ver. Geçitten geçmeleri için onlara birkaç dakika vereceğiz, sonra yola çıkacağız. Bölgeden fark edilmeden çıkmaları için yeterince dikkat dağıtıcı olacaktır."

Başını sallayan Seonaid, Blake ve Aeldra'nın da onu takip ettiğinin farkında olarak kaleye geri döndü. Helen'i büyük salonda, orada kaldığı süre boyunca gösterdiği misafirperverlik için Iliana'ya teşekkür ederken buldular ve Seonaid eski kızıl saçlı kadını görünce kendi kendine gülümsedi. Helen kızıl saçlı bir kadından siyah saçlı genç bir İngiliz delikanlısına dönüşmüştü. Göğüslerini bağlamışlar, kadınlardan alıp yeniden diktikleri Lord Rolfe'un kıyafetlerini giydirmişler, sonra saçlarını başının arkasından bağlamışlar ve şöminenin isiyile koyulaştırmışlardı, böylece artık küçük, siyah saçlı bir delikanlı gibi görünüyordu. Dönüşüm dikkat çekiciydi.

Seonaid, Blake ve Aeldra ona ulaştığında Helen teşekkürünü bitirdi. Onlara baktı ve "Vakit geldi mi?" diye sordu.

"Evet."

Başını sallayan Helen, Seonaid'in üst kata çıkan merdivenlere yönelmesiyle aynı hizaya geldi.

Lord Rolfe, Duncan ve Küçük George geldiklerinde çoktan odaya girmişlerdi. Üç adam geçidin girişinin önündeki kayaları kaldırmak için büyük bir gayretle çalışıyorlardı. Çoğunu yoldan çekmişlerdi bile.

"Neden onları tamamen kaldırıp geçidi mühürlemiyorsun?" Blake görevi tamamlamaya yardım etmek için harekete geçerken Seonaid sordu.

"Hayır. Geçidin kalmasına ya da gitmesine karar vermedim." Duncan açıkladı. "Diğer taraftan açılmasını engellemenin bir yolu olabilir. Ve ben karar verene kadar bunu mümkün olduğunca az kişinin bilmesini tercih ederim." Odadakilere bakmak için durakladı. "Çenenizi kapalı tutabileceğinize güveniyorum?"

Hepsi de "Evet," diye cevap verdi.

"Greenweld öldü," dedi Rolfe başka bir kaya parçasını kaldırırken. "Şüphesiz

Onun ve Allistair'in sırrı öldü mü? Yani, buradaki bizler dışında."

"Giorsal kens," dedi Aeldra sessizce ve oda tekrar sessizliğe gömüldü, kimse yorum yapmak ve onun üzüntüsüne üzüntü katmak istemiyordu.

"İşte," dedi Duncan memnuniyetle, son kaya parçası da kaldırılırken alnını silmek için durakladı.

Seonaid tereddüt etti, sonra öne doğru bir adım attı ve sert görünümlü duvardaki taşlardan birine bastı, duvar sallanıp karanlık bir geçit ortaya çıkarırken geri adım attı.

"Bir meşaleye ihtiyacın olacak," diye mırıldandı Aeldra ve odadan çıkıp birkaç dakika sonra koridordaki yanan meşalelerden biriyle geri döndü. Onu Lord Rolfe'a verdi, sonra Helen yaklaşırken Seonaid'in yanında durmak için hareket etti. Kadın önlerinde durakladı ve Seonaid korkunun onu ele geçirdiğini hissetti. İngiliz kadın duygularını açığa vurursa buna dayanabileceğini sanmıyordu. Daha şimdiden onun gidişinden dolayı endişe, korku ve üzüntü duymaya başlamıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Helen; sonra kendini Seonaid'in göğsüne atarak ona sıkıca sarıldı ve Aeldra'ya dönüp aynısını yaptı. Bununla birlikte dönüp Lord Rolfe'u takip ederek geçide doğru ilerledi.

"Unutma, sadece geçidi takip et. Bir açıklığa çıkıyor. James orada atlarla seni bekliyor olacak. İyi şanslar!" Duncan arkalarından seslendi, sonra geçidi tekrar kapattı ve hemen kayaları daha önceki konumlarına geri getirmeye başladı.

"Ya bir sebepten dolayı geri gelirlerse?" Seonaid kaşlarını çatarak, çifti dışarıda bırakma konusunda oldukça hızlı hareket ettiklerini düşündüğünü söyledi.

Blake ve Küçük George da ona katılırken Duncan basitçe, "Geri dönmeyecekler," dedi.

Kısa bir tereddüitten sonra Seonaid de elini uzattı ama geri dönmemeleri için kulağını duvardan gelebilecek herhangi bir sese karşı açık tuttu. Hepsi birden çalışınca iş çabucak bitti. Duncan son taşı da yerine yerleştirdi, doğruldu ve bir elini sırtına koyarak, eğilip kalkma, taşıma ve kayaları yerine yerleştirmek için eğilme egzersizinin neden olduğu gerginliği gidermek için gerindi. Sonra kapıya doğru döndü ve "Babama gittiklerini söyleyeceğim" dedi.

Seonaid pek dikkat etmedi. Kaya yığınının önünde durmuş, Rolfe ve Helen'in geri dönme ihtimaline karşı kulaklarını dikmişti.

"İyi olacaklar." Blake onun sırtını nazikçe ovduktan sonra, "Neden bailey'de pratik yapmıyoruz?" diye sordu.

Seonaid tereddüt etti, sonra kendini zorlayarak tıkalı geçide doğru döndü. "Evet."

Kocasını odadan çıkarken takip ederken, başka hiçbir şey olmasa bile bu aktivitenin dikkatini dağıtacağını umuyordu. Aeldra ve Küçük George onları antrenman sahasına kadar takip etti ve Seonaid ile Blake'in yaptığı gibi birlikte antrenman yapmaya başladılar. Sessizce çalışıyorlardı, Seonaid daha agresif olmaya ve Blake'in onu yıpratmasına izin vermemeye çalışıyordu. Ama çok geçmeden Blake'in de agresif davranmadığını fark etti. Belli ki bunu sadece Helen'le ilgili endişelerinden uzaklaşmasına yardımcı olmak için öğrenmişti ve Seonaid bunu düşünceli bir jest olarak görse de, bu onun daha fazla düşünmesine neden oldu. Blake bir ara verdiğiğinde ve bir şeyler içmek için büyük salona geçtiklerinde minnettar oldu.

Dördü sehpa masasında otururken Blake ve Küçük George sessizce şundan bundan konuştular ama ona ne dedikleri sorulsaydı, söyleyemezdi. Gerçekten dikkatini vermiyordu. Aeldra'nın sessizliğine bakılırsa, kuzeni de en az onun kadar dalgın ve endişeliydi.

Blake aniden içkisini bırakıp onun elini tuttuğunda, Seonaid şaşkınlıkla ona baktı.

Tek söylediği "Gel," oldu; sonra onu ayağa kaldırdı ve merdivenlerden odalarına götürdü.

Kapıyı arkalarından kapattığı anda Seonaid onu daha fazla sevmek için getirdiğini düşündü. Ancak Blake onu yatağa götürürken sadece yatağa uzandı ve Seonaid'i yanına çekip yatmasını sağladı.

"Dinlen."

Seonaid ona bakakaldı. Onun iddialı doğasına ve her şeyi kontrol altına alma biçimine alışmaya başlamıştı ama yine de bu onu biraz ürkütüyordu. Bunu takdir ettiği ve hatta gizliden gizliye hoşuna gittiği zamanlar olsa da, emir almaya alışık değildi ve zaman zaman onun kontrolü ele alış şeklini biraz endişe verici buluyordu. Bu, biraz şaşkın olduğu zamanlardan biriydi. Aslında yorgun düşmüştü; son iki gecedir çok az uyumuşlardı ve bu yorgunluk onu yakalamaya başlamıştı, endişesi ve fiziksel aktiviteleri de buna yardım ediyordu. Yine de sırf gururu için isyan etmesi gerektiğini düşünüyordu.

Bakışları onun üzerinde gezindi ve çizme giymiş ayaklarının çaprazlama durduğunu görünce kaşlarını çatı.

ayak bileklerini yatağın üzerine koydu. "Botlarını çıkarmayacak mısın?"

"Çok yorgunum," dedi Blake, sonra bir gözünü açtı, ağzının kenarından bir gülümseme süzülerek, "Taleplerinle beni yıpratıyorsun, karıcığım," dedi.

"Seni yoruyor muyum?" diye haykırdı inanamayarak. Adam da en az onun kadar talepkardı. Blake'in tek söylediği, "Evet. Beni yoruyorsun," oldu.

Kaşlarını çatan Seonaid bir dakika olduğu yerde oturduktan sonra ayağa kalktı ve yatağın etrafından dolaşarak adamın yanına gitti. Orada duraklayarak botlarını çıkarmaya koyuldu.

"Ne yapıyorsun?" Blake şaşkınlık içinde yarı doğrulup oturdu.

"Madem bu kadar *yorgunsun*," dedi kuru bir sesle. "Çizmelerin için sana yardım ediyorum. Güzelim çarşaflarını onlarla mahvetseydin Iliana'nın tepesi atardı."

Blake tereddüt etti, sonra yatağa uzandı ve onu yalnız bıraktı. İlk botu sürükleyerek çıkardı ve istemeden elini ayağının altına götürdü, bu da Blake'in yatakta dik durmasına ve ayağını elinden çekmesine neden oldu. Seonaid şaşkınlıkla adamın yüzüne baktığında, adam yatağın üzerinde rahatlamıştı ama Seonaid adamın dizini büküğünü ve ayağını ellerinden epeyce uzakta, yatağın yüzeyine düz bir şekilde bastırıldığını fark etti.

Bunu göz önünde bulundurarak diğer çizme üzerinde çalışmaya başladı. Bu kez botu sürükleyerek çıkarırken elini kasten ayağının altından geçirdi ve Blake yine sarsılarak ayağını onun elinden çekip aldı.

"Gıdıklanıyorsun," dedi Seonaid inanmayarak.

"Hayır," diye yalanladı Blake, ama yalanlarken gözlerinde öyle bir panik vardı ki, yalan söylediğini anladı.

"Hayır mı?" diye sordu, dudaklarında şeytani bir sırıtiş vardı.

"Seonaid," diye homurdanarak onu uyardı ama Seonaid ayaklarına ulaşmak için yatağa tırmanmaya başlamıştı bile. Blake ayaklarını onun elinden kurtarmaya çalıştı ama Seonaid daha hızlıydı ve birini yakalamayı başardı. Hemen tuttuğu ayağın altını gıdıklamaya başladı, Blake gülmeye ve çılgınca çırpınmaya başlayınca şaşırdı. Seonaid bir istakozun pençesi gibi tutundu, kolunu alt bacağının etrafına kilitledi ve bu eliyle onu ayak bileğinden tutarak diğer elini ona eziyet etmek için serbest bıraktı. Vahşi bir atı dizginlemeye çalışmak gibi bir şeydi bu; adam şahlıyor, sarsılıyor ve çılgınca çırpınıyordu. Bu işe yaramadığında, Blake oturup kadının kollarını arkadan tutacak kadar akıllıydı. Bu bir güreş müsabakasına dönüştü ve Blake onu sırtüstü yatırıp kollarını başının üzerine koyarak altına almayı başarana kadar gülüşüp yatakta yuvarlandılar.

Nefes nefese birbirlerine sırttılar; sonra Blake ağzını onunkine doğru indirdi ve farklı bir güreşe başladılar.

"Sherwell!"

Seonaid gözlerini kırıştırarak açtı ve oda kapısı çarparak açıldığında yatakta dik oturdu. Şaşkınlıkla kardeşine baktı. Gün ışıyordu, muhtemelen öğlen olmak üzereydi, diye fark etti. O ve Blake seviştikten sonra uykuya dalmış ve sabahı uyuyarak geçirmişlerdi. Ve belli ki onlar uyurken bir şey olmuştu, ağabeyinin Küçük George'u odaya sürüklerken gök gürültüsü gibi görünmesine neden olan, iri adamı bir köpek yavrusuymuş gibi itip kakan bir şey.

"Duncan!" Aeldra onların peşinden odaya daldı. Minyon sarışın kızarmış ve dağılmıştı; ayrıca Seonaid'in onu uzun zamandır görmediği kadar öfkeliydi. "Bırak George gitsin! Buna hakkın yok!"

"Kapa çenen, Aeldra," diye tersledi Duncan, Aeldra'nın koluna koyduğu eli sıkarak. "Her türlü hakka sahibim. Sen benim kuzenimsin ve benim sorumluluğumdasın. Allistair gittiğine göre iki kat daha fazla." Yatağa dönerek, "Lanet olsun bana, Sherwell. Uyan artık!"

"Uyandım," diye mırıldandı Blake, kaşlarını çatarak Duncan'ı incelemek için doğrulduğunda. "Neler oluyor?"

"Sana neler olduğunu anlatayım, adamını kuzenimin üzerinde yakaladım," diye açıkladı Duncan acımasızca, adamı serbest bıraktı, ama onu yatağa doğru itmeden önce değil.

Blake bu duyuru karşısında şaşırmış görünüyordu, sonra Aeldra'dan Küçük George'a ve Seonaid'e baktı. Aeldra kızardı ve onun bakışlarından kaçındı; Küçük George ise oldukça üzgün bir ifadeyle yere baktı. Seonaid onun gözleriyle karşılaşan tek kişiydi ama bunu da en az onunki kadar şaşkın bir ifadeyle yaptı.

"Duncan-" diye kararsızca söze başladı ama Duncan öfkesini ona yöneltti.

"Tek kelime etme, Seonaid. Bu erkeklerin işi." Gözleri tekrar Blake'e döndü. "Giyin ve aşağıya gel. Yapmamız gereken bazı işler var."

Duncan topuğunun üzerinde dönerek odadan çıktı ve kapıyı çarparak kapattı.

Odada kalan dörtlü bir an sessiz kaldı; sonra Blake kürkleri bir kenara fırlattı ve atılmış tniğini eline alarak, "Bana ne olduğunu anlatsanız iyi olur," dedi.

Aeldra meydan okurcasına, "Duncan bizi biraz *houghmagandie* yaparken yakaladı," dedi. "Ve şimdi kolları sıvadı."

"*Houghma*-" Blake tam ekosesini düzeltmek için eğilmişti ki, sarışının sözleriyle duraksayarak kuzenine ağzı açık bakan Seonaid'e baktı. "Seonaid?"

Ağzını kapattı ve kocasına baktı, sonra boğazını temizledi ve "Onlar... şey... bizim yaptığımız şeyi yapıyorlardı," dedi çaresizce.

"Uyuyor musun?" diye sordu kuru bir sesle.

"Hayır, uyumadan önceki kısım," dedi Seonaid.

"Ah." Blake dikkatini tekrar ekosesine verdi.

Blake pileleri bitirip ekoseyi giyerken Küçük George suratsızca, "Onunla evleniyorum," dedi.

"İstedğin bu mu?" diye sordu giyinmiş bir halde ayağa

kalkarken. Küçük George aniden başını salladı.

Blake, "O zaman gidip Duncan'a söylesek ve işleri yoluna koysak iyi olur," dedi ve ilkini odadan dışarı çıkardı.

Seonaid şaşkınlık içinde arkalarından bakakaldı. İki adam da Aeldra'ya evliliği kabul edip etmediğini sorma zahmetine bile girmemişti. Görünüşe göre kadınları da bu tartışmaya dahil etmek akıllarına gelmemişti.

Öfkeyle mırıldanarak çarşafları bir kenara fırlattı ve giyinmek için yataktan kaydı. "Ne olmuş yanı?"

Aeldra irkilerek ona baktı. "Yani? Ne?"

"Nasıldı?" Seonaid dudaklarını büken bir eğlenceyle sordu. Doğru soruydu, Aeldra'nın gerginliği yerini sırtıtmaya bıraktı.

"Harikaydı," dedi coşkuyla, sonra daha az neşeyle ekledi, "Duncan bizi yakalayana kadar."

Seonaid başını salladı. "Peki Küçük George'la evlenmek istiyor musun?"

Aeldra gülümsedi. "Bana zaten burada olup olmadığınızı sormuştu-" Durakladı ve omuz silkti. "Ben de çoktan evet demiştim."

"Güzel," dedi Seonaid i çekerek. En azından kuzenini istemediği bir evlilikten uzak tutmak için savaşmak zorunda kalmayacaktı. Tniğini ve sütyenini giymeyi bitirdikten sonra saçlarını geriye attı ve kapıya doğru yürüdü. "O zaman aşağı inelim ve Duncan'ın işleri mahvetmediğinden emin olalım."

Dudaklarından küçük bir kahkaha dökülen Aeldra onu odadan çıkarken takip etti.

Bölüm On Dört

" A "

"Greenweld'in adamlarına dikkat et," dedi Duncan sert bir sesle.

Seonaid'in bakışları Aeldra'ninkilerle buluştu ve iki kadın atlarına binerken birbirlerine eğlenen bakışlar fırlattılar. Duncan bütün sabah uyarılarda bulunmuş ve yaşlı bir tavuk gibi konuşmuştu.

Blake dizginleri Küçük George'dan alıp ata binerken, "Bineceğiz," diye güvence verdi. "Baban ayrılırken bize bunu yapmamızı hatırlattı."

"Hmm." Duncan kaşlarını çattı, bakışları hoşnutsuzlukla dördünün üzerinde gezindi. Küçük George ile Aeldra'nın nikâhını kabul etmiş, hatta nikâhı kıyması için bir rahip getirmesi için bir adam göndermiş olsa da ifte hâlâ kızgındı. Seonaid bunun çoğunlukla göstermelik olduğundan şüpheleniyordu. Her geçen gün babalarına daha çok benzemeye başlamıştı.

Duncan, "Belki de her ihtimale karşı seninle birkaç adam gndermeliyim," diye önerdi ama Blake başını salladı.

"Greenweld'in birkaç adamıyla başa çıkabilirim. Bize bir şey olmaz. Seonaid'i güvende tutacağım."

Seonaid bu yorum karşısında şaşkınlıkla ona baktı. Ağabeyinin onun sağlığıyla ilgilendiğinden çok şüpheliydi. O kendi başının çaresine bakabilirdi. Yine de onunla ilgillenmek istemesi çok hoştu. Bakışları kardeşine kaydı ve "Ve ben de onu güvende tutacağım" dedi.

Duncan onun sözleri ve Blake'in bu iddia karşısında gözlerini devirmesi karşısında sırtıttı.

"Evet,

Pekala, sadece gözlerini açık tut. Ve ilk kısa süre için olabildiğince hızlı seyahat et. Sağ salım vardığında bir ulak gönder. Sorun çıkarsa da bir tane gönder. Cameron'lara da dikkat et. Aeldra'nın boyu ve şekli Helen'e benziyor ve onu kadın sanıp yanlışlıkla saldıracaklardır. Çok parlak değiller. Ve-

"Güle güle Duncan," dedi Seonaid eğlenerek ve atını kapıya doğru çevirdi.

Onu kalenin merdivenlerinde bırakan Seonaid, atını çevirip bailey'i geçmeye başlayan Blake'i takip etti.

Hendeğin üzerinden yavaşça at sürdüler ve açıklığı geçerken de yavaşça ilerlemeye devam ettiler. Seonaid, Blake'in Cameronlar yakınlardaysa küçük partiye iyice bakmalarını ve Leydi Helen'in aralarında olmadığını görmelerini sağlamaya çalıştığını biliyordu.

Ancak ağaçlara ulaştıkları anda önden gitti ve atını dörtlüye koşturdu. Seonaid hemen onu takip etti ve arkasına düştü. Omzunun üzerinden bir bakış, Aeldra'nın onun arkasında pozisyon aldığını, kocası Küçük George'un ise arkayı aldığını gösterdi.

Seonaid bu düşünce karşısında kendi kendine gülümsedi. Aeldra'nın Blake'in ilki olan o büyük adamla evli olduğunu düşünmek tuhaf geliyordu. O dev g i b i bir adamdı, Aeldra ise minyon, yürürken garip bir çift oluşturuyorlardı. Seonaid evliliklerinin yatak kısmını düşünmek bile istemiyordu. Bu fikir bile düşünmek için çok fazlaydı.

Yolculuğun ilk günü olaysız geçti. Cameronlar Aeldra'yı Helen sanmasalar bile, Helen'in nerede olduğunu öğrenmek için onları yakalamaya çalışabilecekleri gerçeğine dikkat ederek hepsi tetikteydi. Cameronlar içlerinden birini İngiliz kadınla takas etmek için bile kullanabilirdi. Ama böyle bir şey olmadı ve Greenweld'in Blake'in peşinden gönderdiği adamlar da onlara yaklaşmadı. Eğer her iki grup da oradaysa, şimdilik mesafelerini koruyorlardı.

Yine de, Blake'in ilk gün Dunbar'la aralarına mümkün olduğunca mesafe koyacak ve bölgede gizlenebilecek belaları önleyecek yorucu bir tempo tutturmasının bir zararı olmayabilirdi. Kamp kurmak için durduklarında gece geç olmuştu.

Blake'in seçtiği yer bu gece suya yakın değildi ama Seonaid için bunun pek önemi yoktu. Başkalarıyla birlikte seyahat etme konusundaki endişeleri sonunda bir endişe kaynağı olmaktan çıktı. Kamp kurmayı, yemek yemeyi ve kişisel ihtiyaçlarını gidermek için çalışanları ziyaret etmeyi bitirdiklerinde, *houghmagandie* yapmayı düşünemeyecek kadar yorgundu. Suya yakın bir yerde kamp kurmuş olsalardı banyo yapmakla uğraşacak enerjisi bile olmazdı. Seonaid uyumak için kocasının yanına kıvrılacak gücü ancak bulabildi ve soğuk sert zeminde uykuya dalarken göğsünün sırtına değdiğini ve kolunun onu sardığını belli belirsiz fark etti.

İkinci gün çok daha kolay ilerlediler. Artık Dunbar'dan uzaklaştıkları için Blake daha yavaş ilerliyordu ve durmaları gerektiğine karar verdiğinde ancak öğleden sonra olmuştu. Seonaid bu kararı vermelerinde tesadüfen karşılaştıkları yerin güzelliğinin etkili olduğundan şüpheleniyordu. Bir nehrin kenarındaki b i r başka açıklıktı burası, ama bu seferki güzel bir şelale sunuyordu.

Seonaid ve Blake bu gece kamp kurarken, Küçük George ve Aeldra günün tozunu atmak için nehre gittiler. Diğer çift döndüğünde işleri bitmiş ve bekliyorlardı. Çok uzun sürmeyeceğini söyleyen Blake, Seonaid'in elinden tutup ayağa kaldırdı ve onu ormana götürdü.

İki günün tozundan arınmak isteyen Seonaid, ağaçların arasına girdikleri anda onun elini tuttu ve nehir kenarına giden patika boyunca ilerlerken soyunmaya başladı. Suyun kenarındaki küçük açıklığa adım attığında sütyenlerini çözmeyi bitirdi. Onları bırakıp içinden çıktı, sonra eğilerek onları topladı ve botlarını hızla çıkarırken yaslandığı büyük bir kayanın yanında tüm giysilerini bir yığın haline getirdi. Onları da bırakarak Blake'i hâlâ giysileriyle uğraşırken bıraktı ve suya girdi. İlk başta soğuktu ama Seonaid vücudunun alışmasını sağlamak için suya daldı ve bir mesafe yüzdü.

Şelalenin yanına geldi ve altında yürümek için ayağa kalktı, suyun burada sadece beline kadar ulaştığını fark etti. Tepesinden aşağıya doğru akan suyun yanında bunun pek de önemi yoktu. Gülümseyerek gözlerini kapadı ve başını suyun altında geriye doğru eğdi, sonra başını öne doğru eğdi ve birkaç dakika boyunca öylece durarak suyun omuzlarındaki ve sırtındaki gergin kaslara vurmasının keyfini çıkardı.

Kalçasına sürtünen bir şey onu ürküttü ve Seonaid gözlerini kırıştırarak açtı, Blake'in çağlayanın altında ona katılırken sırtına doladığı eli görünce rahatladı. Tek kelime etmedi ama sadece bir eliyle onu sıkıca kendine doğru çekti, diğer eliyle de kafatasının altından yakalayıp öne doğru çekerek

Öpücük. Ona dokunmasının üzerinden sadece iki gün geçmiş olmasına rağmen, sanki sonsuza dek dokunmuş gibi hissetti ve kendi isteğiyle adamın kucağına gitti, adam onun dudaklarına yapıştığında iç çekti.

İlk başta onu sadece öptü, sanki ilk kez öpüyormuş gibi ağzını keşfetti; sonra elleri vücudunda gezinmeye başladı, suyun aldığı yolu takip ederek omzundan göğsüne inip bir göğsünü yakaladı. Adam öpücüğü aniden kesip onu geriye yatırarak meme ucunu dudaklarının arasına aldığında Seonaid adamın boynuna yapıştı. İç çekti, inledi ve adamın sertliğine doğru eğildi, adam emerken hevesle ona süründü.

Onu desteklemeye başladığında, Seonaid hazırlıklı değildi ve tökezledi, neredeyse ayağını kaybediyordu ama Blake onu tuttu ve şelalenin dışına çıkana ve perdelediği kayaya yaslanana kadar onu geriye doğru hareket ettirmeye devam etti. Bir fırtınanın içinde kozalanmış gibiydiler, etraflarında gürleyen su ince bir sis bırakarak her şeyin yumuşak ve neredeyse ruhani görünmesini sağlıyordu.

Seonaid ellerini kocasının göğsünde gezdirerek onun gücünün ve sertliğinin tadını çıkardı, sonra onu tekrar öpmek için eğildiğinde bir elini ereksiyonunu yakalamak için bıraktı. Kocasının elleri de boş durmuyor, kadının vücudunun üzerinde geziniyor, okşuyor ve alay ediyor, sonra da kadının merkezindeki sıcaklığı arıyordu. Seonaid onun ağzına doğru inledi, bacakları onu okşarken cesaretlendirmek için daha da açıldı.

Adam bir bacağına onun kalçasının altından yakalayıp kalçasına doğru kaldırdığında, Seonaid fazlasıyla hazırdı ve diğer bacağına da kendi isteğiyle kaldırarak adamın etrafına doladı. Adam içine girerken ürperdi, kayaya doğru bastırdı, gözleri kapandı ve dudaklarından bir inilti süzüldü. Seonaid onun içinde olmasına bayılıyordu. Öpücükleri ve okşamaları heyecan vericiydi ve ağzını kadınlığına dayadığında onu ayın üzerine çıkarabilirdi, ama en çok içindeyken, vücutları birleştğinde ve her vuruşta birbirine süründüğünde hoşuna gitti.

Seonaid adamın omuz kaslarını kavradı ve adam onunla sevişirken kulağını ısırdı. Blake hemen onu öpmek için başını çevirdi ve sonuna kadar öpmeye devam etti, ağzını ayırdığında ikisi de rahatlayarak haykırdı.

"Küçük George artık İngiltere'de olduğumuzu söylüyor."

"Evet. Blake öğleden kısa bir süre sonra sınırı geçtiğimizi söyledi," diye onayladı Seonaid. Yolculuklarının üçüncü akşamıydı ve yine daha rahat bir tempoda seyahat etmişlerdi. Blake Sherwell'e varmak için acele ediyor gibi görünmüyordu ve Seonaid de buna hiç aldırmıyordu. Yolculuğun tadını çıkarıyordu.

Şimdi bir nehir kıyısında geceleme için durmuşlardı ve kadınlar kişisel ihtiyaçlarıyla ilgilenirken erkekler kamp yapmayı teklif etmişti. Seonaid bu teklif karşısında hayal kırıklığına uğramıştı; Blake'le bir gece önce olduğu gibi yine yalnız kalmak isterdi. Şelalede geçirdikleri zamanı kısa sürede unutamayacaktı.

Her iki kadın da abdestlerini çabucak aldılar ve erkeklerin yanına dönmek için sabırsızlanıyorlardı. Açıklığa tam Blake ve Küçük George başka bir yönden ağaçların arasından çıkarken ulaştılar. Seonaid kendisinin ve Aeldra'nın ne kadar hızlı olduğunu düşünse de, adamlar atlarla ilgilenmeyi ve ateş için odun toplamayı, ardından kıvrımlı nehir boyunca daha uzak bir yer bulmayı ve aynı sürede temizlenmeyi başarmışlardı.

Seonaid ve Aeldra adamlara katılırken Küçük George, "Ateşin üzerinde bir tavşanın tadının güzel olabileceğini düşünüyordum," dedi.

"Kulağa hoş geliyor," dedi Blake, botlarını devrilmiş bir kütüğün yanına koydu ve Küçük George'la birlikte yaktıkları ateşi yakmak için eğildi.

Küçük George homurdandı, sonra Aeldra'ya baktı. "Birini avlamama yardım etmek ister misin?"

Aeldra sırtarak onun elini tuttu ve kocasıyla birlikte ormana doğru ilerledi. Seonaid onların gidişini izledi, bir kez daha garip bir çift olduklarına hayret ettikten sonra Blake'in botlarını koyduğu kütüğün üzerine oturdu. Bakışları çizmelerden kocasının çalıştığı yere kaydı ve hafifçe gülümsedi. Belli ki nehre girdikten sonra botlarını tekrar giymemişti. Bakışları kocasının savunmasız ayaklarına kaydı ve yüz ifadesi gülümsemeden şeytani bir sırıtışa dönüştü. Kocasını gıdıklamayı çok seviyordu. Bir eş olarak bu kadar güçlü ve hükmedici olduğunu kanıtlayan adamın, ayaklarına dokunduğunda neredeyse felç olmuş bir et yığının dönüşmesi onu her zaman şaşırtmıştı. Düşmanları bu zayıflığı bilselerdi, adam çoktan ölmüş olurdu.

"İşte oldu." Blake ateşle oynamayı bitirdi, ellerini birbirine vurdu ve Seonaid'in yanına oturmak için hareket etti.

Bir süre dostça bir sessizlik içinde oturdular; sonra Blake arkadaşı Amaury'nin evi Eberhardt'tan çok uzakta olmadıklarını söyledi. Seonaid bu ismi daha önce duymuştu. Evlendiklerinden bu yana geçen bir hafta içinde Blake sessiz zamanlarında bu adamdan sık sık söz etmişti. Kocası için iyi bir arkadaş olduğu belliydi, neredeyse bir arkadaş kadar yakındı.

Kardeşim.

Blake'in Amaury hakkında anlattığı pek çok eğlenceli hikâye arasında en sevdiği, Amaury'nin kralı tarafından Emmalene Eberhardt'la evlenmesinin emredildiği hikâyeydi. Kocasını onunla yatmaktansa kendini öldürmüş çirkin bir kocakarı olduğunu düşünen Amaury, bu evliliği yapmaya pek de hevesli değildi. Adam onunla evlenmek için ayaklarını sürüyerek gelmiş, ancak onun güzel, yetenekli ve altlarında savaşan askerlerin çoğundan daha iyi ok atabilen küçük bir sarışın olduğunu fark etmişti.

Blake hem arkadaşları hem de adamın yeni karısı hakkında hayranlık ve sevgiyle konuşmuştu ve Seonaid onun onlar hakkında anlattığı hikâyelerden her zaman keyif almıştı. Eğer dikkatle dinlerse, kocası hakkında da bahsettiği insanlar kadar çok şey öğrendiğini fark etmiş, bu yüzden onun konuşmasını teşvik etmişti. Şimdi yaptığı gibi.

Ama hikâyesi ne kadar büyüleyici olsa da, bakışları yine Blake'in çıplak ayaklarına kaydı ve sonunda kendini, niyetini belli etmeden onları en iyi nasıl gıcıklayabileceğini düşünürken buldu. Oturduğu yerden onlara uzanamazdı ama elini uzatıp tutmaya kalksa, kocası onun ne yapmak istediğini anlayacak kadar akıllı davranır ve onu yolundan çekerti. Kocasının zayıflığını keşfettikten sonra Dunbar'da her gece onun ayaklarının peşinden gitmişti. Aslında bu bir tür oyun haline gelmişti. Seonaid onun ayaklarının peşinden gidiyor ve gıcıklama, sevişmeleriyle sona eren bir güreş müsabakasına dönüşüyordu. Bu oldukça hoşuna giden bir oyundu ve Blake'in de hoşuna gittiğinden emindi, yoksa onu baştan çıkarmak için çıplak ayaklarını bu kadar sık dışarıda bırakmazdı.

Kadın hamlesini yaptığında Blake birkaç dakika sessiz kalmıştı. Sonunda, onu kandırmak için büyük bir planı yoktu; sadece sürpriz avantajına güvendi ve kendini ayaklarına doğru fırlattı. Korktuğu gibi, Blake onun ne yapmak üzere olduğunu hemen anlamış ve ayaklarını onun ulaşamayacağı bir yere doğru kaydırmaya çalışmıştı ama Blake hızlı davranmış ve kendini Blake'in alt bacaklarına doğru atarak onları ağırlığıyla yere sabitlemişti.

Blake saniyeler içinde gülmeye ve çırpınmaya başladı ama her zamanki gibi Blake'in onu belinden yakalamasına ve onunla birlikte yuvarlanıp ikisini de ateşten uzaklaştırmasına izin verdi. Seonaid iyi bir mücadele verdi ama Blake'in daha güçlü olduğu gerçeğinin üstesinden gelememi ve kısa süre içinde onu yere yapıştırdı, ikisi de nefessiz kaldı ve gülmeye başladı.

"Sen, sevgili karım, şeytani bir cadısin," diye bilgilendirdi onu, vücudu onunkinin üzerinde düz dururken ve elleri bileklerini başının üzerinde tutarken.

Seonaid bu hakaret karşısında öfkelenmiş gibi yaptı ama bunu her şeyden çok eğlenceli buldu.

Gıcıklama seansından sonra ona her zaman korkunç isimler takardı ve o da bunu hakkı olarak kabul ederdi.

"Sanırım iyi bir görüşmeye ihtiyacın var," diye ekledi ve Seonaid dudaklarında yavaş bir gülümseme hissetti. Onunla *görüşmeyi* çok seviyordu, diye düşündü. Sonra bir hareket dikkatini çekti ve yan tarafa baktı, ormandan kendilerine doğru gelen birkaç adamı görünce kaskatı keşildi.

Vücudundaki ani gerginliğin farkında olan Blake onun bakışlarını takip etti ve hareketsiz kaldı. Bir sonraki anda ikisi de hareketlenmişti. Bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde ellerinde kılıçlarıyla ayağa kalktılar ve içgüdüsel olarak birbirlerine sırtlarını dönerek etraflarını saran adamlarla yüzleştiler.

Seonaid bir düzine kadar İngiliz olduğunu fark etti ve bunların Greenweld'in adamları olduğundan şüphelendi. Eğer öyleyse, onlara Greenweld'in öldüğünü söylemek planladıkları şeyi durdurmak için yeterli olabilirdi. Ne yazık ki Seonaid'in bu teoriyi test etme şansı hiç olmadı. O bunları düşünürken bile adamlardan ikisi kılıçlarını sallayarak ona doğru ilerledi. Sırtından gelen metal şingirtisi Blake'in de saldırıya uğradığını haber veriyordu; sonra da kendi tarafındaki saldırganları savuşturmakla o kadar meşguldü ki başka bir şeyle ilgilenemedi.

Seonaid Blake'in tavsiyesini hatırlamaya ve kendisine doğru gelen darbeleri savuşturmaya çalıştı ama üzerine gelen bu kadar çok kişi varken daha agresif olmak zordu. Daha önce hiç bu kadar çok rakiple aynı anda mücadele etmek zorunda kalmamıştı. Sayıca bu kadar az olduğu bir savaşta hiç bulunmamıştı ve eğer niyetleri buysa, onları kendisini öldürmekten alıkoyacak beceriye ya da güce sahip olmadığını biliyordu. Ama belli ki öyle değildi, birkaç dakika geçtikten sonra fark etti. Ona saldıran üç adam her şeyden çok onu meşgul etmekle ilgileniyor gibiydi; bu da Greenweld'in adamları olmaları gerektiğine ikna etti onu. Blake'i öldürmeleri emredilmiş olabilirdi ama ona zarar vermeleri değil. Ne de olsa Allistair onunla evlenmek istemişti.

Blake'in karşı karşıya olduğu adamların bu kadar kolay dövüşmeyeceğinin farkındaydı. Öldürecekleri kişi oydu. Kocasını duyduğu endişe dikkatini dağıttı ve kendini, içinde bulunduğu savaştan çok, arkasında cereyan eden savaşa dikkatini verirken buldu. Sesleri dinliyor ve Blake'in nasıl gittiğini görmek için omzunun üzerinden bakmaya çalışıyordu ki ayağı bir şeye takıldı; büyükçe bir kaya ya da bir ağaç kökü olabilirdi. Her neyse, başka bir darbeyi savuşturmak için kılıcını kaldırırken dengesini bozdu ve Seonaid tökezleyip yere düşerken haykırdı

Blake'e çarparak onu şaşırttı ve dengesini bozdu.

İşte o zaman son birkaç dakikadır dinlediği şeyi duydu: Blake ona karşı sertleşirken şaşkın bir homurtu. Dönüp baktı, sonra dehşet içinde kalçasındaki bıçağa baktı. Bıçak ya Blake'in böğrüne saplanmıştı ya da Blake onu bıçağın içine düşürmüştü ama bıçak Blake'in sırtından dışarı çıkmıştı ve Blake'in kanı bıçağa bulaşmıştı.

Seonaid saf öfke dolu bir savaş çılgılığı attı ve karşısındaki adamları görmezden gelerek Blake'in etrafından dolaştı ve tam bıçağını kocasından çekmeyi bitirdiği sırada kendi kılıcını saldırgana sapladı.

Açıklığa aniden çöken sessizlikte bir savaş çılgılığı daha yankılandı ve Seonaid, Küçük George ile Aeldra'nın atlarına binmiş, onları adamların ortasına doğru sürdüklerini görmek için tam zamanında etrafına baktı. Belli ki neler olup bittiğini görmek için geri dönmüşler ve hemen bineklerine yönelmişlerdi. Seonaid ikisini de öpebilirdi. Bunun yerine, sallanırken dik durmasına yardımcı olmak için Blake'i kolunun altından tuttu ve onu hayvanlara doğru itti.

Aeldra, Seonaid'in dizginleri tuttuğunu görür görmez atlarının dizginlerini bıraktı ve Küçük George'a katılarak hem kılıcıyla hem de atının toynaklarıyla Greenweld'in adamlarına saldırarak hayvanın şaha kalkmasını ve önlerindeki toprağı eşelemesini sağladı. Çiftin aniden ortaya çıkması ve dikkatlerini dağıtmaları Seonaid'e Blake'in bineğine binmesine yardım edip arkasından tırmanması için gereken fırsatı verdi. Kollarını Blake'e dolayarak hem onun hem de kendi atının dizginlerini tuttu, ardından Aeldra ve Küçük George'a bağırdı ve topuklarını bindikleri ata vurarak onu açıklıktan dışarı fırlattı.

Seonaid hayvanı ölü bir koşuya soktu ve Blake'in her geçen an ona daha fazla yaslandığını fark edene kadar birkaç dakika böyle devam etti. Bir koluyla Blake'in aygırının dizginlerini kavrarken, diğer koluyla da hayvanı arkalarından sürüklemek için kendi atının dizginlerini tutuyordu. Seonaid yakında Blake'i tutmak ve bindikleri atı kontrol etmek için iki eline birden ihtiyaç duyacağından şüpheleniyordu.

Etrafına bir göz attığında Aeldra ve Küçük George'un onu takip ettiklerini gördü. Sadece hızlıca bir göz atabildi ama ikisinden biri yaralanmış gibi görünmüyordu. Rahatlamış bir halde önce kocasına bağırdı, o da hemen yanına geldi. Seonaid atının dizginlerini ona fırlattı.

"Blake yaralandı!" diye bağırdı, dizginleri sıkıca kavradıktan sonra.

"Evet, biliyorum," diye bağırdı ve efendisine bakan dev adamın yüzünde endişe vardı.

"Kanaması ne kadar kötü?" diye sordu, kendi gözleriyle göremediği için.

Yüzündeki acımasız ifade yeterli bir cevaptı ve Seonaid neredeyse atını yavaşlatıyordu. Küçük George sanki onun düşüncelerini okumuş gibi bağırdı: "Bizi takip ediyorlar! Ve çok da geride değiller!"

Seonaid lanetledi. Bu kötü bir haberdi. "Onu güvenli bir yere götürmeliyiz ki durup onunla ilgilenebilelim!"

"Eberhardt'a yaklaştık." Bu sözleri söyleyen Blake'ti ve bunu yapmak için hafifçe döndü. Yüzündeki acı ifadesi, dönmenin şu anda onun için rahat bir hareket olmadığını gösteriyordu.

"Ne dedi o?" Küçük George atların toynak sesleri arasında sesini duyurabilmek için bağırdı.

Seonaid onun duymamış olmasına şaşırmamıştı. Blake'in sözleri o kadar zayıftı ki, onları zar zor yakalayabilmişti. "Eberhardt'a yakın olduğumuzu söyledi," diye seslendi. "Doğru yöne mi gidiyoruz? Ne kadar yakınız?"

Aeldra'nın kocası, "Tahminime göre bir saatten az bir yolumuz kaldı," diye açıkladı ve ekledi, "ve evet, doğru yoldayız."

Seonaid tereddüt etti ve Blake'e, "O kadar uzağa gidebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Adam tekrar dönmeye çalışmak yerine kısa bir süre başını salladı ve Seonaid kaşlarını çattı. Adamın yarasını kendi gözleriyle görmeyi diledi; ona inansın mı yoksa cevabını erkeklik gururu ve inatçılığına mı yorsun bilemiyordu. Erkekler bu şekilde çok aptal olabiliyordu.

"İşte!"

Seonaid diğer tarafına baktığında Aeldra'nın da onlara katılmak için ata bindiğini ve şimdi kendi ekosesinden kopardığı bir kumaş şeridini tuttuğunu gördü.

Seonaid, Blake'i bezi alacak kadar serbest bıraktığında, "Çok kötü kan kaybediyor," dedi. "Onu bağlayın yoksa çok uzağa gidemez."

Seonaid başını salladı, sonra tereddüt etti. Dizginleri zorlukla tutuyor, Blake'in dengede durmasına yardım ediyor ve bezi onun beline sarıyordu. Küçük George, binicisi olmayan atın dizginlerini de eline alıp her iki hayvanı da yönlendirirken, hızlı ve beceriksiz bir şekilde kocasının etrafındaki bezi almayı başarak sorunu çözdü. Bezi bağladı

Blake'in acı dolu homurtuları karşısında irkildi ama boyun eğmedi. Ona zarar verdiğini biliyordu ama hayatta kalabilmesi için kanamayı yavaşlatmaları gerekiyordu. Seonaid çalışırken Blake'in atletinin arkasına hızlıca bir göz atmış ve kaybettiği kan miktarını görünce göğsünde soğuk bir korku yumağı oluşmuştu. Ön taraftan da aynı miktarda kan kaybedeceğini bilmek onu hasta hissettirmişti.

"Daha hızlı hareket etmeliyiz!" diye bağırarak dizginleri Küçük George'dan geri aldı ve bineği hareket edebildiği kadar hızlı sürmeye teşvik etti. Bu yapılması tehlikeli bir şeydi. Gece ata binmek başlı başına riskliydi; karanlıkta bir engeli görememe, atın tökezlemesi ya da ayağını yanlış yere basması tehlikesi her zaman vardı. Ama bu almaları gereken bir riskti. Onun gelip kendisini almasını bu kadar bekledikten sonra Seonaid, Blake'in kollarında kan kaybindan ölecek dul kalmasına izin verirse lanetlenirdi.

Seonaid yorucu bir tempo tutturmuştu ve Blake'in aygırı buna dayanabilseydi takipçilerini geride bırakabilirdi. Ama onların toplam ağırlığını taşımak zorunda kalan at bir süre sonra yavaşlamaya başladı. Küçük George ve Aeldra da onlara ayak uydurabilmek için kendi bineklerini yavaşlattılar ama Seonaid çok geçmeden bunu yapmamış olmayı diledi. Blake, onu tamamen dik tutana ve etrafına bakamayana kadar ona karşı giderek daha fazla çökerken, Aeldra'nın omzunun üzerinden arkalarındaki patikaya bakmaya başlama sıklığı Seonaid'e takipçilerinin yavaş yavaş yetiştiğini söyledi. Takipçilerinin atlarının davul seslerini gerçekten duymaya başladığında, başaramayacaklarını düşünmeye başlamıştı. Derken, ağaçların arasından çıkıp yaklaştıkları kaleyi çevreleyen geniş ve temiz araziye girdiklerinde, ormandaki gecenin mürekkep karası yerini aniden ay ışığına bıraktı.

Seonaid önündeki kaleyi görünce neredeyse rahatlamış bir şekilde hıçkıracaktı. Bunun yerine topuğunu Blake'in bineğine koyarak hayvanı son bir hız patlamasına teşvik etti ve hayvan karşılık verdiğinde minnettar oldu.

Ormanla kale duvarları arasındaki yolu yarılamışlardı ki Seonaid arkalarından gelen nal seslerinin azalmasından takipçilerinin dizginlenmeye ve kovalamacayı bırakmaya başladığını anladı. Yine de Blake için duyduğu endişe yavaşlamasına izin vermedi. Eberhardt'ın gece için sıkı sıkıya kapatılmış, köprüsü ve kapıları kapalı olduğu gerçeğiyle durmak için yavaşlamak zorunda kalana kadar hayvanı dört nala koşturdu.

Hendek kenarında duran Seonaid, Küçük George duvara doğru bağırıp kim olduklarını teşhis ederken ve Sherwell'in yaralandığını haykırırken, son takipçilerinin de gözden kaybolduğunu görmek için tam zamanında ormana doğru baktı. Neyse ki o gece nöbetçi olan kişi ismi tanımış ve asma köprüyü hemen indirmişti. Yine de sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

Yol açılır açılmaz Blake'in bineğini ileri doğru itti, köprüyü tırısyla geçip bailey'e girdi ve durmadan önce doğruca kalenin merdivenlerine çıktı. Bunu yaptığı anda, Blake onun kollarında yana doğru kaymaya başladı. Seonaid onun yere yuvarlanmasını engellemek için çabalıyordu ki kalenin kapıları çarparak açıldı ve neredeyse Küçük George kadar iri bir adam merdivenlerden aşağı indi. Uzun siyah saçları başının etrafından dağınık bir şekilde dökülen ve üzerinde sadece bir çift siyah sütyen olan adam belli ki yatağından kaldırılmıştı.

Her şeye rağmen uyanık görünüyordu ve doğruca Blake'i tutan kadının oturduğu yere koştu. Durumu hemen değerlendirerek Blake'i desteklemek için bir elini kaldırdı ve ardından, "Bırakın onu," diye emretti.

Seonaid tereddüt etmeden emri yerine getirdi. Bunu yaptığı anda Blake eyerden yana doğru düştü ama yeni gelen onu yakalayıp yere yatırmak için oradaydı.

Seonaid hızla attan indi ve Blake'in gözleri yavaşça açılırken onun yanında diz çöktü. Bakışları ondan diğer tarafındaki adama kaydı ve zayıf bir gülümsemeyi başardı.

"Amaury." Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu ve duyabilmek için ikisinin de daha yakına eğilmesi gerekiyordu. "Eve dönerken uğrarız diye düşündüm. Karımı tanıştırmalıyım," diye ekledi ve Seonaid onun sesinin tonundan dolayı kaşlarını çatı. "Karin, Amaury. Amaury, karım."

Birbirlerine baktılar ve Seonaid diğer adamın yüzündeki endişeyi fark edince şaşırmadı. Kendi yüz ifadesinin de bunu yansıttığını biliyordu.

"Blake!"

Seonaid, Amaury'nin geniş omuzları üzerinden bakınca kısa boylu, düzgün vücutlu bir sarışının merdivenlerden onlara doğru koştuğunu gördü.

"Ne oldu?" diye bağırdı onlara ulaştığında ve Blake'in kan lekeli ceketine baktı. Sonra, kimse cevap vermeden, açık kapıda toplanan hizmetkârlara doğru döndü ve "*Maude!*" diye kükredi.

"Evet, leydim?" Sade yüzlü bir hizmetçi hemen merdivenlerden inmeye başladı. "İlaçlarıma ihtiyacım olacak!"

"Emredersiniz leydim." Hizmetkâr adımlarının ortasında döndü ve kaleye doğru uçtu. Seonaid'in bakışları karşısında diz çökmüş olan ve hafifçe sırttan adama kaydı. "Karım Emmalene," diye açıkladı adam.

"Ah. O... şey... bu kadar küçük bir kadın için iyi ciğerleri var," diye yorumladı Seonaid, sonra Leydi Emmalene bir başka feryatla sözlerinin doğruluğunu kanıtlayınca yüzünü buruşturdu.

"Sebert!"

"Evet, leydim?" Bir erkek hizmetçi merdivenlerden inmeye başladı, ancak Leydi Emmalene "Bandajlar!" deyince geri dönüp aceleyle merdivenleri çıktı.

"Onlara her şeyi Blake'in son ziyaretinde kaldığı odaya getirmelerini söyle," diye emretti Amaury, kollarını Blake'in altına soktu ve onu kaldırırken ayağa kalktı.

Seonaid ayağa fırladı ve kocasını içeri taşıyan adamın yanına koştu.

On Beşinci Bölüm

" ^ "

Seonaid, Amaury'nin kocasını yatağa yatırışını izledi; sonra hemen öne doğru ilerleyerek Blake'in tuniğini ve ceketini çıkarmaya niyetlendi. Ama arkadaşı ondan önce işe koyuldu. Kendi kendine onun daha güçlü olduğunu ve bu yüzden daha çabuk davranacağını söyleyen Seonaid, gıysiler çıkarılıp Blake yaralanmamış tarafına yatırılırken sabırsızlıkla bekledi.

Yarayı ilk kez gördüğünde ağzı bir karış açık kaldı. Ön tarafta kızgın, sivri bir delik vardı ve bu delik arkada da yankılanıyordu. Korkunç görünüyordu.

"Buyurun leydim." Emmalene'in ilaçları için gönderdiği hizmetçi odaya koştu ve hemen ardından sargı bezleri için gönderilen adam onu takip etti.

Emmalene tekliflerini kabul etti, sonra yatağa doğru döndü.

"*Uisegebeatha*'ya ihtiyacımız olacak," dedi Seonaid, ardından herhangi bir karışıklığı önlemek için İngilizce kelimeyi kullandı. "Viski. Yarayı temizlemek için ona ihtiyacımız olacak."

Emmalene viskiyi istedi, sonra kısa bir süre tereddüt ettikten sonra ilaçları ve sargı bezlerini ona uzattı.

Blake'in karısı olarak Seonaid kocasıyla ilgilenmenin kendi görevi olduğunu düşünüyordu ama neredeyse öyle olmamasını dileyecekti; midesi kazınıyordu ve bir hata yapmaktan korkuyordu. Bu zayıf davranışı göz önünde bulundurarak omuzlarını dikleştirdi ve görevi yerine getirmek için öne çıktı.

Seonaid yıllar boyunca yüzlerce yarayı onarmıştı; bir yudum viski ve bandajdan fazlasını gerektirmeyen küçük kesiklerden kocasının gibi büyük yaralara kadar. Bunu yapabiliirdi.

Seonaid, Maude'un getirdiği merhemleri ve diğer eşyaları karıştırarak iğne ve iplik aradı. Onları bulduktan sonra iğneye iplik geçirmeye koyuldu ama hayal kırıklığına uğramış olacak ki elleri, yani kolları o kadar kötü titriyordu ki bu işi başaramadı.

"Emmalene, belki de Blake'i dikmekle sen ilgilenmelisin," diye önerdi Amaury, görünüşe göre sorunu fark etmişti. "Seonaid'in kasları onu bu kadar uzun süre eyerde tutmaktan yıprandı ve dinlenene kadar elleri titreyecek."

"Yapayım mı?" Emmalene sordu.

Seonaid ipliği ve iğneyi rahatlamış bir şekilde uzattı. Kolları kocasını tutmaktan yorulmuş olsa da, titremesinin kaynağı tamamen bu değildi. Blake için endişeleniyor ve korkuyordu. Yarası ölümcül bir yaraydı ve buraya çok uzun bir yolculuk yaptığı için çok fazla kan kaybetmiş olmasından korkuyordu. Yaşamayabilirdi.

Viski geldiğinde Seonaid onu yaranın üzerine ve içine bolca döktü, önden ve arkadan. Blake bu hareket karşısında kıpırdamadı bile. Uyanık olsaydı acı içinde çığlık atardı, çünkü likör yarayı yeterince iyi temizlese de ona boşuna hayat ateşi denmiyordu.

Seonaid viskiyi Maude'a geri verdi, sonra yumuşak bir hıçkırıkla dikkatini çeken Maude'a baktı. Kapının yanında duran dolgun vücutlu sarışın bir hizmetçi usulca ağlıyordu. Seonaid bir süre ona baktıktan sonra ev sahibesine, "Kim o?" diye sordu.

Emmalene dönüp kıza baktı, sonra kaşlarını çatarak, "Maude, sen kal.

Hizmetçilerin geri kalanı bir şeye ihtiyacımız olursa diye salonda beklesin."

Ağlamaklı sarışın da dâhil olmak üzere diğer hizmetkârlar gittikten sonra Emmalene geri döndü ve Blake'i dikmeye koyuldu. Seonaid'in sorusuna cevap vermeyi ihmal etmişti ama şimdilik boş verdi.

Emmalene yarayı hem önden hem de arkadan dikmeyi bitirdikten sonra, Seonaid onun yaranın her iki tarafına da merhem sürmesine yardım etti ve ardından yarayı sardı.

"İşte," dedi Emmalene işlerini bitirip ikisi de doğrulurken.

"Yaşayacak mı?" Amaury, Küçük George ve Aeldra yatağa yaklaşırken sordu.

Cevabı duymak için sabırsızlanan Seonaid diğer kadının konuşmasını bekledi. Seonaid'in kendisi de şansının düşük olduğunu düşünüyordu ama en azından umutlanmak için bir nedenleri vardı. Çok kan kaybetmişti ve kanamayı durdurup dikiş atamadan ölebileceğinden neredeyse korkuyordu. Ama buraya kadar hayatta kalabilmiş olması, ona şansının vardıklarından biraz daha yüksek olduğunu düşündürmüştü. Hâlâ nefes aldığı her an şansını daha da artırıyordu ama kendini kandırıyor olabileceğinden korkuyor ve Leydi Emmalene'in söyleyeceklerini duymak istiyordu.

"Çok kan kaybetmiş," dedi Emmalene, Blake'in solgun yüzüne bakarken kaşları endişeyle çatılmıştı. "Ama ateşi yükselmezse hayatta kalabilir."

Seonaid nefesini bir hissimla dışarı verdi. Enfeksiyon olasılığı aklına bile gelmemişti. Gece boyunca ona göz kulak olması gerekecekti. Blake sabaha kadar ateş belirtileri göstermezse, muhtemelen ateşi olmayacaktı.

Leydi Emmalene, "Sabaha daha iyi öğreniriz," dedi, düşüncelerinin Seonaid'inkilerle aynı çizgide ilerlediği belliydi.

Amaury aniden başını salladı, sonra Seonaid, Aeldra ve Küçük George'a baktı. "Yemek yediniz mi?"

Küçük George başını salladı. "Aeldra ve ben de tam akşam yemeği için pişirmek üzere bir tavşanla dönüyorduk. Geri döndüğümüzde Seonaid ve Blake'i kuşatılmış ve savaşırken bulduk."

"Kaç adam var?" Amaury sordu.

"On iki, sanırım."

"Evet," dedi Aeldra. "On iki kişilerdi ama şimdi sadece dokuzu kaldı. Görünüşe göre Blake biz oraya varmadan önce iki tanesini öldürmüştü ve Seonaid, biz atları onlara katılmak üzere getirirken kılıcını Blake'e doğrultanı öldürdü."

"Evet," diye onayladı Küçük George. "Sonunda geriye dokuz kişi

kaldı." "Kimdi onlar?"

Küçük George cevap vermek için ağzını tekrar açtı ve Seonaid şömineye doğru yürüyüp oradaki sandalyelerden birini kaparak yatağın yanına götürürken onu kendi haline bıraktı.

"Belki de aşağıya inmeliyiz, böylece onlar açıklarken yemek yiyebilirler?" Leydi Emmalene, Küçük George'un sözünü keserek öneride bulundu.

"Evet." Amaury başını salladı. "Gel, Küçük George. Sen ve Blake, Lord Rolfe ile Eberhardt'tan ayrıldığınızdan beri o lan biten her şeyi duymak istiyorum."

İki adam odanın dışarı çıktı ama Aeldra ve Emmalene tereddüt etti.

"Aşağıya gelip yemek yemeyecek misin... Seonaid, değil mi?" Leydi Emmalene çekingen bir tavırla sordu.

"Evet. Seonaid."

Amaury'nin karısı gülümsedi. "Ben de Emmalene."

"Evet, biliyorum. Blake bana senden ve Amaury'den bahsetti," diye itiraf ettikten sonra kuzenini işaret etti. "Bu da benim kuzenim, Aeldra. Küçük George'un karısı."

Kadının çenesi düştü ve Aeldra'ya hayretle baktı. "Sen ve Küçük George mu?"

Kadının tepkisi Aeldra'nın gülmesine ve Seonaid'in gülümsemesine neden oldu. İçindeki gerginliğin bir kısmı dışarı sızarak onu gevşek hissettirdi. "Şok edici, değil mi?" diye eğlenerek yorum yaptı ve Emmalene ağzını kapatmaya zorladıktan sonra gülümsemeyi başardı.

"Hayır, hayır. Küçük George için mutluyum," dedi hemen. "Son zamanlarda çok trajik günler geçirdi." Duraksadı ve boğazını temizledikten sonra, "Aşağıya gelip yemek yer misiniz?" diye sordu. Siz yemek yerken hizmetçilerden biri Blake'le oturabilir."

"Hayır. Ben aç değilim." Seonaid'in bakışları kocasının yüzüne kaydı. Yüzünün solgunluğu karşısında kaşları hemen çatıldı. Kan eksikliği yüzünden neredeyse griye dönmüştü. Eğer onun üzerinde ölürse-

Leydi Emmalene, "Fikrinizi değiştirirseniz diye size biraz yiyecek göndereceğim," diye mırıldandıktan sonra Aeldra'ya dönerek, "Aşağıya gelip sizinle birlikte yemek yer misiniz?" diye sordu.

Kocan mı?"

Seonaid kuzenine baktı ve onun kararsızlığını görünce, "Sen git, Aeldra. Küçük George'la ye. Burada ikimize birden gerek yok. Ayrıca, Leydi Emmalene'in kuzeni Lord Rolfe'tan haber almaktan hoşlanacağına eminim."

"Ah, evet, isterim," diye kabul etti Emmalene, belli ki bu ihtimalden memnun olmuştu.

"Pekâlâ," diye gönülsüzce kabul etti Aeldra. "Ama bana ihtiyacın olursa bağır Seonaid, koşarak gelirim."

Seonaid başıyla onayladı ve diğer iki kadın odadan çıkarken dikkatini tekrar kocasına verdi. Blake'in hareketsiz yüzüne uzun süre baktı, ta ki yüz hatlarının hafızasına iyice kazındığından emin olana kadar... Gerekirse önümüzdeki elli yıl boyunca bu yüz hatlarını istediği zaman gözünün önüne getirebilirdi. Buna gerek kalmayacağını umuyordu. Dul kalmak için çok genç ve çok yeni evliydi.

Seonaid sandalyesinde uyandı, hâlâ dik oturuyordu, başı öne eğikti ve çenesi göğsündeydi. Başını kaldırmaya başladığı anda boynuna bir ağrı saplandı. Belli ki birkaç dakikadan fazla uyumuştur.

Yüzünü buruşturarak bir eliyle ensesini ovuşturdu ve yavaşça doğruldu, bir iniltiyi zorlukla zapt etti. Pencereye doğru bir bakış, güneşin ufukta yükselmekte olduğunu gösterdi. Seonaid sabahın erken saatlerinde pencerenin goblenini kenara çekip cam pencereleri sakladığını görmüş ve çok etkilenmişti. Sonra da temiz havanın Blake'i izlemek için kendisini uyanık tutmasına yardımcı olacağını umarak pencereyi açmıştı. Ne kadar aptalca görünse de, onu izlemeyi bıraktığı anda ateşinin çıkmasından çok korkuyordu. Yorgunluk onu ele geçirene kadar gecenin çoğunu ayakta geçirmişti.

Tahminine göre bir ya da iki saat uyumuştur. Sabahın erken saatleriydi.

Yatağa dönerek öne doğru eğildi ve bir eliyle Blake'in alnına hafifçe bastırdı.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı, adamın ne ateşten sıcak ne de ölümden soğuk olmasına aynı derecede sevindi. O kadar s o l g u n d u ki, kendisi uyurken ölmüş olduğunu görse şaşırmazdı.

Seonaid sandalyede arkasına yaslandı, sonra rahatsız bir şekilde kaydı. Hâlâ yorgundu ve sabah olduğunda Blake hâlâ hayattaydı ve ateşi de yoktu, artık doğru dürüst uyuyabilirdi. Geceyi sağ atlatmış olması büyük bir adımdı.

Ayağa kalkarak bir pozisyonda çok uzun süre oturmaktan ağrıyan kaslarını esnetmek için bir an durdu, sonra yatağın etrafında dolaştı ve dikkatlice Blake'in yanına tırmandı. Uykusunda yuvarlanırsa ona çarpmamak için yatağın kenarına, ondan mümkün olduğunca uzağa yerleşti. Gözlerini kapadı ve uykunun onu tekrar ele geçirmesine izin verdi.

"İki gündür bu odada kilitlisin." Aeldra ayağa kalktı, elleri kalçalarında, yatağın diğer tarafından Seonaid'e bakarken yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Ve senin nöbet tuttuğunu bilecek kadar bile uyanık değil. Bir ara bu odadan çıkmalısın." Öfkeli duruşundan vazgeçerek daha yalvaran bir yaklaşım dener. "Sadece orucunu bozmaya gel."

"Orucumu çoktan bozдум." Seonaid iki saat önce uyandığından beri Blake'in yüzünü yüzüncü kez taradı. Renginin bir kısmını geri kazanıyordu ama hâlâ solgundu ve henüz uyanmamıştı. Bu endişe vericiydi.

Aeldra, "O zaman benimle bailey'e gel ve biraz pratik yap," diye ikna etti. "Sadece kısa bir süre için. Daha sonra buraya geri gelebilirsin, hizmetkârlardan biri onunla oturur. Olmaz mı?" diye sordu, destek için Leydi Emmalene'e bakarak. Aeldra'yla hemen hemen aynı boyda ama çok daha düzgün vücutlu olan küçük sarışın hemen başını salladı.

Emmalene hemen, "Evet, Maude ya da diğer kadınlardan biri senin yerini almaktan mutluluk duyacaktır," dedi.

Seonaid kuzeninin önerisini düşündü ve kendini cazip buldu. İki gündür yatak odasında kapalı kalmıştı. Kocasının yüzüne bakarak ve uyanmasını dileyerek geçirdiği iki uzun, yorucu gün. O uyudukça, kadın daha da endişeleniyordu. Bu süre içinde bir an bile uyanmamıştı ve eğer kısa süre içinde uyanmaz ve yemek yemezse, yatakta yitip gitmesinden ve ölmesinden çok korkuyordu.

"İyileştikten sonra Sherwell'e doğru yola çıkacağız. Ya tekrar saldırıya uğrarsak? Onu güvende tutmak için tüm yeteneklerine ihtiyacın olacak," diye sinsice ekledi Aeldra ve Seonaid ona sertçe baktı.

"Amaury adamları hâlâ bulamadı mı?" diye sordu kaşlarını çatarak. Leydi Emmalene varışlarının ertesi sabahı ona kocasının kendilerine saldıran adam grubunu aramak için savaşçılar gönderdiğini söylemişti. Bu konudan hiç bahsetmemişti.

O zamandan beri Seonaid onları hiç düşünmemişti. Tüm konsantrasyonu Blake'e odaklanmıştı.

"Hayır," diye cevap verdi Leydi Emmalene. "Deliğini arayan bir tilki gibi toprağa karıştıklarını düşündüğünü söylüyor. Ama hâlâ oralarda bir yerde olduklarından emin."

Seonaid bunun üzerine kaşlarını çattı, sonra aniden ayağa kalktı. "Evet. Seninle pratik yapacağım," diye karar verdi. Yola çıktıklarında formunun en üst seviyesinde olması gerekiyordu. İyileştikten sonra Blake'i tekrar yaralı görmek istemiyordu. Eğer iyileşirse. Eğer iyileşmezse... O piçleri kendisi avlayacak ve Greenweld'le buluşmaya gönderecekti.

"Maude!" Leydi Emmalene kükredi ve üç kadın da umutla Blake'in yüzüne baktı ama onun feryadı Blake'in uykusunda kıpırdanmasına bile neden olmadı.

Seonaid'in ağzı, onunkinin normal bir uyku olmadığının bu ek kanıtı karşısında gerildi. Bunu zaten biliyordu. Biraz et suyu içmesi için onu birkaç kez uyandırmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı.

Hizmetçi Maude belli ki koridorda bekliyordu. Kapı hemen açıldı ve içeri süzüldü.

Leydi Emmalene, "Leydi Seonaid biraz temiz hava alırken lütfen Lord Blake ile oturun," diye talimat verdi.

Hizmetçi başını sallayıp onun yanına doğru ilerledi ve Seonaid tereddüt etti, sonra sertçe ayağa kalktı. Son birkaç gündür çok fazla otuyordu ve her yeri kaskatı kesilmişti. Yoldan çekilerek hizmetçinin yerine oturmasına izin verdi ve sonra, "Uyanırsa beni çağır," dedi.

"Evet leydim," diye mırıldandı hizmetçi sandalyeye yerleşirken.

"Herhangi bir değişiklik olursa beni arayın," diye ekledi Seonaid.

"Evet leydim."

Seonaid tekrar ağzını açtı ama Aeldra kolundan tutup onu kapıya doğru çekti. "Sadece kısa bir süreliğine gideceksin. O iyi olacak."

"Evet," diye onayladı Leydi Emmalene, onları odadan dışarı kadar takip edip kapıyı kapattıktan sonra yanlarındaki koridorda koşuşturmaya başladı. "Bailey'de küçük bir yürüyüş, Aeldra ile biraz pratik ve belki de öğlen yemeği için hızlıca bir şeyler atıştırdıktan sonra hemen geri gelebilirsiniz."

Seonaid merdivenlerden büyük salona indirilirken merakla etrafına bakındı. Geldiğinde etrafına pek bakmamıştı, tüm dikkati ve endişesi kocasının üzerindeydi. Şimdi ise küçük hizmetli ordusuyla birlikte iyi düzenlenmiş şatoyu ilgiyle inceliyordu. "Neden bütün hizmetkârlar siyah giyiyor?"

"Oh." Emmalene hafifçe kızardı. "Yas tutuyorduk. Aslında hala öyleyiz ya da öyle olmalıyız ama-" Durakladı ve başını salladı. "Kocam öleli kısa bir süre oldu."

Seonaid'in kaşları havaya kalktı. "Amaury'nin kocan olduğunu sanıyordum?"

"Evet, ama ondan önce evliydim, sadece kocam öldü ve kral beni Amaury'den korumak için onunla evlenmemi ayarladı-" Yüzünü buruşturarak durakladı ve sonra, "'Bu uzun bir hikaye," dedi.

"Evet." Seonaid, Blake'in ona tüm bunları anlattığını hatırlayınca hafifçe gülümsedi. "Blake bana anlatmıştı. Ama ben biraz unutmuşum."

"Oh." Emmalene gülümsedi ve sonra onu mazur gördü. "Çok ilginç bir hikaye değil."

Seonaid homurdandı. "Blake anlattığında kulağa çok ilginç geliyordu," diye karşı çıktı ve öyleydi de -cinayet, kadını yatağa atma yarışı, adam kaçırma ve büyük bir kaçış, çok eğlenceli bir hikâyeydi.

Emmalene kızardı ama sonra bakışları sehpa masalarına kaydı ve dudaklarından küçük bir iç çekiş döküldü. "Ah, canım. Leydi Ardeth uyandı."

Seonaid merakla ev sahibesine baktı. Kadın, söz konusu kadını gördüğüne pek sevinmişe benzemiyordu.

"Tam bir kaltak," diye homurdandı Aeldra nefesinin altından, sadece Seonaid'in duyabileceği şekilde ve Seonaid bu sözler üzerine kaşlarını kaldırdı. Aeldra'nın tek cevabı yavaşça başını sallamak oldu.

Kuzeninin bu sözlerini ve kadının onu bu kadar kızdıracak ne yaptığını açıklamasını daha sonra hatırlaması gerektiğine karar veren Seonaid, konuyu şimdilik kapattı ve Aeldra'ya antrenman sahasına kadar eşlik etti.

Bilinci yerinde olmayan bir adamla uzun süre bir odada kapalı kaldıktan sonra biraz temiz hava almak ve egzersiz yapmak iyi hissettirdi. Seonaid bu yüzden planladığından daha uzun süre kalmıştı ve kaleye geri döndüğünde Leydi Emmalene onu yakalayıp merdivenlerden inmeden önce bir şeyler yemesi için ısrar ettiğinde, Seonaid kendi kendine bunun sadece bir dakika süreceğini ve hizmetkârları işlerinden kurtaracağını söyleyerek isteğini yerine getirdi. Eberhardt'ın hizmetkârlarını bir aşağı bir yukarı dolaştırarak pek de düşünceli bir misafir olmadığını düşündü.

Merdivenlerden iner, hasta olmadığı zamanlarda ona yiyecek ve içecek getirirdi.

Henüz öğle yemeği vakti gelmemişti, bu yüzden salon boştu ama Aeldra ona masaya kadar eşlik etti ve Leydi Emmalene de ona katıldı. Leydi Ardeth masaya yaklaştığında üçü de yemeklerini yeni bitirmiş ve sessizce konuşuyorlardı. Seonaid ancak o zaman Aeldra'nın bu kadından neden hoşlanmadığını öğrenme niyetini hatırladı. Bunu anlaması uzun sürmedi. Leydi Ardeth masaya yerleşirken kadına şöyle bir baktı; güzel yüz hatlarına, şehvetli kıvrımlarına, pahalı elbisesine, başörtüsüne ve sanatsal bir şekilde şekillendirilmiş sarı saçlarına dikkat etti. Çok hoş bir kadındı. Ta ki ağzını açana kadar.

"Sizi dışarıda kılıçlarınızla talim yaparken gördüm," diye açıkladı kadın, lafı dolandırmadan. "Öyle mi?" Seonaid yumuşak bir sesle.

"Blake gibi zarif bir adamın böyle bir Amazon karısı olması... ilginç olmalı." Sesi alay doluydu ve gözleri Seonaid'in sütyenleri ve tuniği üzerinde küçümsemeyle gezinirken dudaklarını çeken alay, güzel yüzünü çirkinleştirdi. "Söyle bana, senin kadınsı olmayan zevklerine uyum sağlamak için kılıç oyununu ön sevişme yerine mi koyuyor?"

Seonaid kıpırdamadan durdu, Leydi Emmalene'in yanı başında küçük bir nefes verdiğinin, Aeldra'nın ise içgüdüsel olarak *sgian dubh*'una uzandığının farkındaydı. Yan tarafa uzanan Seonaid, Aeldra'nın silahı çıkarmasını engellemek için elini onun elinin üzerine koydu. Aynı anda diğer eliyle Leydi Emmalene'in kolunu okşayarak, kabalığı yüzünden kadını azarlamak üzere ağzını açmış olan ev sahibesinin dikkatini dağıttı.

Seonaid sakince, "Blake ara sıra benimle kılıç oyunlarına katılır," dedi. "Ancak, çok uyumlu bir sevgili olmasına rağmen, yatağımıza getirdiği tek kılıç, kınına sokmaktan çekinmediğim bir kılıç... tekrar tekrar."

Diğer kadının yüzünde beliren kıskançlıkla karışık öfke, Seonaid'e hedefini vurduğunu söylüyordu. Ama bıçağı saplamaktan da kendini alamadı. Antrenman yaptıkları sırada Aeldra ona Leydi Ardeth'in kocasını göstermişti. Adam ufak tefek, şişman, yaşlı bir adamdı ve sincap gibi bir suratı vardı. Onu gördüğünde aklına gelen ilk düşünce, karısını döven ve hizmetçilerini taciz eden türden biri olduğuydu. Onun kocası gibi şefkatli ve düşünceli bir aşık olmadığına bahse girerdi.

"Umarım siz de evlilik hayatınızda benim kadar şanslısınızdır," diye devam etti Seonaid hoş bir şekilde. "Ne kadar şanslı olduğumun farkındayım ve babamın beni, diğer kadınların evlenmek zorunda kalacak kadar talihsiz olduğu o asık suratlı, karısını döven adamlardan biriyle evlendirmedeği için minnettarım. Böyle bir koca genellikle en güzel kadını zamanından önce yaşlandırır, çünkü acısıyla çirkinleşir."

Leydi Ardeth'in kafası tokat yemiş gibi geriye gitti, sonra da ayağa kalkıp dönerek uzaklaşırken "Kaltak!" diye bağırdı.

Seonaid, kendisini ele geçirmek isteyen suçluluk duygusunu bastırmaya çalışarak onun hissimla gidişini izledi. Hedefini tam on ikiden vurmuştu. Kendini kontrol edip ona küfretmeden önce kadının yüzünde beliren sefalet ve acıyı yanlış anlamak mümkün değildi. Acı çektiği için onu suçlamak zordu. Seonaid kadının kollarının altından görünen soluk çürükleri fark etmişti ve hayatının tatsız olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Üzgünüm, Seonaid. Leydi Ardeth çok tatsız bir kadın. Kocasını suçluyorum. Sanırım o-"

"Ben de öyle düşünüyorum," diye araya girdi Seonaid. "Ve özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Daha nazik olmalıydım."

"Hayır. Hak ettiğinden daha nazik davrandın," diye onu temin etti Emmalene. "Ve belki de yorumlarınız gelecekte davranışlarını yumuşatmasını sağlayacaktır. O ve kocası bizimle aynı zamanda saraydaydı ve oradayken zalimliğiyle birkaç hanımefendiyi gözyaşlarına boğduğunu gördüm."

Seonaid bu haberi başını sallayarak kabul etti, suçluluk duygusunun bir kısmı hafifledi ve sonra ayağa kalktı. "Hemen dönmeliyim."

Aeldra onu rahatlatmak için itiraz etmeden gitmesine izin verdi.

Seonaid odalarına vardığında Blake hâlâ uyuyordu. O yokken Blake'in uyanabileceğini ciddi olarak düşünmemişti ama bir yanı bunu umuyordu. Maude'a teşekkür ettikten sonra kadın ev işleriyle ilgilenmek üzere ayrılırken yerine oturdu. Sonra Seonaid sadece oturdu ve kocasının yakışıklı yüzüne baktı.

Leydi Ardeth ona rafine demişti ve kocası da bu tanıma uyuyordu. Zeki, yakışıklı ve... kibardı. Onu sarayda kasıla kasıla dolaşırken hayal edebiliyordu. Görgü ve zarafet sahibiydi... Muhtemelen dans etmeyi bile biliyordu. Onun gibi değildi.

Seonaid küçük bir iç çekti. Tıpkı manastırda olduğu gibi sarayda da tam bir felaket olacaktı. İri yarı ve sakardı, eşyaları devirir, kırar ve Blake'i utandırır. Leydi Ardeth'in aksine, sarayda tek bir yanlış adım bile atmayacağına şüphe yoktu. Ya da Emmalene.

Ve kadının kılıç oyununu ön sevişmenin yerine koymakla ilgili şakası rahatsız edici bir şekilde hedefe yaklaşmıştı. Her ne kadar gıdıklama ve güreş olsa da, Seonaid genellikle bunu kışkırtıyordu ve Blake kesinlikle bunun için diğer ön sevişme biçimlerini bir kenara bırakmıyordu. Yine de diğer kadınların kocalarıyla birlikte yerde yuvarlanıp çocuklar gibi gülüp ciyaklayacak kadar hanımefendilikten uzak olmadıklarını tahmin ediyordu. Leydi Ardeth'in bunu yaptığını göremiyordu ve Seonaid zalim sarışının Blake'in geçmişte yattığı kadınlardan biri olduğundan bir an bile şüphe etmemişti. Kadın çok kendini beğenmiş ve tanındıktı. Ayrıca, geldikleri gece Blake'in yarasını görüp ağlayan o güzel vücutlu sarışın hizmetçiyle de yattığından şüpheleniyordu. Bir de Emmalene vardı. Seonaid onunla yattığını düşünmüyordu - yatmadığından emindi - ama ondan söz ettiğinde büyük bir hayranlık ve şefkatle söz etmişti.

Her üç kadın da sarışın, şehvetli ve kesinlikle kadınsı görünüm ve davranışlara sahipti: Seonaid'in tam zıddı.

Bakışları tekrar kocasına kaydı ve ağzının kenarlarında mutsuzluk hissetti. Son iki gündür burada onunla baş başa otururken epeyce vicdan muhasebesi yapmıştı. Onun öleceği fikri onu çok sarsmıştı. Tekrar yalnız kalma fikri... ki bu gerçekten de aptalca bir düşünceydi. İnsan bir kalede asla yalnız kalmazdı ve Seonaid'in her zaman Aeldra'sı, Duncan'ı, babası ve hatta onlara sırt çevirmeden önce Allistair'i vardı. Ama Blake'le durum farklıydı. Seviştiklerinde, bir gece yalnız başlarına uzanıp konuştuklarında, hatta birlikte seyahat ettiklerinde ve kamp kurmak için birlikte çalıştıklarında, sanki bir bütünmüşler gibi hissetmişlerdi. Bir birlik. Saldırı sırasında, düşmanlarıyla yüzleşmek için sırtlarını birbirlerine dayayarak tek bir kişi gibi hareket etmişlerdi.

Seonaid, içinde bir yerlerde, bu etkileşim kolaylığının, bu birlikteliğin hayatlarının diğer kısımlarına da sızacağını umduğunu sanıyordu. Hatta kendi kendine kocasına aşık olmaya başladığını itiraf edecek kadar ileri gitmişti; onun onuruna, iyi mizahına, gücüne, düşüncesine. Onun da kendisini sevmesini istiyordu. Ama bir hanımefendi ya da uygun bir eş olmak hakkında hiçbir şey bilmeyen koca beceriksiz bir Amazon'u nasıl sevebilirdi ki?

"Tanrı'nın parmakları," diye mırıldandı Seonaid kendi kendine. Nefret ettiği o zayıf, sıslanan kadınlardan biri gibi konuşuyordu.

Kocasının kendisini sevmesini istiyorsa, bunu sağlamak için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Boyu ya da kocasının tercih ettiği gibi iyi donanımlı bir sarışın olmaması konusunda pek bir şey yapamazdı ama diğer kadınlar gibi giyinebilir ve hepsinin çok doğal karşıladığı bazı becerileri öğrenebilirdi. Aklına bir iş koyduğunda her şeyi yapabilirdi.

Bu düşüncelerle moral bulan Seonaid, gerekli olan şeyi en iyi nasıl yapabileceğini düşündü. Üstesinden gelinmesi en kolay sorun kıyafet gibi görünüyordu. Leydi Emmalene'e yaklaşacak ve ona bu konuda yardımcı olup olamayacağını soracaktı. Blake, Leydi'nin Amaury'yle evlendikten sonra bir terzi ve tonlarca kumaş getirttiğini söylemişti. Belki de elinde elbise yapılabilecek biraz kumaş kalmıştı. Ve belki de hanımefendi ihtiyaç duyacağı bazı becerileri öğrenmesine yardımcı olacak kadar iyi biriydi. Evet, Emmalene onun için en iyi seçenek gibi görünüyordu.

Blake'e bir bakış, onun hâlâ kendisini çok endişelendiren derin uykusunda olduğunu gösterdi ve Seonaid kapıya doğru ilerlemek için ayağa kalktı. Emmalene'le konuşması sadece bir dakikasını alacaktı.

Tam kapıyı açmak için uzanmıştı ki kapı kendiliğinden açıldı ve Seonaid kapının kendisine çarpmasını önlemek için geri adım atmak zorunda kaldı.

Aeldra onu kapıya bu kadar yakın görünce şaşkınlıkla, "Ah, Seonaid," dedi. Sonra gözleri büyüdü ve bakışları yatağa yöneldi. "O mu-?"

"Hayır, o da aynı," dedi Seonaid çabucak. "Ben sadece..." Tereddüt etti, planlarını Aeldra'ya açıklamak konusunda isteksizdi. Kuzeni öğrenirse muhtemelen aklını kaçırdığını düşünecekti. Bunun yerine, "İstedğin bir şey mi var?" diye sordu.

"Ah." Aeldra tereddüt etti, sonra da ağzından kaçırıldı: "Lord Amaury az önce Blake'in iyileşmesinin biraz zaman alacağını söyledi - iyileşeceğinden emin görünüyor, bu arada," diye sözünü kesti ve Seonaid bunun onu neşelendirmek için olduğunu anladı. "Blake'in bunu yapmayacak kadar inatçı olduğunu söylüyor ama iyileşmesi biraz zaman alacak gibi..."

"Evet?" Aeldra tereddüt edince Seonaid sordu.

Aeldra, "Küçük George'la birlikte ailesini ziyarete gitmemiz gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor, böylece benimle tanışabilirler," diye ağzından kaçırıldı. "Blake'in iyileşir iyileşmez eve dönmek isteyeceğini ve muhtemelen bir süre daha bu bölgede olmayacağımızı düşünüyor gibi görünüyor ve..."

"Git," diye araya girdi Seonaid ve Aeldra belirsiz bir ifadeyle ona baktı. "Gitmek mi?"

Başıyla onayladı, bunun mükemmel olduğunu düşünüyordu. Bazı nedenlerden dolayı kendini daha iyi hissetti.

Kuzeni burada olmadan kendi kendine değişiklik yapmaya çalışıyordu. Ayrıca, Emmalene buraya geldikleri ilk gece Küçük George'un son zamanlarda büyük bir trajedi yaşadığını söylemişti ve Seonaid evlendiklerinden beri Blake'le yaptığı gece sohbetlerinden bu trajedinin adamın karısının öldürölmesi olduğunu biliyordu. Son zamanlarda trajedi yaşayan tek kişi o değildi. Aeldra kardeşini ve vekil annesini bir çırpıda kaybetmişti. İşte ona Küçük George'un ailesine kabul edilme şansı doğmuştu. Seonaid onun adına mutluydu.

"Sakıncası var mı?" Aeldra sordu. "Çünkü eğer istersen kalabiliriz ve-"

"Hayır. Git ve güzel bir ziyaret yap. Burada oturup beklemenin bir anlamı yok. Blake uyandığında haber göndereceğim."

"Teşekkür ederim." Aeldra ona çabucak sarıldı ve Seonaid kaşlarını çattı.

"Bana neden teşekkür ediyorsun? Sanki benim iznime ihtiyacın varmış gibi,

Aeldra." "Evet," diye karşı çıktı kuzeni. "Öyle yaptık."

Seonaid bu saçma iddia karşısında başını sallamaya başlayınca Aeldra nazikçe işaret etti: "Küçük George Blake'in ilk çocuğu. Ona hizmet ediyor. Blake izin veremeyeceği için seninkinin gitmesine ihtiyacımız vardı."

Seonaid bunun doğru olduğunu anladığında gözlerini dikti. Bu fikir hiç hoşuna gitmemişti ama gerçek buydu. Kaşlarını çatarak rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Hemen, büyük ihtimalle."

"Peki, devam et o zaman." Onu kapıya doğru itti. "İyi vakit geçirin." "Peki." Aeldra kapıdan çıkmaya başladı. "Bana ihtiyacın olursa bir haberci gönder."

"Evet. Oh!" dedi Seonaid ve kuzeni bir an duraklayarak arkasına baktı.

"Öyle mi?"

"Leydi Emmalene'e müsait olduğunda gelip benimle konuşmasını söyleyebilir misiniz?"

"Evet." Aeldra sırtıttı, sonra kapıyı kapattı ve Seonaid dönüp yatağa doğru yürüdü, yapması ve öğrenmesi gereken her şeyi düşündü.

On Altıncı Bölüm

" A "

Blake'in farkına vardığı ilk şey başındaki korkunç çarpıntıydı. Neredeyse inleyecek kadar kötüydü ama bunun acısını daha da artıracığından şüphelenerek bu dürtüsünü dizginlemeyi başardı. Sonra ağzındaki nahoş, macunumsu tadı fark etti ve kendisine ne olduğunu merak etti. Mahmuzlarını kazandıktan kısa bir süre sonra kendini bu kadar kötü hissetmemişti. Blake bu olayı üç gün boyunca şarap, kadınlar ve şarkılarla kutlamıştı. Sonrasında çektiği ıstırap, alkolün idareli kullanılması gereken bir madde olduğuna onu ikna etmeye yetmişti.

Uzun zaman önce aldığı bu dersi unutmuş ve yine aşırıya mı kaçmıştı? Hatırlamıyordu. Hatırladığı son şey.

Blake kafasının içinde itişip kakışan anıları gözden geçirdi. Seonaid Dunbar'la evlenmek için kralın emriyle Dunbar'a gitmiş, onu İskoçya'nın dört bir yanında kovalamış, Dunbar'a geri getirmeyi başarmış, onunla evlenmiş ve yatağa girmişti - bu anıların onu ele geçirmesine izin vermek için bir an durakladı. Karısı ona evliliğin her zaman korktuğu gibi sıkıcı bir yük olmayacağını düşündürüyordu. O diğer kadınlar gibi değildi; sürekli ağırbaşlı ve titiz davranıyordu. O... eğlenceliydi.

Seonaid onunla oynuyordu; güreşiyor ve gülüyordu, saçlarının bozulmasından, elbisesinin yırtılmasından ya da tırnaklarının kırılmasından endişe etmiyordu. Sherwell yolunda kamp kurduklarında da yolculuğun verdiği rahatsızlıkları dert etmemiş ya da Blake saldırganlarla dövüşürken sinip durmamıştı... Aslında neredeyse öyle olmasını dileyecekti. Blake'in dövüş sırasında dikkati dağılmıştı, arkasındaki savaşçı için endişeleniyordu. Kız ona çarptığında ayaklarını tutamayıp tökezlemesinin nedenlerinden biri de buydu-

Blake'in düşünceleri, böğrüne saplanan kılıcı hatırlayınca aniden durdu. Daha sonraki yolculuk onun için bulanık bir şeydi ama Eberhardt'a doğru gittiklerini hatırlıyordu. Yolun büyük kısmında bilincinin gidip geldiğinden şüpheleniyordu.

Bu kendini neden bu kadar kötü hissettiğini açıklıyor, diye düşündü Blake, sonra gözlerini kırıştırarak açtı ve kulağına hafifçe mırıldanılan bir küfür takılınca yana baktı. En son Eberhardt'tayken uyuduğu odayı tanıdı. Ancak yatağının başucundaki sandalyede dikiş diken kadını tanıyamadı. Aklına ilk gelen şey, onun bir

Hizmetkâr. Koyu renk saçları bir başörtüsünün altından görünüyordu ama kadının yüzü ondan gizlenmişti, başı öne eğikti, dikkati kucağındaki bir parça dikişteydi.

Ancak giydiği elbise hizmetçi kıyafeti gibi görünmüyordu. Sade bir tarzı ama hizmetçi elbisesi olamayacak kadar zengin bir kumaştan yapılmıştı. Onun kim olduğunu merak etti ve bir an sonra da karısının hangi cehennemde olduğunu merak etti. Çok kötü yaralanmıştı. Onu bir hanımefendi olsun ya da olmasın, tamamen yabancı birinin bakımına bırakmaktansa onunla ilgilenmesini beklemek çok mu fazla olurdu?

Blake kımıldamış ya da bir ses çıkarmış olmalıydı, çünkü kadın aniden başını kaldırıp ona baktı. Gözleri hemen irileşti ve dikişlerini bir kenara atıp koltuğunda öne doğru kayarak yatağa yaklaştı. "Uyanmışsın!"

Blake şaşkınlık içinde ona baktı. Kadının taktığı tül ve peçenin çerçevelediği yüzü tanıması bir anını almıştı ama sesi hemen tanıdı. Tanrı'nın parmakları! Yatağının başucundaki siyah saçlı yabancı karısıydı. Elbise giymişti. Ve dikiş dikiyordu! Blake ağzını açtı, tekrar kapattı, sonra bir kez daha açtı ama aklına hiçbir kelime gelmedi. Ne söyleyeceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

"Konuşamıyor musun?" Seonaid tahmin etti. "Deneme, muhtemelen kavrulmuşsundur. Günlerdir ne bir şey yedin ne de bir şey içtin. Sana biraz et suyu getireyim. Uyanırsın diye günlerdir bir tencere suyu ateşte tutuyorlar. Uyumaya devam etme, uzun sürmez."

Blake, kadın ayağa kalkıp hızla odadan çıkarken arkasından bakakaldı, lacivert elbisesi hareketleriyle birlikte sallanıyordu. Aklındaki tek düşünce karısına ne olduğunu merak etmekte. Bu düşünce önümüzdeki birkaç gün boyunca sık sık tekrarlanacaktı.

Seonaid kapıyı çekip kapattı ve koridordan aşağıya, merdivenlere doğru koştu. Blake uyanıktı! Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Kocasının sonunda uyanmıştı ve bu en ufak bir tantana olmadan gerçekleşmişti. Başını kaldırdığında Blake oradaydı, gözleri açıktı.

"Leydi Seonaid, ne-?" Leydi Emmalene, koridordan kendisine doğru koşan telaşlı Seonaid'i görünce merdivenlerin başında durakladı. "Uyandı mı?"

"Evet."

"Tanrıya şükür!" Rahatladığı belliydi ama hemen yerini beklenti dolu bir gülümsemeye bıraktı. "Nasıl hissediyor? Ne söyledi? Yeni elbiseni beğendi mi?"

Seonaid gözlerini kırptırdı. Son iki gündür üzerinde çalıştığı dönüşüm hakkında her şeyi unutmuştu. Leydi Emmalene ona yardım etme konusunda fazlasıyla hevesliydi. Hizmetçileri hemen bir elbise üzerinde çalışmaya başlatmış, daha hızlı yapılabilmesi için sade bir tarz önermişti. Kadınlar saatler önce elbiseyi bitirmiş, Seonaid mavi elbiseyi giymiş, ardından Emmalene saçlarını düzeltirken ve başına lacivert bir tül ve duvak takarken sabırla oturmuştu.

Bu kıyafet içinde kendini rahatsız hissediyordu ama zamanla alışacağını biliyordu. Seonaid kılıcını da özlemişti ama Leydi Emmalene onu takmaması konusunda ısrar etmişti.

Leydi Emmalene'in tek yaptığı bu değildi. Kadın onu hizmetkârları yönetmek, büyük bir mülkü idare etmenin incelikleri ve dikiş dikmek gibi kadınsı konularda da eğitiyordu. Blake uyandığında Seonaid son beceri üzerinde çalışıyordu.

"Seonaid? Beğenmedi mi?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Konuşamıyor. Boğazından sanırım; uzun süre sıvısız kaldığı için kurumuş."

"Oh, evet, elbette." Emmalene merdivenleri döndü ve geri inmeye başladı. "Sen onunla kal. Ben biraz et suyu getireyim."

"Teşekkür ederim." Seonaid geldiği yöne doğru döndü ve yatak odasının kapısına doğru koştu, ancak oraya varınca durakladı. "Acele etme ya da adım atma," diye hatırlattı kendine. "Bir hanımefendi gibi yürü." Emmalene ona daha hanımefendi olması için yardım etmeye çalışırken sık sık duyduğu bir nakarattı bu.

Başını sallayarak kapıyı açtı ve kendini küçük, ölçülü adımlar atmaya zorlayarak içeri girdi. Bu tam bir baş belasıydı ama Blake düzgün bir eşi hak ediyordu ve düzgün eşler erkekler gibi amaçsızca adım atmazlardı.

Her zaman sakın bir şekilde gülümsemeye çalışın. Erkekler gün içinde birçok deneme ve sıkıntı yaşarlar ve rahatlatıcı bir gülümsemeye sahip bir eşi takdir ederler.

Ev sahibesinin sesi kafasının içinde yankılandı ve Seonaid yatağa doğru bakarken yüzüne yatıştırıcı olduğunu umduğu bir gülümseme yerleşti. Adamın hâlâ uyanık olduğunu ve tekrar ölüme uykusuna dalmadığını görünce rahatladı.

"Leydi Emmalene size et suyu getiriyor," diye anons etti, Leydi Emmalene'in yaptığı gibi yumuşak konuşmaya çalışarak. Yani, Leydi Emmalene'in böğürmediği zamanlarda yaptığı gibi.

Blake karısına baktı, o n u n konuşma tarzına ve sesindeki yumuşamaya dikkat etti. Elbette çok güzel görünüyordu. Elbisenin rengi ona yakışmıştı ama sütyeninin ince kıvrımlarına sevgiyle yapışmasını özlemişti. Bakışları yüzüne ve saçlarına kaydı, saçındaki halkayı ve duvağı iyi taktığını düşündü, ama saçları eskiden olduğu gibi arkaya doğru toplanmış da çok hoş görünüyordu ve her gece uyuduklarında olduğu gibi aşağıya indiğinde daha çok hoşuna gidiyordu.

Evet, güzel görünüyordu ama onun Seonaid'ine benzemiyordu. Peki kılıcı neredeydi? İyileşene kadar iki gün boyunca bu soruyu kendine sakladı. Sonunda konuştuğunda Blake boğazının gerçekten de ağrıdığını fark etti. Normale dönmesi iki gün sürdü. Ama ilk başta konuşmamasının nedeni bu değildi. Bu sadece kullandığı bir bahaneydi.

Blake çoğunlukla konuşmuyordu çünkü ne söyleyeceğini bilmiyordu. Zaten diğer herkes çoğu zaman konuşmakla meşguldü. Seonaid onun için Eberhardt'a gidişlerini, varışlarını ve Emmalene'in onu dikmesini anlattı. Amaury ona saldırganları arayışını ve Eberhardt'taki günlük işleri anlattı. Emmalene de son ayrılışından bu yana Eberhardt'ta neler olup bittiği hakkında gevezelik etti.

Ancak kimse karısına ne olduğunu açıklamadı. Ondaki değişim sadece kıyafetiyle sınırlı kalmamıştı. Artık Dunbar'da olduğu gibi her gün bailey'de kılıç talimi yapmıyor, günün büyük bir bölümünde onun yanında oturuyor, dinlenmesi ve üzerinde çalıştığı her neyse onu dikmesi için ısrar ediyordu. Ve genellikle yüzünde korkunç bir buruşturma olurdu. Bu yüz ifadesi, ne zaman ona doğru baksa dudaklarına yapıştırdığı zoraki bir gülümsemeyle değişiyordu. Artık sarsak küçük adımlarla yürüyor ve duymak için zorlanması gereken boğuk bir sesle konuşuyordu... konuştuğu zaman bile.

Blake bir gece onu kollarına aldığını, gençliğine dair hikâyeler anlattığını, sonra da onun kendi gençliğine dair anlatmaya istekli olduğu birkaç parçayı dinlediğini sevgiyle hatırlıyordu. Aslında, konuşmanın çoğunu o yapmış, sadece ara sıra ondan bir hikaye koparmayı başarmıştı. Ama şimdi hiç konuşmuyordu. O güne kadar gördüğü en korkunç, en doğal olmayan gülümsemeyle gülümsüyordu ve Blake onu izlerken karısına ne olduğunu merak ediyordu.

Ancak üçüncü sabah nihayet soruyu sorabildi. Amaury onunla konuşmak için uğramış, Seonaid de aşağı inip Emmalene'le konuşmak için izin istemişti. Amaury ona kendilerine saldıran adamları hâlâ bulamadıklarını ama aramaya devam edeceklerini söyleyerek söze başlamış, Blake de başıyla onayladıktan sonra -bu konuda daha fazla sessiz kalamayarak- "Karıma ne oldu?" diye sormuştu.

Soru biraz huysuzca gelmişti ama artık konuşmak acı vermiyordu. İğrenmesine rağmen Blake iki gün boyunca et suyu içmekten başka bir şey yapmamıştı. Ama bu boğaz ağrısını hafifletmişti ve o sabah katı yiyeceklere bile izin verilmişti.

"Ne oldu-" Amaury şaşkınlıkla bakakaldı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Blake yatakta sabırsızca kıpırdandı. Amaury onu buraya gelmeden önce tanııyordu ve bu yüzden tavırlarında bir farklılık olduğunu fark edememiş olabilirdi. Ne yazık ki onu tanıyan Aeldra ve Küçük George sormak için orada değillerdi. Blake'e çiftin Küçük George'un ailesini ziyaret ettiği bildirilmişti.

"Eşim saldırıda başından yaralandı mı?" diye sordu. "Hayır."

Blake kaşlarını çatı. "Buraya geldiğimizden beri kafasına darbe aldı mı? Ben baygınken?"

"Hayır," diye tekrarladı Amaury, bu soru karşısında şaşırmış görünüyordu. "Anlıyorum," dedi Blake. "O zaman karıma ne yaptın?"

Amaury boş boş baktı. "Hiçbir şey. Ne-?"

"Kadının üzerinde bir elbise var," diye dikkat çekti. "Bir *elbise*, Amaury. Ve dikiş dikiyor. Ya da dikmeye çalışıyor, Yüce Tanrım! Ben baygınken ne oldu?"

"Buraya gelmeden önce elbise giymiyor muydu?"

"Hayır," diye güvence verdi ona. "Geldiğimizde üzerinde yoktu, değil mi?"

"Hayır, ama belki de seyahat içindir diye düşündüm ve-"

"İçi elbise dolu olabilecek bir araba dolusu sandık taşı mıydık, değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Amaury ani bir farkındalıkla.

"Pekala, işte buradasın." Blake başıyla onayladıktan sonra, "Düğün günümüz hariç, onunla St. Simmian's şapelinde tanıştığımdan beri hiç elbise giymedi. Şimdiye kadar," diye izin verdi. "Seonaid elbise giymez. Dikiş dikmez. Küçük küçük adımlar atmaz, adım atar. Peki o lanet kılıcı nerede?"

"Bilmiyorum." Amaury kayıp eşyayı bulmak için odanın içinde göz gezdirdi. "Neye benziyor?"

"Kılıç gibi, Amaury," dedi Blake kuru bir sesle. "Onun için özel olarak yapıldı ve bir erkeğin kılıcından biraz daha küçük ve hafif, ama bunun dışında gördüğün diğer tüm kılıçlar gibi."

Amaury çaresizce omuz silkti. "Geldiğin gece fark etmedim; her şey çok aceleye gelmiş ve endişeliydi. Geldiğinizden beri de onu pek görmedim. Karınız çoğu zaman burada kaldı ve olması gerektiği gibi sizinle ilgilendi."

"Aeldra, Küçük George'la birlikte gitmeden önce herhalde hep burada değildi."
."

"Ah, evet!" Amaury haykırdı. "Aeldra'nın kılıcını gördüm. Çok iyi yapılmış ve onun cüssesine göre mükemmel." Durakladı ve ona ilgiyle baktı. "Seonaid'in de benzer bir kılıcı olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Sadece benzer bir kılıcı olmakla kalmıyor, normalde Aeldra gibi sutyen giyiyor ve Aeldra gibi güçlü, amaçlı adımlarla yürüyor ve - ikisi birbirinin kopyası, tek farkla Aeldra küçük ve sarışırken benim Seonaid'im uzun ve ince, o güzel kuzgun rengi saçlarıyla."

"Ah." Amaury yavaşça başını salladı, sonra başını salladı. "Onu hiç böyle görmemiştim. Dedğim gibi, ilk gece senin için endişelendiğimden onu pek fark etmedim ve o zamandan beri çoğu zaman burada seninle birlikte. Kulağa büyüleyici geliyor."

"Büyüleyici biri. Ya da biz buraya gelmeden önce öyleydi. Bu yatakta uyandığımdan beri, o..." Çaresizce iç çekti. Bir kıza dönüşüyordu. Emmalene gibi. "Emmalene!"

"Ne?" Blake yatakta doğrulunca Amaury telaşla sordu.

"Emmalene," diye tekrarladı Blake acımasızca. "Küçük karın onu etkiliyor olmalı. Seonaid'imi bir kıza dönüştürüyor."

Amaury'nin kaşları kalktı. "Onunla evlendiğinizde kız değil miydi?"

"Evet, ama ne demek istediğimi biliyorsun. O bir kadındı ama güçlü ve eğlenceliydi." "Emmalene güçlü ve eğlenceli." Amaury ters ters bakmaya başlamıştı.

"Evet, ama Seonaid telaşlanmadı - elbiseyi nereden aldı?" Blake sözünü yarıda kesti.

Amaury kaşlarını çatı. "Sanırım Emmalene elbiseyi hizmetçilere diktirdi," diye itiraf etti, sonra isteksizce ekledi, "Ve sanırım sen uyanmadan önceki son iki gündür Seonaid'le burada vakit geçiriyordu."

"Ah ha!" Blake çarşafı bir kenara fırlattı ve yatağın kenarına oturmak için

kaydı. "Ne yapıyorsun?"

"Giyiniyorum. Kıyafetlerim nerede?"

"İşte." Amaury yatağın yanındaki sandalyeden bir parça beyaz keten aldı ve ona doğru fırlattı. "İşte tuniğin. Doublet ve sütyenin de buralarda bir yerde olmalı. Ama henüz kalkman gerektiğini sanmıyorum."

"Yapmak zorundayım." Blake tuniği ondan kaptı ve çekiştirerek giymeye başladı. "Karımı tamamen mahvetmeden önce Seonaid'i Emmalene'den uzaklaştırmalıyım."

"Onu mahvetmek mi?" Amaury'nin gözleri kısıldı ve soğudu. "Benim karım seninkini *mahvetmiyor*."

Seonaid sadece Emmalene'in yardımından faydalanabilir."

"Seonaid'in yardıma ihtiyacı yok. Olduğu haliyle gayet iyiydi. Onu bu haliyle seviyordum!" Blake tuniği çekiştirerek yerine oturttu, sonra bir kolunun diğerinden daha uzun olduğunu fark edince sustu. Kollardan biri dirsek ile bilek arasında dururken, diğeri parmak uçlarını geçiyordu. Sonra bitmemiş etek ucundan bir parça iplik ile sarkan iğneyi fark etti.

"Ha!" Amaury iğne ve ipliği işaret etti. "Bu onun işi, değil mi? Gördünüz mü! Düzgün bir eğitime ihtiyacı var. Emmalene'im in bunu yapmak için zaman ayırmasına minnettar olmalısın."

Blake eski dostuna ters ters baktı, sonra hâlâ titreyecek kadar zayıf olan bacaklarının üzerinde ona yaklaştı. Buna aldırmadan Amaury'nin göğsüne bir parmağını soktu ve hırladı: "Benim için dikiş dikecek hizmetçilerim var. Karım bu haliyle bile mükemmel."

"Blake?"

Yan tarafa baktığında Seonaid ve Emmalene'in açık kapı aralığında durmuş ikisine baktığını gördü. Seonaid'in tartışmanın ne kadarını duyduğunu düşünerek bir an paniğe kapıldı ama Seonaid'in dudaklarında titreyen gülümsemeye bakılırsa Emmalene'le birlikte daha yeni gelmişlerdi.

"Ne yapıyorsun?" Kadın yatağın etrafında ilerledi, adamın giydiği tuniğe bakarken adımları duraksadı. Dudaklarında bir çatıklık belirdi ve üstte yapacak daha çok işi olduğuna dair bir şeyler mırıldandığını duyar gibi oldu ama sonra Amaury ile arasına girip onu yatağa geri çağırdı. Ona izin verdi. Yatağa dönmek daha iyi görünüyordu.

kendi isteğiyle yatağa dönmek, bacaklarının altından çekilmesinden daha iyidir.

"Gücünü toplamalısın. Büyük bir yaradan sonra iyileşiyorsun."

"Evet." Amaury'nin sesi soğuktu. "Ne kadar çabuk iyileşirsen o kadar çabuk eve dönebilirsin."

"Bu benim için yeterince yakın olmayacak," diye hırladı Blake. İki adam bir süre birbirlerine ters ters baktı; sonra Amaury dönüp odadan dışarı çıktı.

Seonaid ve Emmalene şaşkın bakışlar attılar, sonra dikkatlerini eldeki konuya verdiler ve Blake'in yatağına döndüğünü gördüler.

"Birbirlerine neden bu kadar kızgın olduklarını öğrenebildiniz mi?" Seonaid sordu. O ve Emmalene, Eberhardt kalesinin merdivenlerinin başında durmuş, aşağıda birbirlerini tanımayı inatla reddeden kocalarını izliyorlardı.

Emmalene'in kocası merdivenlerin dibinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Blake'in tarafına bakmayı ısrarla reddederek dikilirken, Blake yüz ifadesi asık ve sırtı kaskatı bir halde bineğine oturdu. Emmalene ve Seonaid odaya girdiğinden beri birbirleriyle konuşmayan ikili, Blake'in, *"Karım bu haliyle mükemmel," diye homurdanmasıyla* karşılaştı.

Seonaid, Amaury Blake'in iyileşmesi gerektiğinden soğuk bir tonda söz edene kadar bu iltifattan çok memnun olduğu için adamların birbirlerine ters ters baktıklarını fark etmemişti. Kocasının cevabı daha neşeli gelmemişti ve Seonaid bir şeylerin ters gittiğini fark etmişti ama ne kadar ters gittiğini anlamamıştı.

En azından o zaman. Ama Blake iyileşme sürecindeki son dört günü onların odasında geçirmiş ve kadının da onunla kalması için ısrar etmişti. Kadın adamların ne konuştuklarını öğrenmeye çalıştığında, adam cevap vermeyi reddetmişti.

Seonaid erkeklerden sonra Emmalene'le yapabildiği birkaç konuşmada Amaury'nin de en az Blake kadar huysuz ve öfkeli olduğunu öğrenmiş ama nedenini söylememişti. Kadınlar ne olduğunu anlamaya yemin etmişlerdi ama Emmalene'in şimdi başını sallama şekli ikisinin de başarılı olamadığını gösteriyordu.

"Hayır. Çok mantıksız davranıyor ve Blake'i tartışmaya bile yanaşmıyor."

"Hmmm." Seonaid iç geçirdi. O ve Blake bugün Sherwell'e gidiyorlardı. Blake altı günün iyileşmek için yeterince uzun olduğunu düşünüyor ve gitmeleri için ısrar ediyordu. Emmalene ve Seonaid yolculuğu riske atmadan önce en azından birkaç gün daha tartışmaya çalıştılar, zayıflamış halini ve Küçük George ile Aeldra'nın ziyaretlerinden henüz dönmemiş olduklarını hatırlatarak onu ikna etmeye çalıştılar. Ama o etkilenmeyecekti. Amaury de savaşçıların çoğunun Blake'in onlara verdiği boş zamandan döndüklerini ve bu yüzden Sherwell'e kadar onlara eşlik edip onu güvende görebileceklerini söyleyerek yardımcı olmamıştı. Ayrıca adamlardan birini Küçük George'a göndererek Blake'in eve dönmek üzere olduğunu ve Eberhardt'a dönmek yerine onunla orada buluşmasını söyleyebileceğini de belirtmişti.

"Seonaid!" Blake kaşlarını çatarak onlara doğru baktı. "Leydi Emmalene'e teşekkür etmeyi bitir de gidelim. Eve ulaşmak için yarım günlük yolumuz var."

Seonaid Emmalene'e döndü. Ona sarılmayı düşündü ama duygusal gösteriler konusunda hiçbir zaman rahat olamadığı için sadece gülümsedi. "Her şey için teşekkür ederim."

"Rica ederim, Seonaid." Emmalene onun kolunu okşadı ve onunla birlikte merdivenlerden aşağı indi. "Eğer adamların neden bu kadar kızgın olduğunu öğrenirsen..."

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi Seonaid.

Emmalene gülümseyerek başını salladı, Seonaid'i çabucak kucakladı ve atına binmesine izin vermek için geri çekildi. Bu Seonaid için zor bir işti. Hayvanına binmeye alışkın olduğu için yan binmeye çalışırken sakar ve beceriksizdi. Blake yüzünü ekşiterek onu izledi ve Seonaid yerleştikten sonra Amaury'ye suçlayıcı bir bakış fırlatarak bineğini kapıya doğru çevirdi.

Seonaid için uzun bir yolculuktu. Oturduğu yerde rahatsız olması bir yana, Blake yol boyunca sessiz ve asık suratlıydı. Seonaid de sessizdi. Bu yolculuğun son ayağıydı; kısa bir süre sonra Blake'in babasıyla tanışacaktı ve bu olasılık onu aniden germişti. Ya ondan hoşlanmazsa? Ya onu karşılamak için yürürken eteklerini tutmayı unuttur ve ayağı takılıp yüzüstü düşerse? Ya babasından nefret ettiği söylendiği kadar ondan da nefret ediyorsa?

Seonaid yol boyunca bu tür endişelerle kendine eziyet etti, o yüzden varmak neredeyse bir rahatlama oldu. Kötü olacaksa bile, en azından bitmiş olacaktı.

Blake adamlarına ahırlara gitmelerini emretti ama Seonaid'i doğrudan kalenin kapısına kadar götürdü.

Kapılar açılıp merdivenlerin başında yaşlı, zayıf bir adam belirdiğinde endişeyle yukarı baktı. Seonaid adamın solgun ve çelimsiz görünüşünden bunun

hasta Sherwell Kontu. Tam onu karşılamak için cesaretini topluyordu ki babası adamın yanında belirdi ve koluna girerek merdivenlerden inmesine yardım etti. Onu Leydi Wildwo - Lady Dunbar, diye düzeltti kendini-, ardından Küçük George, Aeldra ve piskopos takip etti.

Seonaid'in gerginliğinin çoğu onu terk etti. Artık kendini o kadar yalnız ve endişeli hissetmiyordu. Ayrıca, aklında dolaşan sorularla dikkati dağılmıştı. İki yaşlı adam arasında herhangi bir düşmanlık belirtisi yoktu, bu da her ne idiye aralarındaki farklılıkları çözdüklerini gösteriyordu. Ve saray gezisinin nasıl geçtiğini ve İngiliz kralının Leydi Wildwood'un babasıyla evlendiği haberini nasıl karşıladığını öğrenmek istiyordu.

Ayrıca Aeldra'nın Küçük George'un ailesini nasıl bulduğunu da öğrenmek istiyordu. Kuzeninin onları sevdiğini ve kendisine karşı nazik olduklarını umuyordu.

Blake atından indi ve karısının atından inmesine yardım etmek için harekete geçti ama o yetişmeden Seonaid atından kaydı ve Aeldra ile Leydi Margaret onu karşılamak için daha yavaş hareket eden adamların etrafından dolanırken kuzeni ve yeni üvey annesiyle tanışmak için koşmaya başladı. Kadınların kucaklaşmasını izledi, sonra Seonaid'in ellerini sıkı ve onu babasıyla tanıştırmak için döndü. Seonaid yaşlı adamı kibarca selamladı, babasına başıyla selam verdi, sonra da ayrı kaldıkları süre boyunca neler olduğu hakkında gevezelik eden kadınlar tarafından sürüklenmesine izin verdi.

Şatonun kapısı üzerlerine kapanırken Blake içini çekti. Normal üç kadın gibi görünüyorlardı. Aeldra bile şu anda bir elbise giyiyordu. Büyüleyici gelini gitmişti. Son dört gün boyunca onu Emmalene'den uzak tutarak eski haline döneceğini ummuştu. Ne yazık ki öyle olmamıştı. Bunun yerine, onun huzurunda daha hanımefendi olmak için çabalarını iki katına çıkarmış gibi görünüyordu. Emmalene uyandıktan sonraki ilk iki gün boyunca ara sıra yaptığı gibi, artık neredeyse hiç küfretmiyordu.

Tekrar iç geçirerek döndü ve hâlâ merdivenlerin dibinde duran dört adama baktı. Dördü de farklı ifadelerle kadınların ardından bakıyordu. Babası meraklı, Küçük George şaşkın, piskopos iyi niyetle gülümsüyor ve Angus Dunbar dehşete düşmüş görünüyordu. Yaralandıktan sonra uyandığından beri hissettiklerine benzer bir şey olduğu için Blake onu anlayabiliyordu.

Babasına doğru ilerledi.

"Baba." Blake adamın kollarını kısa bir süreliğine yarım bir kucaklamayla sıkı ve efendisinin kaybettiği kilo karşısında kaşlarını çattı. Hasta olduğu iddiası Dunbar'a gitmekten kaçınmanın bir yolu değildi. Adam kesinlikle hastaydı ve görünüşe bakılırsa hâlâ iyileşmeye çalışıyordu.

Sherwell Kontu, "Çok güzel bir kız," dedi.

"Evet." Blake omuz silkti ve onu sütüyen giyerken görmesi gerektiğini söyleme isteğine direndi. "O-"

"Kızıma ne yaptınız böyle?"

Blake döndüğünde Angus'un kendisine öfkeyle baktığını gördü. Kendi suçu olmayan ve hatta hoşlanmadığı bir şey için suçlanmanın verdiği kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Yaralandıktan sonra uyandığımda da böyleydi." Yüzünü buruşturdu. "Sanırım Emmalene onu etkiledi."

"Emmalene? Leydi Eberhardt mı?" diye sordu piskopos

şaşkınlıkla. "Evet."

"Hayır." Angus başını sallarken Blake'in bariz hoşnutsuzluğunu düşündü. "Hayır. Daha önce de hanımefendilerin yanında bulunmuş ama onlar onu bu hale getirmemişti. Başka bir şey olmalı."

"Amaury, Emmalene'in hizmetkârlara elbiseleri diktirdiğini itiraf etti - elbiseleri," diye düzeltti kendini, çünkü Seonaid Eberhardt'a üç elbise bırakmış ve bittiğinde *diğerlerinin* de gönderileceği sözünü vermişti. "Ve hatta ben uyanmadan önce Emmalene'in onunla epey vakit geçirdiğini de itiraf etti. Emmalene olmalı." "Amaury bunu söylememden hoşlanmadı. Seonaid'in karısının daha uzun boylu, siyah saçlı bir versiyonuna dönüşmesine üzülmemi kişisel bir hakaret olarak algıladı."

"Gerçekten mi?" Angus ilgiyle sordu.

"Evet. Bu yüzden neredeyse kavga edecektik." Yüzünü buruşturdu. "Seonaid ve ben ayrıldığımızda konuşmuyorduk."

Angus, Blake'in babasına, "Hmm. Yirmi yıl kadar önce yaptığımız tartışmaya hiç benzemiyor," dedi.

"Evet." Kont başını salladı. "Ve bunu açıklığa kavuşturmak için çok uzun süre bekledik. Sen de aynı hatayı yapma Blake. Amaury ile aranızdaki meseleyi çabucak çözün; öfkenin alevlenmesine izin vermeyin. O karısını seviyor, tıpkı senin kendi karını sevdiğin gibi ve ikiniz de bu konuda savunmaya geçiyorsunuz."

onlara yönelik olası hakaretler söz konusu olduğunda."

"Ben-" Blake karısını sevdiğini inkâr etmeye başladı, sonra durdu ve sadece babasına baktı. Onu seviyordu, ona saygı duyuyordu ve en başından beri de duymuştu. Düğünden beri onun arkadaşlığından da çok keyif almıştı. Sadece yataktan değil, onunla konuşmaktan, oynamaktan, güreşmekten, gıdıklanmaktan, onun zekâsından, nüktedanlığından ve...

Yüce Tanrım, yamuk tuniği giyiyordu. Seonaid el emeğini onarmak için elinden geleni yapmıştı ama tunik hâlâ yamuktu ve -kendisine kusursuz bir biçimde sunulmayan giysileri giymeyi reddeden- o da bunu giyiyordu. Karısına aşık oluyordu. Ya da babasının önerdiği gibi, onu zaten seviyordu. Ve onu geri istiyordu.

Kont, "Korkarım Seonaid'in bu yolculuktan önce nasıl olduğunu birinin açıklaması gerekecek," dedi. "Bana gayet iyi görünüyor."

"Evet, öyle," diye mırıldandı Angus. "Ama o genç kızla daha önce hiç karşılaşmadın, değil mi? Bugünkü Elizabeth'e çok benziyordu. Sütyen giyerdi, elbise giymezdi ve ata binerdi, yan eyer kullanmazdı. Onları at üstünde gördüğümde düşeceğimi sandım."

"Elizabeth gibi mi?" Blake annesinin isminden başlayarak sordu.

"Eminim onu çok fazla hatırlamayacaksın," dedi Angus. "Ama annen bizim Seonaid ve Aeldra'ya çok benzerdi. O bir savaşçıydı. Güzel ve güçlüydü."

Sherwell Kontu başını salladı. "Evet, öyleydi. Güzel, güçlü ve hâlâ her santimiyle bir kadın."

"Benim Seonaid'ime benziyor," dedi Blake. "En azından eskiden olduğu gibi." Angus'a baktı. "Onu geri istiyorum."

Piskopos boğazını temizledikten sonra, "Ona neden birdenbire değiştiğini sordunuz mu?" diye sordu.

"Hayır. Onun duygularını incitmek istemedim."

"Tam olarak ne zaman değişti?" diye sordu

Kont.

Blake omuz silkti. "Yaralanmadan sonra uyandığımda üzerinde bir elbise

vardı." "Yani sen bayginken bir ara," diye mırıldandı Angus.

"Aeldra ve ben ailemi ziyarete gittiğimizde o hâlâ aynı Seonaid'di," diye yardımcı oldu Küçük George.

Blake başını sallayarak, "Demek son iki gün içinde uyandım," dedi. "Amaury'nin söylediğine göre Emmalene onunla çok zaman geçiriyormuş."

Angus Dunbar tekrar başını salladı. "Bunu göremiyorum, delikanlı. Dediğim gibi, yıllar boyunca Dunbar'ı Iliana da dahil olmak üzere pek çok hanımefendi ziyaret etti ve benim ricam üzerine Seonaid'i daha çok bir hanımefendiye dönüştürmeye çalıştı ama Seonaid buna izin vermedi. Başka bir şey olmalı."

Hepsi susmuş, konuyu düşünüyorlardı; sonra Küçük George, "Belki de Leydi Ardeth'le bir ilgisi vardır," dedi.

Blake bu yorum üzerine başını kaldırdı. "Leydi Ardeth?"

"Evet. Aeldra bana Leydi Ardeth'in Seonaid'i aşağılamaya çalıştığını ama Seonaid'in ona haddini bildirdiğini söylüyordu," diye açıkladı ve sonra omuz silkti. "Belki de söylediği bir şey onu etkilemiştir."

"Ne dedi?" Blake sordu.

"Kılıçlarıyla pratik yaptıklarına şahit olduğunu söyledi, sonra da bir Amazon'la evli olmanın senin için ilginç olduğunu ve ona uyum sağlamak için kılıç oyununu ön sevişmenin yerine koyduğunu söyledi."

"Kaltak," dedi Angus tiksintiyle.

"Evet," diye onayladı kont, sonra düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Ardeth... Evlenmeden önce onunla oyalanmadın mı? Mahmuzlarını kazandığın yıl Noel için eve gelmiştin ve o da buradaydı. O ve ailesi evliliğine giderken buraya uğradılar ve aranızda bir şeyler olduğundan emin oldum."

"Evet," dedi Blake ve neredeyse yüksek sesle inliyordu. Leydi Ardeth'in kötü bir dili vardı. "O bir engerek yılanı."

Angus Dunbar tekrar başını salladı. "Yıllar boyunca pek çok kadın Seonaid'e pençelerini geçirdi. O her zaman onlara hadlerini bildirmiş ve işine bakmıştır. Bu neden farklı olsun ki?"

"Belki de Blake'i sevdiği içindir," dedi Küçük George ve Blake kendini sertçe ona dönerken buldu. "Sen yaralandığında gösterdiği tepki oldukça açıklayıcıydı. Senin yanından ayrılmıyor, sanki yaşamayı istiyormuş gibi gece gündüz sana bakıyordu. Seni önemsiyor."

"Blake'i sevmesinin onu değiştireceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Kont.

Küçük George omuz silkti. "Amaury ilk evlendiklerinde Emmalene'i memnun etmek için Blake gibi olmaya çalıştı. Belki Seonaid de Emmalene'e benzemenin onu memnun edeceğini düşündü."

Blake."

"Evet." Angus Dunbar başını salladı. "Bu şekilde olabilir. Aslında, şu ana kadar olası görünen tek açıklama bu."

"Pekâlâ, işte buradasın." Kont Blake'in koluna girdi ve onu merdivenlere doğru çevirdi. "Tek yapman gereken onunla konuşmak ve meseleyi çözmek. Onu olduğu gibi sevdiğini ve değişmesine gerek olmadığını söyle. Her şey yoluna girecektir."

Blake babasının merdivenleri çıkmasına yardım ederken aklı karısına ne söylemesi gerektiği konusunda dönüp duruyordu. Ambarın kapısına vardıklarında, mesele zihninde çözülmüştü. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu; sadece onunla konuşmak için bir fırsat bulması gerekiyordu.

Söylemesi yapmaktan daha kolay bir görevdi. Babasının hastalığını duyan akrabalarının birçoğu Sherwell'e akın etmişti. Çatı altında birkaç teyze, amca ve kuzenin yanı sıra piskopos, Lord Dunbar ve yeni karısı da olduğu için Blake şu anda kendi odasına bile sahip olmadığını fark etti. O ve Seonaid, daha küçük konuklar ve hizmetçilerle birlikte salonda uyumak zorunda bırakılmışlardı.

"Dikiş dikmekte çok iyi olmaya başladın, Seonaid. Ama Aeldra'yla birlikte bailey'de pratik yapmayı tercih etmez misin?" Leydi Margaret nazikçe sordu.

Seonaid yeni üvey annesine zorla gülümsedi. "Hayır. Burada hanımlarla oturup dikiş dikmekten memnunum," diye yalan söyledi. Aslında Seonaid dikiş diken kadınlarla oturmaktan o kadar sıkılmıştı ki çığlık atacağından emindi. Ne yazık ki, etek giyerek kılıç talimi yapmak ona engel oluyordu. Bu aptal şey her seferinde ona çelme takıyordu.

"Seonaid," dedi Leydi Margaret sessizce, "baban senin için çok endişeleniyor. Mutlu olmadığını düşünüyor."

Seonaid üzerinde dikiş alıştırmaları yaptığı kumaşa baktı ve yüzünü buruşturdu. Babası haksız değildi; Seonaid perişan haldeydi. Ama ne zaman bu hanımefendilik işinden vazgeçmeyi düşünse, Blake'in "*Benim karım olduğu gibi mükemmeldir,*" diye bağırdığını hatırlıyor ve onun istediği gibi olma kararlılığını tazeliyordu. Blake bu iddiada bulunduğu anda iki gündür bu şekilde davranıyordu ve belli ki bu değişimden çok memnun olmuştu. Bu ona, kocasının kendisini sevebileceği umudunu vermişti.

"Karın mı?"

Blake aniden dirseğinin dibinde belirince Seonaid irkildi, sonra da onun iyiliği için gülümsemeyi başardı. "Evet, kocacığım?"

"Gel." Kolundan tutarak onu ayağa kaldırdı ve büyük salonun dışına doğru götürmeye başladı.

"Bir terslik mi var?" Seonaid onun kararlı ifadesine dikkatle bakarak sordu.

"Hayır, ama seninle konuşmak istiyorum," diye cevap verdi Blake. "Sherwell'e geldiğimden beri sizinle konuşmak istiyordum. Gerçi buraya geldiğimizden beri bir an bile yalnız kalamadık ve konuklardan hiçbiri yakın zamanda ayrılmaya niyetli görünmüyor..." Omuz silkti. "Konuşabileceğimiz bir yer bulmamız gerektiğine karar verdim."

Bu sırada adam onu kaleden dışarı çıkarmıştı. Seonaid onları bekleyen eyerlenmiş atları gördü ve kaşlarını çattı. "Nereye gidiyoruz?"

"Yalnız kalabileceğimiz, bildiğim gizli bir yere."

"Duvarların dışında mı?" Seonaid bariz olanı sordu. Burası Sherwell'in surları içinde olsaydı atlara pek ihtiyaçları olmazdı. "Sence bu akıllıca mı? Ya Greenweld'in adamları tekrar saldırırsa?"

"Bunun için çok az şans var. Eminim Greenweld'in öldüğünü duymuşlardır ve şimdiye kadar yollarına devam etmişlerdir." Adamın sesi en ufak bir endişe belirtisi göstermiyordu, bu yüzden Seonaid konuyu kapattı ve adam onu bailey'den dışarı çıkarırken ata binmeye ve yan eyerdeki yerini korumaya odaklandı.

Gizli nokta düğünççekleriyle dolu küçük bir vadiydi. Seonaid, bineğinden inip Blake'in kollarına atlarken yeri halı gibi kaplayan sarı kır çiçeklerini görünce gülümsedi.

Onu yakalayıp yere indirirken kendini zorlamaması için neredeyse itiraz edecekti ama Sherwell'de geçirdikleri günler boyunca adamın gücü çok daha fazla artmıştı. Rengi tamamen normale dönmüştü ve Seonaid onun bailey'deki adamlarla antrenman yaptığını, gücünü yeniden inşa ettiğini biliyordu.

"Güzel, değil mi?" Blake bir battaniye ve eyerine asılı küçük bir çuvalı alırken sordu.

Elini tutup onu küçük açıklığın ortasına götürürken Seonaid "Evet," diye onayladı. Sonra onu serbest bıraktı ve battaniyeyi serdi, ardından oturmasını işaret etti. Onun yanına yerleşerek çuvalı açtı ve içinden biraz peynir, ekmek, meyve ve bir şarap tulumu çıkardı. Belli ki konuşmayı yemekten sonraya ertelemeye niyetliydi ve Seonaid bu fikrin kendisini gerdiğini fark etti. Adamın sesi çok acımasız ve

büyük salonda ona yaklaşmaya kararlıydı.

"Benimle konuşmak istediğini sanıyordum," diye söze girdi.

Blake bakışlarını Seonaid'e çevirdi ve onun yüzündeki endişeyi fark etti. Düşün gecelerindeki gibi görünüyordu, sanki tatsız bir şeyin gelmesini bekliyormuş ve bir an önce bitmesini istiyormuş gibiydi. Sadece bir an tereddüt etti, sonra başını salladı ve yemekle şarabı bir kenara bıraktı. Önce zor kısmı atlatsalar iyi olurdu.

Nasıl başlayacağını kısa bir süre düşündükten sonra, "Seonaid, neden artık sütyen giymiyorsun?" diye sordu.

Kadın irkilmiş görünüyordu, sonra ağzını açtı, tekrar kapattı ve "Beni elbise içinde tercih etmiyor musun?" diye sordu.

"Gerçekte

mi?" Kadın

başını

salladı.

"Hayır," diye sertçe cevap verdi. "Çıplak olmanı tercih ederim."

Seonaid'in gözleri irileşti, sonra sıırttı ve adam devam etti. "Çıplaklıktan sonra, vücudunuzun her kıvrımını gösteren o eski dar sütyenleri giymenizi tercih ederim."

Onun samimi itirafı karşısında kıkırdadı.

"Ben de senin mutlu olmanı tercih ederim," dedi. "Ve gün boyunca yüzünüze bir gülümseme yapıştırdığınızı düşünseniz de, gerçekte bu daha çok kararlı bir yüz buruşturmaya benziyor. Mutlu değilsin. Ben senin mutlu olmanı istiyorum."

"Mutluyum," dedi ama kötü bir yalancıydı. Blake

onun ellerini tuttu. "Seonaid-"

"Ve sen de mutlusun. Amaury'ye böyle mükemmel olduğumu düşündüğünü söylediğini duydum.

Yani ikimiz de mutluyuz." Omuz silkti.

Blake ne yapacağını şaşırmıştı. Kadının neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu, ne zaman *-Karım olduğu gibi mükemmeldir.* Kelimeler kafasının içinde yankılandı ve gözlerini kapadı. Amaury ile tartışırken söylediği son şey buydu, Seonaid'in yarıda kestiği. Tartışmanın geri kalanını duymayan ve iki gündür bir hanımefendiyi taklit etmek için elinden geleni yaparak elbiseyle koşturutan Seonaid, adamın karısının şu anki haliyle mükemmel olduğunu düşündüğünü söylediğini sanmıştı.

"Seonaid, demek istediğim ben uyanmadan önceki halinle mükemmel olduğunu düşünüyordum. Seninle tanıştığımdaya olduğun gibi. Giydiğin aptal pelerin ve tüm o eteklerin altında gerçekten olduğun gibi."

Kaşları kuşkuyla havalandı. "Öyle mi?" "Evet."

"Ama seni İskoçya'da peşimden koşturdum, Blake. Ayağımı kasıklarına koydum. I-"

"Aslında tam olarak kastettiğim bu değildi, ama yine de ilginç bir kur yapma süreci oldu," diye itiraf etti. "Seonaid, düşün ile Sherwell yolundaki saldırı arasındaki ilişkiyi sevdiğimi kastetmiştim. Gücüne, becerine ve zekana hayranlık ve saygı duydum ve güzelliğini takdir ettim. Ama düşün bittikten ve sen kaçmayı bıraktıktan sonra çok iyi uyum sağladık. Yatakta çok iyi anlaşıyorduk, geceleri birbirimizin kollarında yatıp konuşuyorduk, oynayabiliyorduk, güreşebiliyorduk, kızdırabiliyorduk ve gıdıklayabiliyorduk..." Omuz silkti. "Bunu özlüyorum. Kahkahaları ve eğlenceyi özlüyorum. Benimle rahatlamıştın ve ben de bunu özlüyorum."

Bir elini kaldırarak başındaki peçeyi çekti, öne doğru eğildi ve onu dudaklarından nazikçe öptü, sonra fısıldadı, "*Seni* seviyorum ve özlüyorum. "

"Lanet olsun!" Kükremek için sözünü kesti.

Blake tam şaşkınlıkla geri çekiliyordu ki, kadın onu yana itti ve belindeki kemerden *sgian dubh*'unu çıkardı. Sorunu görmesi sadece bir anını aldı. Görünüşe göre Greenweld'in adamları hiç de pes etmemişti. Şu anda vadinin içine doğru yayılıyorlardı.

"Lanet olsun!" diye yankılandı, ayağa fırlayarak.

On Yedinci Bölüm

" ^
—

Adamlar etraflarını sarmak için harekete geçtiklerinde Seonaid içgüdüsel olarak sırtını Blake'e dayamak için hareket etti ve bir yandan da keşke kılıcımı getirseydim diye iç geçirdi. Ne yazık ki elbise giydiğinden beri kılıç takmamıştı. Geriye sadece *sgian dubh*'u kalmıştı. Fazla bir şey değildi ama en azından Blake'in sırtını korumak için yeterli olacağından emindi.

onun tarafındaki adamlarla savaştı. Ayrıca, diye hatırlattı kendine, bu adamların ona zarar verme ihtimali yoktu; aldıkları emir Blake'i öldürmekti. Blake onun arkasını koruduğu sürece, sadece dokuz adamı öldürmesi gerekecekti.

Harika! Tam bu düşünceye dalmıştı ki, babası ve yeni karısı atlarıyla vadiye girerken kahkahalar gözlerini açıklığın uzak tarafına çekti. Neşeleri, izinsiz girdikleri belayı fark ettikleri anda kayboldu. Ama ikisi de olan bitene tepki veremeden, Küçük George başka bir yönden atını sürerek açıklığa geldi, Aeldra da önündeki bineğe oturmuştu. Aeldra adamın önünde yanlamasına oturmuş, boynuna küçük öpücükler konduruyordu ama dev küfredip bineğini dizginleyince aniden durdu. Başını çevirdiğinde neler olup bittiğini gördü ve o da sustu.

Seonaid'in babası ve Aeldra aynı anda harekete geçti; Angus Dunbar atından inerken Aeldra da Küçük George'un önündeki koltuğundan kaydı. İkisi de Küçük George'u peşlerine takarak ilerlemeye başladılar ama kaos patlak vermeden önce Leydi Margaret "Greenweld öldü!" diye bağırdı.

Seonaid'in babası, Aeldra ve Küçük George yaklaşırlarken yavaşladılar ama durmadılar. Greenweld'in adamları, şimdi onların varlığını fark etmiş ve temsil ettikleri tehditle yüzleşmek için dönmüşlerdi, tereddüt içinde duruyorlardı. Yavaşça yaklaşan Blake ve Seonaid'e mi yoksa hâlâ gururla atının üzerinde oturan kadına mı odaklanacaklarını bilemiyorlardı.

"Greenweld öldü!" Leydi Margaret kararlı bir şekilde tekrarladı. "Kaleyi istila etmeye çalışırken Dunbar geçidinde kapana kısıldı ve teslim olmak yerine ölümüne savaştı." Leydi Margaret bunun kafasına iyice yerleşmesi için bir an bekledikten sonra ekledi: "Onun ölümü üzerine Greenweld'in ruhani hanımı oldum. Artık bana sadakat borçlusunuz."

Seonaid'in babası, Aeldra ve Küçük George onlara ulaşmışlardı ama gerektiğinde hazır bir şekilde bekliyorlardı.

"Seonaid ve Blake'e saldırırken sadece Greenweld'in emirlerine itaat ettiğinizi biliyorum," diye devam etti. Ve eğer silahlarınızı indirip hemen yola çıkarsanız sizi cezalandırmayacağım."

Adamlar bakışlarıyla birbirlerini süzerek tereddüt edince Leydi Margaret sabırsızca tersledi: "Şimdi üç adamınızı kaybettiniz. Bugün bana hizmet etmektense burada ölmeyi mi tercih ediyorsunuz?"

Greenweld'in adamları sonunda silahlarını indirdiler ve ne yapacaklarını bilemez bir halde durdular. "Greenweld'e dönmekte ve oradaki diğer adamlara katılmakta özgürsünüz. Ve böylece

Bana iyi ve sadakatle hizmet ettiğin sürece, bu konudan bir daha asla bahsetmeyeceğiz."

Adamlar bir an daha tereddüt ettikten sonra hep birlikte ormana doğru ilerlediler. Blake bir kalp atışı kadar bekledikten sonra Küçük George ve babasını da peşine takarak onları takip etti. Üçlü birkaç dakika içinde geri döndü, daha sakin görünüyorlardı.

"Atları çok uzakta değildi. Atlarını sürüp gittiler." Seonaid rahatladığını hissetti.

"Pekâlâ," diye mırıldandı babası, Seonaid'in ayaklarına bakarak.

Bakışlarını takip ettiğinde, Blake'in arkasındaki pozisyonunu aldığı anda ekmegin bir ucunda durduğunu gördü. Bunun dışında başka hiçbir şey rahatsız edici değildi.

"Buraya nasıl geldin?" Seonaid, *sgian dubh*'unu kaldırırken ayağını ekmekten çekerek sordu.

Dunbar omuz silkti. "Burayı birkaç yıl önce annenle ziyarete gittiğimizde bulmuştum. Bugün aklıma geldi ve Leydi Margaret'e göstermeyi düşündüm."

Seonaid yavaşça başını salladı, sonra Aeldra ve Küçük George'a baktı. "Peki ya siz? Siz ikiniz buraya nasıl geldiniz?"

"Aeldra'yla biraz yalnız kalmak istediğimi söylediğimde nöbetçi adamlardan biri bana burayı tarif etti," diye cevap verdi Küçük George.

Seonaid döndü ve kocasına bir kaşını kaldırdı. "Gizli bir yer, değil mi? Sanırım sırrınız ortaya çıktı lordum."

Blake yüzünü buruşturarak diğer iki çiftte baktı. "Beni Greenweld'in adamlarından kurtarmak için yaptığınız yardımları takdir etmekle birlikte, bizi pikniğimizle baş başa bırakırsanız çok memnun olurum."

"Bu kadar misafirperver olma delikanlı." Angus Dunbar kılıcını kınına soktu ve pikniğe doğru ilerledi. "Ne varmış orada? Şarap, çilek, peynir ve-"

Blake anlamlı bir şekilde, "Seonaid ve ben onun aniden elbise giyme ve kılıcından uzak durma arzusunu tartışıyorduk," dedi.

Onu çok eğlendiren bir şekilde, babası ilerleme hızını durdurdu. Başını sallayarak topuklarının üzerinde bineğine doğru döndü. Aeldra ve Küçük George'a seslendi

"Gelin bakalım, siz ikiniz. Saçmalıklarınız için başka bir yer bulmanız gerekecek. Kızım ve damadımın halletmesi gereken bazı meseleler var."

Aeldra'ya ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Küçük George'un elini tutarak onu kendi bineklerine doğru çekti. Seonaid kuzeninin yüzündeki rahatlamayı fark etti ve eski haline dönerse bundan memnun olacağını biliyordu. Aeldra yeni kayınvalidesini ziyaretten bir elbiseyle dönmüş olsa da, bu sadece geçici bir davranış değişikliği olmuştu. Görünüşe göre ailesiyle buluşmak için daha geleneksel kıyafetler giymiş ama Sherwell'de rahat edince tekrar çıkarmıştı. Seonaid onun da aynı şeyi yapmasını beklediğini biliyordu ve eski idman arkadaşının dönüşünden mutluluk duyacaktı.

İki çift açıklığa girdikleri gibi hızla ve bir "by your leave" bile demeden oradan ayrıldılar.

Seonaid onlar gittikten sonra kocasına doğru baktı ama kocası birkaç dakika boyunca kıpırdamadan durdu, başı eğik bir şekilde azalan toynak seslerini dinledi. Tekrar yalnız olduklarından emin olduktan sonra rahatladı ve kılıcının hâlâ elinde olduğunun farkına varır gibi oldu. Kılıcı yere, üzerinde durduğu battaniyenin yanına, hâlâ kolayca ulaşabileceği bir yere attı.

"Şimdi," dedi yüzünü ona dönerek, "sözümüz kabaca kesilmeden önce de söylediğim gibi-"

Blake, Seonaid'in önünde durmak için hareket etti ve yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı. "Seonaid, seni olduğun gibi seviyorum. Hiçbir değişiklik olmayacak. Hayatımın geri kalanında orantısız tunikler giymeyeceğim için yapmacık, dikiş diken bir eş istemiyorum."

"Senin için dikiş dikmemi falan da istemiyor musun?" Dehşete düşmüş görünüyordu. "Ama diğer kadınlar bunları kocaları için yapıyor ve-"

"O zaman bırak yap sınırlar," diye araya girdi Blake, "başımın üstünde yerleri var, ama bütün bu işlerle ilgilenecek hizmetçilerim var. Seni karım olarak istiyorum, hizmetçi olarak değil."

"Ama bunları yapmazsam ne yapabilirim ki?"

"Kendin olabilirsin: güçlü, alıngan, bir kedi kadar zarif, açık sözlü, akıllı, güzel-" Blake onun gözlerinden süzülen yaşları görünce aniden durdu. "Ağlıyor musun?" diye sordu telaşla.

"Hayır," diye reddetti Seonaid, gözyaşlarını silerken bile, sonra çaresizce, "bana iltifat ediyorsun. Ve sen bana daha önce hiç iltifat etmemiştin. Düşündüm ki..."

Blake alaycı bir ifadeyle gülümsedi ve gözyaşlarını sildi. Kadınlarla arası iyi olması gereken bir adam için bu işi başından beri berbat ettiği kesindi. İç çekerek başını salladı. "Seonaid, az önce söylediklerim iltifat değildi. Onlar gerçektir. Sana sadece gerçeği söyleyeceğime söz veriyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki iltifatlar gerçek değil mi?"

"Hayır. Onları her zaman kullandığım şekilde değil," diye itiraf etti. "Bunlar bir abartı, bir amaca ulaşmak için kasıtlı olarak yapılan övgüler. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, sık sık onları düşünmek ya da yaratmak zorunda kalıyorum. Ama seninleyleyken söylediklerim doğal geliyor çünkü doğru. Eteğinin altına ya da -gelecekte- sütyeninin içine girmenin yollarını planlamak için oturamayacak kadar sana saygı duyuyor ve seni seviyorum."

Seonaid ona o kadar uzun süre sessizce baktı ki endişelenmeye başladı ve "Ne oldu?" diye sordu. "Beni sevdiğini söyledin."

Blake göz kırptı. Öyleydi. Biliyordu ama bunu söylemek istememişti. Ancak şimdi ağzından çıktığına ve kız da ona gülmediğine göre, bu konuyu kapatmaya karar verdi. "Evet."

"Ben de seni seviyorum," diye itiraf etti ve Blake sırtmaya başladığını hissetti, ta ki kız, "Ama bundan hoşlandığımı sanmıyorum," diye ekleyene kadar.

Bu onun gülümsemesini öldürdü. "Ne demek beğenmedim?"

"Acıyor. Burası." Seonaid göğsünü işaret etti ve sonra ağzından kaçırdı, "Ve bu korkutucu, Blake. Korkmayı sevmem. Daha önce hiçbir şey beni senin kadar korkutmamıştı. Seni kaybedersem ya da benden yüz çevirirsen, ben..."

"Bu da aşkın bir parçası, Seonaid," dedi nazikçe. "Bir şeyi kaybetmekten sadece kaybedecek değerli bir şeyin olduğunda korkarsın. Ve bu korku, sahip olduğumuz şeyin değerli olduğunu bildiğini gösterir. Biz birbirimizi seviyoruz. Sadece bunu asla unutmamak ve her zaman buna göre hareket etmek için çok çalışmalıyız." Bir parmağını yüzünün yan tarafında gezdirdi. "Seni gerçekten seviyorum. Benim yanımda güvendesin. Benimleyken savunmanı yüksek tutmak ya da her zaman güçlü olmak zorunda değilsin. Ve değişmek zorunda da değilsin. Ben senden olduğun gibi memnunum."

Seonaid gözlerinin dolduğunu hissetti ve utançla gözlerini kaçırdı ama Blake onu çenesinden yakaladı ve yüzünü geri çevirdi. "Benim yanımdayken olduğun kişi olmaktan korkmanı istemiyorum. Eğer korkarsan ya da bir şeyden incindiğini hissedersen, bana söylemeni istiyorum ve ikimiz birlikte senin mutlu olduğunu görmek için ne gerekiyorsa yapacağız."

Ve ikimizin arasında, senin mutlu olduğunu görmek için ne gerekiyorsa yapacağız.

Bu sözler kafasında yankılanırken Seonaid ona baktı. İkisi arasında. Birlikte onun mutlu olduğunu göreceklerdi. Bir çift olarak, karı koca olarak, bir takım olarak. Artık bir bütünün iki parçasıydılar, yaptıkları her şey diğerini etkiliyordu. Kendi yerini bulduğunu fark etti. Seonaid'e öyle geliyordu ki, hayatı boyunca kendine bir yer bulmaya, uyum sağlama ya, etrafındakilerin sevgisini kazanmaya çalışmıştı. Ama Blake onu olduğu gibi, yumuşaklığı ve sertliğiyle istediğini söylüyordu. Onun için değişmek zorunda değildi.

"Seonaid?" diye sordu endişeyle. "İyi misin?"

Eee? Soru beyninde çalkalandı ve neredeyse gülecekti. İyi miydi? Evet, iyiydi. O kadar sevinç doluydu ki neredeyse içinden taşacaktı. Ona gülümseyerek bakan Seonaid kendini onun göğsüne attı ve ona öyle sıkı sarıldı ki adamın homurdanmasına şaşırdı. Ardından, geri çekilmeden önce onun dudaklarına hızlı ve sert bir öpücük kondurdu ve "Evet, kocacığım. Ben çok iyiyim." Onu tekrar öptü, bu sefer daha nazıkçe, sonra ciddiyetle geri çekildi. "Bilmeni isterim ki, bu benim için de geçerli. Biri seni incitirse, korkarsan ya da bir şey istersen bana söylemelisin ve ikimiz birlikte senin de mutlu olmanı sağlayacağız."

Blake sırtarak onu göğsüne bastırdı ve bir eliyle başının arkasını kavrarken hafifçe ileri geri salladı. Bir süre sonra sallanma yavaşladı ve "Bir şey istiyorum" demek için geri çekildi.

"Şimdiden mi?" Seonaid şaşkınlıkla haykırdı, sonra başını salladı. "Anlat bana." "İkimiz de daha fazla dayanamayana kadar seninle sevişmek istiyorum." Seonaid gözlerini kırıştırdı. "Ye... ?"

"İkimiz de daha fazla dayanamayana kadar seninle sevişmek istiyorum."

"Ah." Seonaid sırtmamak için dudağını ısırды; sonra bir ayağını adamın bileğinin arkasına geçirdi ve onu geriye, battaniyeye doğru yuvarlanmasına neden olan bir itme hareketi yaptı. Bir sonraki anda bir bacağına onun üzerinden geçirdi ve üzerine oturdu. "Sanırım ikimiz bunu başarabiliriz."

"Öyle mi?" Blake eğlenerek sordu, kızın uzun saçlarından birkaç tutam yakaladı ve onu kendine doğru çekmek için elinin etrafına doladı.

"Evet," diye cevap verdi, sonra gülümsedi ve "Kocan mı?" dedi. "Evet?" diye sordu adam, bakışları kadının dudaklarına odaklanmıştı.

"Sanırım bu evlilik işi artık hoşuma gidecek."

Blake'in bakışları şaşkınlıkla onun gözlerine kaydı; sonra ona yavaşça gülümsedi ve aynı ciddiyetle, "Sanırım ben de öyle yapacağım, aşkım," dedi ve sonunda onu öptü.

Eğer bu kitabı sevdiyseniz, bilmeniz gerekebilir...

Çıplak Bir Elfe Ne Söylersiniz?

tarafından Cheryl Sterling

Ocak 2005'te geliyor!

Jane rahatsız bir pozisyonda uyandı. Karnındaki baskının, üzerine gelen toprağın ve aşağı yukarı zıplayan vücudunun birinin omuzlarında yattığı anlamına geldiğini fark etmesi bir an aldı. Charlie'nin. Onun sırtına sertçe vurdu.

Onu düşürdü. Bacakları ve kolları birbirine dolanarak, onu adeta yutan bir çalılığın içine düştü.

"Hey," diye bağırdı, her t a r a f ı n ı sıyran yeşilliklerden tırmanmaya çalışıyordu. Bunu neden yaptın?"

Charlie öne doğru eğildi, elleri dizlerinin üzerindeydi ve acı içinde kıvranıyordu. "Bana neden vurdun?" "Sen mi?" diye haykırdı. "Burada yaralanan taraf benim. Arabamı çarptım, sonra da

Sonra da uyuşturucu bağımlısı beyaz köle tacirleri tarafından kaçırıldım. Her şeyin ötesinde, bu gece bir tavşan öldürdüm."

Charlie doğruldu, sanki bir kası çekilmiş gibi yüzünü buruşturdu. "O bir tavşan değildi."

Kendini kadın yiyen bitkiden kurtardı. "Birini gördüğümde tanımalıyım. Kesinlikle Looney-Tunes sendika kartı taşıyan bir tavşandı. Onu mahvettim."

"O bir tavşan değildi."

"Öyle mi? Ne o zaman?"

Gözlerinin içine baktı, bir cellat kadar ciddiye. "Bir elf."

Jane bir kahkaha patlattı. "Deliriyorum." Alnını yokladı. Ateşi yoktu ama hafif bir zonklama vardı.

"Oldukça akli başında birisin."

"O zaman Looney Tunes olan sensin. Bir elfe vurduğumu söylediğini

sanıyordum." "Vurdun. Adı Tivat'tı."

"Elf Tivat, hmmm? Soyadı neydi, Keebler?" Charlie başını

salladı. "O isme aşına değilim."

"Tabii ki hayır. 'Psikiyatrik tedavi' terimini biliyor musun? Çünkü sanırım birkaç seansı kaçırmışsın dostum."

"Benim adım Buddy değil. Adım-"

"Charlie. Biliyorum. Benimki Jane Drysdale. Alış buna. Nerede olduğumu öğrendikten ve en yakın avukata ulaştıktan sonra bunu pek çok yasal belgede göreceksin."

Hafifçe eğilerek, "Ben en yakın avukatım," dedi. "Ve siz de Lowth'dasınız."

"Lowth? Senin gezegenin mi? Mapquest.com'a gir dostum, çünkü Walker, Michigan'dayız. Şu yol" -geldikleri yolun genel çevresini işaret etti- "ben-96. Buralarda arayabileceğim ve yardım alabileceğim bir ev olmalı."

"Yardımin var, Jane Drysdale. Benim yardımım. Ben senin hukuk müşavirimin."

Belki de hava yastığı şişmemişti. Jane ciddi bir kafa t r a v m a s ı geçirmiş gibi hissediyordu. "Peki neden hukuki danışmana ihtiyacım olsun ki Perry Mason?"

"Tivat'ın öldürülmesi için." Sanki iki artı ikinin dört ettiğini unutmuş gibi o n a baktı.

"Tivat? Tavşana dönüşen elf mi? Okaaay. Peki buna ne deniyor? Elf cinayeti mi? Taşıtla Fairyslaughter? Bir Pixie'nin dikkatsizce tehlikeye atılması mı?"

"Buna cinayet denir. Ben olsam bu konuda şaka yapmazdım, Jane Drysdale. Sonuçları ciddi."

LYNSAY SANDS

Lynsay Sands çocukluğundan beri yazıyor. Psikoloji diplomasına sahip, hem korku hem de romantizm okumaktan hoşlanıyor ve mizah duygusunun "neredeyse her şeyin üstesinden gelebileceğine" inanıyor. Okurlarından haber almayı seviyor ve mektupları şu adresten kabul ediyor:

P.O. Kutusu

Market Tower Postanesi

141 Dundas Street
Londra, ON
N6A 5S5 Kanada

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

